

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

2022
BFA EN İYİ
KORKU
ROMANI

SOKAĞIN SONUNDAKİ EV

CATRIONA WARD

“Akıllara durgunluk verici sırlarını
sonuna kadar gizleyen bir roman.”

—STEPHEN KING

Çeviren: Burak Eren

Catriona Ward

Washington DC'de doğdu, büyürken Amerika, Kenya, Madagaskar, Yemen ve Fas'ta bulundu. Oxford Üniversitesi'nde İngilizce eğitimi aldı ve daha sonra East Anglia Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans yaptı. Ward, *The Girl from Rawblood*, *Little Eve* ve *Sokağın Sonundaki Ev* romanlarıyla BFA En İyi Korku Romanı Ödülü'nü üç kez kazandı. İlk romanı olan *Little Eve* aynı zamanda En İyi Roman dalında Shirley Jackson Ödülü'nü de kazandı.

Sokağın Sonundaki Ev
Catriona Ward

Orijinal Adı: *The Last House on Needless Street*

İthaki Yayınları - 2464

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Merve Çay*
Düzeltili: *Yankı Enki*

Kapak Görseli: *Corey Brickley*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyüktırna*
1. Baskı, Temmuz 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-204-6

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Burak Eren, 2023
© İthaki, 2023
© Catriona Ward, 2021

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CATRIONA WARD

SOKAĞIN SONUNDAKİ EV

Çeviren
Burak Eren

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*14 Ağustos 2020'de doğan yeğenim
River Emanuel Ward Enoch için*

TED BANNERMAN

Bugün, Dondurmalı Küçük Kız'ın yıldönümü. Olay on bir yıl önce gölün başında yaşandı – kız oradaydı, ardından yok oldu. Anlayacağınız aramızda bir Katil bulunduğunu öğrendiğimde zaten kötü bir gün geçiriyordum.

Olivia karnıma sağlam bir iniş yapıyor, şaşmaz bir şekilde hemen tiz sesler çıkarıyor. Yataktaki bir kediden daha güzel bir şey varsa da ben bilmiyorum. Bir dediğini iki etmiyorum çünkü Lauren geldiği vakit ortadan kaybolacak. Kızım ve kedim aynı odada durmayacaklar.

“Uyandım!” diyorum. “Kahvaltıyı hazırlama sırası sende.” Sarı-yeşil gözleriyle bana bakıyor ve ardından patileri üzerinde uzaklaşıyor. Güneşin aydınlattığı bir yer buluyor, kendini yere bırakıyor ve bulunduğum yöne doğru gözlerini kırıyor. Kediler şakadan anlamıyor.

Eşikte duran gazeteyi alıyorum. Yerel gazeteyi nadir kuş haberlerinden ötürü seviyorum – özel bir tür, örneğin bir altın ağaçkakan ya da bir Sibiryalı serçesi gördüğünüz vakit gazeteye yazabiliyorsunuz. Günün böylesi erken bir saatinde bile hava

kaynayan bir çorba kadar sıcak. Sokak normalden daha sessiz geliyor. Susmuş sanki, yad ediyor.

İlk sayfaya baktığımda midem buruluyor ve dğğmleniyor. İşte orada. Bugğn olduğunu unutmuşum. Zamanla aram iyi değil.

Hep aynı resmi kullanıyorlar. Gğzleri şapkasının siperliğinin gğlgesi altında kocaman, parmakları dondurmanın çubuğuna elinden biri kapacakmışasına sıkıca sarılmış. Kafasına yapışmış saçları ıslak, parlak ve bir erkek ocuğununki gibi kısacık. Belli ki az önce yğzmuş, oysa kimse onu kurulamak için yumuşacık bir havluya sarmıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Uşuyebilir. Diğer fotoğrafı artık basmıyorlar, bana ait olanı. O yğzden başları belaya girdi. Bana sorarsanız daha fazlasını hak ediyorlardı.

Altı yaşındaydı. Herkes zgğndğ. Burada bununla ilgili bir sorunumuz var, özellikle de gğlğn çevresinde, bu yğzden her şey çok çabuk gelişti. Polis beldede çocuklara zarar verebilecek herkesin evlerini aradı.

O sırada içeride bulunmama izin verilmedi, bu yğzden ben de eşikte oturdum. Yaz mevsimiydi, hava bir yıldızn yğzeyi kadar aydınlık ve sıcaktı. ğle saatleri geçerken derim ağır ağır yandı. Salondaki irkin mavi halıyı kenara ittiklerini işittim, parkeleri sktğklerini ve kulaklarına arkası boşmuş gibi geldiği için dolabımın arkasını kırdıklarını. Köpekler bahçemin, yatak odamın, her şeyimin üzerinden geçtiler. Ne tğr köpekler olduklarını biliyordum. Gğzlerinde lğmğn beyaz ağaçlarını taşıyorlardı. Orada dururken kameralı zayıf bir adam geldi ve fotoğraflarımı çekti. Onu durdurmayı akıl edemedim.

Giderken, “Fotoğraf yoksa hikāye de yok,” dedi bana. O vakit ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat keyifli bir biçimde el salladığından ben de ona el salladım.

“Ne oldu, Bay Bannerman?” Kadın dedektif bir keseli sıçanı andırıyordu. Oldukça yorgundu.

“Bir şey yok.” Titriyordum. *Sessiz olmalısın, Küçük Teddy.* Dışlerim üşüyormuşçasına takırdıyorlardı fakat yanıyordum.

“Adımı bağıryordunuz. Ve sanırım ‘yeşil’ kelimesini.”

“Küçükken uydurduğum bir hikâyeyi düşünüyor olmalıydım herhalde, gölün orada yeşil şeylere dönüşen kayıp erkek çocuklarıyla alakalı bir hikâyeyi.” Bana tuhaf bir bakış attı. Ne anlama geldiğini biliyordum. Bana hep aynı şekilde bakıyorlardı. Ön bahçedeki küçük meşenin gövdesine sıkıca tutundum: Ağaç bana güç verdi. Söyleyecek bir şey var mıydı? Varsa da dilimin ucunda olmasına karşın aklıma gelmiyordu.

“Bay Bannerman, tek haneniz burası mı? Etrafta başka mülkünüz var mı? Avlanmak için bir kulübe ya da ona benzer bir şey?” Dudağının üzerindeki teri sildi. Dikkati üzerine bir örs gibi bastırıyordu.

“Hayır,” dedim. “Hayır, hayır, hayır.” Hafta sonları gittiğim yerden bahsetsem anlamazdı.

Polisler bir süre sonra gittiler. Gitmek zorundalardı, çünkü öğleden sonrası boyunca 7-Eleven’daydım ve herkes aynı şeyi söylüyordu. Güvenlik kayıtları da öyle. Orada yaptığım şey ise şuydu: Açılıp kapanan kapıların önündeki kaldırım da oturmak. Uğuldayarak açıldıkları ve soğuk havayı dışarı saldıkları vakit, şekerleme isterdim. Bazen ellerinde şekerleme olduğunda bana verirlerdi ve bazen de benim için satın alırlardı. Annemin haberi olsa benden utanırdı fakat şekerlemeleri çok seviyordum. Ne gölün ne de Dondurmalı Küçük Kız’ın yakınındaydım.

İşleri nihayet bittiğinde ve eve girmeme izin verdiklerinde kokularını her yerde alabiliyordum. Kolonya, ter, ses çıkaran plastik çizmeler ve kimyasallar. Anneciğimin ve babacığımın fotoğrafları gibi kıymetli eşyalarımı gördükleri için

üzgündüm. Fotoğraf o vakitlerde dahi solmaya başlamıştı, yüz hatları gözden kayboluyordu. Beni terk ediyor, beyaza dönüyordu. Şöminenin üzerinde kırık bir müzik kutusu vardı – Annem uzaktaki evinden getirmişti. Çalışmıyordu. Rus oyuncaklarını parçaladığım gün onu da kırmıştım, fareyle şu şeyi yaptığım gün. Küçük balerin çubuğundan kopmuş, düşüp ölmüştü. Belki de en çok ona üzülmüştüm. (Ona Eloise derdim. Sebebini bilmiyorum; Eloise gibi görünüyordu sadece.) Annemin güzel sesini işittim. *Benden her şeyi alıyorsun, Theodore. Alıyorsun, alıyorsun, alıyorsun.*

O insanlar her şeyime gözleri ve düşünceleriyle bakmışlardı ve evim artık bana aitmiş gibi hissetmiyordum.

Gözlerimi kapadım ve sakinleşebilmek için derin nefesler aldım. Yeniden açtığımda Rus bebeği kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Müzik kutusu yanında duruyordu. Balerin Eloise gururlu ve dimdik ayaktaydı, kolları kusursuzdu ve başının üzerinde konuşlanmışlardı. Anneciğim ve babacığım fotoğraftan gülümsüyorlardı. Güzel turuncu halım ayaklarımın altında kapsüller varmışçasına yumuşacıktı.

Kendimi hemen iyi hissetmiştim. Her şey yolundaydı. Evimdeydim.

Olivia'nın kafası avucumu ittirdi. Güldüm ve onu yerden aldım. Bu, kendimi daha iyi hissettiriyordu. Fakat tepemdeki tavan arasında, yeşil çocuklar ayaklanmışlardı.

Ertesi gün gazetede ydım. Haberin başlığı *Şüphelinin Evi Aran-
dı* idi. Ve oradaydım, evin önünde duruyordum. Diğer evleri de aramışlardı fakat makale sadece benim evim aranmış gibi gösteriyordu ve sanırım o insanlar yüzlerini gizlemeyi akıl etmişlerdi. *Fotoğraf yoksa hikâye de yok.* Fotoğrafımı Dondurmalı Küçük Kız'ın fotoğrafının hemen yanına koymuşlardı ki bu bile başlı başına bir hikâyeydi.

Fotoğraf sokağın adını göstermiyordu fakat insanlar tanımışlardı herhalde. Pencereleden içeri taşlar ve tuğlalar yağdı. Defalarca. Ne zaman bir pencereyi değiştirsem, içeri yeni bir taş geldi. Aklımı yitirecek gibi hissettim. O kadar çok yaşandı ki pes ettim ve pencerelerin üzerine kalaslar çaktım. Bu, onları yavaşlattı. Kıracak bir şey yokken taş atmak keyif vermiyordu. Gündüzleri dışarı çıkmayı bıraktım. Kötü bir zamandı.

Dondurmalı Küçük Kız'ı –fotoğrafının olduğu gazeteyi yani– merdivenin altındaki dolabın içine koydum. Yığının en altına eklemek için eğildim. İşte o vakit rafın üzerinde, gazete dağının arkasında kısmen gizlenmiş hâlde duran kayıt cihazını gördüm.

Hemen tanıdım. Annemindi. Makineyi raftan aldım. Ona dokunmak tuhaf hissettirdi, sanki yakınımda fakat duyamayacağım kadar kısık sesle fısıldayan biri varmış gibi.

İçinde halihazırda bir kaset duruyordu, bir kısmı kullanılmıştı – neredeyse yarısına kayıt yapılmıştı. Eskiydi, üzerinde sarı siyah çizgili bir etiket vardı. Muntazam el yazısıyla üzerine yazdığı kelime silinmeye başlamıştı. *Notlar*.

Kaseti dinlemedim. İçinde ne olduğunu biliyordum. Notlarını hep yüksek sesle alırdı. Sesi ünsüz harfleri zikrederken hep hafif aksardı; bundan bir türlü kurtulamamıştı. Sesinde denizi duyardınız. Uzaklarda doğmuştu anneciğim, karanlık bir yıldızın altında.

Orada bırak, gördüğünü unut, diye geçiriyorum aklımdan.

Bir tane turşu yedim ve kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sonuçta bütün bunlar çok uzun zaman önce yaşandı. Gün aydınlanıyor ve güzel bir gün olacak. Kuşlar gelecekler. Her sabah ormandan ayrılıyor ve arka bahçeme geliyorlar. Çalı-bülbülleri, çalı kuşları, çinteler, çaprazgagalı ispinozlar, ser-

çeler, karatavuklar ve şehir güvercinleri. Kalabalık ve güzel. İzlemeye bayılıyorum. Ahşabın üzerinde, tam doğru yer ve büyüklükte bir gözetleme deliği açtım – bahçenin tamamını görebiliyorum. Yemliklerin hep dolu olduğundan ve su bulunduğundan emin oluyorum. Kuşlar bu sıcak havada zorluk çekebilirler.

Her gün yaptığım gibi dışarı bakmaya hazırlanıyorum fakat midem bir tuhaf. Bazen içim bazı şeyleri aklımdan önce biliyor. Ters giden bir şeyler var. Fazla sessiz bir sabah. Kendime tuhaf davranmamamı söylüyorum, derin bir nefes alıyorum ve gözümü deliğe yashıyorum.

İlk önce alakarga geliyor. Çimenlerin orta yerinde duruyor. Parlak renkli tüyleri petrolle kaplanmışçasına parılıyor. Kıpırdıyor. Tek kanadı havayı yarıyor, uçmak için sabırsızlanıyor. Yerdeyken tuhaf görünüyor kuşlar. Doğalarında oldukları yerde fazla durmak bulunmuyor.

Arka kapıdaki üç büyük kilidin anahtarını çevirirken ellerim titriyor. *Tak, tak, tak*. Şimdi bile çıktıktan sonra durup kilitlediğimden emin oluyorum. Kuşlar bahçenin her yerindeler, sıcakta kavrulmuş çimenlerin üzerindeler. Segiriyorlar, ten rengi bir kâğıda çaresizce yakalanmış gibi görünüyorlar. Birçoğu ölmüş, belki de yirmi tanesi. Bazıları ölmemişler. Yedisinin hâlâ nefes aldığını görüyorum. Nefesleri kesiliyor, küçük siyah dilleri acıyla kaskatı kesiliyor.

Aklım bir karınca sürüsü gibi etrafa dağılıyor. Gördüklerimi ancak üç nefes sonunda idrak edebiliyorum. Geceleyin birileri her bir yemliğin başına geçmiş ve yapışkan tuzaklar yerleştirmiş, kafeslerin etraflarına sarmış, iple asılmış toplara tutturmuş. Günün doğmasıyla beslenmeye gelen kuşların ayakları ve gagaları yapışkana yakalanmış.

Düşünebildiğim tek şey, *Cinayet, cinayet, cinayet...* Kuşlara bunu kim yapar? Ardından, *Etrafı temizlemeliyim. Lauren'in görmesine izin veremem*, diye düşünüyorum.

Sokakta yaşıyan tekir tellerin yanındaki sarmaşığın dibinde duruyor. Amber rengi gözleri niyetini belli ediyor.

“Git buradan!” diye bağıyorum. En yakınımıdaki şeyi, bir bira tenekesini kediye fırlatıyorum. Teneke uçuyor ve telleri ayakta tutan direğe *dongggg* sesiyle çarpıyor. Tekir gitmeyi kendi istemişçesine yavaşça, bir tırnağı eksik patisiyle topallayarak uzaklaşıyor.

Hayatta kalan kuşları topluyorum. Elimde birbirlerine yapışıyorlar, seğiren bir yumağa dönüşüyorlar. Kâbuslarımdaki canavarlara benziyorlar, bacakları ve gözleri her tarafta, gagaları havayı yutuyor. Onları ayırmaya çalıştığım vakit, tüyleri etlerinden ayrılıyor. Kuşlar ses çıkarmıyor. Belki de en kötü yanı bu. Kuşlar insanlar gibi değil. Acı onları sessizleştiriyor.

Kuşları içeri alıyorum ve yapışkanı çözebilmek için aklıma gelen her şeyi deniyorum. Fakat solüsyonla ancak birkaç deneme sonucunda durumu kötüleştirdiğimi fark ediyorum. Kuşlar gözlerini kapıyor ve koku karşısında güçlkle nefes alıyor. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Böyle bir yapışkanı çözmenin imkânı yok. Kuşlar yaşayamazlar fakat ölü de değil. Onları boğmayı ve ardından kafalarına çekiçle vurmaya düşünüyorum. Her fikir kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyor. Dizüstü bilgisayarın bulunduğu dolabı açmayı düşünüyorum. Belki internetin bir fikri vardır. Fakat kuşları nereye bırakacağıma karar veremiyorum. Dokundukları her yere yapışıyorlar.

Ardından televizyonda gördüğüm bir şeyi hatırlıyorum. Denemeye değer ve evde sirke var. Tek elle çalışarak bir hortumu kesiyorum. Mutfak evyesinin altından büyük bir Tupperware kutu, karbonat ve sirkeyi alıyorum. Kuşları dikkatlice kutuya koyuyorum, kapatıyorum ve ardından hortumu plastik kapakta açtığım delikten içeri sokuyorum. Karbonat ve sirkeyi karıştırıyorum, ardından bir paket lastiğiyle hor-

tuma tutturuyorum. Artık bir gaz odasına sahibim. Kutudaki hava değişmeye başlıyor ve tüylerin seğirmesi azalıyor. Başından sonuna kadar izliyorum çünkü ölümleri tanıklık etmeyi hak ediyor. Bir kuşun dahi buna hakkı var. Fazla sürmüyor. Sıcakın ve korkunun etkisiyle zaten pes etmek üzerelerdi. Sona bir güvercin kalıyor; şişkin göğsünün inip kalkışı diniyor ve ardından hareketsiz bir biçimde düşüyor.

Katil beni de katil etti.

Cesetleri arkadaki çöp kutusunun içine atıyorum. Hareketsiz, hâlâ sıcak, dokununca yumuşaklar. Sokağın bir yerinde bir çim biçme makinesi çalışıyor. Kesilmiş çimenin kokusu havaya yayılıyor. İnsanlar uyanıyorlar.

“İyi misin, Ted?” Soruyu portakal suyu rengine saçları olan adam soruyor. Büyük köpeğini her gün ormana götürüyor.

“Ah, iyiyim tabii,” diyorum. Adam ayaklarıma bakıyor. Ayakkabı ya da çorap giymediğimi fark ediyorum. Ayaklarım beyaz ve kıllılar. Bir ayağımla diğerini kapatıyorum fakat bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Köpek dilini çıkarıyor ve bana sırtlıyor. Hayvanlar genellikle sahiplerinden daha iyiler. Bütün o köpeklerle, kedilere, tavşanlara ve farelere üzülüyorum. İnsanlarla yaşamak zorundalar fakat daha da kötüsü onları sevmek zorundalar. Gerçi Olivia bir evcil hayvan değil. O, bundan çok daha fazlası. (Herkesin kedisi hakkında böyle düşündüğünü tahmin ediyorum.)

Soğuk karanlıkta evimin etrafında gezen, bahçeme tuzaklar kuran –hatta belki de böceklerinkilere benzer ölü gözleriyle içeri bakıp beni, Lauren’ı ve Olivia’yı izleyen– Katil’i düşündüğümde, kalbim tekliyor.

Geri geliyorum. Şivavalı kadın dibimde duruyor. Eli omzumdada. Alışılmışın dışında bir durum bu. İnsanların bana dokun-

mamak gibi sözsüz bir anlaşmaları var. Kolunun altındaki köpek titriyor, pörtlek gözleriyle bana bakıyor.

Şivavalı kadının evinin önünde duruyorum, sarı renkte ve yeşil bezemeli bir evde kalıyor. Bir şeyi unuttum gibi hissediyorum ya da hatırlamak üzereymişim gibi. *Toparlan*, diyorum kendime. *Tuhaf gözükme*. İnsanlar tuhaflığı sezerler. Hatırlarlar.

Kadın, "...zavallı ayağın," diyor. "Ayakkabıların nerede?" Ses tonunun ne anlama geldiğini biliyorum. Büyük adamlarla ilgilenmeye çalışan küçük kadınlar. Tam anlamıyla bir gizem. Kadın, "Kendine dikkat etmelisin, Ted," dedi. "Annen senin için çok endişelenirdi."

Ayağımın kanadığını görüyorum – betonun üzerinde koyu kırmızı renkte bir akıntı ilerliyor. Bir şeye basmış olmalıyım. "Şu sokak kedisini kovalıyorum," diyorum. "Kovalıyordum yani. Bahçemdeki kuşları yakalamasını istemiyorum." (Zaman kiplerini karıştırıyorum bazen. Her şey o an oluyormuş gibi geliyor fakat aslında olup bitmiş olduğunu bazen unutuyorum.)

Şivavalı kadın, "Sinir bozucu bir kedi o," diyor. Gözleri ilgiyle aydınlanıyor. Ona hissedeceği başka bir şey verdim. "Tam bir baş belası. Belediyenin sokak kedileriyle aynı fareler ve böceklerle ilgilendikleri gibi ilgilenmeleri lazım."

"Ah, katılıyorum," diyorum. "Tabii."

(İsimleri hatırlamıyorum fakat insanları yargılamama ve hatırlamama yarayan kendime özgü yollarım var. İlki: Kediye nazik davranırlar mı? Bu kadını Olivia'nın yakınına dahi yaklaştırmam.)

"Neyse, teşekkür ederim," diyorum. "Artık daha iyi hissediyorum."

Şivavalı kadın, "E herhalde," diyor. "Yarın gel, sana soğuk çay vereyim. Kurabiye de yaparım."

“Yarın gelemem.”

“Eh, ne zaman istersen. Komşuyuz. Birbirimizle ilgilenmemiz gerekir.”

“Ben de hep böyle derim.” Kibar davranıyorum.

“Güzel bir gülümsemen var, Ted, biliyor musun? Onu daha sık kullanmalısın.”

El sallıyorum, sırtıtıyorum ve topallayarak uzaklaşıyorum, hissetmediğim acının numarasını yapıyor, kadın köşeyi dönünceye dek kanayan ayağımı basmadığımdan emin olmaya çalışıyorum.

Şivavali kadın uzaklaştığımı fark etmiyor, ki bu iyi bir şey. Vakit kaybettim fakat fazla vakit kaybettiğimi sanmıyorum. Kaldırım hâlâ ılık, sıcak değil. Sokakta bir yerlerde aynı çim biçme makinesi çalışmaya devam ediyor, kesilen çimenin kokusu havada yapışkan ve yeşil bir koku bırakıyor. Belki birkaç dakika gecikmişimdir. Fakat sokakta yaşanmamalıydı. Ve evden çıkmadan önce ayakkabılarımı giymeliydim. Bu bir hataydı.

Kesilen ayağımı yeşil plastik şişedeki dezenfektanla temizliyorum. Sanırım o deri değil, tezgâh içindi. Ayağım çok daha kötü görünüyor, tenim kırmızı ve sızlıyor. Hissedebilseydim acısı eminim şiddetli olurdu. Fakat en azından kesiği temizledim. Ayağımı gazlı bezle sarıyorum. Etrafta bol miktarda gazlı bez ve bandaj var. Evimizde kazalara sıkça rastlanıyor.

Ellerim sanki onlara tutunan bir şey –yapışkan ya da ölüm – varmışçasına, hâlâ yapış yapışlar. Bir yerde kuşlarda bit bulunduğunu okuduğumu hatırlıyorum. Ya da belki de o balıktı. Ellerimi de yer deterjanıyla temizliyorum. Titriyorum. Birkaç saat önce almış olmam gereken hapi alıyorum.

On bir yıl önce bugün Dondurmalı Küçük Kız ortadan kayboldu. Bu sabah birisi kuşlarımı öldürdü. Belki de bu iki

şeyin birbiriyle bir alakası yoktur. Dünya hiçbir anlam ifade etmeyen şeylerle dolu. Fakat belki de alakalıdır. Katil gün doğarken bahçemde beslenen bu kadar kuş olduğunu nereden biliyordu? Mahalleyi tanıyor olabilir mi? Bu düşünceler kendimi iyi hissetmeme engel oluyorlar.

Liste yapıyorum. Tepeye: Katil yazıyorum. Uzun bir liste değil.

Portakal-Suyu-Saçlı Adam

Şivavalı Kadın

Bir Yabancı

Kalemimin arkasını emiyorum. Sorun şu ki, komşularımı pek iyi tanımıyorum. Annem tanırdı. İnsanları etkilemek ona özgü bir özellikti. Fakat beni gördüklerinde farklı yöne yürüyorlar. Arkasını dönen ve hızla uzaklaşanlar olduğunu gördüm. Anlayacağınız Katil şu anda dışarıda, birkaç ev aşağıda, pizza falan yiyor ve bana gülüyor olabilir. Listeye eklemeler yapıyorum:

Susamuru adam ya da karısı ya da çocukları

Mavi evde birlikte yaşayan erkekler

Donut gibi kokan kadın

Sokakta yaşayanların neredeyse tamamı bunlar.

Aralarından herhangi birinin Katil olduğunu düşündüğüm söylenemez. Bazıları, örneğin susamuru ailesi, an itibarıyla tatildeler.

Sokağımızın tuhaf bir adı var. Bazen insanlar durur ve dışarıdaki hasarlı sokak tabelası önünde fotoğraf çekerler. Ardından uzaklaşırlar çünkü ileride ormandan başka bir şey bulunmuyor.

Listeye yavaşça bir isim daha ekliyorum. *Ted Bannerman*. Kimbilir.

Sanat malzemelerimi tuttuğum dolabın kilidini açıyorum ve listeyi Lauren'ın hiç kullanmadığı eski bir kutu tebeşirin altına koyuyorum.

İnsanları iki şekilde yargıları – hayvanlara ne şekilde davrandıklarına ve sevdikleri yemeklere göre. Eğer en sevdikleri yiyecek bir tür salataysa, kesinlikle kötü biridirler. Peynirli bir şey ise fena değildirler.

Saat henüz on olmadı –güneşin tahta üzerindeki delikten parlayışına, yere bozuk parayı andıran hüzmeler düşürüşüne bakarak anlayabiliyorum– ve daha şimdiden çok kötü bir gün geçiriyorum. Bu yüzden öğle yemeğini erkenden hazırlamaya karar veriyorum. En sevdiğim öğle yemeği türü bu, dünyadaki en güzel öğle yemeği yeme şekli. Pekâlâ, bunun için kayıt şeyisini alsam iyi olur.

Çünkü düşünüyorum da, tariflerimi kaydetmek için kayıt cihazını neden kullanmayayım ki? (Annemin hoşuna gitmezdi, biliyorum. Ensemde hissettiğim sıcaklık bana annemin *can sıkıcı* olarak adlandıracağı türde bir iş yapacağımı söylüyor.)

Yeni bir paket kaset açıyorum. Güzel kokuyorlar. Makineye yeni bir kaset takıyorum. Küçükken hep kasetlerle oynamak isterdim. Kayıt cihazının üzerindeki büyük kırmızı düğme bir piyano tuşunu andırıyor ve basmamla birlikte yüksek bir ses çıkarıyor. Annemin eski kasetine ne yapacağımı bilmiyorum ve bu beni üzüyor. Onu atamam ya da yok edemem –ihtimal dahilinde bile değil– fakat yeni ve güzel kasetlerimin yanına da koymak istemiyorum. Bu yüzden merdivenin altındaki dolaba yerleştiriyorum, gazetelerin altına, Dondurmalı Küçük Kız'ın altına. Tamamdır, artık hazırım!

*

Peynirli ve Ballı Sandviç Tarifi, hazırlayan Ted Bannerman. Yağı dumanı tütene kadar tavada ısıtın. İki dilim ekmeğin her iki tarafına da tereyağı sürün. Bir miktar çedar alın, ben dilimli olanları tercih ediyorum fakat siz hangisini seviyorsanız onu kullanın. Sonuçta sizin öğle yemeğiniz. Biraz bal alın ve ekmeğin dilimlerinin birer yüzüne sürün. Balın üzerine çedarı koyun. Çedarın üzerine muz dilimleri koyun. Şimdi sandviçi kapatın ve her iki tarafı altın sarısı rengi alıncaya dek tavada kızartın. Hazır olunca her tarafına tuz, karabiber ve acı sos ekleyin. İkiye bölün. Peynir ve balın akışını izleyin. Neredeyse yeme de yanında yat denilecek güzellikte. Ha ha – neredeyse.

Sesim çok kötü! Midesinde kurbağa bulunan tuhaf bir çocuğa benziyor. Eh, tarifleri kaydedeceğim fakat bir daha gerekmediği takdirde tekrar dinlemeyeceğim.

Kayıt yapmak böcek adamın fikriydi. Bir “His Günlüğü” tutmamı söyledi. O iki kelime beni tedirgin ediyor. O ise çok basit bir şeymiş gibi bahsetti. *Neler olduğundan ve seni nasıl etkilediğinden bahset.* Eh, böyle bir şey yapmam söz konusu olamaz. Fakat bir gün ortadan kaybolursam ve tarifleri hatırlayacak kimse kalmazsa diye kullanmak iyi bir fikir. Yarın sirkeli ve çilekli sandviç yapacağım.

Annemin yiyecekler konusunda belli başlı görüşleri vardı fakat ben daha serbestim. Bir keresinde şef olabileceğimi, kendi yerimi işletebileceğimi düşünmüştüm. Ted’in Yeri – düşünsenize! Ya da tarif kitapları yazabileceğimi. Bunların hiçbirini yapamıyorum, çünkü Lauren ve Olivia var. Yalnız kalamazlar.

Bu konularda biriyle konuşmak iyi olurdu. (Böcek adamla değil tabii ki. Böcek adama kim olduğumu göstermemem çok önemli.) Tariflerimi bir arkadaşla paylaşmak istiyorum fakat hiç arkadaşım yok.

Sandviçimle koltuğumda oturuyorum ve canavar kamyon-

ları seyrediyorum. Canavar kamyonlar harikalar. Gürültüler, bir şeylerin üzerinden ve içinden geçebiliyorlar. Onları hiçbir şey durduramıyor. Peynir ve kamyonlar. Mutlu olmalıyım. Fakat kafam tüyler ve gagalarla dolu. Yapışkanlı bir tuzğa yakalanırsam ne olur? Ortadan öylece kaybolsam? Ölümüne tanık olacak kimsem yok.

Yanımda nazik bir dokunuş hissediyorum. Olivia başını elime yaslıyor, ardından kadifemsi küçük ayaklarıyla kucağıma çıkıyor. Yerinde tekrar tekrar dönüyor ve nihayet kucağıma yerleşiyor. Ne zaman üzgün olsam anlıyor. Mırıltısı koltuğu titretiyor.

“Gel, kediciik,” diyorum ona. “Kutuna girme vakti. Lauren geliyor.” Gözleri kapanıyor ve vücudu rahatlayarak boşalıyor. Mutfığa taşırken vücudu neredeyse ellerimden kayıyor, mırıltıları ise devam etmekte. Eski, bozuk bir soğutucunun kapağını açıyorum. Ondan yıllar önce kurtulmam gerekirdi fakat Olivia o şeye bayılıyor, nedenini ise ancak Tanrı bilebilir. Her zaman olduğu gibi fişinin takılı olup olmadığını kontrol ediyorum, halbuki yıllardır çalışmıyor. Kapağa geçen hafta birkaç delik daha açtım – içeri yeterince hava almadıklarından endişeleniyordum. Bir şeyleri öldürmek zor, evet, fakat onları güvende ve hayatta tutmak çok daha zor. Bunu herkes-ten daha iyi biliyorum.

Lauren’la birlikte en sevdiği oyunu oynuyoruz. Çok fazla kuralı var ve pembe bisikleti evin içinde yüksek hızda sürerken başkent isimlerini bağırarak oynanıyor. Lauren her doğru cevap için zili iki kez çalıyor, yanlış cevap içinse dört kez. Gürültülü bir oyun fakat öğretici de sayıldığından bir şey demiyorum. Kapi çaldığında, elimi zilin üzerine kapatıyorum.

“Kapıyı açarken sesin çıkmasın,” diyorum. “Sessiz ol. Çıt çıkarma.” Lauren başıyla onaylıyor.

Gelen Şivavalı kadın. Köpeğin kafası çantasından tedirgin bir biçimde çıkıyor. Gözleri parıltılı ve huzursuz.

Kadın, “Birileri kendini oyuna kaptırmış gibi görünüyor,” diyor. “Hep söylerim, çocuk dediğin ses çıkarır.”

“Kızım ziyaretime geldi,” diyorum. “Müsait değilim.”

Şivavalı kadın, “Yıllar önce bir kızın olduğunu duymuştum,” diyor. “Kim mi söyledi? İşte onu hatırlayamıyorum. Fakat kızın olduğunu duyduğumu hatırlıyorum. Onunla tanışmak isterim. Komşular dost canlısı olmalılar. Sana biraz üzüm getirdim. Hem sağlıklı hem de tatlı oldukları için herkes seviyor. Üzümü çocuklar bile severler. Doğanın şekerlemesi onlar.”

“Teşekkürler,” diyorum. “Fakat şimdi gitmem gerek. Kızıyla birlikte pek vakit geçiremiyoruz. Ve biliyorsun, burası epey karışık.”

Şivavalı kadın, “Nasılsın, Ted?” diyor. “Cidden ama, nasılsın?”

“İyiyim.”

“Annen nasıl? Keşke mektup yazsaydı.”

“O da iyi.”

Bir dakikaya yakın bir süre bekledikten sonra, “Peki,” diyor. “Sonra görüşürüz o hâlde.”

Şivavalı kadının ardından kapıyı kapattıktan sonra, Lauren, “Baba!” diye bağırıyor. “Şili!”

“Santiago!” diye karşılık veriyorum.

Lauren çılgık atıyor ve bisikletle uzaklaşıyor, mobilyaların etrafında manevralar yaparak hareket ediyor. Pedal çevirirken yüksek sesle şarkı söylüyor, tahta kurtlarıyla ilgili uydurduğu bir şarkı ve eğer bir ebeveyn olmasaydım, tahta kurtlarıyla ilgili bir şarkıdan böylesine keyif alabileceğime inanmazdım. Fakat sevgi böyle bir şey, bir el gibi içinize uzanıyor.

Lauren aniden duruyor, bisikletin tekerleri ahşap zeminde ciyaklıyor.

Lauren, “Peşimden gelmeyi bırak, Ted,” diyor.

“Fakat oyun oynuyoruz.” Yüreğim çöküyor. İşte başlıyoruz.

“Artık oynamak istemiyorum. Git buradan, canımı sıkıyorsun.”

“Üzgünüm, kedicik,” diyorum. “Gidemem. Bana ihtiyacın olabilir.”

Lauren, “Sana ihtiyacım yok,” diyor. “Ve tek başıma sürmek istiyorum.” Sesi yükseliyor. “Kendi evimde yaşamak istiyorum, kendi başıma yemek istiyorum, kendi başıma televizyon seyretmek istiyorum ve bir daha kimseyi görmek istemiyorum. Şili’nin başkenti Santiago’ya gitmek istiyorum.”

“Biliyorum,” diyorum. “Fakat çocuklar bunları kendi başlarına yapamazlar. Yetişkin biri onlara göz kulak olmalıdır.”

Lauren, “Bir gün yapacağım,” diyor.

“Şimdi, kedicik,” diyorum nazıkçe. “Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun.” Ona karşı elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyorum.

“Senden nefret ediyorum, Ted.” Kaçınıcı kez tekrar ederse etsin, sözleri hep aynı etkiyi yaratıyorlar: Arkanızdan sertçe ve hızla vurulmuş gibi.

“Baba demelisin, Ted değil,” diyorum. “Ve sözlerinde ciddi değildin herhalde.”

“Ciddiyim,” diyor ve sesi bir örümceğinki gibi incecik çıkıyor. “Senden nefret ediyorum.”

“Gidip dondurma alalım mı?” Sesim bana bile suçluluk duygusuyla dolu geliyor.

Lauren, “Keşke doğmasaydım,” diyor ve pedallayarak uzaklaşıyor, bisikletin zilini çalarak daha önceden çizdiğim yeşil gözlü ve siyah renkte bir kediye ait resmin üzerinden geçiyor. Olivia’nın resminin.

Söylediğim yalan değildi; etraf hakikaten dağınık. Lauren mutfağa reçel döktü ve üzerinden geçti, evin içinde yapış

yapış bir iz bıraktı. Kanepenin üzeri pastel boya kırıklarıyla dolu ve etrafta kirli tabaklar var. Lauren'ın en sevdiği oyunlardan biri dolaptaki bütün tabakları çıkarmak ve her birini tek tek yalamak. Ardından ise şöyle bağıyor: "Baba, tabakların hepsi kirlenmiş." Şimdi bisikletten inip yere uzanıyor ve bir traktörmüş gibi hırlamaya ve sürünmeye başlıyor. "Mutlu olsun da," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ebeveynlik böyle bir şey.

Öğleden sonraki hapımı suyla içerken Lauren bana çarpıyor. Su elimdeki bardaktan mavi halıya dökülüyor ve hap parmaklarımdan kayıyor, sarı renkli o noktacık yerde sekiyor ve kayboluyor. Dizlerimin üzerine iniyorum ve kanepenin altına bakıyorum. Hiçbir yerde yok. İlacım da az kaldı.

Düşünmeden, "Kahretsin," diyorum. "Lanet olsun."

Lauren çılgılık atmaya başlıyor. Sesi bir sirene dönüşüyor, kafam patlamaya hazır hâle gelinceye dek yükseliyor. "Küfrediyorsun," diye ağlıyor. "Seni koca ve şişko pislik, küfretmesene!"

Ve o anda kendimi kaybediyorum. *Koca* ve *şişko* demesinden kaynaklanmadığını söylemek isterdim fakat yapamam. "Yeter," diye bağıyorum. "Kes artık, hem de hemen."

"Hayır." Yüzümü pençeliyor, keskin parmakları gözlerime yöneliyor.

"Uslu durmayacaksan burada oynayamazsın." Onu zaptetmeyi başarıyorum ve bir süre sonra debelenmeye bir son veriyor.

"Biraz uyusan iyi olur, kedicik," diyorum. Onu yere bırakıyorum ve bir plak koyuyorum. Pikabın fısıltısı sakinleştirici bir etkiye sahip. Kadının sesi odayı sarıyor. Bir kış gecesi ve kimsede ne fazladan bir yatak ne de şekerleme var... Şarkıcının adını şu an hatırlayamıyorum. Gözleri tutkuyla dolu. Bir anneyi andırıyor fakat korkmanızın gerekmediği bir anneyi.

Pastel boyaları ve keçeli kalemleri alıyorum ve sayıyorum. Hepsi yerli yerindeler, güzel.

Lauren'ı bu müzikle uyuyacak şekilde eğittim. Yaygaracı bir çocuktur ve baş etmesi güç bir genç olarak büyüyor. Ne diyorlardı ona? Tam bir ergen. Bazı günler, mesela bugün, çok küçük görünüyor ve sadece pembe bisikletine binmek istiyor. Bugün olanlar konusunda endişeliyim. Endişeleneceğim çok şey var.

İlki ve en ciddi olanı: Fazla sık uzaklaşıyorum. Strese kapılınca yaşanıyor. Bir gün gidersem ve geri gelmezsem ne olacak? Lauren ve Olivia yalnız kalacaklar. Daha kuvvetli haplara ihtiyacım var. Böcek adamlarla konuşacağım. Avcumun içindeki bira soğuk ve kapağını açarken bir yılan gibi tıslıyor. Kavanozdan üç adet salatalık turşusu çıkarıyorum, ikiye bölüyorum ve üzerlerini fıstık ezmesiyle kaplıyorum. Parçacıklı olanıyla. Çok lezzetli bir atıştırma ve birayla çok iyi gidiyor, fakat tadını çıkaramıyorum.

İkinci endişem: Gürültü. Evimiz sokağın sonunda; ötesinde sadece orman var. Ve soldaki ev ben bildim bileli boş; pencerelerin içerisine bantlanmış gazete kâğıtları sararıp kıvrılmış hâldeler. Bu sebeple geçen yıllar biraz gevşememe neden oldu. Lauren'ın bağırmasına ve şarkı söylemesine izin verdim. Bunun üzerine düşünmem gerek. Şivavali kadın, Lauren'ı duydu.

Mutfak masasının altında siyah renkte döküntüler var. Fare geri dönmüş. Lauren inceden ağlamaya devam ediyor fakat giderek sessizleşiyor, bu da iyiye işaret. Müzik işe yarıyor. Bir süre uyuyacağını tahmin ediyorum ve ardından onu akşam yemeğine kaldırayabilirim. En sevdiği yemeği yapacağım, sosis ve spagetti.

Üçüncü endişem: Sosis ve spagettiye ne zamana kadar sevecek? Onu ne kadar süreyle koruyabileceğim? Gözümü

üzerinden ayırmamam gerekiyor. Çocuklar kalbinize ya da boynunuza dolanmış zincirler gibidir ve sizi her tarafa sürüklerler. Çok hızlı büyüyor; bütün ebeveynlerin aynı şeyi söylediğini biliyorum fakat gerçek bu.

Sakin ol, diyorum kendime. Sonuçta, Olivia bir süre sonra bu duruma alıştı. Ufak bir kediye kapıyı ne zaman açsam koşar giderdi. Dışarıda hayatta kalamazdı fakat buna rağmen kaçardı. Şimdi ise öğrendi. Her istediğimiz faydamıza olacak diye bir şey yok. Eğer bir kedi bunu öğrenebiliyorsa, Lauren da öğrenecektir. En azından öyle umuyorum.

Günün sonu yaklaşıyor ve akşam yemeğinden sonra Lauren'ın gitme vakti gelecek.

“Görüşürüz, kedicik,” diyorum.

Lauren, “Görüşürüz, baba,” diyor.

“Haftaya görüşmek üzere.”

“Evet.” Sırt çantasının askısıyla oynuyor. Umursamıyor gibi görünüyor fakat bu kısımdan her seferinde nefret ediyorum. Ne kadar üzgün olduğumu göstermemeyi kendime bir kural edindim. Plağı yeniden takıyorum. Kadının sesi alacakaranlığın sıcaklığında bir rüzgâr gibi esiyor.

Kötü bir gün geçirdiğimde, *şimdi* ve *önce* birbirine giriyor. Evin bazı yerlerinde anneciğimin ve babacığımın seslerini duyuyorum. Bazen kimin markete gideceği üzerine tartışıyorlar. Bazen koridordaki çevirmeli telefonun tıngırtısı ve çevirme sesi geliyor, ardından anneciğim okulu arayarak yine hasta olduğumu söylüyor. Bazen de beni kahvaltıya çağırmasıyla uyanıyorum. O kadar net duyuyorum ki. Ardından sessizlik çöküyor ve her ikisinin de gittiğini hatırlıyorum. Nereye gittiklerini ise sadece tanrılar bilir.

Tanrılar düşündüğünüzden daha yakındalar. Ağaçların arasında yaşıyorlar, tırnağınızla kaldırabileceğiniz kadar ince bir derinin altında.

OLIVIA

Ted beni çağırdığında dilimle bacağımın kaşınan yerini hallediyordum. Aklımdan, kahretsin, sırası mı şimdi, diye geçirdim. Fakat ses tonundaki değişikliği işitince, işimi yarıda bıraktım ve onu aramaya koyuldum. Tek yapmam gereken kordonu takip etmektir, bugünkü kordon parıltılı bir altın rengiydi.

Salonda duruyordu. Gözleri kaybolup gitmişti. Tekrar tekrar, “Kedicik,” dedi. Hatıraları, derinin altında ilerleyen solucanlar gibi hareket ediyorlardı. İçinde fırtınalar kopuyordu. Durumu kötüydü.

Yanına sokuldum. Titreyen elleriyle kaldırdı beni. Nefesi kürkümde gezindi. Yanağına mırladım. Hava sakinleşmeye başladı, tedirginliği dindi. Ted’in nefes alıp verışı yavaşladı. Yüzünü yüzüme sürdüm. Hisleri içime aktı. Acı vericiydi fakat baş edebilirdim. Kediler umarsızdır.

Ted, “Teşekkürler, kedicik,” diye fısıldadı.

Gördünüz mü? Çağırdığında meşguldüm fakat çağırınca yine de yanına gittim. Bu görev bana TANRI tarafından verildi ve se-verek yapıyorum. Aramızda incelikli bir ilişki var. Üzerine her gün emek harcanması gereken bir ilişki.

Bayan ted şarkı söylüyor, keyifsiz bir şarkı. Her şarkıyı ez-

bere biliyorum, sesindeki ufak tereddütleri, çayırlar üzerine yazılmış o şarkıdaki ufak nota yanlısını. Kadının şarkıları sabah akşam, Lauren burada olmadığı zamanlarda, tekrar tekrar çalıyor. Ted'in birine ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Sanırım bir kedinin yeterli olmadığını düşünüyor. Canım istese bundan alıabilirdim. Fakat bütün tedlerin böyle ihtiyaçları var ve onlara karşı alınganlık yapamazsınız. Genel olarak konuşuyorum. Ted haricinde başka ted tanımıyorum. Ve bir de Lauren var işte.

Başından anlatayım. Beni fırtınada bulduğu, kordonun bizi bir araya getirdiği günü.

Doğuşumu hatırlıyorum. Burada değildim ve bir anda kendimi burada bulmuştum. Sıcaktan soğuğa itilmiş, zayıf patilerimi hareket ettirmiş, şeritler hâlindeki yapışkan zara dolanmıştım. Havayı kürkümde ilk kez hissetmiştim, ağzımı ağlamak için ilk kez açmıştım. Üzerime eğildi, gökyüzü kadar büyüktü. Sıcak dili, sıcak ağzı boynumdaydı. Gel, küçük kedi, burada güvende değiliz. Kediannem. Diğerleri çamurda kalmışlardı. Doğumdan canlı kurtulamamışlardı. Onca ay boyunca karanlığı paylaştığım yumuşak silüetler an itibariyle yağmur damlaları tarafından dövülüyorlardı. Gel. Korkmuştu. Ufak olmama rağmen bunu görebiliyordum.

Fırtına günler sürmüş olmalıydı. Kaç gün sürdüğünü bilmiyorum. Isınmak ve sığınmak için oradan oraya gezdik. Gözlerim henüz açılmamıştı, bu yüzden hatıralarım koku ve histen ibarettiler: uyuduğumuz yumuşak toprak zemin, farelerin kekremsi tadı. Etrafımı sıkıca sararken kürkü burnumdaydı, havada ise belli belirsiz bir çoban püskülü kokusu vardı.

Gözlerim açılmaya başlayınca bulanık bir görüşe kavuştum. Yağmur parıltılı bıçaklara benzer şekilde yağıyordu. Dünya kükrüyor ve titriyordu. Dünyayı böyle tanımıştım, bu yüzden fırtınanın aralıksız devam ettiği sonucuna vardım.

Ayağa kalkmayı, ardından da biraz yürümeyi öğrendim. Ke-diannemde – vücudunda ters giden bir şey olduğunu anlamaya başladım. Hareketleri ağırlaşıyordu. Sütü azalmıştı.

Bir gece bir oluğa sığındık. Tepemizde dallar esen rüzgârla hışırdıyor ve etrafa çarpıyorlardı. Beni ısıttı ve besledi. Mırladı. Mırıltısı zayıfladı, sıcaklığı azaldı. Ardından hareketsiz kaldı. Soğukluğu bana geçmeye başladı.

Kükreyen bir gürültü ve kör edici bir ışık hüzmeleri belirdi, fakat bu seferki gökyüzünün titreyen aydınlığı değil, sarı renkli bir çemberdi. Etten bir örümceği andıran bir şey, yağmurda parlıyordu. O vakitlerde elin adını bilmiyordum. Etrafıma kapandı, beni annemden ayırdı.

“Bu nedir?” Üzerinde kuvvetli bir ıslak toprak kokusu vardı. Kol ağızları çamur içindeydi. Yanında hırslayan bir yaratık vardı. Beni yaratığın içine koydu. Yağmur yaratığın metal çatısına ufak taşlara benzer şekilde vuruyordu. Sarmaladı, ısıttı beni. Battaniye sarıydı ve üstünde mavi kelebek desenleri vardı. Tanıdığım ya da tanımak istediğim birinin kokusunu taşıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Henüz kimseyi tanıımıyordum.

Ted, “Zavallı küçük kedi,” dedi. “Ben de yapayalnızım.” Başparmağını yaladım.

İşte o anda gerçekleşti. Göğsünde hafif beyaz bir parıltı toplandı, kalbinin olduğu yerdin herhalde. Parıltı bir kordona dönüştü, havada ilerledi. Kordon yanıma yaklaştı. Karşı çıktım ve debelendim. Fakat bana sıkıca sarıldı. Işığın boynuma dolandığını, beni onun kalbine bağladığını hissettim. Canımı yakmadı. Bizi birbirimize bağladı. O da hissetti mi bilmiyorum – öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Ardından beni evine getirdi, istediğim kadar uyuyabileceğim ve okşanabileceğim bu sıcak eve. İstemediğim takdirde dış dünyaya bakmama bile gerek yoktu! Pencerelelerin hepsine tahta çakılmıştı. Ted beni bir ev kedisi yaptı ve o zamandan beri hiç-

bir konuda endişelenmem gerekmedi. Burası bizim evimizdi ve başka kimsenin girmesine izin yoktu. Gece Vakti, yeşil oğlanlar ve Lauren haricinde tabii. Bazıları olmasa memnun olurum açıkçası.

İkimizi tarif etmem gerekiyor sanırım. Hikâyelerde böyle yapıyorlar. Bu kısım biraz zor. Televizyondaki tedleri birbirinden ayıramıyorum. Hangi detayların önemli olduğunu bilmiyorum. Nasıl desem, mesela benim Ted'im kuma benzer bir renkte galiba? Ve yüzünün bazı yerlerinden kırmızı kürk çıkıyor, kafasının üzerinde çıkan kürk ise daha gür, rengi de kırmızının vernikli ahşabı andıran, daha koyu bir tonu.

Bana gelecek olursak, Ted bana hep “sen” ya da “kedicik” diyor. Fakat adım Olivia. Gövdemde ince beyaz bir çizgi var, bu da kömür siyahı kürkümü daha belirgin kılıyor. Kuyruğum bir değnek gibi ince ve uzun. Kulaklarım büyük ve geniş bir hareket kabiliyetine sahipler, uçları da oldukça hassas. Gözlerim badem şeklinde ve kokteyl zeytini gibi yeşil renkteler. Güzel olduğumu söylesem bir sakıncası olmaz herhalde.

Bazen harika bir takım oluyoruz, bazen de kavga ediyoruz. Hep böyle değil midir zaten? Televizyon herkesi, tedleri ve kedileri, olduğu gibi kabul etmemiz gerektiğini söylüyor. Fakat sınırlarınızın da olması gerektiğini. Sınırlar önemli.

Şimdilik benden bu kadar. Hisler beni yoruyor.

Uzaktan gelen çan sesleri ya da yüksek ve tiz bir ses uykumdan irkilerek uyanmama neden oluyor.

Rüyayı zihnimden atabilmek için başımı iki yana sallıyorum. Fakat gürültü devam ediyor. Bir yerlerde şarkı söyleyen ufak biri mi var? Hoşuma gitmiyor. EeeeeEEEEE.

Turuncu halı patilerimin altına çok iyi geliyor, sanki ufak yumuşak kapsüllerin üzerinde yürüyorum. Denizin üzerinde batan güneşin rengini taşıyor. Deliklerden sızan ışık duvara

düşüyor. Buranın duvarları kırmızının huzur verici koyu bir tonuna boyanmış. Ted ve ben bunun güzel bir renk olduğunu düşünüyoruz. Hemfikir olduğumuz şeyler var yani! İşte Ted'in televizyon koltuğu, kafa koyma yeri ve kolçaklarının derisi aşınmaktan parlıyor. Arazi bisikleti izlerken et bıçağıyla deldiği yeri gümüş renkli bantla kapattı. Bu odadaki her şeyi seviyorum, şöminenin üzerindeki müzik kutusunun yanındaki iki şey hariç.

Sevmediğim şeylerden ilki Matruşka denen bebek. Kendine benzer ufak bebekleri içinde taşıyor, içindekilerin de içleri dolu ve böyle devam ediyor. Ne kadar da korkunç. Mahkûmlar. Karanlıkta çığlık attıklarını, hareket edemediklerini ya da konuşamadıklarını hayal ediyorum. Bebeğin sıradan bir yüzü ve boş bir gülümsemesi var. Çocuklarını hapis tutan biri için fazla mutlu görünüyor.

İkincisi ise şöminenin üzerindeki resim. Ebeveynleri camın arkasından bakıyorlar. O resme dair her şeyden nefret ediyorum. Çerçevesi büyük ve gümüşten, üzerinde üzüm, çiçek ve sincaplardan bir motif var. İğrenç. Sincapların yüzü erimiş ve kararmış görünüyor. Sanki biri canlı yaratıkların üzerine eriyik hâlde gümüş dökmüş ve soğumaya bırakmış. Fakat en kötüsü çerçevenin içindeki resim. Arka planda karanlık ve cam gibi bir göl var. Kumsalda iki kişi ayakta duruyorlar. Yüzleri hiçliğe açılan birer deliğe benziyor. Ebeveynleri Ted'e iyi davranmazlardı. Ne zaman resmin yanına yaklaşısam, ruhlarının tekinsiz çekişini hissediyorum.

Müzik kutusunu ise seviyorum. O ufak kadın öyle gergin duruyor ki gökyüzüne dokunmaya çalışır gibi bir hâli var.

EeeeEEeee. Tiz ses Ebeveynlerden gelmiyor. Onlara arkamı dönüyorum, kuyruğumu kaldırıyorum ve popomu gösteriyorum.

Pembe bisiklet salonun orta yerinde duruyor, destek tekerlekleri belli belirsiz dönmekteler. Lauren. O, Ted'in küçük

tedi. Ya da belki de başka bir tede ait ama Ted ona göz kulak mı oluyor? Bunun cevabı aklıma gelmiyor. Kokusu halıda, koltuğun kolçağında varlığını sürdürüyor fakat sesi gelmiyor. Şimdiye kadar gitmiş olmalı. İyi bari. Fakat o Allah'ın belası bisikleti hiç yerine koymuyor. Ah ah. Aslında “ab” demeye çalıştım, ehem – yani dememeye. O'nun adını gereksiz yere zikretmemeye çalışıyorum.

Lauren gelince sepetime gidiyorum. Orada düşüncelerime ayıracak yer var. Her zaman karanlık ve güzel. *Tanrı*'nın birazdan söyleyeceklerini tasvip etmeyeceğinden eminim fakat küçük tedler berbatlar. Ne zaman ne yapacaklarını asla bilemiyorsunuz. Ve Lauren'ın bir tür psikolojik sorunu var; detaylarını bilmiyorum fakat fazlasıyla kaba ve gürültücü olmasına neden oluyor. Kediler gürültüye duyarlıdır. Kulaklarımızla ve burnumuzla görürüz. Yani, gözlerimizi de söyleme gerek yoktur herhalde.

Sepetim mutfakta, duvara yaslı duruyor. Dinlemek için kulağımı soğuk tarafa yaslıyorum, fakat uğultunun oradan geldiğini zannetmiyorum. Ted üzerine ağırlıklarını yığmış yine, o yüzden içine giremiyorum. Sinir bozucu bir durum. Lauren buzdolabının yanındaki beyaz tahtanın üzerine kargacık burgacık, ne olduğu anlaşılmayan şeyler çizmiş. *Bla bla bla* yazmış. *Ted Ted. Olivia bir kedi.* MUAZZAM bir gözlem yeteneği. Bu kızın geleceği parlak. Buzdolabı gurulduyor, musluktan su damlıyor. Fakat kulağımdaki uğultu devam ediyor ve kaynağı her iki ses de değil.

Odadaki uğultuya rağmen, her şey olması gerektiği gibi. Dolaplar yerli yerindeler. Makinelerin kapalı kapılar ardında sessizce mırıldandıklarını duyabiliyorum. Cep telefonu, dizüstü bilgisayar, yazıcı. Sesleri canlı gibi çıkıyor ve hep benimle konuşacaklarmış gibi hissediyorum fakat asla konuşmuyorlar.

Çan sesi mi yoksa tiz bir ses mi seçemediğim, kaynağı belirsiz kısık ses devam ediyor. Sesin kaynağı makineler değil.

Üst kata çıkıyorum. Üst kata çıkmayı seviyorum. Çıkınca hep bir şeyler iyileşmiş gibi hissettiriyor. Merdivenin tam ortasındaki basamakta uyumaktan hoşlanıyorum. Havada süzülüyormuşum gibi hissetmemi sağlıyor. Merdivenin halısı siyah renkte ve üzerinde kamufle olabiliyorum. Ted bazen bana takılıyor. O biraz fazla içiyor.

Odalarda gezinirken ses artıyor ya da azalıyor gibi görünmüyor, ki bu da oldukça tuhaf. Tavan arası kapısına geliyorum, içeriye olabildiğince uzaktan gözlemliyorum. Nahoş bir yer. Yatak odasının kulpunu indirebilmek için arka ayaklarımdaya yükseliyorum. O belirgin tık sesi çıkıyor ve sonuna kadar açılıyor. (Kapıları çok seviyorum. Onlara bayılıyorum.) Ted'in yatağının üzerinde beş ya da altı rulo bant var. Metre hesabıyla satın alıyor. Ne için kullandığına dair ise hiçbir fikrim yok. Bandı yalıyorum. Yapışkan ve kuvvetli bir tadı var. Eeeooooeee kulağımda hafifçe çınlamaya devam ediyor. Sabırsızca geziniyorum. Hayal mi ediyorum yoksa bu ses bir borudan geliyormuşçasına hafiften metalik ve içi boş mu?

Banyoda yukarı sıçrayarak muslukları kontrol ediyorum. İçindeki havanın yankısı haricinde ses gelmiyor. Metali yalıyorum ve evyenin etrafını saran pisliği kokluyorum. Ted pek temiz bir ted değil. Banyosu televizyondaki banyolara benzemiyor.

Banyo dolabının kapısı açık. Şişeler rafların üzerindeki uzun kahverengi sıralarda duruyorlar. Kuyruğumla okşuyorum, ardından hafifçe dürtüyorum. Şişeler devriliyorlar, ağızlarından dışarıya haplar boşalıyor. Pembe, beyaz, mavi. Doğru dürüst kapatmıyor, sebebi ise güvenli kapaklara sahip olduklarından sarhoş olduğunda açamaması. Hapların tamamı kirli fayanslar üzerinde birbirine giriyor. Birkaçı sabahki

duştan kalan su birikintisinin içine düşüyor. Daha şimdiden pembe bir renkle eriyip suya karışıyorlar. Yeşil ve beyaz renkli bir kapsüle vuruyorum.

EEEEeooooeee. Tiz bir şarkı sanki. Bir mesaj, öyle olduğunu biliyorum, alması gerekenin ben olduğumu da. Fakat neyin nesidir çözecek vaktim kalmıyor çünkü sıra *ona* geliyor.

Ted'e kordonla bağlıyım ve *Tanrı*'nın isteği üzerine onunla ilgilenmem gerekiyor. Fakat onun haricinde de bir hayatım var sonuçta, değil mi? İlgi alanlarım var. Eh, ilgi alanım diyelim. Şimdi sıra *ona* geliyor ve oldukça heyecanlıyım.

Merdiveni hızla iniyorum ve pencereye yöneliyorum, pembe bisikletten kaçınıyorum, kanepenin arkasındaki yolu takip ediyorum ve tozlu zeminde pati izleri bırakıyorum. Geç kalmadığımı bilmeme karşın geç kaldığım konusunda endişeleniyorum. Fakat ışık hüzmeleri duvara *tam olarak* doğru açıyla vuruyorlar. Yeşil renkli ufak makrame sehpasının üzerine çıkıyorum. Arka ayaklarımda yükselip biraz uzanınca, kapı deliğinden sokağı, ufak meşe ağacının ardını görebiliyorum. Arkamda, havada asılı duran kordon, gümüş renkli bir parıltıya sahip.

Diğer kapı delikleri ted boyundalar ve onlara ulaşamıyorum. Dışarıya dair tek pencerem bu. Ufak bir delik, en fazla bir çeyreklik büyüklüğünde. Pek bir şey göremiyorum; bir meşenin gövdesinin kıvrılmış bölümü, kışın yaprak dökmüş birkaç dal, aralarından görünen birkaç metre kaldırım. İzlemeye devam ederken gri gökyüzü açılıyor ve kar sessizliğe yavaşça yağmaya başlıyor. Kaldırım bir süre sonra beyaza teslim oluyor, dalların her birinin üzerinde ince bir kar şeridi oluşuyor.

Bildiklerim bundan ibaret, ufak bir metelik dünyasından. Umurumda mı? Dışarı çıkmayı özlüyor muyum? Hiç de bile.

Dışarısı tehlikeli. Bu kadarı benim için yeterli, yeter ki onu görebileyim.

Umarım Ted makrame sehpasını oynatmaz. Bu tam da onun yapacağı türde bir şey olur. O vakit cidden sinirlenmem gerekir ve o kadar sinirlenmekten hiç hoşlanmıyorum.

Gelmezse bekleyeceğim. Aşk böyle bir şey tabii. Sabır ve tahammül. Bana bunu *Tanrı* öğretti.

Kokusu kendisinden önce geliyor, havayı kızarmış ekmeğin üzerine damlayan bal gibi sarıyor. Köşeyi endamlı yürüyüşüyle dönüyor. Onu nasıl tarif edebilirim? Ufak, tozlu bir kaplan gibi çizgileri var. Gözleri olgun sarı elmalar gibi ya da çiş. Güzeller demek istiyorum yani. O çok güzel. Duruyor ve geriniyor, bir o tarafa ve bir de bu tarafa dönüyor, uzun siyah pençelerini çıkarıyor. Kar taneleri burnuna konunca gözlerini kırptıyor. Ağzından gümüş rengi bir şey sallanıyor, bir kuyruk olabilir. Sardalya ya da hamsi gibi ufak bir balık. Gerçek balığın tadını hep merak etmişimdir. Nacho peyniri, kalmış tavuk parçaları ya da 7-Eleven'in indirim reyonunda satılan bayat etleri yiyorum. Ve çok acıktığımda da Gece Vakti'nden benim için avlanmasını istemem gerekiyor. (Şiddetten nefret ediyorum fakat dünyayı ben yaratmadım ve gerektiğinde gerekeni yaparım.)

Tekire, *Umarım balığın lezzetlidir*, diyorum sessizce. Kontrplağı hafifçe okşuyorum. *Seni seviyorum*. Rüzgâr bir iniltiye dönüşüyor, hava uçuşan karla yoğunlaşıyor ve o siyahla altın renginin ani parıltısıyla birlikte gözden kayboluyor. Şov burada sona eriyor. *Tanrı* verdi, *Tanrı* geri alıyor.

Genellikle onu gördükten sonra oturmayı ve bir büyü düşünmeyi seviyorum. Fakat ses geri dönüyor ve bu kez daha kuvvetli bir biçimde duyuluyor. Kulağımı kızarıp kabarcıya dek kaşıyorum. Bir şey fark etmiyor. Nereden geliyor yahu bu? Oooooooooooooo diye devam ediyor da ediyor. Kulağımda

bu ses varken nasıl iş yapabilirim ki? Ufak bir saat gibi. Hatta daha da kötüsü, çünkü neredeyse içimdeymiş gibi hissettiriyor ve bir türlü durmuyor. Bu fikir beni rahatsız ediyor. Bu ufak saat niye çalışıyor? Hangi saati bekliyor? Bir yol göstericiye ihtiyacım var.

İncil'ime gidiyorum. O artık benim. Sanırım Ted'in anesine aitti. Fakat o gitti ve gelene kadar kullanmaktan geri kalmayacağım. Sayfaları kurumuş çiçek yaprakları gibi ince ve hassaslar. Kapağı yaldızlı ve dikkat çekiyor. Ted onu salondaki yüksek masanın üzerinde tutuyor. Hakikaten yazık ediyor, kapağını açtığı bile yok. Kitap giderek yıpranıyor fakat yapacak bir şey yok, ibadetimi gerçekleştirmem gerek.

Kitabın yanına sığıyorum. Bu kısmı seviyorum çünkü her seferinde düşecekmiş gibi hissediyorum. Olduğum yerde tehlikeli bir biçimde titriyorum. Ardından kitabı patimle itiyor, kenardan aşağı atıyorum.

Yere sert bir şekilde düşüyor ve açılıyor. Fakat bekliyorum çünkü devamı var, kısa bir süre sonra ev yerinden oynuyor ve yerin titrediğini hissediyorum. İlk kez gerçekleştiğinde mi-yavlamış ve kanepenin altına saklanmışım. Fakat bunların O'nun doğru olanı yaptığıma dair verdiği işaretler olduğunu anladım.

Aşağı sığıyorum, nizami bir biçimde dört pati üzerine iniyorum ve Tanrı gözlerimi görmemi istediği ayete doğrultuyor.

Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı'dandır ve seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı bilir.

Doğruluğu içimi titretiyor. Ted'imi seviyorum, tekirimi, evimi, hayatımı. Şanslı bir kediye.

Sevdiğim bir ayete rastladığımda –az önce okuduğum

gibi– onu aklımda tutmaya çalışıyorum. Fakat tamamını aklımda tutmak zor olabiliyor. Parke zeminde üst üste misket dizmek gibi bir şey. Karanlıkta dört bir yana dağılıyorlar.

Kitap sadece bir rehber aslında. *Tanrı*’nın kediler için farklı davrandığını düşünüyorum. Bizimle doğrudan konuşmayı tercih ediyor. Bizler dünyayı tedler gibi görmüyoruz.

Kanepeye düşen bir güneş ışığı hüzmesinin içine yerleşiyorum. Sırtımı bilerek yere düşen İncil’e dönüyorum, böylece Ted bunu yapanın ben olduğumu anlamayacak. Ses biraz azaldı.

Peki neden hâlâ içimde kötü bir his var? Ters giden ne olabilir ki? İncil’deki ayet de epey olumluydu. Neyse. Size hayata dair bir sır vereceğim, eğer olup bitenlerden hoşlanmıyorsanız, gidin ve düzelene kadar biraz kestirin.

TED

Anneme dair bazı anıları kaydetmem gerektiğini düşünüyordum. Böylece ben kaybolsam dahi onlar kaybolmazlar. Onun unutulmasını istemiyorum. Aralarından birini seçmek ise oldukça zor. Anılarımın çoğu beraberinde sırlar taşıyor ve uygun değiller.

Harika bir fikrim var. Gölün başındaki gün nasıl olur? O hikâyede hiçbir sır yok. İlk etapta kayıt şeyini bulamıyorum; halbuki en son mutfakta bıraktığımdan emindim. Bir süre sonra, biraz arandıktan sonra, salondaki kanepenin arkasında buluyorum. Tuhaf. Ama benim beynim de böyle bir şey işte.

Pekâlâ. Kuşlara olan sevgim böyle başladı. Yazdı ve göle gezintiyeye gitmiştik. Altı yaşındaydım, o yaşı dair pek bir şey hatırlamıyorum fakat bunun nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.

Annem koyu mavi kıyafetini giymişti, en sevdiğiydi. Çatlak pencereden içeriye ılık çalarak esen sıcak esintide dalgalanıyordu. Saçı tepede toplanmıştı fakat bir kısmı topuzdan kaçmıştı. Uzun ve soluk tenli boynunu dövüyordu. Arabayı babam sürüyordu ve şapkası aydınlığı karanlık bir dağ sırasına benzer şekilde engelliyordu. Arka koltukta uzanmış ayaklarımı sallıyor ve gökyüzünün akıp gidişini izliyordum.

Sıklıkla yaptığım üzere, “Bir kedim olabilir mi?” diye sordum. Bu kez annemi şaşırtarak farklı bir cevap vermesini sağlayabilirim diye düşünmüştüm.

Annem, “Eve hayvan almıyoruz, Ted,” dedi. “Evcil hayvanlar hakkındaki fikrimi biliyorsun. Onları esarete tutmanın acımasızlık olduğunu düşünüyorum.” Buralı olmadığını anlayabilmeniz mümkündü. Sesi hâlâ az da olsa babasının şivesini taşıyordu. R harfini genizden gelen bir sesle telaffuz ediyordu. Ama bundan çok, sanki her an arkasından gelecek bir darbeyi bekliyormuş gibi tetikte duruşundan anlaşıyordu.

“Babacığım,” dedim.

“Annen ne diyorsa o.”

Yüzümde ağlamaklı bir ifade belirdi fakat onlara belli etmedim. Kimseyi rahatsız etmek istemiyordum. Elimle havayı okşadım ve ipeksi kürkünün, başının ve meraklı kulaklarının elimin altında olduğunu hayal ettim. Kendimi bildim bileli bir kedi istiyordum. Annem ise hep hayır diyordu. (Şimdi düşünüyorum da, acaba benim bilmediğim bir şey mi biliyordu, ufuk çizgisinin kızıllığına baktığında geleceği mi görüyordu.)

Biz göle yaklaşırken, hava derin suların kokusuna bürünüyor.

Erkenden varıyoruz fakat beyaz kum üzerinde serili battaniyelerin bir dama tahtasını andırdığı sahil, ailelerle çoktan dolmuş. Mayıs sinekleri parlak yüzeylerin üzerinde öbekler hâlinde uçuşuyorlardı. Sabah güneşi kuvvetliydi; tenimi sirke gibi sızlatıyordu.

Annem, “Süveterini çıkarma, Teddy,” dedi. Hava sıcaktı fakat tartışmanın faydası olmayacağını biliyordum.

Babamla suda oyun oynadık. Annem sandalyesinde oturdu, elinde mavi güneşliği vardı. Uçları rüzgârda dalgalanıyordu. Herhangi bir şey okumuyordu. Ormana, toprağa ve denize ba-

kıyordu, hiçbirimizin göremeyeceği bir şeye. Rüya görüyor gibi görünüyordu ya da görünmez bir düşmanı izliyor gibi. Şu an düşünüyorum da, büyük ihtimalle her ikisini de yapıyordu.

Hediyelik eşya tezgâhında yerel çam ağaçlarından yontulmuş küçük anahtarlıklar vardı. Köpek, balık ve at şekлиндelerdi ve harikalardı. Hafifçe sallanıyor, halkaları gün ışığında parlar-ken ağaçtan gözleriyle bana bakıyorlardı. Suda kırış kırış olmuş parmaklarımla araştırmaya başladım. Onu, patilerini bir araya getirmiş bir biçimde dik oturur hâlde duran, kusursuz küçük kediyi buldum. Kuyruğu soru işareti şeklindeydi, kulakları ise narin. Yontan kişi ağacın dokusuna ve halkalarına göre hareket etmiş ve ipeksi bir kürkü olduğu izlenimini yaratmıştı. Ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyordum.

Annemin eli omzuma kondu. “Yerine koy, Teddy.”

“Fakat o gerçek değil,” dedim. “Tahtadan. Onu evde tutabilirim.”

Annem, “Öğle yemeği vakti,” dedi. “Gel.”

Boynuma bir servis örtüsü bağladı, üzerinde mavi ve beyaz etiketler bulunan –birinde elma püresi, diğerinde ise havuç vardı– iki kavanoz ve bir kaşık verdi. İzlendiğimizi düşündüm fakat büyük ihtimalle kimsenin umurunda değildi. Etrafımızda diğer çocuklar sosisli sandviç ve başka ekmek arası yiyecekler yiyorlardı. Annem onlara baktığımı gördü.

Annem, “Yağ ve koruyucu madde dolular,” dedi. “Öğle yemeğimiz gerekli besin değerlerinin tamamına sahip. İhtiyaç duyduğün tüm vitaminler bu kavanozların içinde. Ve ucuz da.” Normal ses tonundan biraz daha derin ve ünsüz harfleri daha fazla es geçtiği hemşire ses tonuyla konuşuyordu. Annem hastanede hasta çocuklarla ilgileniyordu. Neden bahsettiğini biliyordu. Bu yüzden hemşire ses tonuna karşı çıkamazdınız. Babam şimdi-lik işsizdi ama iş aradığı bir dönemdeydi. Sanki karanlık bir

deliğe düşmüştü ve bir türlü tırmanıp kurtulamıyordu. Erikleri ve sütlaç sesini çıkarmadan yedi. Kavanozlar büyük kahverengi ellerinde ufacak görünüyordlardı. Termosundan kahvesini çıkardı.

Yakınımızda, sabırsız kırmızı bir kadın bebeğini yediriyordu. Yiyeceğin üzerinde mavi ve beyaz bir etiket vardı. Dehşete düşmüş biçimde bebeğin yediğinin babamla aynı sütlaç olduğunu fark ettim. Babacığım, “Kaldır onu,” dedim. “İnsanlar görecekler!”

Annem bana baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Babama nazikçe, “Yemeğini bitir,” dedi.

Yemeğimiz bitince Anneciğim kavanozları nizami bir biçimde portatif soğutucuya yerleştirdi. “Nereden geldiğimi biliyorsun, Teddy,” dedi.

“Locronan,” dedim, “Orası da Brittany’de. O da Fransa’da.” Bilгим bu kadardı. Anneciğim o yerden hiç bahsetmezdi.

“Yaşadığım köyde bir oğlan vardı.” Bakışlarını göle çevirdi ve artık benimle konuşuyormuş gibi görünmüyordu. “Ebeveynleri büyük grip salgınında ölmüşlerdi. Locronan’ı tereyağını bir bıçağın kestiği gibi kesip geçmişti. Hepimiz verebildiğimiz kadarını ona vermiştik. Fakat bizim de elimizde pek bir şey yoktu. Eşekle ve koyunla birlikte ahırımızda uyuyordu. Adını hatırlamıyorum. Köyde ona Pemoc’h diye seslenirlerdi, sebebi ise domuzun uyuduğu yerde uyumasıydı. Her sabah Pemoc’h mutfağımızın kapısına gelirdi. Ona bir bardak süt ve yarım somun ekmek verirdim. Bazen ona pazar günkü etten kalan artıkları verirdim. Her akşam geri gelirdi. Ona akşam yemeğinden kalanları verirdim. Turp artıkları, yumurta parçaları. Her seferinde bana üç kez teşekkür ederdi. Trugarez, trugarez, trugarez. Bunu asla unutmayacağım. Bazen o kadar aç olurdu ki yemeği alırken elleri titrerdi. Çünkü o zavallı çocuk tüm günü babam için tarlada çalışarak geçirirdi. Yıllar boyunca bunu yapmasına karşın, teşekkür edişi biraz olsun samimiyetini yitirmemişti. Değer bilen bir çocuktı. Ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı.” Ayağa

kalktı. “Otuz dakikamı tamamlayacağım,” dedi. Babam başıyla onayladı. Anneciğim yürüyerek uzaklaştı, elbisesi gökyüzü gibi maviydi. Anneciğimi hiç sıcak basmazdı.

Kahveye rağmen babacığım şapkasını yüzüne koyarak derin bir uykuya daldı. Artık çok fazla uyuyordu. Uyanık geçen her an ona işkenceymiş gibi görünüyordu. Kırmızı kadın bize bakıyordu. Kızarma sebebinin haşlandığını ve birazdan öleceği olduğunu hayal etmeyi denedim. Var gücümle ölmesini diledim fakat gün olduğu gibi devam etti. Ufak cam göbeği ördekler gölün uzak ucunda, ağaç sırasının suyun kenarına kadar geldiği yerde ilerliyorlardı. Babacığım horluyordu. Bana sahip çıkarken uyumaması gerekiyordu.

Yakın zamanda, bu gölde ufak bir erkek çocuğu kaybolmuştu. Bazen grup evlerinde kalan çocukları buraya getirirlerdi. Belki hâlâ getiriyorlardır. Bu çocuk günün sonunda otobüse dönmemiş. Bazen kendimi hoş ürpertilerle eğlendiriyor, çocuğa ne olduğunu hayal ediyorum. Belki kırmızı renkte güzel bir kuşun ya da bir geyiğin peşinden gitmiştir, ta ki gözden kaybolana ve gölün uzak taraflarına ulaşıncaya kadar. Takılıp buz gibi suya düştüğünde haykırışlarını duyacak kimse olmamıştır. Ya da belki de ormanın büyük yeşil örtüsü altına girmiş, akli yemyeşil bir hâl almış ve yaprakların arasından sızan ışıklara karışarak başka bir şeye, ufak bir çocuktan başkasına dönüşmüştür. Fakat büyük ihtimalle otostop çekerek şehre gitmişti. Herkes onun yaramaz bir çocuk olduğunu söylüyordu.

“Al, Teddy.” Anneciğimin başıma dokunuşu yumuşacıktı fakat bana vurmuşçasına irkildim. Elime bir şey bıraktı ve güneşin bir an için gözümü almasının ardından ne bıraktığını gördüm. Küçük kedi sırtını keyifle elime yaslıyormuş gibi görünüyordu.

Memnuniyet hissi o kadar yoğundu ki canımı yaktığını hissettim. Parmağımla okşadım. “Ah,” dedim, “kedi, kedicik!”

“Beğendin mi?” Annemin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Bayıldım,” dedim. “Onunla çok güzel ilgileneneceğim.” Endişe keyfimin içine bir damar gibi zuhur etti. “Pahalı mıydı?” Şu anda fakir olduğumuzu ve bunu bilmemem gerektiğini biliyordum.

Anneciğim, “Sorun değil,” dedi. “Bunlarla canını sıkmasana yahu. Ona bir isim verecek misin?”

“Adı Olivia,” dedim. Şık ve gizemli bir isimdi, tam da ahşap bir kediye verilecek türden.

Bu ufak savurganlığımız herkesin keyfini yerine getirmiş gibi görünüyordu. Olivia’yla oynuyordum ve artık diğer insanların hakkımızda ne düşündüğünü umursamıyordum. Anneciğim keyifle mırıldanıyordu, babacığim bile gülümsedi ve o tuhaf yürüyüşüyle bağcıklarına takılmış numarası yaparak yüzükoyun kuma düştü.

Annemin çıktığımız yolculuklardan en fazla verimi alabilmek gibi bir kuralı vardı, bu yüzden neredeyse herkes gidene kadar oyalandık. Gölgeler uzadı ve tepeler güneşi yemeye başladı. Yola çıkarken yarasalar alacakaranlıkta uçuşuyordu. Araba tam bir fırındı, bütün günün sıcaklığını çekmişti. Babacığımın arkada oturabilmem için aşırı ısınan koltuklara havlu atması gerekmişti. Olivia’yı dikkatlice pantolonumun cebine koydum.

Anneciğim babacığıma nazikçe, “Arabayı ben kullanacağım,” dedi. “Sabahleyin sen sürdün. Biraz dinlen.”

Babacığim annemin yüzüne dokundu ve şöyle dedi: “Diğerleri kadınsa sen bir kraliçesin.”

Anneciğim gülümsedi. Gözlerindeyse hâlâ o uzak ifade vardı. Babacığımın öğleden sonra termosundaki kahveyi içtikten ve tuhaf yürüyüşünü yaptıktan sonra araba sürmesine hiç izin vermediğini yıllar sonra fark ettim.

Arabanın uğultusu yaklaşan geceyi yararken kendimi mutlu hissediyordum. Hem içimden hem de dışımdan iyi hissediyordum. Böylesi bir huzuru hissedebilmek çocuklara mahsustu; bunu şu an anlıyorum. Uykuya dalmış olmalıydım çünkü uyanışım suratıma vurulan bir tokat gibi şoke edici ve aniydi.

“Geldik mi?” diye sordum.

Anneciğim, “Hayır,” dedi.

Uykulu bir biçimde kafamı kaldırdım ve dışarı baktım. Farların aydınlığından arabayı toprak bir yolda kenara çektiğimi anladım. Ne bir insan, ne kaldırım ne de başka arabalar vardı. Devekuşu tüylerini andıran dev eğreltiotları ön cama sürtünüyordu. Ötesinde ise konuşan ağaçların sesleri ve kokuları ve gece böceklerinin tik, tik, tik sesleri vardı.

“Arabamız mı bozuldu?” diye sordum.

Anneciğim arkasına döndü ve bana baktı. “İn arabadan, Teddy.”

“Ne yapıyorsun?” Babamın ses tonu korku doluydu, ancak o anda ne olduğunu anlayamamıştım. Tek bildiğim babamdan tiksinneme neden olduğuydu.

“Uyumaya devam et.” Bana, “Teddy. Hadi, lütfen,” dedi.

Arabanın dışında hava ağırdı, yanağıma yapışan ıslak bir pamuğu andırıyordu. Üzerime gelen gece karşısında kendimi küçük hissediyordum. Fakat bir diğer yanımda geceleyin anneciğimle ormanda yalnız olmaktan heyecan duyuyordu. O hiçbir şeyi diğer insanların yaptığı gibi yapmazdı. Elimi tuttu ve beni arabadan, aydınlıktan uzağa, ağaçlığa doğru götürdü. Soluk renkli elbisesi karanlıkta âdeta hareketsizdi. Okyanus zemininde süzülen bir deniz canlısını andırıyordu.

Ormanda tanıdık şeyler bile tuhaftı. Gecenin aralıksız yağın yağmuru bir zindanın akan tavanına dönüşmüştü. Ağaç dallarının çıtırtıları, devasa, pullu uzuvların hareket edişiydi. Takıldığım dal kolumu çekiştiren kemiksi bir parmaktı – ya da belki

de zamanında bir çocuk olan, yeşilin aydınlığına girmiş ve asla geri dönmemiş bir şeye ait parmaklardı. Korkmaya başlamıştım. Anneciğimin elini sıktım. O da sıkarak karşılık verdi.

“Sana önemli bir şey göstereceğim, Teddy.” Sesi o gün sandviçime ne koyacağını söylüyormuşçasına normaldi ve kendimi daha iyi hissetmiştim. Gözlerim giderek alıştı, havanın kendisi sanki ışığı tutuyordu, her şey alacakaranlıkta parlıyormuş gibi görünmeye başladı.

Devasa bir köknar ağacının altında durduk. Anneciğim, “Burası olur,” dedi. Uzakta, çatırdayan dalların ötesinde, arabamızın farlarının hafif parıltısını hâlâ görebiliyordum.

Anneciğim, “Bugün sana o kediye aldım,” dedi. Başım la onayladım. “Onu seviyor musun?”

“Evet,” dedim.

“Ne kadar seviyorsun?”

“Onu... dondurmadan çok seviyorum,” dedim. Ufak tahta kediye dair hislerimi nasıl açıklayacağımı düşünemiyordum.

Anneciğim, “Onu babacığının bir iş bulmasını istediğinden daha mı çok seviyorsun?” diye sordu. “Doğruyu söyle.”

Biraz düşündüm. “Evet,” diye fısıldadım. “Daha çok.”

“Hastanede ilgilendiğim küçük kızı biliyorsun değil mi? Kanser olan. Kedinin onun iyileşmesini istediğinden çok mu seviyorsun?”

“Hayır,” dedim. Elbette sevemezdim. Bu beni çok ama çok kötü bir oğlan yapardı.

Anneciğim serin elini omzuma koydu. “Bana gerçeği söyle,” dedi.

Boğazım bıçaklarla dolmuş gibiydi. Başım la çabucak onayladım. “Kediciği daha çok seviyorum,” dedim.

Anneciğim, “Güzel,” dedi. “Dürüst bir çocuksun. Şimdi onu cebinden çıkar. Hemen burada toprağın üzerine bırak.”

Olivia’yı dikkatlice ağacın dibindeki bir yosun öbeğinin üze-

rine bıraktım. Onu bir an için dahi olsa elimden bırakmaya dayanacak hâlde değildim.

“Şimdi, arabaya geri dönüyoruz. Eve gidiyoruz.” Annem elini uzattı.

Olivia’yı almak için uzandım fakat anneciğimin parmakları bileğimi saran bir kelepçe gibiydi. “Hayır,” dedi. “O burada kalıyor.”

“Neden?” diye fısıldadım. Onun burada, karanlıkta, ne kadar üşüyeceğini ve nasıl da yalnız kalacağını düşündüm, yağmurun onu nasıl ıslatacağını ve çürüteceğini, sincapların o güzel başını nasıl kemireceklerini.

Anneciğim, “Bu bir alıştırma,” dedi. “Zamanı gelince bana teşekkür edeceksin. Hayattaki her şey kaybetmeye dair bir provadır. Bunu sadece zeki insanlar bilirler.”

Beni ormanın içinden arabaya geri sürükledi. Dünya karanlık bir bulanıklıktan ibaretti. O kadar çok ağlıyordum ki kalbim göğsümün içinde patlayacak gibiydi.

Anneciğim, “Gücünü hissetmeni istiyorum,” dedi. “Sevdiğin bir şeyi geride bırakıp gitmenin sana kattıklarını. Daha güçlü hissetmiyor musun kendini?”

Farların çatallı aydınlığı giderek yaklaştı ve arabanın kapısının kapandığını işittim. Zannediyorum ki babam erik ve ter kokuyordu. Bana sıkıca sarıldı. Anneciğime, “Nereye gittiniz?” diye sordu. “Neler oluyor? O ağlıyor.” Babam yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi, yaralı bir yerim var mı görmeye çalıştı.

Anneciğim, “Abartılacak bir şey yok,” dedi hemşire tonuna hafifçe bürünerek. “Bir baykuş bulmayı denedik. Buralarda yuva yapıyorlar. Ardından o kedili anahtarlığı düşürdü ve karanlıkta bulamadık. Bu yüzden de iki gözü iki çeşme.”

Babacığım, “Ah, evlatçığım,” dedi. “Önemli değil, tamam mı?” Kolları beni rahatlatmamıştı.

Bir daha kedi istemedim. Kendime artık bir kedi istemediğimi

söyledim. Eğer onu seversem, ormanda bırakmam gerekebilirdi. Ya da bir gün ölebilirdi ki bu da neredeyse aynı şey.

Anneciğim beni gidişine, gerçekleşmeden uzun yıllar önce hazırlamaya başladı. Onu şimdi daha iyi anlıyorum. Artık bir ebeveynim ve insanın çocuğu için nasıl endişelendiğini anlıyorum. Bazen Lauren'ı düşünürken korkudan neredeyse kendimi cam gibi şeffaf hissediyorum.

Eve vardığımızda anneciğim beni banyoya soktu ve her tarafımı nazikçe kontrol etti. Baldırımda kanın aktığı bir kesik bulundu. Etimi iki küçük dikişle bir araya getirdi. Beni tekrar tekrar bozan ve tamir eden kadın – işte, o benim annemdi.

Ertesi gün anneciğim bahçeye kuş tablalarını kurdu. Küçük kuşları çekmesi için telde asılı duran altı yemlik yerleştirdi. Sincaplar içindekileri çalamasın diye yüksek direklere astı. Yerde beslenenler içinse peynir bıraktı, tahıl dolu küçük kulübeler, ayçiçeği çekirdeği veren plastik tüpler, iptе asılı duran yağ küreleri ve bir kalıp kaya tuzu.

Anneciğim, “Kuşlar devlerin soyundan gelirler,” dedi. “Bir zamanlar dünyanın hâkimiydiler. İşler kötüleşmeye başladığında kendilerini küçük ve çevik bir hâle getirdiler ve ağaçların tepelerinde yaşamayı öğrendiler. Dayanıklılığa dair bir derstir kuşlar. Bunlar hakiki, vahşi hayvanlar – bir anahtarlıktan çok daha iyiler.”

Başta onları beslemekten ya da izlemekten korkmuştum. Anneme, “Onları da benden alacak mısın?” diye sordum.

Annem, “Nasıl alabilirim ki? Sana ait değiller,” dedi şaşkınlıkla. Bana güvenle sevebileceğim bir şey gösterdiğini anladım.

Tabii bütün bunlar fareye olanlardan önceydi – anneciğim benden korkmaya başlamadan önce. Şimdi ise Katil kuşların sonu oldu, halbuki annem bunun mümkün olmadığını söylemişti.

Moralim bozulmaya başladığı için durmam gerekti.

Bütün bunlar, Dondurmalı Küçük Kız aynı gölde ve aynı sahilde kaybolmadan on beş yıl önce gerçekleşti. Göl, Dondurmalı Küçük Kız ve Kuş Katili. Aralarında bir bağlantı olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum fakat olayların benzerlik gösteren tarafları var. Belki gerçekten de o hikâyenin içinde gizlenmiş sırlar vardır. Hatıralarımı kaydetmeye bir son veriyorum. Hoşuma gitmedi.

DEE

Olay tatilin ikinci gününde yaşandı. Babam, Portland'dan dönüş yolunda birkaç kez yanlış yola saptı fakat denizin kokusunu aldıklarında yeniden doğru yola çıktıklarını anladılar.

Ince detayları en iyi Dee hatırlıyor; Lulu'nun elindeki dondurmanın eline yeşil renkte yapış yapış aktığını, çubuğunun rengi mora dönmüş dilinde bıraktığı izi. Ayakkabılarıyla şortuna kum girmişti ve bundan hoşlanmıyordu. Yanlarındaki sofrada akranı olabilecek yaşlarda başka bir kız vardı ve göz göze geldiler. Diğer kız gözlerini devirdi ve parmağını boğazına soktu, öğürmeye başladı. Dee kıkırdadı. Aileler hakikaten utanç vericiydi.

Lulu, Dee'nin yanına geldi. Beyaz terliklerinin kayışları ters dönmüştü. "Lütfen yardım et, Dee Dee." Her iki kız kardeş de annelerinin gözlerini almışlardı; bulanık yeşil tonlarının eşlik ettiği, büyük ve belirgin kirpikli, kahverengi gözler. Dee, Lulu'nun gözlerine baktığında o tanıdık ve rahatlıkla fark edilen benzerliği hissetti. Aralarında önemsiz olanın kendisi olduğunun bilincindeydi.

Dee, "Tabii," dedi. "Seni koca bebek."

Lulu ciyakladı ve Dee'nin kafasına vurdu fakat Dee yine de terliğin kayışlarını düzeltti ve ayağına giydirdi, yüzüne komik

bir ifade büründü ve yeniden arkadaş oldular. Dee su içmek için onu çeşmeye götürdü fakat Lulu tadını kurşunkaleme benzettiği sudan hoşlanmadı.

Lulu, “Hadi zihin okuyalım,” dedi. O yaz buna hevesliydi. Geçen seneki merakı ise midillilerdi.

Dee, “İyi,” dedi.

Lulu on adım öteye, fısıltı mesafesinin dışına çıktı. Gözlerini Dee’ye odakladı ve ellerini bir kaba benzer şekilde bir araya getirdi. İçine heyecanla fısıldadı. “Ne dedim?” diye sordu. “Herhangi bir şey duydun mu?”

Dee düşündü. “Sanırım duydum,” dedi yavaşça.

Lulu, “Ne duydun, Dee Dee?” Lulu cevabı yerinde duramayacak kadar büyük bir heyecanla bekliyordu.

“Çok tuhaftı. Burada durmuş, kendi işime bakıyordum fakat aniden sağ kulağımda ‘Tam bir baş belasıyım ve ablam Dee’den iyisi yok,’ dediğini duydum.”

“Hayır! Öyle bir şey demedim!”

Dee, “Tuhaf,” dedi. “Tam olarak öyle duydum.”

“Doğru değil!” Lulu ağlamak üzereydi. “Düzgün oynamalısın, Dee Dee.”

Dee kardeşine sarıldı. Kardeşinin hatlarını hissetti, küçük kemiklerini, güneşin ısıttığı yumuşak tenini. Açıktaki boyunun saçlarıyla birleştiği yeri, saçlarının bir erkek çocuğu kadar kısa olan kısmını. Lulu başının ısınmasından nefret ederdi. O yaz tamamını kestirmek istemişti. Annesi onu güç bela ikna edebilmişti.

Dee onu kandırdığı için üzgündü. “Sadece şaka yapıyorum,” dedi. “Tekrar deneyelim.” Dee ellerini bir araya getirdi ve ağzının üzerine götürdü. Sıcak nefesinin avuç içlerini doldurduğunu hissetti. “İndirimden aldığımız yeni tulumu çok seviyorum,” diye fısıldadı. “Fakat sonbahar gelene dek onu giyemiyorum çünkü hava tulum giymek için fazla sıcak.” Dee

sözlerinin kız kardeşinin kulağına ulaştığını hayal etti. Oyunu kuralına göre oynamayı denedi.

Lulu, “Dans okulunu düşünüyorsun,” dedi. “Dans okulunun hayalini kuruyorsun ayrıca anne ve babamızın sinirli olduklarını düşünüyorsun.”

Dee ellerini yavaşça indirdi. “Hayır, öyle söylemedim,” dedi yavaşça.

Lulu, “Aklını okuyorum,” dedi. “Bana yeni bir şey fısılda, Dee Dee.”

Dee dudaklarını ılık avuç içlerinin oluşturduğu hazneye yaklaştırdı.

Lulu, “Sabah sınıfındaki Greg’i düşünüyorsun,” dedi. “Ona bir Fransız öpücüğü vermek istiyorsun.”

Dee öfkeyle ayağa kalkarak, “Biliyordum,” dedi. “Günlüğümü okuyorsun. Seni küçük sıçan.” Eğer Lulu, anne ve babalarına Greg meselesinden bahsederse, küplere binerlerdi. Onu konservatuara göndermekten dahi vazgeçebilirlerdi. Dee, eylül ayında Pacific’e başlayacaktı. Fakat uslu durabileceğini ispat etmesi gerekiyordu. Bu da erkeklerden uzak durması, notlarını yüksek tutması, eve söylenen saatte gelmesi ve küçük kız kardeşiyle ilgilenmesi anlamına geliyordu.

Lulu, “Yapma, Dee Dee,” dedi. “Bana bağırmaman gerekiyor.” Sesi bir oktav yükselmişti ve olduğundan çok daha küçükmüş gibi çıkıyordu. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı.

“Yeter. Annemle babamın yanına geri dön. Seninle neden uğraşıyorum ki zaten...”

“Henüz yanlarına dönmek istemiyorum! Susuzluğum geçmedi ve kediye sevmek istiyorum.”

Dee, “Suyunu içtin ve burada kedi falan yok,” dedi. Fakat bir an için soru işaretini andıran siyah bir kuyruğun çöp tenekesinin ardında kaybolduğunu görür gibi oldu. Siyah kediler kötü şans getirirlerdi. Yoksa o iyi şans mıydı?

Lulu sonuna kadar açtığı gözlerini ablasına dikti. “Bana kötü davranma,” dedi sessizce.

Sessizce geri yürüdüler. Lulu elini Dee’nin eline koydu ve Dee etrafta çok fazla insan olduğu için kardeşinin elini tuttu, ancak kardeşi gibi sıkıca değil olabildiğince gevşek bir biçimde. Lulu’nun yüzü hüznle burkuldu. Üzüntüsü Dee’nin kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Günlüğü, yerdeki havalandırmada sakladığı yeri düşündü. Lulu onu uzunca bir süre aramış olmalıydı. Havalandırmayı açabilmek için babalarının alet çantasından tornavida almış, günlüğü okumuş ve kapağı yeniden yerine takmış olmalıydı... Düşüncesi dahi Dee’yi kız kardeşini tokatlama isteğiyle dolduruyor, onu ağlarken görmek istiyordu. Lulu dilediği takdirde hayatını *mahvedebilirdi*.

Dee beş yaşından beri Pacific’e gitmek istiyordu. Ebeveynini ikna edebilmek için on bir yıl boyunca yalvarması gerekmişti. Erkekler ve kızların bir arada eğitim gördüğü bir yerdi. Dee okuldaki yatakhane kalacaktı. Bu durumun ne zaman bahsi geçse ebeveynlerinin endişeleri belirgin bir biçimde hissediliyordu. Dee onların içten içe gidişini engelleyecek bir şey çıkmasını beklediklerini görebiliyordu. Davranışları kursuz olmak zorundaydı.

Lulu, “Söylemeyeceğim, Dee Dee,” dedi. “Söz veriyorum. Ve bir daha okumayacağım.” Fakat Dee başını hayır anlamında salladı. Lulu söyleyecekti, belki isteyerek olmayacaktı fakat yapacaktı. Öyle biriydi. Dee’nin günlüğü rasgele bir çöpe atması ve Lulu’nun kafasından uydurduğunu söylemesi gerekcekti. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Lulu annesinin ayağının dibinde duran şemsiyenin altına oturdu. Annesi uykuya dalmış, elindeki dergi göğsüne düşmüştü. Babası çizgili kanvas kumaştan sandalyesi üzerinde oturmuş, kitabını okuyor ve gözlerini kaşıyordu. O da yorgundu; başı öne düştü.

Lulu kovası ve küreğiyle kazmaya başladı, dudakları mühürlüydü. “Güzel bir çakıl taşı buldum,” diye seslendi. “İster misin, Dee Dee?” Avucunun ortasına koyarak uzattı, tedirgin bir biçimde cevabını bekledi.

Dee onu görmezden geldi. Babasına, “Yüzmeye gidebilir miyim?” diye sordu.

Babası, “Yarım saatliğine,” dedi. “O vakte kadar gelmezsen polisi arıyorum.”

Dee, “İyi peki,” dedi. Babası arkasını döndüğünde âdet yerini bulsun diye gözlerini devirdi, ancak doğruyu söylemek gerekirse şaşırmişti. Yorgun olmalıydı. Aksi takdirde tek başına gezinmesine izin vermezdi.

Annesinin, “O kadar acele etme, Delilah,” diye seslendiğini işitti. “Kız kardeşini de yanına alıyorsun.”

Dee hatırı sayılır miktarda uzaklaşmıştı ve aceleyle yürümeye devam etti, duymamış gibi davranıyordu. Renkli battaniyeler, plaj şemsiyeleri ve rüzgâr kıranların oluşturduğu çit labirentinin içinden geçti. Neyi ya da kimi aradığını bilmiyordu fakat bir şeylerin olabilmesi için yalnız kalması önemliydi.

Kalabalığın içinde dans eder gibi yürümeye çalıştı. Attığı her adımı bilerek atıyordu. Sömestr sonunda bale sınıfında *Alis Harikalar Diyarında* oyununda Tırtıl’ı oynamıştı. Adımların, zincirlerin, arabesklerin ve *developpelerin* kendini tırtıl gibi hissetmeye başladığı anda farklı bir şeye dönüştüğünü hatırlıyordu. Artık attığı her adım danstı ve büyük bir romantizme ilerliyordu. İnsanların (oğlanların) geçerken onu izlediklerini hayal etti, halbuki kimsenin izlediğine tanık olmamıştı. Akıllarından geçenleri hayal etti. Saçlarının ne kadar uzun ve parlak olduğunu, diğer kızlardan ne kadar da farklı, nasıl da bir sırrı varmışçasına gizemli görüldüğünü. Var gücüyle hayal ediyordu ki poposunun ne kadar büyük ve çenesinin nasıl da tuhaf bir şekle sahip olduğu gibi kötü düşünceler aklına gelmesin.

Sahil şeridinin yolunu tuttu ve suyun kenarındaki nemli kumlara oturdu. Denizin sığ taraflarında yüzme kolluğu takmış bir dizi ufak çocuk yüzüyordu. Gölün ilerisinde, şaman-dıraların bulunduğu tarafta kalan yüzeyi dingindi, ağaçlığın denizle buluştuğu yeri ve gökyüzünü tepetaklak bir mükemmeliyette yansıtıyordu. Dee orada canavarların gezindiğini, pürüzsüz yeşil yüzeyin hemen altında beklediklerini hayal edebiliyordu. Havada ızgarada pişen hamburger köftelerinin kokusu vardı ve Dee ıyyyk yüz ifadesine büründü. Bu aralar yemekten tiksinemeye merak sarmıştı. Bu konuda süreklilik sahibi olmasının –tek başınayken dahi– önemli olduğunu düşünüyordu. Balerinler hamburger yemezlerdi.

“Selam.” Tepesinde bir şey belirdi, uzun gölgesi üzerine düştü. Ardından oturdu, kumları dağıttı ve normal bir insan boyutlarına büründü. Bu bir erkekti. Zayıftı, sarı saçlıydı. Soluk teninde yeni sürülmüş losyonun izleri görülüyordu.

Dee, “Selam,” dedi. En azından on dokuz yaşında olmalıydı. Aniden avuç içlerinin terlediğini ve kalbinin tedirginlik ve heyecanla atmaya başladığını fark etti. Ne konuda konuşacaklardı?

Çocuk, “Adım Trevor,” dedi ve tokalaşmak üzere elini uzattı, Dee fazlasıyla şapşalca bu hareket karşısında sırtıttı. Fakat aynı zamanda rahatlamıştı çünkü bu onu bilindik kılıyordu, annesinin “düzgün yetiştirilmiş” dediği türde biriydi.

Dee tek kaşını kaldırdı, bu yapmayı yeni öğrendiği bir şeydi. “Nasıl gidiyor?” Elini sıkmamıştı.

Trevor kızardı. “İyi,” dedi, başından beri niyetlendiği şey buymuşçasına elini şortuna sildi. “Buraya ailenle mi geldin?”

Dee omuz silkti. “Onlardan kurtulmayı başardım,” dedi.

Trevor gülümsedi, esprisinden hoşlanmıştı. “Neredeler?”

Dee işaret ederek, “Cankurtaran kulesinin oradalar,” dedi. “Uyuyorlardı ve canım sıkılmıştı.”

“Ebeveynin mi?”

“Ve kız kardeşim.”

“Kaç yaşında?”

Dee, “Altı,” dedi. Ailesi hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. “Hangi okula gidiyorsun?”

Trevor, “UW,” dedi.

“İyiymiş.” Üniversiteye gidiyordu yani. “Pacific’e gidiyorum,” dedi. Gerçek olmak üzereydi.

Trevor, “İyiymiş,” dedi ve Dee sıcak gözlerindeki ilgiyi gördü. Erkeklerin balerinlerden hoşlandıklarını keşfetmişti. Kadınsı ve gizemlilerdi. Trevor, “Dondurma alalım mı?” dedi.

Dee durdu, neden olmasın dercesine omuzlarını silkti ve ayağa kalktı, üzerindeki kumu silkeledi.

Ardından Trevor da ayağa kalktı ve şöyle dedi, “Şey, üzerine bir şey bulaşmış. Şortunun arkasına.”

Dee görebilmek için kafasını arkasına çevirdi. Beyaz kot pantolonun üzerinde koyu bir leke vardı. Dee, “Ah, bir şeyin üzerine oturmuş olmalıyım,” dedi. Tişörtünü çıkardı ve beline sardı. “Sen yola çık. Dondurma tezgâhında buluşuruz.”

Dee aceleyle kadınlar tuvaletinin yolunu tuttu, ancak sıra beklemesi gerekecekti. İnsanlar kabine küçük çocuklarıyla birlikte giriyorlar, sayıları bazen üç kişiyi buluyordu ve hepsinin tek tek işini görmesi gerekiyordu. Dee bekledikçe durumun daha da kötüleştiğini hissedebiliyordu. Baldırının iç tarafında ince bir kan sızıntısı hissetti. Akıntıyı kopardığı avuç dolusu tuvalet kâğıdıyla sildi. Bir süre sonra, karşısında duran iri ve terli kadına, “Affedersiniz, yanınızda hijyenik ped var mı acaba?” diye seslendi.

Kadın suratına baktı. “Otomatı var,” dedi. “Orada, duvarda duruyor.”

Dee sıradaki yerinden ayrıldı ve otomata gitti. Sadece çeyreklik alıyordu. Yanında bir dolar ve biraz da bozuk para vardı. “Bir dolar bozabilecek birileri var mı?”

Omzunda yüzü kızarmış bebeğini taşıyan bir kadın, “Annen nerede? Seninle ilgileniyor olması gerek,” dedi.

“*Rica etsem*, birileri bir dolar bozabilir mi?” Dee’nin ses tonu kinayeli ve biraz sinirliydi, böylece etraftakilerin ağlamasına ramak kaldığını görmemelerini umut ediyordu.

Küt saçlı sarışın bir kadın ona dört çeyreklik verdi. Fakat makine bozuktu ve çeyreklikler tıngırdayarak tekrar tekrar boşa düşüyorlardı. Gözlerindeki yaşları kırparak bastıran Dee, çeyreklikleri kadına geri götürdü.

Elinden geldiğince temizledi kendini. Sıradaki kadınlar, Dee’nin şortunu musluğun altında yıkayışını izlediler. Abartıyorlardı, herkes gibi o da mayoluydu. Tişörtünü beline sarılı bıraktı. Gizlemek istediği tarafı kapatıyordu, yani o yönden sorun yoktu. Yeniden sıraya geçti ve bekledi.

Dondurma tezgâhına vardığında Trevor ortalarda yoktu. Birkaç dakika bekledi fakat gelmeyeceğini biliyordu. Dee tuvalette fazla kalmış ve o da vazgeçmiş olabilirdi. Fakat büyük ihtimalle sebebi ne zaman regl olduğunu bile bilmeyen bir kıza dondurma almak istememesiydi.

Tişörtünü sahilde bıraktı ve açıldı, yüzme koluğu takmış çocukların yanından geçti, önce dizine, ardından beline kadar derine ulaştı. Kendini bu şekilde daha güvende hissediyordu – gizlenirken. Günün sıcaklığında gölün serin suları ani bir değişim gibiydi, tüylerini diken diken eden bir şoktu. Parmak uçlarını gölün kırık bir aynayı andıran yüzeyinde, suyun teninde gezdirdi. Göl etrafında ağırkanlı bir yaratık gibi hareket ediyordu. Dee su çenesine gelene ve nazik dalgalar ayağını kayalık zeminden kaldırmakla tehdit etmeye başlayınca dek açıldı. Soğuk su, güneş ışığı ve sahildeki yaz kalabalığının uzakta kalan gürültüsü, gürültünün tuhaf şekilde su boyunca ilerleyişi karşısında krampları artık neredeyse hoş bir his yaşatmaya başlamışlardı. Bir anda, çocuğun geri dönmemiş

oluşu önemini yitirmişti. Vücuduyla yalnız kalmak ona yetiyordu. Son zamanlarda büründüğü farklı ruh hâllerini hayranlıkla karşılıyordu. Henüz iyi tanımadığı bir arkadaşmışçasına yeni ve şaşırtıcı şekillerde hareket ediyordu. Acının ve hazzın farklı yönleri ortaya çıkmıştı. Her dakika ayrı bir hikâye gibiydi. Gölün soğuk dokunuşu karşısında Dee gözlerini kapadı. Her şeyi aynı anda yaşıyordu.

Yanağına pürüzsüz bir şey süründü. Tekrar, tekrar, şakalaşmaya benzer bir dokunuştı. Dee gözlerini açtı. Koyu gri ve siyah pullar görüş alanını doldurdular. Nefesini tuttu. Yılanın bedeni yüzeyin biraz altındaydı ancak kafasını bir kuğu gibi yukarıda, suyun yüzeyinde tutuyordu. Yılan etrafında yavaşça ve meraklı bir biçimde yüzüyordu. Bu esnada koluna süründü. Büyük ihtimalle vücudunun sıcaklığına gelmişti. Türü neydi? Dee titreyen beynini düşünmeye zorladı. Su mokaseni-ne benziyordu ancak onlara burada rastlanmayacağı aşikârdı. Aklına başka bir ihtimal geldi ve onu uzak tutmak için çabalamaya başladı. *Çingiraklı yılan*. İşte o esnada, sol tarafında suyun yüzeyinde etrafa bakınan iki kafa daha olduğunu fark etti, ardından sayıları üçe ve dörde çıktı. Bir grup, belki de bir ailelerdi. Birkaç yavru ve genç yılana, yaşını gösteren başı ve dudaksız gülümsemesiyle yetişkin bir yılan eşlik ediyordu. Sayılarının tam olarak kaç tane olduğunu bilmiyordu – kalbi durmuştu. Başlardan biri zarif bir biçimde yüzüne yaklaştı. Dee gözlerini kapadı, *Bu kadar, yolun sonu*, diye geçirdi aklından. Dişlerini, zehri, kokuşmuş ağzının üzerine kapanmasını bekledi. Çenesinde dillerinin bir tüyü andıran dokunuşunu hissettiğini düşündü. Canı kulaklarında gök gürültüsü gibiydi. Kendini dalgalar karşısında sabit tutmayı denedi, bir kaya gibi cansız durabilmeyi. Bir şeyin omzuna uzunca bir süre süründüğünü hissetti.

Dee orada ne kadar süreyle durduğunu bilmiyordu, zaman uzayıp gitmiş ve anlamını yitirmişti. Gözlerini nihayet açtı-

ğında gölün yüzeyi pürüzsüz ve boştu. Gitmiş olabilirlerdi. Fakat belki de suyun altında, gözden uzak bir biçimde, kollarının ve bacaklarının yakınında yüzüyorlardı. Onların dokunuşunu vücudunun her yerinde hissedebiliyordu. Kontrolsüzce titremeye başladı, başı güneşten kavruluyordu. Dizleri kırıldı ve büküldü, korkuyla aldığı nefes karşısında ağzı metalik bir tada büründü. Arkasına döndü ve kıyıya yürümeye başladı, su ona sarılıyor, sonunu getirmek istercesine yavaşlatıyordu. Yılanların uzuvlarının etrafında dolandıklarını hâlâ hissedebiliyordu.

Dee kıyıya ulaştı. Sudan çıktı ve vücudunun ağırlığı bir kez daha üzerine çöktü. Sendeledi ve düştü. Altındaki kum iyi hissettiriyordu, yanlamasına uzanıyordu. Dizlerini kendine çekti ve güneşte yanmış küçük çocukların arasında, gözlerden uzakta, ağlamaya başladı.

Dee battaniyelerin ve plaj şemsiyelerinin arasında yavaşça geri dönüş yoluna koyuldu. Hava sıcak ve yapış yapıştı, kum onu bileklerine kadar hapsediyordu. Saati yanında değildi fakat yarım saatten fazladır ortalıkta olmadığına bilincindeydi. An itibariyle tek istediği ailesine sığınmaktı. Annesi titreyip feryat edecek ve Dee'yi kollarına alacaktı. Lulu aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlı bir ifadeyle bakacak ve tekrar tekrar, *Kaç tane yılan vardı? Türleri neydi?* diye soracaktı. Ve babası küplere binecek, cankurtaranın ne halt ettiğini soracak, Dee babasının öfkesinin sıcaklığında ısınacak, önemsendiğini bilecekti. Olanlar bir hikâyeye dönüşecekti, arada bir kısık sesle birbirlerine anlattıkları bir hikâye. *Dee Dee'nin yılanların saldırısına uğradığı zamanı hatırlıyor musunuz?* O vakit hikâye kendisinden ayrılacak, kemiklerini dondurmayacaktı.

Uzaktan bakarken dahi, Dee ebeveyninin çılgına döndüklerini görebiliyordu. Annesi çılgık atıyor ve babası bağıırıyordu. İki cankurtaran oradaydı ve telsizle konuşan başka insan-

lar vardı. Dee bıkkın bir biçimde yüzünü ekşitti. Tanrı aşkına, sadece biraz gecikmişti.

Yaklaştıkça, babasının, “Sadece bir dakikalığına uykuya daldım. Bir dakika ya,” dediğini duydu.

Dee battaniyenin başına geldi ve gölgede oturdu. “Anne?” dedi. “Üzgünüm...”

“Lütfen sessiz ol, Dee. Baban bu insanlara bir şeyler yaptırmaya çalışıyor.” Annesinin ağzı titremişti. Maskarası yüzünden siyah kan gibi akıyordu. “Lulu!” Aniden ayağa fırladı ve feryat etti. Yakınlardaki kafalar bulundukları yöne döndü. “Lulu!” Annesi bir kez daha bağırdı.

Babası tekrar tekrar, “Kısa saçları var,” diyordu. “İnsanlar sıklıkla onun bir erkek çocuğu olduğunu zannediyorlar. Saçını uzatmıyor.”

Dee iki şeyi idrak etti: birincisi, onun ne zamandır ortada olmadığını fark etmemişlerdi; ve ikincisi, Lulu orada değildi. İç çekip saçını kulağının arkasına attı. Krampları iyiden iyiye kötüleşmişti. İçinde bir şeyin yükseldiğini hissetti. Lulu abartmıştı yine. Artık kimse Dee’yi teselli etmeyecek ve yılanlar bir hikâyeye dönüşmeyecekti.

Uzun, kavurucu öğleden sonrası devam ettikçe, gelen insanların sayısı arttı ve gerçek polis de geldi. Herkes telsizlere, “Laura Walters, kısaca Lulu,” diyerek haber geçti ve ardından sosisli sandviç tezgâhının yanındaki direkte asılı duran büyük hoparlör yardımıyla sahildeki herkese anons etmeye başladılar. “Laura Walters, altı yaşında, kahverengi saçlı, ela gözlü. Üzerinde mayo, kot şort ve kırmızı bir atlet var.” Ancak akşamüstü, park boşalmaya başlarken, Dee, Lulu’yu o gün bulamayacaklarını anlamaya başladı. Onu asla bulamayacaklarını anlaması ise çok daha uzun zaman aldı. Kimbilir kiminle, nereye gitmişti ve geri dönmemişti.

Haftalar sonra, kilometrelerce ötede, Connecticut’lı bir

aile sahile götürdükleri eşyaların içine karışmış beyaz bir terlik buldu. Hiç kimse onun oraya nasıl girdiğini ya da Lulu'ye ait olup olmadığını bilmiyordu. Kendi elbiseleriyle birlikte yıkanmıştı.

Lulu şu anda on yedi yaşında olacaktı. Dee, *On yedi yaşında*, diye düzeltti kendini. *Lulu on yedi yaşında*.

Lulu'nun Dee'ye söylediği son şey, *Güzel bir çakıl taşı buldum*'du. Bazı günler Dee'nin tek düşünebildiği o çakıl taşıydı. Nasıl görünüyordu? Pürüzsüz müydü yoksa pürüzlü mü, gri miydi yoksa siyah mı? Keskin ve köşeli miydi yoksa ağırlığıyla Lulu'nun küçük avucunu dolduran bir yumru muydu? Dee bunu asla bilemeyecekti çünkü kalkmış ve ona bakmadan gitmişti.

Walters ailesi haber alabilme umuduyla Washington'da bir ay kaldı. Fakat yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve babasının patronu sabrını yitirmeye başlamıştı. Bu yüzden Portland'a geri döndüler. Lulu'suz garipti ev. Dee üç tabak çıkarması gerektiğini asla hatırlayamıyordu ve bu annesini her seferinde ağlatıyordu.

Annesi çok geçmeden evi terk etti. Dee onun, kayıp kızının soluk tenli kopyasını görmeye dayanamadığını biliyordu. Giderken birikim hesabını da boşaltmıştı. Dee onu suçlayamamıştı ancak babası farklı hissediyordu. Ardından diğer olay oldu.

Önceki gece, sessiz gökyüzünden külü andırırcasına kar yağmıştı. Babası oturma odasında bir uçak maketi yapıyordu. Dee yapıştırıcının yukarı gelen kokusunu alabiliyordu. Orada saatlerce oturur, gözleri kokudan kızarana kadar devam eder-

di. Gecenin neredeyse sonu gelinceye dek yatağına girmezdi. Dee, *Yarın onunla konuşacağım*, diye geçirdi aklından. *Konuşmak zorundayım*.

Pacific'e bir dönem gecikmişti fakat telafi edebilirdi. Para durumu sıkışıkta fakat bir iş bulabilirdi değil mi? Sonuçta babasının maketten uçaklar yapmak ve gözlerini karanlığa dikmiş biçimde oturmak için Dee'ye ihtiyacı yoktu. Dee içini kemiren suçluluk duygusunu bastırarak nefeslenmeyi denedi. Havada sıcak yapıştırıcı ve çaresizlik kokusu vardı. *Bu benim hayatım olamaz. Ruh gibi bir hayat bu*, diye geçirdi aklından. Gözyaşları yanaklarını yakan çizgiler hâlinde indiler.

Sabahleyin, Dee babasının yatağına götürmek üzere özel kahvesini hazırladı. Özel kahve San Francisco'dan aldıkları afili cam şeyin içinde yapıliyordu ve damlaması çok uzun sürüyordu. Acıydı ve nehirdeki alüvyonlar gibi taneliydi, ancak babası çok seviyordu. Belki de daha ciddi şeyler dayanılmayacak kadar acı verici olduklarından, bütün sevgisini bu kahve makinesine vermişti. Dee kahve makinesinden nefret ediyordu çünkü hepsinin birlikte oldukları zamanı hatırlatıyordu. Kaynar suyu kahve çekirdeklerinin üzerine döktü. Koyu kahverengi koku mutfığı sardı. Bu sabah onunla konuşacaktı, bunu kesinlikle yapacaktı.

Kollarını sıvadı ve kaynayan sudan bileğine biraz damlattı, dişleri arasından acıyla nefes verdi. Teninin su toplayıp kabarmasını izledi. Biraz olsun rahatlatıyordu. Kıyafetinin kolunu indirerek gizledi ve götüreceklerini tepsiye yerleştirmeyi tamamladı. Bugün ona söyleyecekti. Kızacaktı, üzülecekti. Fakat bunu daha fazla kendisine saklayamazdı. *Güzel çakıl taşı*.

Dee babasının odasına gitti ve tepsiyi masaya bıraktı. Kahvenin kokusuyla uykudan uyandığı takdirde, keyfinin yerinde olacağını düşünüyordu. Perdeleri beyaz bir dünyaya açtı. Evler, posta kutuları, arabalar – her şeyin üzeri bembeyaz

karla kaplıydı. *Baksana bir gecede ne kadar kar yağmış*, demek üzere döndü. Ardından onu gördü. Bedeni yatağın üzerinde dümdüzdü, karın göz kamaştırıcı aydınlığı karşısında fazlasıyla hareketsizdi. Yüzünde Dee'nin ilk başta anlam veremediği bir ifade vardı. Ardından bunun hoşnut bir karşılama olduğunu fark etti.

Felç geçirdiğini söylediler. Lulu'nun kayboluşuyla ve ardından Dee'nin annesinin evi terk edişiyile alakalı olduğunu söylemediler. Söylemelerine gerek yoktu. Sonuç olarak Lulu'yu kaçıran kişi hem Dee'nin annesini hem de babasını da götürmüştü. Dee'yi de öyle. Olan bunca şeyden sonra, Dee'den geriye ne kalmıştı ki? Büyük, karanlık ve boş bir oda gibi hissediyordu.

Bale okuluna gitmemişti çünkü gidecek parası yoktu. Lise'yi de bitirmedi. Eczanede kendine bir iş buldu. Fakat asıl işi başkaydı, kız kardeşini kaçıran kişiyi aramaktı. O gün gölde bulunan, şüpheli bir bakış dahi atan herkes, şüpheliler listesine dahildi. Dee'nin işi onlardı artık.'

Yorgun Karen'i her hafta arıyordu, bazı haftalar birden çok kez arıyordu. Yorgun Karen, Lulu'nun davasına atanan dedektifti ve sesi hep hem yorgun hem de çileden çıkmış gibi geliyordu. Etkileyici bir yüzü vardı; tanık olduğu her dramı, teselli için sıvazladığı her sırtı, uzattığı her mendili, çemkirmek için dibine kadar giren her yüzü gösteriyordu.

O ve Dee yakınlardı, en azından bir zamanlar. Dedektif kimsesiz genç bir kız olan Dee'ye acımişti. *Bana Karen de*. Aradığında ona bir şeyler anlatıyordu. Şimdi ise sadece, "Üzerinde çalışıyoruz," demekle yetiniyor.

TED

Her seferinde idrak edemesem de, şu anda önemli bir şey yapmak üzere olduğumdan neredeyse eminim. Bir arkadaş bula-cağım. Son günlerde giderek daha fazla uzaklaşıyorum. Eğer bir gün geri dönmezsem, Lauren ve Olivia'ya kim bakacak? Tek bir kişiyim ve bu yeterli değil.

Anneciğim beni ormana üç kez götürdü. Son seferinde geriye tek başıma dönmemi söyledi. Evet, onu yaprakların karanlık kubbesi altında hâlâ hissedebiliyorum. Zemine da-ğınık hâlde düşen ışık hüzmelerinde yaşıyor. Ve evet, bazen de mutfak evyesinin altındaki dolapta. Fakat açık konuşmak gerekirse, o günden beri yalnız başıma yaşıyorum.

Kendime bunu Lauren ve Olivia için yaptığımı söylüyo-rum, ki doğru da bu. Fakat bir diğer sebebi ise artık yalnız kalmak istememem.

Lauren'ın etrafta olmadığı bir vakti seçıyorum. Eğer ne yaptığımı bilseydi – eh, bu pek iyi olmazdı. Salonda dizüstü bilgi-sayarımı sakladığım dolabın üzerindeki asma kilidi açıyorum. Ekran karanlık odada ölümler âlemine açılan bir kapıyı andıran tekinsiz bir ışık yayıyor.

İnternet sitesi bulmak işin kolay kısmı. Yüzlercesi var. Fakat ardından ne geliyor? Sayfaları karıştırıyorum. Yüzler hızla akıp gidiyorlar, gözler, isimler ve yaşlar, varlığın hızla geçip giden belirtileri. Neye ihtiyacım olduğu ve Lauren'a neyin en uygun olacağına dair pürdikkat düşünüyorum. Kadınların erkeklerden daha anaç olduklarını söylüyorlar. O yüzden bir kadın bulacağım, yani sanırım. Fakat durumumu anlayacak özel bir kadın olması gerekiyor. Birkaç tanesi iyi gözüküyor. Bu otuz sekiz yaşında, sörf yapmaktan hoşlanıyor. Arkasında duran deniz kadar mavi gözleri var ve nazık biri. Teni güneşin ve denizin etkisiyle, biraz yıpranmış. Yüzünde mutlu bir gülümseme var. Diğer insanları önemseyen biri gibi görünüyor. Sıradaki ise ormanın tüm renklerine sahip. Kahverengi, yeşil, siyah. Hoş ve üzerini saran kıyafetleri var. İK bölümünde çalışıyor. Ruju kırmızının parlak bir tonunda.

Aynaları Lauren'ı üzdükleri için birkaç sene önce indirmiştim fakat nasıl göründüğümü bilmek için aynaya ihtiyacım yok. Sözleri beni yaralıyor. *Kocaman, şişko*. Göbeğim lastikten bir çuvala benziyor. Üzerime tutturulmuş gibi asılı duruyor. Giderek büyüyorum. Önüne geçemiyorum. Bir şeyleri deviriyorum, kapı pervazlarına çarpıyorum. Dünyada kapladığım yere alılabilmiş değilim. Dışarı pek çıkmadığım için soluk bir tene sahibim. Lauren'ın saçlarımı avuçlayarak yolma gibi yeni bir alışkanlığı var ve kahverengiler arasında parlak kafa derimin gözüktüğü boşluklar oluşuyor. Evde jilet ya da makas bulundurmuyorum ve sakalım gövdeme kadar iniyor. Neden-se kafamdaki saçlardan farklı bir renge ve dokuya sahipler; kızıl ve sertler. Sahte bir sakalı andırıyorlar, korsan rolü yapan bir aktörün takacağı türden bir sakalı. Ellerim ve yüzüm çiziklerle kaplı, tırnaklarım köküne kadar yenmiş hâlde. Geriye kalan kısımlarım – eh, üzerine fazla düşünmemeye çalı-

şıyorum. Bu aralar bir tuhaf kokuyorum, mantar gibi topraksı bir koku. Vücudum bana karşı cephe almaya başlıyor.

Sayfanın aşağısına iniyorum. Buralarda bir yerde bir arkadaş olmalı. Kadınlar ekrandan bana bakıyorlar, ısıltılı tenlere, parlak gözlere sahipler. Profillerinde keyifli hobiler ve arsız şakalar yazılı. Kendimi tarif etmenin bir yolunu düşünüyorum. *Bekar baba*, yazıyorum. *Dışarı çıkmaktan hoşlanırım*. Beyaz ağaçlardaki tanrılara tapar... Hayır. Kimi kandırıyorum ki?

Geçen hafta biraz daha bira almak için 7-Eleven'a gittim. Kendimi biraz hâlsiz hissedince bir saniyeliğine marketin dışındaki kaldırıma oturdum. Eskiden kalma bir alışkanlıktı belki. Fakat aynı zamanda yorulmuştum da. Hep yorgunum. Gözlerimi açtığımda, adamın biri ayağımın dibine madeni para bırakıyordu. Ayıya benzer bir şekilde gürledim, adam olduğu yerde sıçradı ve koşarak uzaklaştı. Madeni paraları aldım. Buradaki kadınlarla aynı odada bulunduğumu hayal dahi edemiyorum.

Dizüstü bilgisayarı kapatmak üzereyken bir şeyin yükseldiğini hissediyorum. Ensemdeki tüyler yavaşça dikeliyorlar. Bilgisayarı kapatmıyorum çünkü karanlıkta yalnız kalmak istemiyorum. Başımın üzerinde gezinen bakışlar hissediyorum. Ekranın loş mavi ışığında, mobilyalar üzerlerine düşen yabancı gölge karşısında sessizler. İzlendiğim hissini üzerimden atamıyorum.

İçimde kötü bir his var. Tam olarak neredeyim? Bakmak için sessizce ayağa kalkıyorum. Çirkin mavi halı yerinde, o tamam. Şöminenin üzerindeki balerin müzik kutusunda değil de bir harabedeymiş gibi yatıyor. Sonuç olarak nerede olduğumu biliyorum. Fakat burada benden başka kim var?

“Lauren?” Sesim bir fısıltı hâlinde çıkıyor. “Sen misin?” Sessizlik. Aptalım, burada olmadığını zaten biliyorum. “Olivia?” Hayır, o da değil.

Anneciğimin elinin soğukluğunu boynumda hissediyorum, tatlı sesini kulağımda. Onları götürmelisin, diyor. Ne olduğunu kimsenin öğrenmesine izin verme.

Ona, “İstemiyorum,” diyorum. Sesim Lauren gibi mızız çıkıyormuş gibi hissediyorum. “Korkmuş ve üzgün hissetme neden oluyor. Beni buna zorlama.”

Anneciğimin etekleri hışırıyor, parfümünün kokusu kayboluyor. Kaybolmuyor ama, hayır – asla kaybolmuyor. Evin etrafına dağılmış hatıraların birinde vakit geçiriyordur belki, kar kadar derin birikintilerin birinde. Belki dört litrelik sirke bidonunu sakladığımız yer olan mutfak evyesinin altına kıvrılmıştır. Onu orada, yüzünün etrafında mavi tül den bir kumaşla, karanlıkta sırtırken bulmaktan nefret ediyorum.

Elimdeki içecek o kadar soğuk ki neredeyse avucumun içine yapışacak. Açarken gürültüyle tıslaması ve çatırdaması evin sessizliği karşısında sakinleştirici bir etki yaratıyor. Sayfanın aşağısına inmeye, kadınların yüzlerini incelemeye devam ediyorum, ancak anneciğimin sesi kafamın içinde şarkı söylüyor ve bundan hiç hoşnut değilim. Küreği bulmak üzere kalkıyorum. Ağaçlığa gitmenin vakti geldi.

Yine ben. Bunu, kolumu nasıl incittiğimi unuturum diye kaydediyorum. Bazen bazı şeyleri hatırlayamıyorum ve korkuyorum.

Bir uğultuya uyandım. Dudaklarımda yürüyen bir şey vardı. Sabahım yeni doğmuş sineklerin oluşturduğu bir bulutla dolmuştu. Rüya gibiydi fakat uyanıktım. Sabah güneşi ağaçların arasında gerilen örümcek ağları üzerinde parlıyordu. Bana bir şiiri hatırlattı. Örümcek, “Ağıma gel,” dedi sineğe. Sineklerin hâinden anlamamız gerektiğini söylüyor, yani sanırım. Fakat sinekleri kimse sevmiyor.

Kolum kötü bir açıyla dönmüş. Sanırım düşmüşüm. Dilimde demir tadı var. Baygınken var gücümle ısırmış olmalıyım. Ağ-

zımdaki kanı bir üvez ağacının dibine tükürüyorum. Tepemdeki ağaçlardan seslenen kuşlara bir adak bu. Kana kan. Katliamdan beri bahçeye gelmiyorlar. Kuşlar böyle şeyleri birbirlerine anlatırlar.

Bir şekilde eve dönüyorum. Anahtarın kilide oturduğunu işitmek o kadar güzel ki. Güvendeyim.

Hafızam yavaşça geri geliyor. Tanrıları hareket ettirmeye çalışıyordum. Aynı yerde birkaç aydan uzun süre kalmamalılar – bir süre sonra başkalarını yanlarına çekmeye başlıyorlar. Bu sebeple onları kazıp çıkarmak için gitmiştim. Fakat ormanın başka planları olabiliyor, özellikle de gece vakitlerinde. Bunu hatırlamalıydım. Yer titredi, ayağımın altındaki kökler döndü. Ya da belki fazla sarhoştum. Neyse işte, düştüm. Hatırladığım son şey toprakla bir olan omzumdan gelen sestir.

Yüzüm çizilmiş ve kolumun her tarafında mor menekşeler var. Düzelecek gibi değil. Eski bir tişörtten kol bağı yaptım. Kırıldığını zannetmiyorum. Sakatlanmak canınız acımasa dahi vücudu ve beyni tuhaf bir hâle getiriyor. Düşüncelerimi toparlayamıyorum.

Bir süre önce aşağı indiğimde Olivia bir türlü peşimden ayrılmadı. Merak etti herhalde. Yüzümü yaladı. Kanın tadını seviyor o kedi.

OLIVIA

“Gel, kedicik.” Ted kapının pervazına yaslanıyor, aydınlığı engelleyen bir karartı. Duruşunda normal olmayan bir şey var. İçeriye düşer gibi giriyor, ardından titreyen ellerle kapıyı kilitlemeye yelteniyor. Kilitlerin tamamını ancak birkaç deneme sonucunda kilitleyebiliyor.

Ted, “Tuhaf bir gündü, kedicik,” diyor. Kolu tuhaf bir açıyla bükülmüş. Öksürüyor ve havaya kan zerrecikleri saçılıyor. Turuncu halının üzerine konuyor ve koyu renkli bir zerrecik orada kalıyor.

“Hadi, git de uyu,” diyor ve üst kata geçiyor.

Halının üzerindeki koyu renkli noktayı yalıyor ve kanın belli belirsiz tadını alıyorum. Oooooeeteeeee, oooooeeteeeee. Uğultu geri dönüyor.

Bugün izleme yerime çıktığımda, tekirin çoktan gelmiş ve kaldırımın yanındaki bakımsız çimenliğin üzerinde oturmuş olduğunu gördüm. Onu görmek yüreğimi yakıyor. Mırlıyorum ve patimle cama vuruyorum. Kürkü soğuktan kabarmış. Olduğunun iki katı gibi görünüyor. Bana aldırış etmiyor, kaldırımın buzla kaplı bir kısmının üzerinde duruyor ve ön bahçedeki meşe ağacının et-

rafını kokluyor. Ve ardından, nihayet, doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Bakışlarımız buluşuyor. Muazzam bir his; onun içinde boğulacak gibi oluyorum. Sessizliği bozmamı bekliyor sanki. Tabii, söyleyecek tek kelime dahi bulamıyorum. Doğal olarak o da arkasını dönüyor fakat ıstırabım burada bitmiyor. O beyaz kedi kaldırımda sallana sallana ortaya çıkıyor. Hani o boynunda çan bulunan, şişman kedi. Onunla konuşuyor ve yanağını yanağına sürmeye çalışıyor. O kadar şiddetli tıslıyorum ki sesim bir su ısıtıcısı gibi çıkıyor.

Kokusunu üzerine geçirmeye çalışıyor fakat tekim ondan iyisine layık. Sırtı dikleniyor ve zarafet içinde hızla gözden kayboluyor. Mutluluktan ağlayabilirim fakat kayboluşuyla mutluluğum fazla geçmeden hüzne dönüşüyor. Her seferinde keskin ve belirgin bir acıyla kavruluyorum.

Sizlere beyaz kediler hakkında birkaç şey söylememe izin verin: Uyanıktırlar, zorbadırlar ve ortalamanın altında bir zekâyâ sahiptirler. Böyle şeyler söylememem gerektiğini, POLİTİK DOĞRUCULUK'a uygun olmadığını biliyorum fakat kahrolası gerçek bu ve bunu herkes biliyor.

Doğuşumu pek tabii hatırlıyorum, bundan bahsetmiştim. Fakat asıl doğumum sonradan gerçekleşti. Rabbi tanımak ister misiniz? O sizi tanımak istiyor. Haha, şaka yapıyorum, büyük ihtimalle istemiyordur. Aslına bakarsanız, Rab oldukça seçici biri. Kendini herkese göstermiyor. Sizi seçtiğinde ise, heyhat, öyle bir haberdar oluyorsunuz ki.

Amacımı öğrendiğim gündü. Bütün kedilerin bir amacı vardır, aynı bütün kedilerin görünmez olabilmeleri ve akıl okuyabilmeleri gibi (ikincisinde ziyadesiyle iyiyizdir).

Ted'e beni kurtardığı için her daim müteşekkir değildim. Bir süre boyunca, kapalı alanda yaşayan bir kedi olmayı gerçekten istemedim. Ted beni eve getirdiğinde yalnızdım ve sık sık ağlıyordum. Yağmurda yanı başımda ölen kedi kız kardeşlerimi öz-

lüyordum. Kedi annemi, yüksek sesli mırıltısını ve sıcacık bedenini özlüyordum. Birbirimizi biraz olsun tanıyacak vaktimiz olmamıştı. Ölümlerine şahit olduğum için bunun bilincindeydim ama içimde ağır taş benzer bir hü zün bırakmıştı. Fakat aynı zamanda ölmediklerine inanıyordum. Dışarı çıkabildiğim takdirde onları bulabileceğimden emindim.

Kaçmanın yollarını aradım durdum fakat bir türlü bulamadım. Birkaç seferinde kapı açılır açılmaz doğrudan dışarı fırladım. Plan yapma konusunda pek iyi değilim. Ted beni dostane sayılabilecek bir biçimde kucaklayıp kaldırdı. Ardından kanepeye oturduk, debelenmeyi ve ağlamayı bırakıncaya dek bir iplik parçasıyla oynadık. “Sana zarar verecek ya da benden almaya çalışabilecek kötü insanlar var,” dedi. “Burada benimle kalmak istemez misin, kedicik?” Dediğini yaptım. Böylece bir süreliğine unuttum. Fakat mutluluk hep geçiciydi ve ardından Ted’e karşı yelkenleri indirmemden ötürü kendime kızıyor ve yeniden hü zünleniyordum.

Nihayetinde o günün bugün olduğuna karar verdim, hakikaten öyleydi de. Her şeyi planlamıştım fakat zamanlamanın kusursuz olması gerekiyordu. Her şey bütün tedlerin geçmişte hareket ettikleri gibi hareket etmelerine bağlıydı. Genelde böyle yaptıklarını fark etmiştim.

Şöyle ki, deliğimin hemen karşısında gerçekleşmese dahi, dışarıda olup bitenlere dair büyük bilgi sahibiyim. Göremiyorum, fakat duyabiliyor ve koklayabiliyorum. Bu yüzden günün belli bir saatinde yanında büyük kuçusuyla gelen, temizlik ve deri kokulu bir tedin varlığından haberdarım. Kuçusuyla ilgilenmek için genellikle evimizin önünde duruyor. Gözümle görmediğim için neye benzediklerini bilmiyorum fakat kuçunun kokusuna bakılırsa fazlasıyla çirkin olduğuna bahse girerim. İçi kaka dolu eski bir çorap gibi kokuyor. Kıvranırken ve mızızlanırken çıkardığı sesleri ve poposunu sallarken tasmaşının çıkardığı

şingirtıyı her seferinde duyuyorum. Kedilerin ruhları kuyruklarında bulunur, tedler ise kendilerini o kocaman, nemli gözleri ardına saklar. Kuçular ise en derin hislerini popolarında saklar.

Tedler onunla dediklerini anlayabiliyormuş gibi konuşuyor. “Hey, Şampiyon. Hanımış benim iyi köpeğim? Buradaymış, evet buradaymış, iyi köpek, iyi ve aptal köpeğim benim.” Tabii genellikle aptal demiyorlar. Kuçunun dilinin salyalı sesini duyabiliyor, teninden etrafa yayılan sevginin kokusunu alabiliyorum. Sanırım bu ted’in demek istediğini doğruluyor. Kuçular gerçekten de koca birer apt... öhöm öyleler işte. Şampiyon’un beni öldürmekten daha fazla istediği bir şey yok. Kadim, içimize işlemiş türde bir bilgi bu. Tedlerde bu tür bilgiler pek kalmamış ancak biz kedilerde hâlâ bol miktarda mevcut.

Zamanlamayı kusursuz bir biçimde öğrenene kadar bekledim. Ted her günün belli bir vaktinde şeker ve bira almaya gidiyor. Bazı günler, Ted basamakları çıkarken, kuçu ve diğer ted evin önünden geçiyor. Bazen ted merhaba diyor ve Ted de homurdanarak karşılık veriyor.

O gün bugündür ve yüreğim bir sinekkuşu gibi atıyordu, fakat işe yarayacağını biliyordum, işe yarayacağından emindim.

O esnada boyum fazla uzun değildi. Kanepenin altına girebiliyordum ve kanepenin altına kulak uçlarım dahi sürtünmüyordu. Böylece şemsiye askısına saklandım. Ne kadar da işe yaramaz bir şey! Ted kaç tane şemsiyesi olduğunu zannediyor ki? Neyse, saklanmak için güzel bir yerdi.

Ted’in ayak sesini işittim, botlarının altında parçalanmış dünyanın çitirtılarını ve çınlamalarını. Erken uyandığı belli oluyordu. Bu da iyiye işaretti. (İçtiği vakitlerde ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Basit bir dansa benziyordu aslında – çiftler hâlinde yapılan bir dans vardı, o olabilir aslında.) Çömeldim, kuyruğum bir kamçı gibi hazırды. O gün turuncunun yanık bir tonundaydı ve attığım her adım bir fırındaymışçasına sıcaktı.

Kendimi sıçramaya hazırladım. Ted bir şeyler homurdandı ve birkaç anahtar çevirdi. Dışarının kokusunu, topraksı aromayı alabiliyordum. Kuçunun kokusunu da öyle, çürük yumurta gibi kokuyordu. Kapının açılmaya başlamasıyla birlikte bir ılık hüzmesi koridorun karanlığını böldü. Küçük patilerimin beni taşıyabildikleri hızda koştum. Planım ön bahçedeki meşe ağacına koşmaktı, oradan sonra ise aşikârdı. Özgür olacaktım.

Kapının önünde kayarak durdum, kör edici beyazlık karşısında boğulmuştum. Hiçbir şey göremiyordum. Dünya acı verici bir aydınlığın oluşturduğu bir çatlaktı. Hayatımın çoğunu evin loşluğunda geçirdiğimi fark ettim. Gözlerim güneşe alışkın değildi. Debelendim ve gözlerimi kapadım. Tuhaf ve dondurucu bir esintinin burnuma temas ettiğini hissettim. Gözlerim kapalı olarak da yapamaz mıydım acaba?

Kapı açılmaya devam ediyordu. Hava kokumu dış dünyaya taşımış olmalıydı; koca kuçu şiddetli bir biçimde havlamaya başladı. Heyecanlandığını kokusundan anlayabiliyordum, ölümün kokusuydu bu. Tasmaındaki isimliğin delice tıngırdadığını işittim. Sanırım kuçu gerilmişti ve basamakları tırmanıyordu. Her şey yavaşladı, neredeyse duracak hâle geldi. Kör edici beyaz ışıktaki ölümümün yaklaştığını hissettim.

Bunun korkunç bir plan olduğunu fark ettim. Ağaca asla ulaşamayacaktım. Ağacı görmek için gözlerimi bile açamamıştım. Kuçu yakındı, derin ve kirli bir mağarayı andıran ağzının, çürümüş dişlerinin kokusunu alabiliyordum. Boynumda ateşten bir çember olduğunu hissettim. Kordondur bu, o kadar sıcaktı ki cızırdıyordu. Kırbacın şaklamasına benzer şekilde, aniden, kordunun beni yakarak evin güven dolu gölgelerine çektiğini hissettim. Ted'in kapıyı çaparak kapattığını işittim.

Gözlerimi açtım. Yeniden içerideydim – güvendediydim. Dışarıda Ted bağıırıyordu. Kuçu aranıyor ve kokluyor, suratını kapının altına bastırmış bir biçimde geziniyordu. Kokusu içeri

sızmıştı, her yerdeydi. Kendime hayret ediyordum. Nasıl olmuştu da bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm? Ne kadar küçük olduğumu hissettim, vücudumdaki her bir narin kemiği, damarlarımın ve kürkümün inceliğini, gözlerimin güzelliğini. Bütün bunları bir kuçunun beni tek lokmaya yiyebileceği bir dünya için nasıl riske atmıştım?

Ted, “Hey!” diye bağırdı. “Köpeğine sahip çık.” Sinirliydi. Ted’e sinirliyken bulaşmak istemezsiniz.

Havlama ve koku biraz olsun azalmıştı. Diğer ted kuçuyu geri çekmiş olmalıydı.

Ted, “Kızım içeride,” dedi. “Bu, onu korkutuyor. Daha dik-katli olmalısın.”

Diğer ted, “Affedersin,” dedi. “Oynamaktan hoşlanıyor, hepsi bu.”

Ted, “Tasmayla gezdir,” dedi.

Kuçunun kokusu iyice azaldı, uzaktan gelen orman kokusuna karıştı. Ardından kayboldu. Ted aceleyle içeri girdi. Kilitler tak, tak, tak şeklinde kilitlendi. Onları duymak büyük bir rahatlıktı.

Ted, “Zavallı kedicik,” dedi. “Korkmuş olmalısın.”

Ted’in ellerine tırmandım. Alevli kordonun uzadığını ve ikimizi yanan ışıktan bir rahmin içine aldığını hissettim.

Ted, “İşte bu yüzden içeride kalmalısın,” dedi. “Dışarısı tehlikeli.”

Ted’e, Üzgünüm, dedim. Bilmiyordum.

O beni anlayamadı tabii ki. Yine de belirtmenin önemli olduğunu düşündüm. Sıcacık bir aydınlıkla parıldıyorduk. Sıcak sarı ateşten bir toptuk âdeta.

O’nunla işte o zaman tanıştım. Yanımızda üçüncü biri vardı, ateşlerin kalbinde. Tanıdığım hiçbir şeye benzemiyordu. Her şey gibi görünüyordu. Yüzü her an değişiyordu. Sarı-gagalı bir şahindi, ardından kırmızı bir akçaagaç yaprağı, sonra ise bir sivrisinek. Yüzümün de orada, sayısız varlığın arasında, oldu-

ğunu biliyordum. Görmek istemedim. Bunun göreceğim son şey olduğunun bilincindeydim. Son nefesimi verirken O kendisini gösterecek, Yüz'ü benim yüzüm olacaktı.

Rab, Senin yerin burası, dedi bana. Seni özel bir amaç için kurtardım. Siz ikiniz, birbirinize yardımcı olmalısınız.

Anlıyorum, dedim. O kadar mantıklıydı ki. Ted'in fazlasıyla yardıma ihtiyacı vardı. Bedbaht bir hâldeydi.

O günden beri çok iyi bir takım olduk. Birbirimizi güvende tutuyoruz. Ancak şu an karnım çok aç, o yüzden duracağım.

DEE

Zengin adamın derin ve mavi gözleri var. “Delilah,” diyor. “Seninle nihayet tanışabildiğime sevindim.” Beyazın göz kamaştırıcı tonundaki saçları boynuna yakın bir atkuyruğunda toplanmış; bol pantolonu ve gömleği ise keten kumaştan. Kı-zıl sedir ağacı ve camdan yapılmış evin etrafını çevreleyen ah-şap teras, ağaçtan yüksek sütunların üzerine oturtulmuş. Tam da Dee’nin yaşamak isteyeceği türden bir ev burası. Havadaki güneş ve bitki kokusu, yanlarında duran limonata sürahisinin taze aromasına karışıyor. Yüzeyinde taze nane parçaları yüz-mekte. Buz küpleri hoş ve yüksek sesler çıkarıyor. Hizmetçisi limonatayı oturdukları anda tek kelime etmeden getirdi.

Sarı zarf masanın üzerindeki limonatanın yanında duru-yor. Sürahinin soğuk yüzünden aşağı akan bir su damlası, zarfın köşesini ıslatarak rengini değiştiriyor. Dee gözlerini ondan ayıramıyor, başka bir şey düşünemiyor. Ya içindekilere zarar geldiyse?

Bakışlarını takip eden adam, “Bildiğim kadarıyla tek kop-yası bu,” diyor sakince. “Hazırlayan adam birkaç yıl önce kalp krizinden öldü. Küçük, yerel bir gazete, kayıt tutmu-yorlar. Yani bu yeryüzündeki tek kopya olabilir.” Adam zarfı

sürahiden uzaklaştırmıyor ve Dee'nin zarfa uzanmamak için kendini zorlaması gerekiyor.

Dee, "Hızlıca bir bakıp sonra yoluma gideceğim," diyor. "Yeterince vaktinizi aldım."

Adam kafasını hayır anlamında sallıyor. "Sende kalabilir. Yanında götür. Onunla yalnız kalmak isteyeceksindir."

Dee afallamış bir hâlde, "Teşekkürler," diyor. "Gerçekten teşekkür ederim."

Adam, "Oregon'daki hatayı tekrarlamayacağını umut ediyorum," diyor. "Orada haddini aştın. Hapse girmedğin için şanslısın."

Dee'nin yüzü asılıyor. Bu, tam da böyle bir adamın bileceği türde bir bilgi. Oregon'da yaşayan, olayın gerçekleştiği gün gölde bulunan adam. Yorgun Karen adamın bilgilerini, avlanma kabininin yerini Dee'ye vermişti.

Dee istatistikleri artık ezbere biliyordu. Lulu'yu kaçırان kişi ortalama yirmi yedi yaşlarında, bekar biriydi. İşsizdi ya da vasıfsız bir işçiydi. Sosyalleşebildiği söylenemezdi. Şiddet suçundan sabıka kaydının bulunması muhtemeldi. Yabancı bir çocuğu kaçırmanın asıl sebebi genellikle... Dee bu düşünciyi tamamlamasına izin vermedi. Geçen yıllar boyunca, beynini istediği anda tamamıyla boşaltabilme sanatında ustalaşmıştı.

Bütün bu faktörler göz önünde bulundurulduğunda Oregon'daki adam kusursuz bir adaydı. Dee, Lulu ortadan kaybolduğu esnada adamın Hoquiam'da patlak bir lastikle uğraştığını bilemezdi. Dokuz görgü tanığı vardı. Adam suçlamada bulunmamıştı. Fakat Karen bu olay sonrasında aralarına mesafe koydu.

Dee zengin adamın ifadesiz mavi gözlerine bakarak, "Ne kadar?" diye sordu.

Adam, Dee'nin onu izleyişini izledi. Titreyen bir elle yavaşça bir bardak limonata doldurdu. Kırılганlığı bir gösteriden ibaretti. Kaslı ön kollara sahipti.

Adam, “Para istemiyorum,” dedi. “İstediğim başka bir şey.”
Dee derin bir korkuya kapıldı.

“Hayır, hayır.” Adam gülümsüyor, aklından geçeni anlamış olmalı. “Çok basit. Hobimden haberdarsın. Her türlü tuhaf eşyayı biriktiriyorum. Fakat koleksiyonumun özünü, kalbini, bu evde tutuyorum. Onu görmeni istiyorum. Bir kez olsun gezmeni ve incelemeni.”

Dee şöyle diyor, “Param var. Verebilirim.”

Adam kibarca, “Yeterince yok,” diyor. “Mantıklı düşün.”

Dee ağaçlara yukarıdan bakan manzaraya, kıyafetlerinin kusursuzluğuna bakıyor, parayla inşa ettiği özgüveni görüyor ve haklı olduğunu anlıyor. Ona neden güvenmesi gerektiğini ya da o zarfın içinde söylediği şeyin bulunduğundan nasıl emin olabileceğini sormuyor. Bu gibi şeyleri aşmış durumdalar.

Başıyla onaylıyor çünkü başka bir seçeneği yok.

Adam onu evin merkezine götürüyor. Merdivenlerin bittiği yerde granite benzer fakat öyle olması imkânsız bir kapının kilidini açıyor. Dee titriyor. Belki de kapıyı üzerine kilitleyecek ve onu orada bırakacak.

Evin bir ucundan diğerine kadar devam eden, uzun bir galeri bu. Pencere bulunmuyor. Hava serin, sıcaklığı belli bir seviyede tutuluyormuş hissiyatı uyandırıyor. Duvarlar vitrin ve çerçevelenmiş fotoğraflarla dolu, her biri tek bir loş spot ışıkla aydınlatılmış. Bu, onun koleksiyonu; müze olarak adlandırıyor. Bahsini duymuştu. Eğer bu konulara ilgliyseniz, meşhur bir yer. Adam çoğu kişinin elde edemediği şeyleri topluyor. Kimsenin görmemesi gereken şeyleri. Ölüm yadigârlarını. Fotoğraflar, kanıtlardan çalınmış kan örnekleri, Viktorya döneminden kalma bakır levhaya çiviyle yazılmış mektuplar, sahipsiz ölümlere ait parçalar, katilin yakalanmadan önce yeme fırsatı bulamadığı uzuvlar.

Oda, Dee'nin kâbuslarına açılan bir koridor. Her obje, Lulu'nun başına gelmiş olabilecek korkunç bir şeyin temsilcisi. Dee solundaki duvarda duran siyah beyaz resme acele bir bakış atıyor. Bakışlarını aynı hızla kaçırıyor.

Adam, "Bakmalısın," dedi. "Anlaşmamız bu şekilde." Adam, Dee'nin nasıl hissettiğini gayet iyi biliyor. Dee bunu adamın sesinden anlıyor.

Dee galerinin aşağısına doğru ilerliyor. Her vitrine tam olarak üç saniye baktıktan sonra yoluna devam ediyor. Zihnini boşaltmış durumda. Adam arkasından geliyor, aralarında samimiyet belirtisi sayılabilecek derecede az bir mesafe var. Teninden hafiften tenekeyi andıran bir koku yükseliyor. Nefes almıyormuş gibi bir hâli var.

Basık koridorun sonuna ulaştığında, Dee adama dönüyor ve elini uzatıyor. Adam bir an için hareketsiz kalıyor ve donuk mavi gözleri tepeden tırnağa üzerinde geziniyor. Dee adamın onu ve bu ânı zihnine kaydettiğini anlıyor. Vitrine koyamayacağı şeyler de var demek. Dee aklından, *Şimdi olacak. Kusacağım*, diye geçiriyor. Ardından adam başıyla hafifçe onaylıyor ve zarfı avucunun içine bırakıyor.

Işık ve hava gözlerini kamaştırıyor. Ağaçları görmenin getirdiği rahatlıkla ağlamak istiyor. Fakat Dee'nin adama daha fazlasını vermeye niyeti yok.

Adam, "Dikkatli sür," diyor ve ahşap sarayına geri dönüyor. İstedikini elde eden adam için Dee artık herhangi anlam ifade etmiyor. Dee yavaşça arabasına ilerliyor, zarfı yanındaki koltuğa öylece atıveriyor. Kendini arabayı ağaçlığın içinde sakin bir biçimde sürmeye zorluyor. Hâlâ izliyor olabilir. Ayağı gaza basmak için can atıyor, nefes alıp veriş hızlanıyor.

Ağaçlarla çevrili uzun yolun sonuna gelip anayola çıktığı anda Dee gazı köklüyor. Motor bağılıyor.

Dee kara bir kurdele gibi dönerek ilerleyen yolların kendisini alıp götürmesine izin veriyor, ta ki orman yerini meralara, atlara ve ahırlara, onlar da yerini sıralanmış tek katlı dükkânlara bırakana kadar. Havada ağır bir mazot kokusu var. O dondurucu mavi gözlerle arasına kilometrelerce mesafe koyduktan sonra ancak duruyor. Başını direksiyona yastıyor ve nefesini toparlamaya çalışıyor. Devasa kamyonların yanından kükreyerek geçişleri küçük arabayı sallıyor. Dee çıkardığı sesleri saklamasına yardımcı oldukları için kamyonlara müteşekkirdir.

Bir süre sonra nefesi bir miktar toparlanıyor. Oturduğu yerde doğruluyor. Ne aldığını öğrenme vakti geldi. Mide bulantısını bastırıyor, zarfı açıyor ve fotoğrafı çıkarıyor.

Karşısında tanıdık bir resim duruyor, sadece başlığı eksik: *Şüphelinin Evi Arandı*. Ve işte orada, güneşe karşı elini siper eden şüpheli nihayet karşısında duruyor. Dee bu fotoğrafı biliyor. Karen'a birden çok kez bahsetmişti.

Yorgun Karen, Dee'ye adamın bulunduğu yeri teyit edecek birinin bulunduğunu ve evini aradıklarında hiçbir şey çıkmadığını söylemişti. Diğer ihtimaller üzerinde çalışmaya başlamaları gerekmişti.

Dee, "Fakat onu marketin dışında görenler yanılıyor olabilirler," dedi. "Onu orada görmeye alışıklardı, bekliyorlardı. Nasıl desem, orada olmasa dahi kaldırımdaki boşluğu tanıdık bir yüzle doldurmuş olabilirler." Dee bunu çoğu kişiden daha iyi anlıyordu.

Karen, "Güvenlik kamerası kaydı var," dedi.

Dee, "Tüm o süre boyunca mı?" diye sordu. "Bütün öğleden sonrasının mı?" Karen cevap vermedi ancak vermesine gerek yoktu. Dee kadının omuzlarından hayır cevabını okuyabiliyordu. Bu, Oregon'daki adamla yaşanan kaza olmadan, Karen ona hâlâ bilgi veriyorken gerçekleşmişti.

Karen, Dee'nin an itibariyle elinde ne tuttuğunu bilse en-dişelenirdi. Fotoğraf gazetede yayımlamak için çekildiği için kesilmemişti. Belki de bu fotoğrafçının kendi baskısıydı.

Bu fotoğrafta arka kısım açıktı, sahnenin görünmeyen kısımlarını ortaya koyuyordu. Dee'nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kendini acele etmemeye, her şeye tek tek bakmaya zorladı; görmeye, bilmeye, anlamaya.

Evin arkasında belli bir mesafe sonra ağaçlık başlıyordu. Sık, Pasifik Kuzeybatı'ya doğru uzanan, kümelenen, iç içe geçen bir orman. Orada, kaldırımında tasmaından sürüklediği bir tüylü teriyerle arkası dönük şekilde ilerleyen, şapkalı bir kadın duruyor. Daha ilerideki bir evin penceresinde ise ufak, soluk tenli, meraklı yüzler görülüyor. Çocuklar.

Dee en önemlisini en sonda görüyor, âdeta akli başarısızlıkla geçen yılların sonunda ihtiyacı olanı görme yetisini yitirmiş. Köşedeki tabelanın tamamı görüş açısında ve kolayca okunuyor. İğde Sokak.

Dee ilk kez insanların neden bayıldığını ve bunun nasıl olduğunu anlamak üzere; kafasında beyaz bir ışık yanmış, bir flaş çakmış ve peşinden karanlık bir şok gelmişti. Artık şüphelinin nerede yaşamış olduğunu, hatta belki de nerede yaşadığını biliyor. Nefes alıp veriş hızlanıyor. Bu yeterli olacak fakat bununla kalmayacak.

Dee, "O gün oradaydık," diye fısıldıyor. "Babam yanlış bir yola sapmıştı." Ağzı hatıra ve sakız tadıyla doluyor. Uzun zaman önce yaptıkları o yolculuk boyunca belki de otuz tane sakız çiğnemişti. Babası arabayı göle sürüyordu fakat çıkışı kaçırılmış ve ormanın kıyısındaki bitmek bilmeyen gri varoşlarda kaybolmuşlardı. Ardından tek katlı evler yerlerini Viktorya tarzında yapılmış evlere bırakmış ve ormanın vahşi kokusu giderek güçlenmişti. Bunlar hiçbir yere çıkmayan sokaklardı. O tabelanın yanından geçtiklerini ve aklından şöyle geçirdiği-

ni hatırlıyordu; *Evet, bu bok çukurunda iğde mi yetişir!* Çıkamaz bir sokak olduğunu hatırlıyor. Babası alnındaki teri silmiş ve kendi kendine sövmüş, ardından dönmüş ve geldikleri yoldan tekrar geçmişlerdi.

101. Otoyol'a çıkan yolu kısa süre içinde buldular, sokağın adı ise Dee'nin zihninin derinliklerine – benzin almak için durdukları sırada pompacının kıyafetinin rengi, okulda onu en çok kimin sevdiği, o müzik grubunda bas gitar çalan çocuğun ismi gibi gereksiz bilgilerin yanına eklendi.

Bir an için Dee bunun bir rastlantı olabileceği ihtimalini değerlendirdi. Fakat bu fikri sert bir akli tepkiyle iterek uzaklaştırdı. Bir şekilde bağlantılı olmak zorundaydı. Başka ihtimal yoktu.

Şüpheli onları aynı yerden tekrar tekrar geçerken mi fark etmişti? Lulu'nun bıkkın yüzünü camda görmüş ve ardından onları göle kadar takip etmeye mi karar vermişti? Babam onunla konuşmuş muydu yoksa? Belki de durup şüpheliden yol tarifi almıştı. O vakit şüphelinin onları takip etmesi gerekmemiş olacaktı. Bulundukları yeri bilecek, doğrudan göle gidecekti. Dee babasının arabayı nerede kenara çektiğini hatırlamaya çalışıyor. Ancak nasıl günün bazı yerleri benliğine dağlanmış, etine işlenmişse, geri kalanı ise muğlak ve hatırlanamayacak türden. Orası herhangi bir çıkamaz sokağı andırıyordu. O ve Lulu birer çocuktuk; sıkılmış ve sıcaklamışlardı. Bunların, dünyaları bir yıldırımla ortadan ikiye ayrılmadan ve sonsuza dek değişmeden önce birlikte geçirdikleri son anlar olduğunu bilmiyorlardı.

Mantığı, Dee'nin bunları polise bildirmesi gerektiğini söylüyor. Yorgun Karen'i aramalı, davanın başında hâlâ o var. Sonuçta Lulu kayıp biri. Cesedi bulunamadı. (Bir zamanlar Dee ölümdense kaybolduğunu düşünmeyi yeğliyordu fakat geçen uzun yıllar ona tam aksini öğretmişti.)

Karen bir keresinde Dee'ye, "Böyle olmaması gerekiyordu," demişti. "Çoğumuz kariyerimizin tamamını bir çocuk kaçırılma davasına harcıyoruz. İnsanı tüketiyor, hem de aklına gelemeyecek şekillerde. Bazen, 'Neden burası? Neden ben?' diye düşünüyorum."

Dee şöyle karşılık vermişti, "Bir sorum olacak. İşini yapmaya ne dersin?" Karen kıpkırmızı olmuştu.

Dee, "Kaybolan ilk kişi Lulu değil," demişti. "Araştırdım. O gölün etrafında ciddi bir sorun var." Belki de araları burada bozulmuştu. Araları bozuk olsun ya da olmasın, Dee'nin onu hemen araması gerekirdi.

Fakat aramayacak. Bu özel bir hediye ve sadece ona ait. İçinde, derinlerde kabaran öfkeyi hissedebiliyor. Eğer polis onu olayların tamamıyla dışında bırakmasaydı, belki de so-kağın adını hatırlayabilir ve bağlantıyı yıllar önce kurabilirdi. Onca zaman boşa gitmişti.

Fotoğrafın sakladığı son bir sır daha var. Dee şüphelinin gömleğine dikkatlice bakıyor. Fotoğrafa yakınlaştıkça buğulanıyor ve gözleri daha fazlasını göremeyeceğini söylüyor. Fakat Dee orada bir yazı, göğüs cebinin üzerine işlenmiş bir isim görebiliyor. Gazeteye koydukları fotoğrafta bulanıklaştırmış olmalılar. Dee adı seçebiliyor. Ed ya da belki de Ted, soyadı da Banner gibi bir şey.

Uzun, çok uzun bir savaşın son darbesini vurmuş gibi hissediyor. Dee ağladığını fark ediyor ve anlam veremiyor, sebebi ise kendini hiç olmadığı kadar emin hissetmesi. Bir an, kalbinin tek bir atışı süresinde, Dee, Lulu'yu yanında hissediyor. Araba sıcak teninin ve güneş losyonunun kokusuyla doluyor. Yumuşak, tombul bir yanağın yanağına değdiğini hissediyor. Dee kız kardeşinin tertemiz saçlarının ve nefesindeki şekerin kokusunu yakalıyor.

Kardeşine, "Geliyorum," diyor.

TED

Doğru gündeyim, bu yüzden sabahleyin böcek adamı görmeye gidiyorum. İlanını internette buldum. Diğerleri kadar pahalı değil, bu yüzden iki haftada bir gidecek kadar para ayarlayabiliyorum. Randevum hep çok erken saatlerde, henüz kimse uyanmamışken –tahminimce kimsenin gitmek istemediği saatlerde– oluyor. Ziyaretlerimden keyif alıyorum. Ona Olivia’dan, onu ne kadar sevdiğimden, televizyonda izlediklerimden, ne kadar şeker yediğimden ve gün doğumundaki kuşlardan bahsediyorum. Hatta bazen anneciğim ve babacığımın bile bahsediyorum. Fazla değil ama. Lauren ve tanrılarla ilgili durumdan bahsetmiyorum tabii. Her gidişimde, şapşalca soruların arasına ciddi sorular gizliyorum. Yavaş yavaş, kendimi asıl soruyu sormaya hazırlıyorum. Yakında soracağım. Lauren’la işler kötüye gidiyor.

Bazen onunla konuşmak işe yarıyormuş gibi bile hissettiriyor. Hem bana ilaç yazıyor ve onlar kesinlikle işe yarıyorlar.

Kırk dakikalık bir yürüme mesafesinde ve oraya kadar idare ediyorum. Yağmur yağmıyor fakat havada asılı duran kokuşmuş bir sis var. Farların aydınlığı yola küflü bir yansıma hâlinde düşüyor ve kaldırımdaki pembe renkli solucanlar aynı aydınlıkta kıvranıyor.

Böcek adamın ofisi dikkatsizce üst üste dizilmiş yapı bloğu oyuncaklarını andıran bir binada bulunuyor. Bekleme odası boş, neşeyle bir sandalyeye oturuyorum. Böyle yerleri seviyorum, bir şeyle başka bir şeyin arasında kaldığın yerleri. Koridorlar, bekleme odaları, lobiler ve daha niceleri; herhangi bir şeyin gerçekleşmesi gerekmeyen yerler. Üzerimdeki baskıyı ciddi manada azaltıyor ve düşünmeme olanak tanıyor.

Havada ciddi bir deterjan kokusu var, çiçek açan bir çayırın kimyevi bir kopyasında gibiyim. Gelecekte bir gün gerçek bir çayırın nasıl koktuğunu bilen neredeyse hiç kimse kalmayacağını düşünüyorum. Belki o vakit geldiğinde hakikaten de çayırlar tükenmiş ve çiçekleri laboratuvarında yetiştirmek zorunda kalmış oluruz. Tabii o çiçekleri hakikaten de o şekilde koktuğunu düşündükleri deterjanların kokusuyla tasarlayacaklar ve döngü tamamlanmış olacak. Bekleme odalarında, yaya geçitlerinde ya da market kuyruğunda beklerken bu ve benzeri ilginç düşüncelere kapılıyorum.

Böcek adam beliriyor ve kravatını düzelterek beni içeri davet ediyor. Onu tedirgin ettiğimi düşünüyorum. Sebebi ise cüssem. Çoğu zaman bu hissi başarılı bir biçimde gizliyor. Anneciğimin sevdiklerine benzer, ufak bir kırlenti andıran bir göbeği var. Sarı renkte saçları seyrelmiş. Gözlüğünün ardında duran gözleri ise mavi renkteler ve neredeyse kusursuz bir daire şekliindeler.

Hâliyle adını hatırlayamıyorum. Ufak, dost canlısı bir kalkan böceğine ya da bir makaslıböceğe benziyor. Bu yüzden onu böcek adam diye hatırlıyorum.

Ofis soluk ve pastel bir renkte, içerisinde asla ihtiyaç duyulmayacak kadar fazla sandalye var. Hepsi farklı boyutlarda, şekillerde ve renklerde. Kararsızlığın ıstırabını çekmek zorunda bırakıyorlar. Bu, böcek adamın ruh hâlimi belirlemede kullandığı yöntem mi acaba? Bazen Lauren gibi düşünmeyi

deniyorum ve hangi sandalyeyi seçeceğini tahmin etmeye çalışıyorum. O büyük ihtimalle hepsini etrafa devirecektir.

Hasarlı, metal bir katlanır sandalye seçiyorum. Bu ciddi seçimin gidişatım hakkında gayet ciddi olduğumu göstermesini umuyorum.

Böcek adam, “Biraz daha saç kaybetmişsin,” diyor sakince.

“Sanırım kedim geceleri saçlarımı yoluyor.”

“Ve sol kolun ciddi biçimde yaralanmış gibi görünüyor. Ne oldu?”

Uzun kollu giymeliydim, aklıma gelmedi.

“Biriyle randevulaşmıştım,” diyorum. “Buluştüğüm kişi yanlışlıkla kapıyı kolumun üzerine kapadı.” Henüz kimseyle randevulaşmadım fakat bunu dile getirdiğim takdirde gerçekleşme ihtimalinin beni bunu yapmak zorunda bırakacak bir büyüymüşçesine artacağını hissediyorum.

Böcek adam, “Talihsiz olmuş,” diyor. “Onun haricinde randevunuzun iyi geçtiğini düşünüyor musun?”

“Evet, tabii,” diyorum. “İyi vakit geçirdim. Biliyor musun, yeni bir televizyon programına başladım. İnsanları öldüren bir adamı anlatıyor fakat yalnızca hak edenleri öldürüyor. Diğer bir deyişle, kötü adamları.”

“Bu programda sana hitap edenin ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Bana hitap etmiyor,” diyorum. “Saçma olduğunu düşünüyorum. İnsanların yaptıklarına bakarak nasıl olduklarını bilemezsin. Kötü bir insan olmasan dahi kötü bir şey yapabilirsin. Kötü bir insan da kazara iyi şeyler yapabilir. Gerçekten bilmenin mümkün olmadığını söylemeye çalışıyorum.” Soru sormak üzere nefeslendiğini görüyorum, bu yüzden hızlanıyorum. “Ve bir de adamın birinin bir sürü insanı öldürdüğü fakat sonra bir kazada kafasından yaralandığı ve uyandığı vakit on yıl öncesinde olduğunu zannettiği başka bir televizyon programı var. İnsanları öldürdüğünü, yeni cep telefonlarını

ya da karısını hatırlamıyordu. Kadınları öldüren adamdan farklı biriydi. Sana göre bütün bunlar kontrolü dışında gerçekleşmiş olmasına karşın onun suçu muydu?”

“Bazen eylemlerinin kontrolün dışında gerçekleştiklerini mi düşünüyorsun?”

Dikkat et, diye geçiriyorum aklımdan.

“Ve bir program daha var,” diyorum, “konuşan bir köpeği konu ediyor. O bana göre insanların iyi ya da kötü olduklarına karar verebilmekten daha gerçekçi bir program. Kedim konuşamıyor – bunu inkâr edemem. Fakat ne istediğini hep biliyorum. Konuşmaktan farkı yok.”

Böcek adam, “Kedin senin için büyük önem taşıyor,” diyor.

“O benim en iyi arkadaşım,” diyorum. Bu, buraya gelmeye başladığımdan beri geçen altı ay süresince ona söylediğim ilk gerçek olabilir. Sessizlik çöküyor ama rahatsız edici türde değil. Sarı sayfalı not defterine bir şeyler yazıyor fakat market alışverişi ya da ona benzer bir şey olması gerek, sonuçta ona hakikaten hiçbir şey söylemedim.

“Fakat onun için endişeleniyorum.” Kafasını kaldırıyor. “Sanırım o...” Duruyorum. “Kedimin... nasıl desem? Homoseksüel olduğunu düşünüyorum. Gay. Dişi kedilere ilgi duyduğunu düşünüyorum.”

“Bunu söylemene neden olan nedir?”

“Pencereden izlediği bir kedi var. Hep onu izliyor. Ona aşık olduğunu görebiliyorum. Homoseksüel bir kedim olduğunu bilse annem çok üzülürdü. Bu konuda çok katı hislere sahipti.” Havayı ani bir sirke kokusu sarıyor ve kusacak gibi oluyorum. Bunların hiçbirini söylemek istememiştim.

“Kedinin..?”

“Bu konuda daha fazla konuşamam,” diyorum.

“Eh...”

“Hayır,” diyorum. “Hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR.”

Böcek adam, “Pekâlâ,” diyor. “Kızın nasıl?”

Yüzüm ekşiyor. Lauren’dan bir kez, yanlışlıkla bahsetmiştim. Bu büyük bir hataydı çünkü o günden beri o konunun peşini bırakmıyor. “Zamanının çoğunu okulda geçiriyor,” diyorum. “Onu pek sık görmüyorum.”

“Biliyorsun, Ted, bu randevu sadece sana ait. Mahremiyetin korunuyor. İstedğini söyleyebilirsin. Bazı insanlar buranın kendilerini gerçek anlamda ifade edebilecekleri tek yer olduğunu düşünüyorlar. Gündelik yaşam düşündüklerimizi ya da hissettiklerimizi yakınımızdakilere söyleyemeyecek kadar zor olabilir. Fazlasıyla izole bir deneyim bu. Sır tutarken kendini fazlasıyla yalnız hissedebilirsin. Bu yüzden böyle güvenli bir yere sahip olman büyük önem taşıyor. Bana istediğini söyleyebilirsin.”

“Eh,” diyorum. “Hayatımın bir gün birileriyle paylaşmak isteyeceğim tarafları var. Fakat o kişi sen değil, bir başkası olacak.”

Kaşlarını kaldırıyor.

“Geçen gece televizyonda canavar kamyonları seyrediyordum ve aklımdan şöyle geçirdim, *Canavar kamyonlar harikalar. Büyükler, gürültülüler ve eğlenceliler. Bir gün canavar kamyonları seven biriyle tanışsam çok güzel olurdu.*”

“Bu güzel bir hedef.” Gözleri parıltıyor. Mavi renkte iki misketi andırıyorlar.

Hafta boyunca böcek adama anlatmak üzere en sıkıcı hatıralarımı biriktiriyorum. Bazen o bir saati dolduracak kadar konu bulmakta zorlanıyorum. Fakat sonuncusu bir anda aklıma geliverdi.

Böcek adam, “Kitabımda,” diyor, “dissosiyasyonun aslında bizi *koruyabileceğinden* bahsediyorum...”

Susabileceğim aşamaya geliyoruz ve öyle yapıyorum. Bö-

cek adam kitabından bahsetmeyi seviyor. Yayımlanmış falan değil. Bittiğini bile zannetmiyorum. Onu tanıdığımdan beri yazıyor. Sanırım hepimizin diğer her şeyden daha çok sevdiği bir şey var. Benim için bu Lauren ve Olivia. Böcek adam içinse sonu gelmeyen kitabı.

Saatin dolmasıyla bana çocukların okula yemeklerini götürdüklerine benzer bir kâğıt poşet veriyor. İçinde dört kutu ilaç olduğunu biliyorum ve bu kendimi epey iyi hissetmemi sağlıyor.

Böcek adama yaptığım şeyin fazlasıyla akıllıca olduğunu söylemem gerek. Bu fikri yakın zamanda, Dondurmalı Küçük Kız olayının üzerinden fazla geçmemişken akıl ettim.

Lauren'ın birkaç gündür ateşi düşmüyordu. Ona antibiyotik vermek istedim fakat nereden alacağımı bilmiyordum. Herhangi bir doktor durumumuzu anlayamazdı. Kendi başına iyileşeceğini umut ettim fakat günler geçti ve iyileşmedi. Hatta kötüleşti. İnternete baktım ve kasabanın diğer ucunda ücretsiz bir klinik buldum.

Lauren'a, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Bana harfi harfine anlat."

Lauren, "Ateşim var," dedi. "Tenimde gezinen böcekler var. Düşünemiyorum. Tek yapmak istediğim şey uyumak. Seninle konuşmak dahi beni yoruyor." Sesi hafif hırıltılı çıkıyordu. Söylediklerinin tamamını dikkatle dinledim. Not aldım ve kâğıdı cebime koydum.

Hava kararınca şehirdeki ücretsiz kliniğin yolunu tuttum.

Beni almaları birkaç saat sürse de dert etmemiştim. Bekleme odası boştu ve idrar gibi kokuyordu. Fakat sessizdi. Bir süre düşüncelerimle baş başa kaldım. Önceden de söylediğim üzere, en rahat bekleme odalarında düşünebiliyorum.

Sinirli kadın adımı bağırdığında cebimdeki not kâğıdını

çıkardım. Üç kez okudum. Tamamını hatırlayabilmeyi umuyordum. Ardından içinde yorgun bir doktorun bulunduğu ka-
binin yolunu tuttum. Bana ne gibi belirtiler taşıdığımı sordu. Sesimi hafif hırıltılı çıkardım ve yavaşça konuştum. “Ateşim var,” dedim. “Tenimde gezinen böcekler var. Düşünemiyorum. Tek yapmak istediğim uyumak. Seninle konuşmak bile beni yoruyor.” Lauren’in dediklerini tekrarlamıştım. Hem de kelimesi kelimesine. Ve işe yaradı! Bana antibiyotik ve yatak istirahati verdi. Bitişikteki ufak eczaneye girdim ve reçetemi yazdırdım. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse koridorlarda dans edecektim. Eve dönerken başımı dik tuttum – kendime etrafımdaki dünyayı seyretme izni verdim. Üzerinde bir çiçeğin bulunduğu hoş bir neon tabela gördüm, yıldız şeklinde meyveler satan bir tezgâh. Küçük siyah bir köpeği ve büyük kırmızı bir el çantası taşıyan bir kadın gördüm. Antibiyotiklerin bulunduğu kâğıt poşeti sıkıca tutuyordum.

Sokağıma vardığımda fazlasıyla yorgundum. Kliniğe gidiş ve geliş derken, toplamda on altı kilometre hatta belki de daha fazla yol yürümüştüm. Antibiyotiği yemeğine saklayarak Lauren’a verdim. Ardından çabucak iyileşti. Planım işe yaramıştı!

Lauren’la işler kötüleştiğinde birtakım cevaplar almam gerektiğini biliyordum. Vücudunu değil de aklını ilgilendiren cevaplar. Böcek adama gitme ve kendim hakkında konuşuyormuş gibi yaparak Lauren’dan bahsetme fikrini işte o zaman düşündüm. Aynı antibiyotikleri aldığım zaman gibiydi, fakat bu kez aldığım ilaç bilgiydi.

Geri dönüyorum. Sokağımdayım. Önümde duran ev sarı renkte ve yeşil bezemeleri var. Şivavah kadının evinin önündeyim ve aynı hislere kapılıyorum, sanki biliverecekmişim gibi hissediyorum. Âdeta beynimde ufak ayaklarıyla uygun adım gezen karıncalar var.

Telefon direğine zımbalanmış bir şey olduğunu görüyorum. Bakmak için gidiyorum çünkü genelde kayıp kedilerden bahsediyorlar. Kediler fazlasıyla yetenekli ve bağımsız görünebilirler fakat yardımımıza ihtiyaçları var.

Bu kez kedi değil. Direktten direğe tekrarlanan fotokopilerin üzerinde aynı bulanık yüz var. Emin olmam biraz zamanımı alıyor. Çok daha genç görünüyor, evet, yanında da köpeği yok fakat bu Şivavalı kadın. Fotoğrafta güneşli bir yerde bir duvara yaslanıyor, gülümsüyor. Mutlu görünüyor.

En son telefon direklerine fotokopiler asıldığında Dondurmalı Küçük Kız olayı yaşanmıştı.

İçeri girdiğimde Lauren'ı beni beklerken buluyorum.

“Nerede kaldın?” Nefes alıp veriş i ziyadesiyle hızlanmış.

“Sakin ol, kedicik. Bayılacaksın.” Daha önceden yaşanmıştı.

Lauren, “Bir kadınla görüşüyorsun,” diye bağırıyor. “Beni terk edeceksin.” Elimi keskin dişleri arasına alıyor ve ısırıyor.

Bir süre sonra onu uykuya yatırıyorum. Canavar kamyonları izlemeyi deniyorum fakat günün yorgunluğu var. Hissetmek zor.

Geceleyin uyanıyorum, ani ve nefes nefese bir uyanış. Karanlığı tenimde bir dokunuş gibi hissediyorum. Pikabın tekrar tekrar aynı şarkıyı çalışıyor olması gerek fakat eskimedi ya da ben yanlış bir şey yaptım. Sessizlikte, Lauren'ın zeminde süründüğünü duyabiliyorum. Küçük keskin dişleri takırdıyorlar.

Lauren, “Seni kötü adam,” diye fısıldıyor. “Çık, çık, çık.”

Onu rahatlatmaya ve yeniden sakinleştirmeye çalışıyorum. Bağırıyor ve yeniden elimi ısırıyor, bu kez kan akıtıyor. Gece boyunca ağlayarak benimle mücadele ediyor.

“Biriyle görüşüyor olsam dahi, hep en çok seni seveceğim,” diyorum.

Söylememem gereken bir şey söylediğimi hemen anlıyorum.

“Görüşüyorsun! Biriyle görüşüyorsun!” Lauren sabahın gri aydınlığı odaya sızana kadar beni tırmalamaya ve tepinmeye devam ediyor.

Günü yorgun ve yara bere içinde karşılıyorum. Lauren uykuya çok geç dalıyor. Zamanımı günlüğümü yazmakta kullanıyorum. Bu bana anneciğimden geçen bir alışkanlık.

Haftada bir gün, annem evi baştan aşağı incelerdi. İnsanın hata yapabilen doğası sebebiyle incelemenin iki kez yapılması konusunda ise çok netti. Hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı. Her bir toz zerresini, her bir örümceği, çatlamış her bir fayansı. Her şeyi defterine kaydedirdi. Ardından defteri babacığımaya verirdi ki hafta boyunca tamir işlerini halletsin. Ona *bozuk şeyler günlüğü* derdi. İngilizcesi kusursuza yakındı; nadir de olsa bir kelimenin anlamını kaçırmaması ziyadesiyle şaşırtıcı olurdu. Babacığım ve ben yanlışını hiç düzeltmezdik.

Bu yüzden her cumartesi sabahı günün doğmasıyla birlikte günlüğümü alıp evi gezerim. Aynı şeyi bir de hava karmadan hemen önce yaparım. Çitlerin sağlamlığını kontrol etmek için arazimizin sınırlarını takip ederek bir tur atarım ve ardından evde gevşemiş çiviler, fare ya da yılan delikleri, tahtakurusu benzeri herhangi bir sorun var mı görmek için yakından bir tur atarım. Karmaşık bir iş değil, ancak belirttiğim üzere önemli bir iş.

Arka kapıdaki üç kilit gürültülü bir biçimde açılıyor. *Tonk, tonk, tonk*. Bekliyorum. Lauren’ı neyin uyandıracacağını asla kestiremiyorum. Fakat uyumaya devam ediyor. Kavurucu bir gün, ayaklarımın altındaki toprak pişmiş ve sertleşmiş, eski deri gibi çatlamış. Yemlikler boş duruyorlar. Ağaçları oynatan en ufak bir esinti yok, yaprakların her biri bu kokuşmuş

sıcak karşısında hareketsiz ve sessiz. Âdeta ölüm parmağını bu sokağın üzerine getirmiş ve onu olduğu yere sabitlemiş. İçeri girmemle birlikte kapıyı tekrar kilitliyorum ve aletlerin bulunduğu evin yanındaki kulübeye gidiyorum.

Sundurma çatılı kulübenin içerisi serin ve loş, pas ve yağ kokusuyla dolu. Alet edevat dolu kulübeler hep nasıl kokar-sa, burası da öyle kokuyor. Dikkatli olmalıyım – kokular anı-lara çıkan bir otoyol gibidirler. Çok geç; kulübenin gölgelerde kalan bir köşesinde sessizce ayakta duran babacığımı görüyorum. Vidalarla dolu bir kutuya uzanıyor ve arkasında duran kahverengi şişeyi alıyor. Küçük Teddy eline asılıyor. Arabaya binmek istiyor fakat babacığının öncelikle anneciğiyle ilgilen-mesi gerekiyor.

Aletleri aceleyle alıyorum ve çıkıyorum, yakıcı güneş karşısında gözlerimi rahatlamış bir biçimde kırptırıyorum. Kulübeyi kilitliyorum. *Orada kal, babacığım. Sen de, Küçük Teddy. Dışarısı size göre değil.*

Her şeyi net bir biçimde deftere yazıyorum. Aynı defter değil tabii ki. Kendi bozuk şeyler günlüğümü Lauren'ın eski bir ders kitabında tutuyorum. Haritaların üzerlerine yazıyorum.

Papua Yeni Gine kıyısındaki soluk mavi renkli denizin üzerine, *Mutfaktaki fare geri dönmüş*, yazıyorum. *Banyo evyesi – musluk su damlatıyor. İncil yine masadan aşağı düşmüş!!!! Ama neden? Masanın ayakları mı eğri????!!!*

Ve böyle devam ediyor. Yatak odası kapısının menteşeleri gıcırıyor; yağlanmaları gerekiyor. Salon pencerelerinden birinin üzerindeki kontrplak gevşemiş ve çivilenmesi gerekiyor. Çatıdan birkaç kiremit düşmüş. Rakunlar olmalı; kiremitlere zarar vermeden duramıyorlar. Fakat onların küçük ve maha-retli siyah ellerini seviyorum.

Yapabildiğim kadarını şimdi yapacağım ve gerisini haftaya yayacağım. Lauren için hem anne hem baba olmam gerekiyor.

Evi tamir etmeyi, onu su geçirmez hâle getiriyormuşçasına deliklerini onarmayı seviyorum. Benden izinsiz kimse ne gi-rebilir ne de çıkabilir.

Damla çikolatalı pankekler tam da Lauren uyanırken hazır oluyorlar. Açıkçası ben pankekleri gereksiz buluyorum, sıcak banyo lifi yemeye benziyor. Fakat Lauren onlara bayılıyor.

“Önce elini yüzünü yıka. Dışarıda çalışıyordum ve o sırada bisikletin pedallarını ellerinle çevirdiğini biliyorum,” di-yorum. O kadar zeki ki. Bisikletin oturağına karnı üzerinde uzanıyor ve kolları harıl harıl çalışmaya başlıyor. Lauren hiç-bir şeyin yoluna çıkmasına izin vermiyor.

Lauren, “Ellerimle çevirmesi daha kolay,” diyor.

Onu öpüyorum. “Biliyorum. Ve bu aralar çok hızlı gidi-yorsun.”

Ellerimizi mutfak evyesinde yıkıyoruz ve fırçayla tırnakla-rımızın altına kadar temizliyoruz.

Lauren yemeğini sessizce yiyor. Dün kötü bir gündü; öf-keyle kendini yordu. Yarın geri dönecek ve bu durum ikimi-zin de neşesini kaçırıyor. Düşünmeden, “Bugün ne istersen onu yapabiliriz,” diyorum.

Aniden dikkat kesiliyor. “Kamp yapmak istiyorum.”

Çaresizliğin insanı kavuran dokunuşunu hissediyorum. Kamp yapmaya gidemeyiz. Lauren bunu *biliyor*. Beni zorla-ma konusunda inat etmek zorunda mı? Boğaların ayakları-nın arasında gezen, çekiştiren ve bir türlü rahat bırakmayan o ufak köpeklere benziyor. Sinirlenmeme şaşmamak gerek.

Fakat tasalarım yüreğimi rahat bırakmıyor. Adil değil. Bir sürü çocuk ormana gitme, ateş yakma ve kamp yakma imkânı buluyor. Onlar için özel sayılan bir şey bile değil. Bel-ki Katil’in beni üzüşünden, belki de evden yorulmuş oluşum-dan kaynaklanıyor fakat, “Pekâlâ. Kamp yapmaya gidelim. Akşamüstü yola çıkıyoruz,” diyorum.

“Gerçekten mi? Hakikaten mi, baba?”

“Tabii ya,” diyorum. “Ne istersen yaparız dedim, değil mi?”

Sevinçten âdeta parlıyor.

Bir sırt çantasına erzak dolduruyorum. El feneri, battaniye, muşamba, gofret, şişe su, tuvalet kâğıdı. Arkamdan yürürken hışırdayan bir eteğin sesi geliyor. Olamaz. Gözlerimi olabildiğince sıkı bir biçimde kapatıyorum.

Elinin ensemdeki dokunuşu buz gibi bir kil parçasını andırıyor. Anneciğim, *Kimsenin nasıl biri olduğunu görmesine izin verme*, diyor.

“Vermeyeceğim,” diyorum. “Sadece Lauren’a ufak bir jest yapmak istiyorum. Sadece bu seferlik, söz veriyorum. Bir daha dışarı çıkmak istemeyeceğinden emin olacağım.”

Yerlerini değiştirmen gerek.

Güneş ağaç sırasının ardından yavaşça batıyor. Ormana bakan batı tarafındaki delikten dışarıyı izliyorum. Hava neredeyse tamamen karardığı vakit çantayı sırtlıyorum ve ışıkları kapatıyorum.

“Gitme vakti,” diyorum. “Kalemler ve pastel boyalar, lütfen.”

Lauren boyalarını tek tek sayarak elime bırakıyor ve onları kaldırıyorum. Eksik yok.

“Gitmeden önce su içmek ister misin? Tuvalete gitmek? Son şansın.”

Kafasını hayır anlamında sallıyor. Heyecanını âdeta ufak patlamalar hâlinde dışavurduğunu görebiliyorum.

“Seni taşımama izin vermelisin.” Pembe bisiklet orman zemininde işe yaramayacaktır.

Lauren, “İyi peki,” diyor.

Arka kapıdan çıkıyoruz ve kapıyı kilitliyorum. Evin gölgesinden çıkmadan önce sokağı iyice kontrol ediyorum. Yol boş. Sarı renkli sokak lambasının etrafında tatarcıklar uçuşuyor. Yanımızdaki ev gazetelerle kapatılmış gözleriyle bize bakıyor. Sokağın aşağısı ise farklı bir hâlde. Perdeler açılmış, dışarıya gürültü ve sarı ışık sızıyor. Uzaktan gelen bir piyano tınısı işitiyorum, hafiften bir domuz pirzola kokusu geliyor.

Lauren, “Gidip kapılardan birini çalabiliriz,” diyor. “Merhaba deriz. Belki bizi akşam yemeğine davet ederler.”

“Kamp yapmaya gitmek istediğini sanıyordum,” diyorum. “Hadi, kedicik.”

Ağaçların mor renkteki gökyüzüyle birleştikleri tarafa dönüyoruz. Ağaçtan kapıdan geçiyor ve nihayet aralarına katılıyoruz. El feneri yolumuzu geniş ve ruhsuz bir ışık hüzmesiyle aydınlatıyor.

Çok geçmeden, şehrin tüm izlerini geride bırakıyoruz. Orman tarafından çevrelenmiş durumdayız. Uyanıyor. Karanlık hava kuş uğultularıyla, tıkırtılarla ve şarkıyla doluyor. Kurbağalar, çekirgeler, yarasalar. Lauren titriyor ve heyecanını hissediyorum. Bana bu kadar yakın olması gerçekten hoşuma gidiyor. En son karşı çıkmadan onu böyle taşımama ne zaman izin verdiğini hatırlamıyorum. Çaresiz olmaktan nefret ediyor.

Ona, “Biri gelirse ne yapacaksın?” diye tekrar soruyorum.

Lauren, “Sessiz olacağım ve konuşmana izin vereceğim,” diyor. “Bu koku da ne?”

“Kokarca,” diyorum. Hayvan yol üzerinde bir süre boyunca bizimle ilerliyor, belki merakını cezbetmişizdir. Ardından karanlık ağaçlığa sapıyor ve koku kayboluyor.

Fazla uzağa gitmiyoruz, aşağı yukarı bir buçuk kilometre uzaklıktayız. Patikanın elli altmış metre uzağında bir açıklık bulunuyor. Kayalıklarla, sık ve bodur bitki örtüsüyle gizlenen

yeri bulabilmek için varlığından haberdar olmanız gerekiyor. Yolu iyi biliyorum. Tanrıların yaşadığı yer burası.

Havada şarap kadar keskin bir sedir ve yabani kekik kokusu var. Fakat açıklığı çevreleyen ağaçlar ne sedir ne de köknar. Sıksa, soluk renkli hayaletler onlar.

Lauren, “Baba,” diye fısıldıyor. “Ağaçlar neden beyaz?”

“Onlara kâğıt ağacı deniliyor,” diyorum. “Ya da beyaz huş ağacı. Bak.” Ağaç gövdelerinin birinden bir parça kabuk soyuyorum ve Lauren’a gösteriyorum. Fısıltılı yüzeyini okşuyor. Ona gerçekte adlarının *kemik ağacı* olduğunu söylemiyorum.

Kuzeybatı köşesindeki yeri buluyorum ve örtüyü hâlâ günün sıcaklığını taşıyan toprağın üzerine seriyorum. Oturuyoruz. Biraz su içiriyorum ve bir de gofret yediriyorum. Tepemizde, dalların arasından yıldızlar görünüyor. Lauren sessiz. Onları hissettiğini biliyorum. Tanrıları.

“Güzelmış,” diyorum. “Seninle birlikte olmak. Küçüklüğünü hatırlatıyor. Ne güzel zamanlardı.”

Lauren, “Ben öyle hatırlamıyorum,” diyor. Bir an için çileden çıktığımı hissediyorum. Fakat sakinliğimi koruyorum.

Ona, “Seni dünyadaki herkesten daha çok seviyorum,” diyorum. Ve seviyorum da. Lauren özel bir kız. Diğerlerinden hiçbirine açıklığı göstermedim. “Tek yapmak istediğim seni güvende tutmak.”

Lauren, “Baba, böyle daha fazla yaşayamam artık. Bazen yaşamak dahi istemiyorum,” diyor.

Yeniden nefes alabildiğimde, olabildiğince normal bir ses tonuyla, “Sana bir sır vereceğim, kedicik,” diyorum. “Bazen herkes böyle hisseder. Bazen işler kötüleşir ve geleceği kestiremezsin. Yağmurlu bir gündeki gökyüzü gibi bulutlanır her şey. Fakat hayat oldukça hızlı ilerler. Hiçbir şey her zaman olduğu gibi kalmaz, kötü şeyler bile. Bulutlar dağılacak. Bundan eminim, sana söz veriyorum.”

Lauren, “Fakat ben herkes gibi değilim,” diyor. Sesi o kadar keskin ki beni kesebilir. “Çoğu insan buraya tek başına gelebilirdi. Ben gelemem. Bu ne değişecek ne de *dağılacak* bir durum. Bu sonsuza dek böyle kalacak. Değil mi, Ted?”

Yüzümü ekşitiyorum. Buna verebileceğim bir cevap yok. Bana Ted diye seslenmesinden nefret ediyorum. “Hadi sadece yıldızları seyredelim, kediciğim.”

Lauren, “Bir şeyler yapmama izin vermelisin, baba,” diyor. “Büyümeme izin vermelisin.”

Giderek artan bir öfkeyle, “Lauren,” diyorum. “Bu adil değil. Yetişkin biri olduğunu düşündüğünü biliyorum. Fakat hâlâ ilgilenilmeye ihtiyacın var. Alışveriş merkezinde olanları hatırlamıyor musun?”

“O yıllar önceydi. Artık daha farklıyım. Baksana, dışarıdayız ve uslu duruyorum.”

İlkini hissetmesi fazla sürmüyor. “Bir şey beni ısırды,” diyor. Sesinde sadece şaşkınlık var. Henüz korkmuş değil.

Ben de bacağımdan iki kez art arda ısırılıyorum. Hissetmiyorum tabii, fakat etimin kızarıp kabarışını izliyorum. Üzerimizi sarıyorlar. Lauren çığlık atmaya başlıyor. “Bunlar ne? Ah, Tanrım, baba, neler oluyor?”

“Ateş karıncaları,” diyorum. “Yuvalarına oturmuş olmalıyız.”

Lauren, “Al şunları,” diyor. “Canım yanıyor, onları üzerimden çek!”

Sırt çantasını alıp Lauren’i kucaklıyorum ve ağaçların arasından koşarak çıkıyorum. Kökler ve dikenli otlar ayaklarıma dolanıyorlar. Patıkaya ulaşınca duruyorum ve her ikimizin üzerini iyice silkeliyorum. Açıkta kalan yerlerimize ise su döküyorum.

“Kıyafetine giren oldu mu hiç?” diye soruyorum.

Lauren, “Hayır,” diyor. “Sanırım olmadı.” Ağlamaklı olduğu sesinden belli. “Eve gidebilir miyiz, baba?”

“Tabii, kediciğim.” Eve dönene kadar onu sıkıca tutuyorum. “Ted” demeye de bir son verdiğini fark ediyorum.

Lauren, “Kamp yapmak aptalca bir fikirdi. Bizi oradan çıkardığın için teşekkür ederim.”

“İşim bu,” diyorum.

Olup bitenlerden sonra yorgun düşen Lauren eve gelmeden uyuyakalıyor. Karıncaların ikimizi ısırduğu yerlere losyon sürüyorum, Lauren’ın uykudaki tenine dikkatlice dokunuyorum. Baldırı ve dizinin iç kısmı belirgin bir biçimde ısırıkların kırmızılığıyla kaplı fakat başka yerde yok. Durum ciddiye binmeden kaçmayı başarmışsınız. Küçükler acının ne kadar derine inebileceğini daha bilmediklerinden yoğun hissediyorlar sanırım.

Sabah oluyor ve veda vakti geliyor. Lauren sarılıyor. “Seni seviyorum, baba.” Boynumdaki nefesinin ıslaklığını hissediyorum. “Gitmek istemiyorum.”

“Biliyorum.” Gözyaşlarının tadı dudaklarımda. Hislerim bir okyanus gibi kabarıyorlar. “Haftaya görüşürüz,” diyorum. “Merak etme, kedicik. Uslu bir çocuk ol. Böylece zaman daha hızlı geçer ve nasıl olduğunu anlamadan yanıma dönmüş olursun.”

Hıçkırıklarının her biri ingilizanahtarıyla vurulmuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Kanepede oturuyorum ve müzik dinliyorum, berbat hâldeyim. Bir süre sonra elimin arkasında bıyıklarının nazikçe dokunuşunu hissediyorum. İpeksi başı avucumun içine sokuluyor.

Olivia saklandığı yerden çıkıyor ve ona ihtiyacım olduğunun farkında.

Elimde dört litrelik pirektin bidonuyla ormanın yolunu tutuyorum. Orman gündüz vakti daha farklı bir yer. Zemine

yer yer düşen ışık hüzmeleri etrafa saçılmış buğday tanelerini andırıyor. Kapkara gözlerini kocaman açan bir geyik çalılardan arasından başını uzatıyor, ardından kaçıyor. Sebebini ise fazla geçmeden, portakal suyu rengi saçlı adam ve köpeğinin yanından geçerken anlıyorum. Köpek bana her zamanki gibi sırtıyor. Olivia'nın kaçmaya çalıştığı günü hatırlıyor. Ardından kırmızı renkte birbirinin aynısı dağcılık montları giymiş bir ailenin yanından geçiyorum. Sanırım kavga ediyorlar. Çocukların ufak yüzlerinde ciddi birer ifade var; babaları yorgun görünüyor. Anne ise tek başına gelmişçesine büyük adımlarla önden gidiyor.

Normalde açıklığa gitmek üzere patikadan ayrıldığım yeri geçiyorum ve kesik bir ağacın gövdesi üzerine oturup bekliyorum. Sessizce geçiyorlar. Baba başıyla selam veriyor. Kesinlikle kavgalılar. Ailelere akıl erdirmek zor.

Kırmızı montları güneşin aydınlattığı ağaçların ardından kaybolunca geri dönerek açıklığın yolunu tutuyorum. Yere serdiğimiz örtü hâlâ yerli yerinde. Yaprak örtüsü üzerinde ölü bir canavarın derisine benzer şekilde karman çorman duruyor. Burada kalamaz. Bu yere dikkat çekebilir. Uzun bir çubuk alıyorum ve örtüyü topu andıran bir yığın hâline getiriyorum. Ardından yerden alıyorum ve yanımda getirdiğim çöp poşetinin içine atıyorum.

Sırayla ilerleyen karıncaları yuvalarına kadar takip ediyorum. Güneş ışığının altında neredeyse şeffaflar, zararsız görünüyorlar. Canınızı bu kadar acıtabilecekleri aklınıza dahi gelmez. “Üzgünüm,” diyorum. Pirektini yuvalarının üzerine, deliklerin tamamına ve örtünün durduğu çöp poşetinin içine döküyorum.

Ateş karıncalarının yuvasının hâlâ burada, kuzey-batıdaki bu köşede duruyor olacağından emin değildim. Fakat tahminim bu yöndeydi. Karıncalar yaşadıkları yeri sahiplen-

canlılar. Lauren'ın feryatlarını, onu ısıtırlarken çektiği acıyı dinlemek benim için zordu. Fakat gerekliydi – öğrenmesi gerekiyordu.

Lauren'ın bu aralar çok daha iyi olduğunu kabul etmeliyim. Alışveriş merkezindeki o günün tekrarı yaşanmadı.

Kayranın ve aynı zamanda desenin merkezinde duruyorum. Güneş ışığı buraya büyük bir hüzmeye dönüyor. Tanrıları selamlıyorum ve güçlerini hissediyorum. Orman zemininin altında saklandıkları yerden bana uzanıyorlar. İncecik iplikler tarafından farklı yönlerde çekiltilmeye benzer bir his. Anneciğim haklı. Kolum iyileşir iyileşmez onlara yeni bir ev bulmalıyım. İnsanlar onları hissetmeye başlıyorlar. O aile fazla yaklaştı.

Evimin girişindeki basamakları çıkarken boş olduklarını fark ediyorum. Rüzgâr üzerindeki yaprakları ve çer çöpü süpürmüş. Böyle olmaz. Eğer eve yaklaşan birileri olursa haberim olmalı. Bunun için Noel süslerinden birkaçını kırıyorum ve basamaklara serpiştiriyorum. Bu bana yaklaşan ziyaretçilerin haberini verecek belirgin bir çıtırtı sağlayacak. Tehlikeli bir yanı yok. Herkesin ayağında ayakkabı var. Yani tamam, geçen gün çıplak ayakla dışarı çıktım fakat çoğu insan böyle yapmıyor. Doğruya doğru.

Kırık fiberglas parçalarını basamaklara yayarken göz ucuyla bir şey fark ediyorum. Yanıldığımı umut ederek bakmak için dönüyorum. Fakat haklı çıkıyorum. Bitişliğimizdeki terk edilmiş evin alt kat pencerelerinin birindeki gazeteler çıkarılmış. İzlemeye devam ederken, soluk tenli bir el sararmış gazeteleri sökmeye devam ediyor ve pencereyi kapağı koparılmış, simsiyah bir gözbebeği gibi bırakıyor. Pencere açılıyor ve temizliği yapan elin sahibi bir faras dolusu tozu dışarı döküyor. Ardından gayretli bir süpürme sesi geliyor.

Evime giriyorum ve kapıyı kilitliyorum. Gözümü doğuya, boştaki evin olduğu tarafa bakan deliğe yaslıyorum. Bakımsız çayırotları cama yaslı duruyorlar, fakat yine de iyi sayılabilecek bir görüş açısına sahibim. Beyaz bir kamyonetin yaklaşmasını seyrediyorum. Yanında turuncu harflerle *EZ Nakliyat* yazıyor. Evden bir kadın çıkıyor, basamakları rahat ve geniş adımlarla iniyor ve kamyonetin arkasındaki kapağı açıyor. Ağzı sabit bir ifadeye sahip. Onu büyük ihtimalle olduğundan daha yaşlı gösteriyor. Fazla uyumuyormuş gibi görünüyor. Kahverengi üniformalı bir adam sürücü tarafından iniyor. Birlikte eşyaları boşaltmaya başlıyorlar. Kutular, lambalar, bir tost makinesi. Rahat bir koltuk. Fazla bir eşya yok.

Kadın bana doğru bakıyor, gizlenerek durduğum yere. Çayırotlarını delip geçiyormuş ve oturduğum karanlık odaya ulaşıyormuş gibi hissettiren bakışlara sahip. Olduğum yere siniyorum, halbuki beni görebilmesine imkân yok. Bu hiç iyi olmadı. İnsanlar bakmak için gözlere ve duymak için kulaklara sahiptir ve kadınlar bakma ve görme konusunda erkeklerden çok daha dikkatlidir.

Moralim o kadar bozuluyor ki mutfağa giderek kendime bir bullshot hazırlıyorum. Üzülerek söylemeliyim ki bunu ben icat etmedim. Tarifini bulabileceğinizi düşünüyorum, ancak ufak değişiklikler yaptığım için hazırlanışını kaydedeceğim.

Uzun bir arayışın sonunda kayıt cihazını yatağın altında buluyorum. Kazara oraya tekmelemiş olmalıyım.

Bannerman'ın bullshot tarifi. Biraz et bulyon kaynatın, karabiber ve acı biber sosuyla terbiye edin. Arzu ederseniz bir çay kaşığı hardal ekleyebilirsiniz. Kereviz tuzu eklemeyi de seviyorum. Ardından bir shot viski ekleyin. İki de olabilir. Limon suyu eklemeniz gerekiyor fakat limon suyunu sevenler salata sevenlere benzer kişilerdir. Bu evde böyle şeylere yer yok.

Kendimi ancak üç tane içtikten sonra toparlamaya başlıyorum. Ardından hapımı alıyorum ve bir anda kendimi hoşnut biçimde uyuklarken buluyorum. Anneciğimin eskiden dediği gibi, ağrın varsa ilaç alırsın. Kesiğin varsa dikiş atılır. Bunu herkes bilir.

Anneciğim bana eskiden evlerindeki mezarlıklarda yaşayan çok yüzlü bir tanrı olan ankou'nun hikâyesini anlatırdı. Birden fazla yüze sahip olmak hakikaten ürkütücü. Gerçekte hangisinin kendin olduğunu nasıl bilebilirsin ki? Küçükken bazı geceler ankou'yu odamda, elinde tuttuğu uzun bıçağın yansısı gözüne düşerken karanlıkta bekleyen yaşlı bir adam suretinde gördüğümü düşünürdüm. Ardından keskin ve uçları kanla kaplı boynuzlara sahip bir geyik hâlini aldı. Sonra ise gözlerini dikmiş bir baykuş oldu, taş gibi yerinden kıpırdamayan bir baykuş. Canavarımdı o. Anneciğimin ona dair tam olarak ne anlattığını ya da bilinçaltımın onu geçenin bir parçası yapmasındaki sebebi hatırlamıyorum bile. Düşüncesi dahi tir tir titrememe neden oluyor. Fakat artık Olivia var. Kürkünü okşadığımda, hatta evin içinde huysuzca gezindiğini işittiğim bile güvende olduğumu ve ankou'nun burada olmadığını hatırlıyorum.

Uykuya dalarken böcek adamın gözleri kafamın içinde dolanıp duruyor. *Sır tutarken kendini fazlasıyla yalnız hissedebilirsin.* Tuhaf, çünkü hem fazlasıyla yalnızım hem de etrafım üstesinden gelemeyeceğim kadar kalabalık.

Uykuya dalmak üzereyken çalan kapı zili sessizliği bir kaya matkabı gibi delip geçiyor.

OLIVIA

Ab kapı zili çalıyor ve Ted'in yerinden kalkacağı yok. Ormana gittiğı günler hep geç saatte uyuyor. Trampet gibi horladığını duyabiliyorum. A ha yine horluyor. HORRRRRRRRRRRRR. Hayır, trampet gibi de değil aslında. Testereye ya da kafanıza dayanmış bir çivi tabancasına benziyor. Başparmağı bu işlere uygun yaratılan ted uyanmalı ve kapıyı açmalı. Ben mi açacağım yahu? Kediyeim ben. Olmaz böyle şey.

Hızla üst kata çıkıyorum ve uyanana dek suratında geziyorum. Kıyafetlerini homurdanarak üzerine geçiriyor. Ben vücudunun çarşafın üzerinde bıraktığı sıcaklığın etrafında dikkatlice gezinirken, gök gürültüsünü andıran adımlarla aşağı iniyor. Ardından kilitleri açıyor, *tonk, tonk, tonk*. Kapıyı açıyor. Başka bir ses bir şey rica ediyor. Sanırım bu dişi bir ted. Kendimden emin bekliyorum. Ted bu diğer tede ağzının payını verecektir! İnsanların kapıyı almalarından nefret ediyor. Sonuçta, diğer tedler tehlikeli. Bana bunu birçok kez söyledi.

Fakat, nasıl bir şanssızlıktır ki, DİĞER TEDİ İÇERİ ALIYOR. Kapı kapanıyor ve gök gürüyor. Evin tamamı sallanıyor. Halı altımdan kayıyor. Pençemle bir yere tutunabilmek

için *debeleniyor* ve çabalıyorum. Çatıdaki kalaslar iniliyor ve feryat ediyor, duvarlar sarsılıyor. Varlığın düzeni gözlerimin önüne dağılmaya başlıyor.

Dünya yavaşça sakinleşiyor. Fakat yatağın altındaki yerimden çıkamıyorum. Korkudan buz kesmiş hâldeyim, kalbim küt küt atıyor. Kokusu evi dolduruyor, burun deliklerimi dolduruyor. Yanık ve karabiber kokusunu andırıyor. Bu ted yoğun hisler yaşamama neden oluyor – kim ya da neyin nesi o?

Aşağıda, tedler ters giden bir şey yokmuş gibi konuşuyorlar. Sanırım mutfaktalar. Hâliyle onları dinlemek istemiyorum fakat duymaktan kendimi alamıyorum. Bu kadın ted bitişikteki eve taşınmış. Ardından kedileri çamaşır makinesine atmaya dair bir şeyler söylüyor. YARABBI. Bu kadın ab bir psikopat, aynı televizyondakiler gibi.

Ted'in sesinde tuhaf bir tını var. İlgi mi? Mutluluk mu? Her halükârda kulağa rezil geliyor. Ya onu yeniden davet ederse? Ya bu durum tekrar etmeye başlarsa? Sohbetleri hiç bitmeyecekmişçesine devam ediyor ve aklımdan şöyle geçiriyorum, *Vay be, madem bu kadar meraklı, en iyisi ondan burada yaşamasını istesin.* Çok, çok uzun bir süre sonra, sesleri yeniden koridora yöneliyor. Ted dişi tedi uğurluyor.

Dişi ted giderken, “Eğer herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa,” diyor ve kırık bir kolla ilgili tam olarak anlamadığım başka bir şey söylüyor.

Sonrasında ise Ted nihayet kapıyı kapatıyor.

Vay canına. Bu hayra alamet değil. Kötü, çok ama çok kötü. Uğultu doruk noktasına ulaşıyor ve kafam patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor. Aramızdaki güveni tamamıyla hiçe saydı – birbirimize GÜVENEMEYECEKSEK geriye ne kalıyor ki? Dişi ted bir katilse ne olacak? Geri dönmeye karar verirse ne olacak? KABUL EDİLEMEZ.

Ted üst kata çıkıyor ve yatak kafamın üzerinde hâlden anlar şekilde gacırdıyor. İstirahatine geri dönecek tabii. Bana sesleniyor fakat tarifsiz bir üzüntü yaşıyorum ve koşarak yatak odasını terk ediyorum. Umurunda mı dersiniz TABİİ KI DEĞİL çünkü birkaç dakika sonra tekrar horlamaya başlıyor.

Salonu adımlıyorum. Gözetleme delikleri âdeta birer göz-müşçesine çılgınca bana bakıyorlar. Kendimi güvende hissetmiyorum. Sevdiğim halının üzerinde biraz yuvarlanıyorum fakat bu bile beni sakinleştirmeye yetmiyor. Her şeyin rengi yanlış görünüyor, duvarlar yeşil, halı mavi.

Ted'e bir ders verilmesi lazım. Bu kez bir şeyleri kırmakla kalmayacağım.

Tezgâhtan çılgınca sıcıyorum, hedefim ise buzdolabının kapısı. Nihayetinde buzdolabının kulpuna patimle tutunmayı başarıyorum ve sonuna kadar açılıyor. Memnun bir biçimde prrlıyorum. Soğuğu dışarıya yayılıyor. Bu havada eriyip yerlere akması fazla sürmeyecektir. Biralar ısınacak. Süt ve et bozulacak. Güzel. Kabıma baksanıza! Boş! Görsün bakalım nasılmış.

Bunu yaptıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Salona girdiğimde gözlerimin normale döndüğünü fark etmemle rahatlıyorum. Turuncu halıya sokuluyorum ve biraz kestiriyorum ki başımdan geçenleri düşününce *ab* bir istirahat kesinlikle hakkım.

DEE

Ayağının altında bir şeyler parçalanıyor. Basamakları kaplayan yaprakların ve toprağın altında bir şeyin kırık ve parıltılı parçaları duruyor. Âdeta bir kutu Noel süsü parçalanmış ve etrafa saçılmış. Yaşananlara gerçekdışılığın yanı sıra bir heyecan unsuru katıyorlar.

Dee onu görür görmez anlayıp anlamayacağını merak ediyor. Şüphesiz ki hakikat teninden bir koku gibi etrafa yayılacaktır.

Kapıyı otuz ya da kırk kez çalıyor. Pencerede hareketlenme olduğunu görüyor fakat açan olmuyor ve gitmeyi düşünüyor. Bir yanı bu düşünce karşısında rahatlayarak mayışıyor. Fakat o kendini bir kez daha bunu yapmaya zorlayabileceğini düşünmüyor. *Hallet, Dee Dee*. Babasının sesi kafasında yankılanıyor. Birlikte yalnız başlarına geçirdikleri o uzun yarım sene boyunca diline pelesenk ettiği söz. *Dayan, başar*; ne kadar nahoş olsa da, kalbin geceleri ne kadar feci çarpırsa da, peşinden ne kadar korkunç rüyalar takip etse de. *Hallet*. Duruşunu biraz düzeltiyor ve o anda evin içerisinde bir hareketlenme olduğunu işitiyor. Kısa ancak belirgin bir ses – bir kedi mi

acaba? Ardından daha ağır, büyük bir bedenın merdivenden, duvarlardan ve döşemelerden gelen sesi duyuluyor.

Üç farklı kilit dönüyor ve kapı çok az aralanıyor. Kahverengi yorgun bir göz beliriyor, etrafında ise saçlarının filizlendiği soluk tenli yüzü duruyor. Kızıl renkli sakalı, alnına düşen kahverengi düz saçlardan çok daha parlak bir renge sahip – sakalının tonu ise çekici, ona korsanvari ve janti bir hava katıyor.

Dee, “Merhaba,” diyor.

“Ne oldu?” Sesi beklediğinden daha yüksek çıkıyor.

“Yeni komşunuzum. Dee. Şey için gelmiştim, şey, merhaba demek ve bu pastayı vermek için.” Suratını ekşitıyor ve bir şair olduğundan bahsetme dürtüsünü bastırmaya çalışıyor fakat nasıl yapacağını bilmiyor. Bunun yerine marketten aldığı mevsimi geçmiş balkabaklı turtayı kutusuyla uzatıyor. Kutunun üzerinin tozla kaplı olduğunu o esnada fark ediyor.

Ted, “Turta,” diyor. Soluk tenli bir el dışarı kıvrılıyor ve turtayı alıyor. Bir an için, Dee, Ted’in teninin güneş ışığı altında yanmaya başlamasını bekliyor. Turtanın nemlenmiş kutusunu elinden bırakmıyor ve bir anda kendilerini tatlı-sert bir çekiştirme mücadelesi içinde buluyorlar.

Dee, “Sizi bu konuda rahatsız ettiğim için çok üzgünüm,” diyor. “Fakat suyum ancak bugün öğleden sonra açılacak. Banyonuzu kullanabilir miyim? Çok uzun yoldan geldim.”

Göz kırpılıyor. “Şu anda müsait değil.”

Dee gülümseyerek, “Biliyorum,” diyor. “Taşınır taşınmaz can sıkıma başlayan yeni komşu. Kusuruma bakmayın. Sokaktaki diğer birkaç evi denedim fakat herkes işe gitmek üzere evden çıkmış gibi görünüyor.”

Kapı sonuna kadar açılıyor. Adam tatsız bir tonla, “Eh, işini çabuk halledeceksen girebilirsin.”

Dee bir yeraltı dünyasına adımını atıyor; tuhaf yığınların,

kırık ıvır zıvır eşyaların üzerine yapayalnız ışık hüzmelerinin düştüğü, derin bir mağara. Pencerelerinin hepsinin üzerine tahtalar çakılmış, içeriye güneş girmesi içinse yuvarlak delikler açılmış.

Soluna, oturma odasının bulunduğu yere bakıyor. Gözleri karanlığa alışırken parkelerin üzerinin kitap yığınlarıyla ve eski halılarla kaplı olduğunu görüyor. Sararmış duvarlarda bir zamanlar tabloların ya da aynaların asılı durduğu boşluklar var. Duvarlar bir ormanı andıran koyu bir yeşil renkteler. Eski püskü televizyon koltuğunu ve televizyonu görüyor. Ufak kapsüllerden yapılmış gibi görünen kirli, mavi bir halı takılıyor gözüne. Etraf ölüm kokuyor; çürüme ya da kan kokusu değil bu, uzun zaman önce unutulmuş, eski bir mezarı andırırçasına kemik ve toz kokuyor. Her şey çürüyor. Arka taraftaki pencerelerden birinin kilidi dahi tamamıyla paslanmış. Pencere pervazı koyu kırmızı renkteki pas döküntüleriyle dolu. Yorgun dedektif Karen'in sesi, Dee'nin kafasında yankılanıyor. *Kaotik bir ev ortamı. Bekar. Sosyalleşebildiği söylenemez.*

Arkasında kapı kapanıyor. Üç kilidin yerine oturuşunu işitiyor. Ensesindeki her bir tüy yavaşça ve tek tek diken diken oluyorlar.

Yana yatık bir biçimde duran pembe bisiklete işaret ederek, "Çocuğun mu var?" diye soruyor.

Ted, "Lauren'ın. Onu dilediğim sıklıkta göremiyorum," diyor.

Dee, "Kötüymüş," diyor. Adam tahmin ettiğinden daha genç çıkıyor, belki de otuzlu yaşlarının başlarında. Bu da on bir yıl önce hâlâ yirmili yaşlarında olduğu anlamına geliyor.

Ted, "Tuvalet koridorun sonunda," diyor. "Bu taraftan."

Ted'in peşinden giden Dee, "Müzik güzelmiş," diyor. Evin bir yerinde çalan müzik ise başka bir sürpriz, harika bir sesle söylenen ve insanın yüreğine dokunan bir folk parçası. Ted'in

başının arkasında ufak bir avuç tarafından yolunmuş gibi görünen boşluklar dikkatini çekiyor. Nedense bu, hafif ve varlığıyla yokluğu birmiş gibi hissettiren bir dehşeti beraberinde getiriyor.

Tuvalete girdiğinde, Dee her iki musluğu birden açıyor. Ted'in kapının ardında beklediğini duyabiliyor. Tedirginliğini, hayvanvari nefes alıp verişini. Kendi vücudununsa en ufak detayına kadar farkında; yer yer, örneğin topuklarında ve nasır tutmuş parmak uçlarında fazlasıyla sert, gözkapakları gibi bölgelerde ise fazlasıyla ince olan teninin. Ön kolunda ürpertiyle dikelen hassas tüylerinin, yumuşacık gözbebeklerinin farkında, uzun dilinin ve boğazının, mor organlarının ve vücudunun dört bir yanına kan pompalayan kalbindeki kasların farkında. Kalbi an itibariyle normalden fazla kan pompalıyor. Kırılabilir ya da deşilebilecek bu zayıf noktaları üzerine düşünüyor Dee: kanının dökülebileceğini; kemiklerinin kırılıp beyaz uçlarının çıkabileceğini; gözbebeklerinin iki başparmağın baskısıyla patlayabileceklerini. Gözleri hâlâ tek parça olduğuna, herhangi bir zarar görmediğine ikna olabilmek için bir ayna arıyor. Fakat bu loş, pis banyoda ne evyenin üzerinde ne de başka bir yerde ayna bulunuyor.

Sifonu çekiyor, ellerini yıkıyor ve kapıyı açıyor.

Dee, "Bir bardak su alabilir miyim?" diye soruyor. "Suzluktan öldüm. Buralar hep bu kadar sıcak mıdır? Buranın yağmuru meşhur diye biliyordum!" Ted tek kelime etmeden dönüyor ve ağır adımlarla mutfığa yöneliyor.

Dee suyunu içerken etrafı gözlüyor. "Avlanır mısın? Ya da balık tutar mısın?"

"Hayır." Bir süre sonra, "Neden?" diye ekliyor Ted.

Dee, "Epey bir şey donduruyor olmalısın," diyor, "iki tane soğutucun var da." Sadece ufak boyuttaki kombi tipi buzdolabı çalışır hâlde gibi görünüyor. Diğeri –eski, sanayi tipi derin bir buzluk– boş, açık ve kapağı duvara yaslı duruyor.

Ted utanmışa benziyor. “Olivia orada uyumaktan hoşlanıyor,” diyor. “Kedim. Bozulduğu vakit elden çıkarmam gerekirdi fakat onu mutlu ediyor, anlatabiliyor muyum? Mırıl mırıl mırlamasını sağlıyor. O yüzden atmıyorum. Saçma sanırım.”

Dee içine bakıyor. İçerisi yumuşak şeylerle kaplı – battanilerle ve yastıklarla. Yastıkların birinde bir sa görüyor – kahverengi ya da kıvıl kahve rengine. Kedi tyne benzemiyor. Dee, “Olivia dışarıda mı yaşıyor?” diye soruyor. Mutfağın hiçbir yerinde bir kediye ait olabilecek yiyecek ya da su kabı göremiyor.

Ted içerlemiş bir biçimde, “Hayır,” diyor. “Tabii ki içeride, dışarısı tehlikeli. Olivia bir ev kedisi.”

Dee gülümseyerek, “Kedilere bayılıyorrum,” diyor. “Fakat çok pislikler ya. Özellikle de yaşlandıkça.”

Ted gülüyor, ani ve tuhaf bir kakhaha. “Yaşlanıyor diyebiliriz sanırım,” diyor. “Uzun zamandır benim yanımda. Çocukken tek istediğim bir kediydi.”

Dee, “Kedimiz eskiden kurutucunun içinde uyurdu,” diyor. “Babamın kbuslarına girerdi. Onu bir kazak zannedeceğinden ve...” Deşsete düşmüş bir biçimde camın diğer tarafından bakan kedinin kurutucuda dönüşünü taklit etmeye başlıyor.

Ted yeniden boğulur gibi bir kakhaha atıyor ve Dee kedinin dönen çamaşırların arasında debelenişini göstermek istercesine bir dansla devam ediyor.

Ted, “Komik birisin,” diyor. Eğik ağızlı, tuhaf, uzun zamandır kullanılmadığı izlenimi uyandıran bir gülümseyişi var. “Olivia’nın kendini içeri kilitleyeceğinden korkardım, en azından şimdi boğulma tehlikesi yok.” Ted, Dee’ye kapağın üzerine açtığı delikleri gösteriyor.

Elini battanilerden birinin üzerinde gezdiren Dee, “Hoş-

muş,” diyor. Sarı renkte, üzerinde mavi kelebeklerden bir desen var ve bir ördeğin tüylerini andırıyor.

Ted buzluğun kapağını Dee’nin elini çekebileceği kadar yavaş bir şekilde kapatıyor. Kapatırken, Dee ön kolundaki geçmeye başlamış morluğu ve şişmiş elini fark ediyor.

Dee, “Hey, yaralısın sen,” diyor. “Nasıl oldu?”

Ted, “Arabanın kapısı elime kapanıyor,” diyor. “Kapandı yani. Tepeye park etmişim. En azından kırılmadı, yani sanırım.”

Dee yüzünü ekşitiyor. “Eminim acıyordur. Bir keresinde kolumu kırmıştım. O kadar tuhaftı ki, kavanozları falan açamıyordum. Sağ elini mi kullanıyorsun? Yardıma ihtiyacın olursa söyle.”

Ted, “Imm,” diyor. Dee sessizliğin devam etmesine izin veriyor. Bir süre sonra, Ted, “Ne işle meşgulsün?” diye soruyor.

Dee, “Bir zamanlar dansçı olmak istiyordum,” diyor. “Şimdi ise bir hiçim.” Tuhaf bir şekilde, Dee’nin bunu sesli bir şekilde ilk kez dile getirişi.

Ted başıyla onaylıyor. “Aşçı olmak istemişim. Hayat işte.”

Dee, “Öyle cidden,” diyor.

Kapıda Dee, Ted’in elini sıkıyor. “Görüşürüz, Ted.”

Ted, “Sana adımı söyledim mi?” diye soruyor. “Öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Gömleğinde yazıyor.”

Ted, “Eskiden bir araba tamircisinde çalışırdım,” diyor. “Gömleğe alıştım galiba.” *İşsizdi ya da vasıfsız bir işçiydi.*

Dee, “Neyse, teşekkür ederim,” diyor. “Komşuluğun fevkaladeydi. Seni tekrar rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum.”

“Ne zaman istersen.” Ardından tedirgin olmuş gibi görünüyor. Kapıyı kapattığı gibi aceleyle kilitliyor.

Tonk, tonk, tonk.

Dee kurumuş otlarla kaplı bahçede ağır adımlarla ilerliyor. Ted ise gidişini seyrediyor tabii. Bakışlarının ağırlığını sırtında hissediyor Dee. Koşarak uzaklaşmamak için kendini sıkması gerekiyor. Aralarındaki görüşme onu beklediğinden daha fazla sarsıyor. İçeri girmesine izin vermeyeceğinden emindi.

Dee evinin ön kapısını titreyen ellerle kapatıyor ve sırtını kapıya yaslayarak tozlu zemine çöküyor. Nefes almaya, sakinleşmeye çalışıyor ancak vücudunun kontrolünü bir başkasına vermiş gibi görünüyor. Elleri açılıyor ve kapanıyor. Baş ateşler içinde. Boğazından nefessiz kalmışçasına bir nida yükseliyor. Kalp atışlarını kulağında hissediyor. *Panik atak*, diye geçiriyor aklından. *Kendimi toplamalıyım*. Fakat bir kum tepeciğine gömülmeye benzer bir his; öyle ha deyince çıkılmıyor.

Uzun bir bekleyişin sonunda sakinleşiyor. Öksürüyor ve nefesleniyor Dee. Evdeki kekremsi kokunun, kuru ot, biber ağaçları, sazlık ve süne böceği kokusunun karışımının farkına varıyor. Dışarısı evin içine, olmaması gereken yere sızıyor. Kedi yavrusu kadar zayıf bir hâlde ayağa kalkıyor ve kaynağını bulmak üzere kokuyu takip ediyor. Tozla kaplı salondaki pencerenin camlarından biri eksik. Aşınmış parkelerin üzerine kuru yapraklar toplanmış. Burada bir şey uyumuş olmalı. Kokarca değildir herhalde diye geçiriyor aklından. Keseli sıçan ya da rakun olabilir.

Boş odaya, “Hayır,” diye fısıldıyor. “Yerimiz kalmadı.” Kırık camın önüne ufak bir kitaplık itiyor ve önünü kapatıyor. Büyük ihtimalle kendi başına tamir etmesi gerekecek. Evsahibi bu işlerle uğraşacak tipte birine benzemiyor. Dee için hava hoş. Onu ne kadar rahat bırakırsa o kadar iyi.

Kendini denemek için duvarları sigara dumanıyla ve köşeleri örümcek ağlarıyla kaplı salona bakıyor ve aklından,

Burası benim evim, diye geçiriyor. Gülüyor ardından. Kendini en son nerede evinde gibi hissettiğini hatırlayamıyor. Ergenliğinin ilk yıllarında, Lulu parmağını emer ve hafifçe horlar bir hâlde yan odasında uyurken olabilir.

Gazın bağlı olmasını şaşkınlıkla karşılıyor. Dee mutfakta tıslayarak yanan beyaz ocağın üzerinde et, yeşil fasulye ve patates pişiriyor. Hızla ve herhangi bir lezzet almadan yiyor yemeğini. Yemeği umursaması mümkün değil fakat kendine dikkat etmesi gerekiyor. Bunun önemini zor yoldan öğrendi. Ocağı kapatmasına karşın ocak tıslamaya devam ediyor ve hafif bir gaz kokusu yayılıyor. Tamir gerektiren başka bir şey daha. Yarın halledecek – ya da belki de sabaha çıkmayacak. Bunu kadere bırakmaya karar veriyor.

Havanın karışmasını salonun zemininde bağdaş kurmuş bir biçimde karşılıyor. Gece içeri sızıyor, köşelere birikiyor, zemine bir gelgit dalgası gibi yayılıyor. Karanlığa bakıyor ve karanlık da ona. Ted'in penceresindeki ufak daireler aydınlanıyor. Deliklerin birinde renk ve ışıklar titreşiyor – televizyon olduğunu tahmin ediyor. İlerleyen vakitte aşağıdaki delikler kararıyor ve yukarı katın ışıkları birkaç dakika yanık kalıyor. Saat onda kapanıyorlar. Erkenden uykuya geçiyor demek ki – yatakta televizyon seyretmiyor ya da kitap okumuyor. Ev karanlık fakat Dee üzerindeki huzursuzluk hissini atamıyor. Dinginliğinde manik bir şeyler var. İzlemeye devam ediyor fakat hiçbir şey olmuyor. Yorgunluktan uzuvları seğiriyor; karanlık gözleri önünde dönmeye başlıyor. Onun da uyuması gerekiyor. Önünde uzun bir yol var.

Banyo çatlaklarla bezeli, eski beyaz fayanslarla kaplı. Tepe-
sinde neon bir lamba vızıldıyor, içi ise güve ve sinek ölüleriyle dolu. Küvetin içini battaniyeler ve yastıklarla dolduruyor. Babası, *Depremde en sağlam yer burasıdır*, derdi eskiden. Her

neyse, henüz bir yatağı bulunmuyor. Dee çatal ağızlı çekici hemen yanındaki soğuk fayansların üzerine bırakıyor. Gözlerini kapatıyor ve çekice uzanma denemesi yapıyor, kas hafızasını güçlendiriyor, kendini uykudan yeni uyanmış, tepesinde biri dikilirken hayal ediyor.

Gözünde Lulu'nun yüzünü, yüzünde beliren envaiçeşit ifadeyi, güneşi kapatan bulutları canlandırıyor.

Uğultulu Tepeler'i okuyor. Bitmesine sadece birkaç sayfa kaldı. Bitince, kitabı rastgele bir yerinden tekrar açıyor ve okumaya devam ediyor. Dee sadece bu kitabı okuyor. Okumayı seviyor fakat insan hangi kitabı seveceğini bilemiyor ve hazırlıksız yakalanma gibi bir lüksü bulunmuyor. En azından *Uğultulu Tepeler*'deki insanlar hayatın her gün verilmesi gereken korkunç bir karar olduğunun farkındalar. Catherine, *Beni içeri alın*, diye yalvarıyor. *Beni içeri alın*.

İşığı kapatınca karanlık zengin ve tastamam bir vaziyet alıyor. Ev bir insan gibi nefes alıp veriyor, kalaslar gacırdıyor, gün boyunca depoladığı sıcaklığı dışarı veriyor. Pencereden yıldızları görüyor. Evin şehrin içinde olduğu söylenemez – neredeyse ormanla iç içe. Hava, nasıl oluyorsa, olaya dair hatıraları taşıyor. Partikülleri rüzgârla uçuşuyor, toprakta, eski ağaçlarda ve vıcık vıcık yosunlarda yaşıyor.

Rüyaları yanan güneşle ve kaybetme korkusuyla bezeliler. Ebeveynleri çölde, yıldızlı bir gökyüzünün altında, el ele tutuşmuş çıplak ayak yürüyorlar. Dee olabildiğince uzun bir süre boyunca izliyor fakat ardından kızıl kuşlar uçmaya başlıyorlar ve hava bembeyaz bir renge bürünüyor. Kanatları tüylerinin yumuşak okşayışına benzer bir ses çıkarıyor. Karanlıkta yüreği ağzına gelmiş bir biçimde doğruluyor. Sırtından ve göğüslerinin arasından aşağıya ter akıyor. Ses onu rüyasından gerçeğe takip etmiş benziyor. Aşağı kattan bir kez daha duyuluyor. Dee sesin kanatlara değil, ahşabı çizen

uzun bir tırnağa benzer bir tırmalamaya ait olduğunu fark ediyor.

Çatal ağızlı çekicin kauçuk kaplı sapı avucunun içinde kayıyor. Sessizce aşağı iniyor. Gacırdayan her bir basamak ateşlenen bir el silahı andırıyor. Tırmalama devam ediyor, ahşabı çizen keskin pençelere ya da tırnaklara benziyor. Dee iki dünya arasında ciddi bir kayma olduğunun bilincinde. *Beni içeri alın – beni içeri alın.* Ayın gümüş rengi aydınlığı salonun perdesiz pencelerinden içeriye akıyor. Tırmalama sesleri hızlanıyor ve ısrarla devam ediyor. Dee başka bir ses daha duyduğunu düşünüyor – yüksek ve kesik kesik gelen bir ses. Hıçkırık belki. Ardında bekleyen kuvvetin öfkesi ve kudreti giderek büyüymüşçasına, kitaplık zangırdıyor.

Dee, “Seni içeri alacağım,” diye fısıldıyor. Kitaplığı kenara çekiyor. Mobilya naraya benzer bir gıcırtyla sesiyle yerinden oynuyor. Pencerenin dışında çömelmiş, içeriye seyreden ne olduğunu görüyor. Elindeki çekiç yere düşüyor. Dizleri üzerine çöküyor ve onunla, ay ışığının gümüş beyazı tenini aydınlattığı, ağzı bir kirazı andıran, gözleri ölümün ışığıyla dolu birer lamba gibi parlayan, kuşların darbeleriyle yolunan saçları ve yaralı başıyla karşısında duran çocukla yüz yüze geliyor.

Dee, “İçeri gel,” diye fısıldıyor ve elini uzatıyor.

Çocuk ona tıslıyor ve bu alışılmadık ses karşısında Dee’den hayret nidası yükseliyor. Üzerine derin bir korku çöküyor, o kadar soğuduğunu hissediyor ki kalbinin duracağını düşünüyor. Ufaklığın ağzı açılıyor, elleri Dee’nin kolunu tutmak, onu bu dünyadan almak ve diğerinde onu bekleyen her ne ise oraya götürmek üzere uzanıyorlar. Dee güçlü çenesinde bir dizi inci gibi dizilmiş beyaz dişleri görüyor. Yumru şeklinde, sakat parmaklarını. Soluk tenli ufak yüzü, su yüzeyindeki aydınlığın belli belirsiz kıpırdanışına benzer şekilde dalgalanıyormuş gibi görünüyor.

Çılgılığı basıyor ve sesi rüyayı ya da her ne ise onu sonlandırıyor. Dee penceredekinin ölü bir kız olmadığını görüyor. Ağzını sonuna kadar açmış ve tıslayan, ay ışığının benekli kürkünü beyaza boyadığı bir kedi bu. Kedi pençesini savuruyor ve Dee sakat patilerinde tırnak bulunmadığını görüyor. Geri çekiliyor, onu rahatlatmak için mırıldanıyor. Kedi kaçmak üzere arkasını dönüyor, fakat bir an için dönüp Dee'ye bakıyor, sivri yüzü alacakaranlıkta tekinsiz bir görüntüye sahip. Ardından gidiyor, bahçenin karanlığına karışıyor.

Dee dizleri üzerine geri düşüyor, titremeye başlıyor. “Sadece bir sokak kedisi,” diyor. “Uyumadan önce korkunç kitaplar okursan böyle olur, anladın mı Dee Dee? Büyütmeye gerek yok. Endişelenecek bir durum da yok.” Bu –babasının duymak istediklerini yüksek sesle dile getirmek ve gerçek hislerini kendisine saklamak– eskiden gelen bir alışkanlığıydı. Kendini kaybedecek vakti yok. Bir kez daha Lulu'yu düşünüyor ve bu işe yarıyor. Amacını hatırlamak onu sakinleştiriyor. Dee'nin kalp atışları yavaşça normale dönüyor.

Dee arka bahçesini saran kontrolden çıkmış otlara bakıyor. Vahşi ve aşılması imkânsızlar, kokuları geceye yayılıyor. Orada herhangi bir şey saklanıyor olabilir. Eve, pencerelere gizlice yaklaşabilir. Ve ardından, uzun bir parmakla uzanarak... Komşulardan bazılarının bahçelerini dümdüz ettiklerini fark ediyor. Yılanların ve farelerin yuva yapmalarına engel olmak için tahminen. Dee titriyor. Ted'in arka bahçesi de kendininkine benzer bir kaos içinde. Bahçesinin dört bir yanını saran ormanaltı bitkilerine bakıyor. Ay ışığı altında hareket ediyor, sürünüyora benziyorlar. Başını iki yana sallıyor, midesi bulanır gibi oluyor. Göldeki o gün Dee'nin neredeyse her şeyini almış olmasına karşın, ona bir şey de bırakmıştı. Buna *ofidyofobi* diyorlar, yılanlara dair muazzam bir korku hissi. Dee nereye baksa onları görüyor, dolanmış gövdelerinin göl-

gelerini. Kapıldığı dehşet aklını ve nabzını buz kesmişçesine yavaşlatıyor.

Yavaşça ellerini bir araya getiriyor ve ardından dudaklarına götürüyor, ağzını bir maske gibi kapatıyor. Avuçlarına bir isim ve bir soruyu tekrar tekrar fısıldıyor. Ayın önünden geçen bulutların düşürdüğü ışık ve gölgeler, gözyaşlarının ıslaklığı üzerinde parıldıyorlar.

Ertesi sabah, salonun penceresi önündeki nöbetine devam ediyor. Perdeleri hep kapalı tutuyor ve hava kararınca ışıkları yakmıyor. Geceleyin bir pencerenin nasıl bir fener gibi parladığını gayet iyi biliyor. Görünen o ki Ted de aynısını yapıyor. Tahta çakılı pencereleri evin bilerek onun bulunduğu taraftan ormana doğru çevrildiği izlenimi veriyor.

Ted'in alışkanlıklarını öğrenmeye başlıyor. Bazen ormana gidiyor ve bir ya da birkaç gün boyunca geri dönmüyor. Diğer zamanlar ise kasabaya iniyor ve bu ziyaretleri genellikle daha kısa sürüyor; bazen birkaç saat, bazen de akşama kadar. Bazen ciddi derecede sarhoş olmuş dönüyor. Kimi sabahlar ön bahçesinde öylece duruyor, üzerine fıstık ezmesi ve turşu koyduğu ekmeği yiyor. Öylece, bomboş, karşıya bakıyor ve çenesi bir mekanizma gibi çalışıyor. Bahçesinde kuş tablaları ve askılı yemlikler bulunuyor fakat kuşların gelip gittikleri yok. Kuşlar ne biliyor?

İnternette bulabildiği her şeyi araştırıyor. Ted bazen yerel gazetenin nadir kuş köşesine rastladığı kuşları yazıp gönderiyor. Annesi bir hemşire. Etten kemikten ya da yemek içmekten bağımsızmış gibi görünen, eski moda tarzda muazzam güzellikte bir kadın. Buğulu bir fotoğrafta elinde sertifikasıyla duruyor. Beldede Yılın Hemşiresi. Dee, Ted gibi bir çocuğa sahip olmanın insana ne yapacağını düşünüyor. Onu hâlâ seviyor mu? Şu anda nerede?

Dee, Ted'i ilk kez ormana kadar takip etmeye çalışınca, Ted patikanın başında duruyor ve karanlıkta bekliyor. Nefes alıp verişini duyabiliyor. Donakalıyor. Kalp atışlarını duyabildiğinden emin. Bir süre sonra soğukkanlı bir hayvana benzer bir ses çıkaran Ted ormanın içine doğru yoluna devam ediyor. Dee onu takip edemeyeceğini biliyor, en azından o seferlik. Ted varlığını hissetmişti.

Dee hayal kırıklığına uğramış olmasına karşın rahatlıyor. Karanlık orman yılanların kol gezdiği yollarla dolu gibi görünüyor. Eve dönüyor ve kusuyor.

O günün ardından, Dee, Ted'in evini izlemeye başlıyor. Sonuçta buraya Ted için gelmedi. Bekliyor, sabırla bekliyor. *Uğultulu Tepeler* kucağında açık duruyor fakat kitaba bakmıyor. Aralıksız evi izliyor, tahtalarından sökülen her bir boya parçasını, her bir paslı çiviye, duvarlarına yaslı duran her bir ulak otunu ve karahindiba bitkisini aklına kazıyor.

İki gün sonra, Dee neredeyse pes edecek duruma geliyor. Ardından, çekirgelerin, arıların, sineklerin, şakıyan serçelerin ve çim biçme makinelerinin uzaktan gelen seslerinin ötesinde, cam kırılmasına benzer bir ses işitiyor. Vücudundaki her bir lif sesin olduğu yere dönüyor. Ted'in evinden mi geldi? Öyle olduğundan neredeyse emin. Neredeyse tamamıyla emin.

Yerden kalkıyor, uzun nöbeti sonucunda her tarafı tutulmuş. Oraya gitmeye karar veriyor. Camın kırıldığını duyduğunu, hırsız girdiğinden şüphelendiğini, sadece iyi bir komşu olmaya çalıştığını geçiriyor aklından... Doğal bir tepki vermiş olacağını.

Bunları düşünürken, Ted sokağa çıkıyor. Sarhoş ya da yaralı birininkine benzer şekilde dikkatlice yürüyor. Elinde naylon bir poşet var.

Dee aceleyle geri oturuyor. Onu görür görmez bakışları kısmen bulanıklaşıyor, avuçları terden yapış yapış oluyor.

Vücudun korkuya verdiği tepki aşka verdiği o kadar benzer ki.

Ted kapıyı açıyor, ürkütücü bir dikkatle ilerliyor. Fazla geçmeden bir kahkaha duyuluyor. Televizyondan gelmiştir belki. Arkasında ise Dee yüksek ve net bir sesin, “Matematik çalışmak istemiyorum,” dediğini işitiyor.

Homurdanan bir erkek sesi duyuluyor. Ted’e ait olabilir. Dee geriniyor. Stresten başı ağrıyor. Evler arasındaki mesafeyi kaplayan yaz havası yoğun bir hamur gibi aşılması imkânsız görünüyor artık. Küçük bir kız tahtakuruları hakkında bir şarkı söylüyor. İzlemeye başladığı günden beri, Dee, Ted haricinde eve giren ya da çıkan kimseyi görmemişti.

Rahatlama ve dehşet hisleri üzerinden öyle şiddetli bir biçimde geçiyorlar ki, Dee tatlarını ağzında çamur ve su gibi alabiliyor. En büyük korkusu ve umudu doğrulanıyor. Evde dışarı çıkamayan bir çocuk var. Kendisine net bir biçimde, *Şu an için bildiğin tek şey bu*, diyor. *Adım adım ilerleyeceksin, Dee Dee*. Fakat kendisine hâkim olabiliyor. *Lauren*, diye geçiriyor aklından. *Lulu*. *Laura* ismi. *Lulu, Laura, Lauren*. Birbirine neredeyse üst üste binmiş kadar benzer isimler.

O anda, şarkı söyleyen kızın sesi Dee’ye kız kardeşinin sesinin tıpatıp aynısı gibi geliyor. Tınısı, sesinin titreyişi.

TED

“Matematik çalışmak istemiyorum.” Lauren altdudağını beni çileden çıkaracak şekilde uzatarak dudaklarını büküyor.

“Olmaz,” diyorum. “Ve şikâyet etmek de yok, anladın mı? Bugün matematik ve coğrafya günü, şarkı söyleme günü değil, o yüzden ders çalışacağız. Mutfak masası, kitaplar – hadi, lütfen.” Söylediklerim amaçladığımdan biraz daha sert çıkıyor. Yorgunum ve sesi o tona büründü mü dayanamıyorum. Hakikaten gününü buldu. Haplarım tahmin ettiğimden daha az kalmış.

Lauren, “Başım ağrıyor,” diyor.

“Eh, saçlarını o şekilde çekiştirmeyi bırakmalısın.” Kahve-rengi saçlarından ufak bir tutam alıyor ve ucunu kemiriyor. Ardından sertçe çekiyor. Başının her tarafında ufak açıklıklar var. Saç yolmaya bayılıyor. Benimkileri de, kendininkileri de. Fark etmiyor. “Seni erkenden göndermemi mi istiyorsun? Tanrı aşkına, biraz uslu dur.”

“Affedersin, babacığım.” Başını sayfanın üzerine koyuyor. Büyük ihtimalle matematik çalıştığı yok fakat en azından çalışıyor gibi yapıyor. Bir süre sessiz kalıyoruz, ardından sesleniyor. “Babacığım?”

“Evet?”

“Bu akşam yemeği ben hazırlayacağım. Yorgun görünüyorsun.”

“Teşekkürler, Lauren.” Görmeden önce akan bir damla yaşı silmem gerekiyor. Bu kadar huysuz davrandığım için kötü hissediyorum. Ve Lauren’ın yemek yapmaya ilgi duymaya başlamasını umut etmekten kendimi alamıyorum.

Etrafı dağıtıyor tabii ki. Mutfaktaki bütün tavaları kullanıyor ve altlarını yakınca evin içi kekremesi ve boğaz yakan bir kokuyla doluyor.

Lauren, “Beni izlemeyi bırak, baba,” diyor. “Kendi başıma yapabilirim.”

Ellerimi kaldırıyorum ve geri çekiliyorum.

Makarna doğru dürüst pişmemiş, sos ise bir şeye benzemiyor ve tatsız. İçinde buz gibi et parçaları var. Bana verdiği her şeyi yiyorum.

“Şu âna kadar yediğim en güzel yemek,” diyorum. “Teşekkürler, kedicik. Bugün getirdiğim gerdandan mı yaptın?”

Başıyla onaylıyor.

“Mmmmm,” diyorum. “Pek bir şey yememişsin.”

Lauren, “Aç değilim,” diyor.

“Annem eskiden, ‘şefin iştahı olmaz,’ derdi,” diyorum. “Büyükkannen. Bu lafı çok kullanırdı. Yanında da, ‘Asla bir kadına sen kafayı yemişsin,’ deme derdi.”

Lauren, “O benim büyükkannem değil,” diyor sessizce. Bunu duymazdan geliyorum çünkü bugün büyük çaba sarfetti.

Etrafı temizledikten sonra, ki bu epey vakit alıyor, sakın bir akşam geçirmek üzere oturuyoruz. Lauren mutfak zemininin orta yerinde oturuyor. Gece serinlemiyor, aksine ısınmaya devam ediyor. Tenimiz hafif bir terle kaplanıyor.

“Camı açabilir miyim, baba?”

“Açamayacağımızı biliyorsun.” Keşke açabilseydik ama. Hava inanılmaz sıcak.

Lauren tiksintiyle öflüyor ve ardından üzerindeki bluzu çıkarıyor. Fanilas1 kirlenmiş; biraz çamaşır yıkasak iyi olacak. Keçeli kalemin kâğıda sürtünürken çıkardığı o kuru sesin sakinleştirici bir etkisi var. Ses kesilince durup bakıyorum. Etrafı pastel boyalardan bir denizle, tamamının kapakları çıkmış keçeli kalem1erden bir gökkuşağıyla sarılı.

“Lauren!” diyorum. “Kapaklarını geri tak lütfen. Keçeli kalemler ağaçta yetişmiyorlar.” Fakat buğulu gözlerle doğrudan karşıya bakmaya devam ediyor.

“İyi misin, kedicik?” Cevap vermiyor fakat dudaklarından neredeyse kalbimi durduracak türde bir nida çıkıyor. Elimi alnına götürdüğümde bir taşın altına benzer şekilde soğuk ve terli olduğunu fark ediyorum.

“Hey,” diyorum. “Yukarı çıkalım, seni yatağına yatırayım...”

Cevap vermeye yelteniyor fakat o esnada ağzından sıcak bir kusmuk dalgası fıskırıyor. Lauren pislikten kaçınmaya bile uğraşmıyor, olduğu yere uzanıyor. Yerinden oynatmaya çalıştığımda ise çıkmaması gereken şeyler çıkıyor. Elimden geldiğince temizliyorum, suyla serinletmeye çalışıyorum, ateşini düşürmek için aspirin ve ibuprofen vermeyi deniyorum fakat ikisini de ânında dışarı atıyor.

“Hadi ama, kedicik,” diyorum fakat tuhaf bir şeyler oluyor. Sesimin çok uzaktan geldiğini düşünüyorum nedense. Beyaz kor hâlinde bir mızrak içimden geçiyor, böğrümü deşiyor. İçimde bir şeylerin kaynadığını ve yandığını hissediyorum. Tanrım. Siyah ve kırmızı bir yağmur âdeta. Birlikte mutfak zemininde kıvranıyoruz, içimizin dışımıza çıkışına inleyişlerimiz eşlik ediyor.

*

Lauren'la bir günü ve geceyi hasta geçiriyoruz. Titriyor ve terliyoruz. Zaman yavaşlıyor, duruyor ve yeniden başlıyor, bir solucanın sürünüşüne benzer şekilde ilerliyor.

Toparlamaya başladığımızda ona su ve dolapların birinde bulduğum bir sporcu içeceğini veriyorum. Günün ilerleyen saatlerinde krakerleri tereyağına buluyorum ve tek tek yediriyorum. Birbirimize sarılıyoruz.

Ona, "Gitme vakti gelmek üzere," diyorum. Yanaklarına az da olsa renk gelmiş.

Lauren, "Gitmek zorunda mıyım?" diye fısıldıyor.

"Uslu dur," diyorum. "Haftaya görüşürüz." Kollarımda yatmaya devam ediyor. Ardından çığlık atmaya başlıyor. Tırmalıyor ve debeleniyor. Yalan söylediğimin farkında.

Onu sıkıca tutuyorum. "En iyisi bu," diyorum. "Lütfen, kedicik, lütfen karşı koyma."

Fakat karşı koyuyor ve tepem atıyor. "Aksini söyleyene kadar cezalısn," diyorum. "Bunun sorumlusu sensin."

Başım dönüyor, içim alev alev. Fakat gerçeği bilmeliyim. Çöpe bakıyorum, buzdolabı kapağını açık unutunca attığım etin olduğu yere. Kahverengi yığının içinde beyaz kurtlar kıpırdanıyorlar. Çöpün içerisinde bu sabah olduğundan çok daha az var. Midem kaynıyor ve ağzıma geliyor fakat tutuyorum.

Çöpü dışarı atıyorum, bunu daha önce yapmalıydım. Dünya sendeliyor, hava âdeta tek parça. Daha önce hiç bu kadar hasta hissetmemiştim.

Lauren böyle bir şey denemeyeli yıllar oluyor. Kendimi ahmak gibi hissediyorum, halbuki arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Tedbiri elden bırakmamalıydım.

Plak kendine has cızırtısıyla hayat buluyor. Kadının sesi odayı dolduruyor. Bu şarkıyı sevmiyorum. Def çalınan çok fazla kısım var. Fakat yine de açık bırakıyorum.

Her şeyi dikkatlice kontrol ediyorum. Bıçak hâlâ üstteki dolapta duruyor, olması gerektiği yerde. Laptopun bulunduğu dolaptaki asma kilit sağlam. Fakat nedense metali biraz... mat görünüyor, terli avuçlarla sık sık kurcalanmış, birileri şifresini bulmaya çalışmış gibi. Kızımı seviyorum. Fakat ikimizi de zehirlemeye çalıştığından neredeyse eminim.

Kalemleri ve pastel boyaları saydığımda, pembe bir keçeli kalemin yerinde olmadığını görüyorum. Daha da kötüsü, onları dolabına kilitlemek için gittiğimde, cinayet şüphelisi listemin pastel boya kutusunun üzerinde olduğunu görüyorum. Onu buraya ben koymadım. Listeyi elime aldığımda pembenin rahatsız edici bir tonuyla yeni bir ismin eklendiğini görüyorum.

Titrek el yazısıyla, *Lauren*, yazıyor. Bu, hâliyle, başından beri korktuğum şeydi.

Kanepenin üzerinde bir tespihböceği gibi kıvrılıyorum; gözlerim kararmaya başlıyor. Midem burkuluyor. Birazdan içim tamamıyla dışıma çıkacak, eminim işim bitmek üzere. Ah, Tanrım.

OLIVIA

Zamanının gelmediğini biliyorum fakat yine de delikten bakıyorum. Aşk aynı zamanda umuttur. Gri gökyüzü, yamalı çimenler, üçgen şeklinde buzlanmış bir kaldırım. Dışarısı oldukça soğuk görünüyor. Böyle bir günde ev kedisi olmak hiç de fena değil.

Arkamda televizyon çalışıyor. Sabahleyin sokağa çıkmaktan ve yürümekten bahsediyor sanırım. Ted bazen yalnız hissetmeyeyim diye televizyonu açık bırakıyor. Bazen de kendi kendine açılıyor. Fazlasıyla eski bir cihaz. Televizyondan birçok şey öğrenebilirsiniz. Açık olmasına sevinmemin bir başka sebebi de artık beni hiç yalnız bırakmayan o uğultuyu bastırıyor olması. Eeeee, eeeee.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü benimle birinin konuştuğunu duymamla irkiliyorum. Başta Rab'bin seslendiğini düşünüyor ve aceleyle doğruluyorum. Evet?

Sesin sahibi, "Travmayı araştırmalıyız," diyor. "Köklerine inmeliyiz. Ondan kurtulmak için yeniden yaşamalıyız."

Esniyorum. Bu Ted'i bazen televizyonda görüyorum ve fazlasıyla sıkıcı biri. Gözlerini sevmiyorum. Yuvarlaklar, küçük mavi gözetleme deliklerini andırırlar. O ne zaman çıksa kokusunu alabilecekmişim gibi hissediyorum ve bu da kuyruğumu uyarı-

yor. Toz ve ekşimiş süt gibi kokuyor. Fakat bu nasıl olabilir ki? Televizyondaki tedlerin kokusunu alamam!

Sabah kuşağı inanılmaz sıkıcı. Sanırım bu halka açık bir kanal ya da ona benzer bir şey. Keşke kanalı değiştirebilsem.

Kendi televizyon programımın olması gerektiğini düşünüyorum, aslına bakarsanız fazlasıyla keyifli olacaktır. Ona, Olivia ile KEDİnize Gelin, adını verir ve gün boyunca neler yediğimi anlatırım. Bir tanemden ve kaplan gözlerinden, endamlı yürüyüşünden bahsederim. Ayrıca şekerleme türlerinden ve özelliklerinden bahsederim, sonuçta şekerlemenin türlü türlü yolu var. Mesela kısa ve derin olanı – ben buna “dilek kuyusu” diyorum. Çok hafif, yarı uyanık sayılabilecek türdeki ve saatlerce devam edebilen türü var – buna ise “kaykay” diyorum. Televizyonun önünde uzanırsınız ve güzel bir program açıktır (mesela bu program güzel DEĞİL), hem programı dinlersiniz hem de uyku çekersiniz – bu tür şekerlemelere ise “fısıltılı” diyorum. Uyanmanız için okşanırken ve mırıltınız toprağın derinlerinden gelen sese karıştığındakine ise... buna henüz bir isim bulamadım. Ama aşırı güzel olduğu kesin.

Neyse demek istediğim şu ki deneyimlerimi ve değerli düşüncelerimi paylaşmanın iyi olacağını düşünüyorum. Şu anda yaptığımı benziyor aslında fakat kamera karşısında olacak çünkü oldukça fotojenim.

TED

Lauren'ı çok özlüyorum. İlk şoku atlatmamla birlikte, Katil'in pek tabii o olmadığını anlıyorum. Hani yapmayacağından değil fakat yapamayacağından. Dışarı çıkamaz. Tuzakları nereden bulacak? Haberim olmadan yerleştirecek? Hayır, Lauren olamaz. Adını listeye beni üzmemek için yazdı. Bunu yapmaktan hoşlanıyor.

Şimdilik, onunla ne yapacağıma karar verinceye dek, uzakta kalması gerekiyor.

Böcek adamı görme günü gelinceye dek inanılmaz kilo kaybediyorum. Titriyorum fakat sokakta sendelemeden ilerleyebiliyorum. Bu iyi. Ona soracaklarım var.

Neredeyse daha kapıyı kapatmadan konuşmaya başlıyorum.

“Yeni bir televizyon programı izlemeye başladım,” diyorum. “Epey iyi bir program.”

Böcek adam boğazını temizliyor. Gözlüklerini mıymıntı bir şekilde burnunun gerisine itiyor. Kare şeklinde ve kalın siyah çerçeveli bir gözlük takıyor, büyük ihtimalle pahalı bir model. Nasıl bir hayatı olduğunu, bütün gün kendilerinden

bahseden insanları dinlemekten sıkılıp sıkılmadığını merak ediyorum.

“Daha önce de söylediğim gibi, zamanımızı televizyonda izlediklerin hakkında konuşarak geçirmek istiyorsan keyfin bilir – sonuçta bu senin saatin. Fakat...”

“Program bir kız hakkında,” diyorum, “genç bir kız ve, nasıl desem, bazı eğilimlere sahip. Şiddete eğilimi olduğunu söylemeye çalışıyorum. İnsanlara ve hayvanlara zarar vermekten hoşlanıyor. Onu çok seven bir annesi var, annesi onu hep korumaya ve öldürmesine engel olmaya çalışıyor. Bir gün annesi onu daha fazla hareket edememesi için sakatlıyor. Kazara oluyor yani, annesi ona zarar vermek istemiyor, fakat bu yüzden kız ondan nefret ediyor. Annesinin bunu bilerek yaptığını düşünüyor. Ki bana göre bu hiç adil değil. Neyse işte, kızın engelinden ötürü evden çıkmaması gerekiyor. Ve annesini öldürmeye çalışıp duruyor. Annesi hayatını kızının şiddete yönelimini ve özünde nasıl biri olduğunu gizlemeye çalışmaya ve onu korumaya adanıyor.”

Böcek adam, “Acayip bir durummuş,” diyor.

“Merak ediyorum – eğer bu gerçek hayatta gerçekleşiyor olsaydı, annenin kızını iyileştirmek için yapabileceği herhangi bir şey olabilir miydi? Şiddet yönelimini engellemek için? Bir de, bu genetik olabilir mi? Yani onu bu hâle getiren annesi olabilir mi? Yoksa özünden gelen bir şey mi?”

Böcek adam, “Gen mi yoksa çevre mi? Bu ciddi bir soru. Konu hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum,” diyor. Çekirgeye benzer daire şeklindeki gözleriyle dikkatle beni izliyor. Başının üzerinde hareket eden anteni görür gibiyim.

“Eh, başka bir şey bilmiyorum. Program yeni başladı, tamam mı?”

Böcek adam, “Anlıyorum,” diyor. “Madem öyle, biraz kızından bahsetsen yardımı dokunmaz mı meselâ?”

“Hayır!”

Bana bakıyor. Daire şeklindeki gözleri uğursuz bozuklukları andıran, düz bir hâl alıyorlar. “Hepimizin içinde birer canavar vardır,” diyor. “İçindeki canavarı açığa çıkardığın takdirde, Ted, seni yiyecek diye bir kaide yok.”

Aniden tamamıyla farklı birine dönüşmüş gibi görünüyor. Zararsız ufak bir yaratıktan, zehirli bir böceğe dönüşüyor. Nefes almakta güçlük çekiyorum. Nasıl bilebilir ki? Oysa çok dikkatli hareket etmiştim.

Böcek adam, “Düşündüğün kadar aptal değilim,” diyor sessizce. “Kızını kişiliksizleştiriyorsun.”

“O ne anlama geliyor?”

“Onu bir insan olarak görmek fazla geliyor, bu yüzden onun hislerini kediye aktararak başa çıkıyorsun.”

“Bana yardımın dokunmayacaksa, söylemen yeterli.” Bağırma başladığımı fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum. Böcek adam başını bir yana yatırmış, sakince beni izliyor.

“Üzgünüm,” diyorum. “Büyük kabalık ettim. Moralim bozuk. O aptal televizyon programı canımı sıktı.”

Böcek adam, “Burası öfkeni dile getirebileceğin güvenli bir yer,” diyor. “Hadi devam edelim.” Her zamanki gibi ufak ve zararsız görünüyor. Diğerini kafamda canlandırmış olmalıyım. Her zamanki böcek adam bu.

Böcek adam travma ve hatıralardan, klasik diğer zırvalardan bahsetmeye devam ediyor fakat onu dinlemiyorum. Ona herhangi bir travmam bulunmadığını söylemeye çalışıyorum fakat dinlemiyor. Böyle zamanlarda onu dinlememenin yolunu buldum.

Karşısında öfkemi açığa çıkarmamış olmayı dilerdim. Dikkatim dağıldı ve ihtiyacım olan cevapları alamadım. Lauren beni fazla yıprattı. Zor, sizi öldürmek isteyen biriyle yaşamak çok zor.

*

Telefon direklerine asılan ilanların renkleri geçen zamanla solmuşlar. şivavalı kadının yüzü bir hayaleti andırmaya başlıyor. nnden geçerken evinin bulunduğu tarafa kafamı evirmemeye çalışıyorum. Dönüp bana bakmasından korkuyorum. Böcek adamdan aldığım ufak kahverengi poşeti sıkıca tutuyorum.

OLIVIA

Pencereden zifiri karanlık görünüyor, ne yıldızlar var ne de ay. Ted hâlâ dışarıda. Ne kadar oldu? İki gün mü? Üç mü? Biraz sorumsuz davrandığını düşünüyorum.

Mutfakta, kabımın içinde aheste bir biçimde kıpırdanan canlı şeyler var. Eh, onları yiyemem. Damlayan musluktan biraz su yalanıyorum. Duvarda bir şeyler geziniyor. Çok acıktım.

Yapabileceğim bir şey var tabii, yemek bulmak için yani... İç geçiriyorum. Gerekmediği sürece onu serbest bırakmaktan hoşlanmıyorum. Dostane bir kediyim. Evin içine düşen gün ışığını, bazen okşanmayı ve bazen de trabzanlarda pençelerini keskinleştirmekle gelen o hoş hissi seviyorum. Ben Ted'in kediciğiyim ve Rab'bin bana verdiği görevden ötürü onu mutlu etmeye çalışıyorum, bir ilişkide yapmanız gereken şey de budur zaten, değil mi? Öldürmekten hoşlanmıyorum. Fakat çok acıktım.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu neredeyse ânında hissediyorum. O, aklımın mürekkep karası bir yerinde kıvrılmış biçimde, hep bekliyor.

Zamanım geldi mi? diye soruyor.

Evet, diyorum tereddütle. *Zamanın geldi.*

Ted'in kediciğiyim fakat başka bir yanımda daha var. Bir süreliğine o yanımda kontrolü ele almasına izin verebilirim. Belki hepimizin bir yerlerde delice birer sırrı vardır. Benimkinin adı Gece Vakti.

Tek bir kıvrak hamleyle kalkıyor. Benim gibi siyah renkte fakat karnında beyaz bir çizgi var. Benden bir parça olduğu için tam olarak kestiremiyorum fakat sanırım büyük de benden. Vaşak boyunda galiba. Mantıklı aslında. Bir zamanlar olduğumuz şeye dair bir hatıra. O bir katil.

Şimdi ona şöyle diyorum, *Avlan.*

Pembe bir dil Gece Vakti'nin keskin beyaz dişlerini okşuyor. Endamlı yürüyüşüyle karanlıktan dışarı çıkıyor.

Kusarak kendime geliyorum. Nedense banyodayım. Kapı açık ve koridordaki tepe camını görebiliyorum. Dışarısı hâlâ zifiri karanlık, gün pembeleşmeye dahi başlamamış.

Önümdeki fayansların üzerinde bir kemik yığını duruyor. Güzelce temizlenmişler. Karnımı geceleyin gelen etle doyurmuşum. Ne tür bir hayvan olduğunu merak ediyorum. Mutfak duvarlarında şarkı söyleyip duran fare olabilir. Ya da bir sincap. Tavan arasında yuvaları var. Bazen konuştuklarını ve kırışlar üzerinde koşuşturmalarını işitiyorum. Sincap olduklarını tahmin ediyorum fakat hayalet de olabilirler. Tavan arasına gitmiyorum. Penceresi yok ve ben sadece penceresi olan odaları severim. Gece Vakti böyle şeyleri umursamıyor.

Hayaletleri düşünmek canımı sıkıyor ve tuhaf hissetmeme neden oluyor. Önümdeki yığın artık bir farenin kalıntılarına benzemiyor. Ufak bir insan elinden geri kalan kemikleri andırıyor.

Tepemdeki tavanda bir şey kıpırdanıyor. Sincap olamayacak kadar ağır bir şey. Merdivenden aşağıya olabildiğince hızlıca iniyorum ve kendimi sıcacık sandığıma atıyorum.

Ted'in Gece Vakti'nden haberi yok – daha doğrusu; ikimizin arasındaki farkı anlayamıyor. Bunu ona anlatmam doğal olarak mümkün değil, aramızda bir dil engeli var. Hem ne diyeceğim ki zaten? Gece Vakti benim bir parçam, tek bir bedeni paylaşan iki doğayız mı? Herhalde bu kedilere özgü bir durum.

Gece uzayıp gidiyor ve karnım hâlâ aç.

Yine mi zamanım geldi?

Evet.

Gece Vakti bir kez daha ortaya çıkıyor ve yürüyüşünde derin bir mutluluk var.

TED

Sarışın kadın evet dedi. Şaşkınım. Daha dikkatli olacağını düşünürdünüz, değil mi? Fakat bazı insanlar sanırım biraz kolay güveniyorlar. Gece boyunca yazıştık. Kadın, *Okyanusu benim kadar seven biriyle tanışmak büyük bir zevk*, yazıyor. O konuda tam olarak dürüst davranmış olmayabilirim fakat bunu buluşunca açıklayacağım.

Fakat ne zaman ve nerede *buluşacağız*? Ne giyeceğim? Buluşmaya gelecek mi? Bütün bu sorular aklımda belirliyor ve aniden her şey berbat bir hâl alıyor. Üzerimdeki kıyafetlere bakıyorum. Gömleğim çok eski. Eskiden çalıştığım araba tamircisinden kalma. Bordo rengi solmaktan neredeyse pembeğe dönmüş, pamuğu ise yer yer kâğıt kadar incelmış. Ve tabii, cebinde adım yazıyor. Unutursam işe yarar aslında, hah hah. Fakat bir kadının bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Kot pantolonum giymekten gri renk almış, bazı yerlerinde ketçap olduğunu zannettiğim koyu renkte lekeler var. Her iki dizi de delinmiş fakat havalı görünmüyor. Her şey fazlasıyla solmuş. Rengârenk olmak istiyorum, tıpkı parlak turuncu halım gibi.

Mavi gözleri ve sarı saçlarıyla kadın kendimi korkunç hissetmeme neden oluyor. Nasıl oluyor da beni böyle bir ıştır-

ba sokabiliyor? Konuşmak, buluşmak için neden beni seçti? Beni gördüğü anda yüzünde belirecek ifadeyi hayal edebiliyorum. Büyük ihtimalle arkasını dönecek ve gidecektir.

Anneciğim ve babacığım gümüş çerçevelerinin içinden seyrediyorlar. Dökme gümüşten ağır bir çerçeve. Bunu uzun zamandır erteliyorum fakat sanırım zamanı geldi. Anneciğimin ve babacığımın fotoğraflarını çıkarıyorum ve ardından rulo hâline getirip müzik kutusunun içine yerleştiriyorum. Küçük balerin melodili tabutunun içinde kırık ve ölü bir biçimde yatmaya devam ediyor.

Anneciğim gittikten sonra eşyaları nasıl rehin bırakacağımı öğrendim. Gümüş kaşıklar; babacığma da kendi babasından kalan köstekli saat. Hepsi gittiler. Evin dört bir yanı eksiklerle, boş yerlerle dolu. Geriye bir tek bu çerçeve kaldı.

Sıcak ve tozlu sokaktaki dükkânın içerisi karanlık. Adam çerçeve karşılığında bana para veriyor. İhtiyacım olandan çok daha az bir para. Fakat idare etmem gerekecek. İnsanların soru sormadıkları yerlerden hoşlanıyorum. Banknotlar elimde hoş bir hisse sahipler. Anneciğimin solan yüzünün müzik kutusunun karanlığında bakakaldığını aklıma getirmemeye çalışıyorum.

Vitrininde kıyafetler bulunan bir dükkân bulana kadar batıya yürüyorum ve içeri giriyorum. Burada birçok şey var. Oltalar, sinekler, yem kutuları, lastik çizmeler, silahlar, mermiler, fenerler, taşınabilir ocaklar, çadırlar, su arıtıcıları, sarı pantolonlar, yeşil pantolonlar, kırmızı pantolonlar, mavi gömlekler, damalı gömlekler, tişörtler, fosforlu ceketler, büyük ayakkabılar, küçük ayakkabılar, kahverengi botlar, siyah botlar... Bu aceleyle göz atmış hâlim. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Çok fazlalar. Seçemiyorum.

Kasadaki adam kahverengi damalı bir gömlek, kahverengi kot pantolon ve yeşil renkte yelek gibi bir şey giyiyor. Bana

benzer bir sakalı var, hatta görünüş olarak dahi bana biraz benziyor olabilir, fikri de buradan alıyorum zaten.

“O kıyafetleri alabilir miyim?” diye işaret ediyorum.

“Ne?”

Sabırlı biriyim, bu yüzden söylediklerimi tekrar ediyorum.

Adam, “Giydiklerimi mi diyorsun? Şanslı günündesin, bütün bunlar stokta var. Demek ki kıyafetler üzerime yakışmış, ha?”

Kıyafetlerine bayıldığım söylenemez. Fakat randevuya bir anaokulu öğrencisi gibi üzerinde ismim yazan bir gömlekle gitmek zorunda kalmadığım sürece sorun yok.

“Üzerindekileri alacağım,” diyorum. “Çıkartman yeterli.”

Boynu kalınlaşıyor ve gözbebekleri küçülüyor. Tüm memeliler sinirlendiklerinde benzer bir hâl alıyorlar. “Dinle, ah-bap...”

Aceleyle, “Şaka yapıyorum,” diyorum. “Mesajı aldım, ah-bap. Im, şey, elbise satıyor musunuz? Mesela, böyle farklı renklerde falan? Mavi mesela?”

Uzun ve imalı bir bakış atarak, “Açıkhava teçhizatı satıyoruz,” diyor. Görünen o ki fena çuvallamışım. Kıyafetleri askılardan sessizce topluyor. Denemekle vakit kaybetmiyorum; paraları tezgâha atıyor ve çıkıyorum.

Buluşma yerine erkenden varıyorum ve bara oturuyorum. Her iki tarafımda da geçimini kamyonculuktan elde eden, kamyoncu şapkaları ya da deri kıyafetler giyen tipler var. Yeni kıyafetlerimle onlardan biri gibi görünüyorum, burayı da bu yüzden seçtim. Ortama uyum sağlamak güzel bir his.

Bar otoyolun hemen kenarında bulunuyor, arka tarafında uzun oturaklar var. Barbekü yapıyorlar. Bu aralar hava fazlasıyla ısındığından buranın iyi olacağını düşündüm. Ağaçlara ışıklar takıyorlar ve çok güzel gözüküyor. Kadınlar öyle seçile-

ri severler. Fakat çok geçmeden onunla buluşmak için doğru yer olmadığını fark ediyorum. Bu akşam yağmur yağıyor – insanı bezdiren türden, sıcacık bir fırtına. Herkes içeri tıkılmış. Ve banklar, ılık akşamüstü ve ağaçlarda yanan ışıklar olmadığında burası epey farklı görünüyor. Arada bir duyulan geğirtiler haricinde sessiz bir yer. Müzik yok, tepedeki floresan lambalar insanın gözünü alacak derecede parlak, aydınlıkları boş bardaklarla ve bira kutularıyla dolu alüminyum tezgâhın üzerinden yansıyor. Muşamba zemin çamurlu botların geride bıraktığı izlerden kayganlaşmış. Buranın belirli bir atmosfere sahip olduğunu düşünmüştüm fakat o atmosferin hoş olmayacağı ihtimalini düşünemedim.

Biralı viski söylüyorum. Barın arkasında bir ayna var, bu yeri ve özel olarak da bu koltuğu seçmemin sebebi buydu. Kapıyı kusursuz bir biçimde görebiliyorum.

İçeri giriyor, yağmurdan ıslanmış. Onu hemen tanıyorum. Aynı fotoğraftaki gibi görünüyor. Tereyağı sarısı saçlar, şefkatli mavi gözler. Etrafına bakıyor ve bulunduğumuz yeri onun gözlerinden biraz daha net görüyorum. Buradaki tek kadın o. Daha önce farkına varmadığım bir kokuyu da fark ediyorum. Temizlenmesi gereken bir hamster kafesine benziyor – ya da bir fare kafesine. (Hayır. Onu aklına getirme.)

Alüminyum masalardan birine yöneliyor ve oturuyor. Ya iyimser biri ya da çaresiz. Stok fotoğrafta bembeyaz dişleriyle gülümseyen adamı görmediği anda hemen çıkıp gidecek mi merak ediyordum. (Kendi fotoğrafımı kullanmıyorum; bunu öğrenmem fazla zaman almadı. Fotoğrafımı bir muhasebe firmasının internet sitesinde buldum. Adam bir belgeyi imzalar gibi yapıyor, aynı zamanda kameraya bakıyor ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsüyor.) Kadın yorgun garsondan bir şey sipariş ediyor. Soda olsa gerek. Hem iyimser hem de sağduyulu. Saçı önüne düşüyor, yüzünü sarı saçlarının yumu-

şaklığının ardına gizliyor. Üzerinde mavi bir elbise var. Bazen kot pantolonla ya da damalı gömlekle geliyorlar, istediğim bu değil. Fakat bu kadın doğru olanı yapmış. Elbisesi pek kabarık değil, organze kumaştan değil de kadife ya da kota benzer daha kalın bir kumaştan yapılmış ve ayağında sandalet değil bot var. Fakat yeterince yaklaştığı kesin.

Aramızdaki mesajlaşmayı ölçüp biçerek ilerlettim. O şarkıcı kadının albümünden bahsettim – *Blue* adındaki albümden. En sevdiğim albüm olduğunu söyledim. Ve o rengi kızımın gözlerinin de mavi olmasından ötürü sevdiğimi. Birbirimize biraz ısınmaya başlayınca ona aynı zamanda gözlerinin rengiyle aynı olmasından ötürü de sevdiğimi söyledim. *Sakin, şefkatli bir deniz gibi*, dedim. Doğruyu söylüyordum, gözleri hakikaten güzeller. Onun da hoşuna gitti tabii.

Ardından, “Buluştüğümüz vakit neden mavi giyinmiyoruz?” dedim. “Böylece birbirimizi tanıyabiliriz.” Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Kahverengi ve sarı renkli bir pazen gömlek giyiyorum. Başımda yeşil bir şapka var. Pantolonum bile kahverengi. Yeni kıyafetlerim kaşındırıyorlar fakat en azından üzerlerinde isim yazmıyor! Onun, ilkinin yaptığıyla aynı şeyi yapması fikrine dayanamazdım – içeri girmiş, bana bir bakış atmış ve ardından çıkıp gitmişti. Bu yüzden hile yapıyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Fakat az sonra yanına gittiğimde her şeyi anlatacağım. Sadece bir arkadaşla ihtiyaç duyduğumu, sevgili aramadığımı. Özür dileyeceğim ve birlikte güleceğiz. Ya da belki de gülmeyeceğiz. Stresten kafam zonkluyor.

Telefonuna bakıyor. Gelmeyeceğimi düşünüyor. Ya da beyaz dişleri olan adamın gelmeyeceğini. Fakat henüz yirmi dakika dolmadığı için bekliyor ve geciken birine her zaman için yirmi dakika süre tanırırsınız, bu evrensel bir şey. Ayrıca umudun her zaman için en son ölen şey olmasıyla da alaka-

11. Ya da belki de sağanak yağmura geri çıkmadan önce biraz ısınmak istiyordur. Yüzünde keyifsiz bir ifadeyle sodasını yudumluyor. En sevdiği içecek olmadığı ortada. Bir biralı viski daha söylüyorum. *Oraya gitme vaktim gelmek üzere*, diyorum kendi kendime. şu son ikiye ihtiyacım var, o da cesaretimi toplamak için.

Tam otuz beş dakika sonra ayağa kalkıyor. Gözleri hayal kırıklığından ufalmış hâlde. Onu bu kadar zdğm için kendimi berbat hissediyorum. Ayağa kalkmayı ve onu durdurmayı istiyorum fakat nedense bunu yapamıyorum. Aynadan boynuna mavi renkte ipeksi bir şey dolayışını seyrediyorum. Fular olamayacak kadar dar, bir tür kurdeleyi ya da kravatı andırıyor. Masaya beş dolarlık bir banknot bırakıyor ve gidiyor. Kendinden emin adımlar atıyor ve hızlı yürüyor. Mızrak gibi yağan yağmura çıkıyor.

Kapı arkasından kapandığı anda âdeta üzerimden bir ağırlık kalkıyor. Ikimi kafaya dikiyorum, ceketimi giyiyorum ve peşinden gidiyorum. Onu bu şekilde yalnız bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum, endişelerimin kurbanı oldum. Durumu düzeltmek istiyorum. Acele ediyorum ve ıslak muşamba zemin üzerinde kayıyorum. Gitmesine izin vermemeliyim. Aıklayabilirim ve anlayacaktır, anlayacağından eminim. Gözleri o kadar zarif, o kadar maviler ki. Ona pişi-receğim yemeği düşünüyorum. ikolatalı ve krili tavuğumdan pişireceğim. Herkesin sevdiğini söyleyemem fakat onun beğeneceğinden eminim.

Kendimi koşarak fırtınaya atıyorum.

Henüz ğleden sonrası olmasına karşın bulutlu gökyüzü her yerin alacakaranlık vaktiymiş gibi gözükmesine neden oluyor. Yağmur su birikintilerine birer mermi gibi düşüyor. Park yeri kamyonlarla ve kamyonetlerle dolu, onu hiçbir yerde göremiyorum. Ardından onu parkın uzak ucunda, ufak

arabasının sarı ışığının altında otururken buluyorum. Yüzü ıslanmış, belki de ağlıyor. Gidip gitmeme konusunda hâlâ daha tam olarak karar verememişçesine, kapısı açık bir şekilde oturuyor. Boynundaki mavi şeyi düzeltiyor, çantasını karıştırıyor ve mendil çıkartıyor. Yüzünü kuruluyor ve burnunu temizliyor. Duruşu ve cesareti karşısında fazlasıyla etkilenmiş durumdayım. Benimle buluşabilmek için hayata başkaldırdı; ortaya çıkmayınca hayat onu yere indirdi tabii – fakat ona bir bakın. Yüzünü kuruluyor, kendini bir kez daha toparlamaya hazırlanıyor. İşte bu Olivia'nın ya da Lauren'in güvenebileceği türden biri. Bunlar bir arkadaşta aradığım türde özellikler. Ortadan kaybolduğum takdirde onların yanında olacak biri.

Başımı eğerek bardaktan boşanırcasına yağın yağmura çıkıyorum ve park hâlinde sıralanmış arabaların yanından geçerek bulunduğu yere yöneliyorum.

DEE

Ted, “Yardım edeceğini söylemiştin,” diyor.

“Ne?” Pazar sabahının erken bir saatinde, Ted, Dee’nin kapısına dikiliyor. Dee’nin kalbi gürültüyle ve yerinden çıkacakmışçasına atmaya başlıyor. O anda, Dee, Ted’in onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu bildiğinden emin. Kendisine, *Kendini toparla, Dee Dee*, diyor. *Bulutlu bir pazar sabahı kimse katledilmemiştir*. Fakat bu pek tabii doğru değil. Korkusunu gizlemek için esniyor, uykulu gözlerini ovuşturuyor.

Ted durduğu yerde kıpırdanıyor. Sakalı normalden daha yoğun ve kızıl görünüyor, teni daha beyaz, gözleri daha küçük ve bulanık. “Eğer, şeyden, yani kolumdan ötürü yapamayacağım bir şey olursa yardım edeceğini söylemiştin. Yoksa öylesine mi söyledin?”

Dee, “Tabii,” diyor. “Ne oldu?”

Ted, “Şu kavanoz,” diyor. “Açamıyorum.”

“Ver bakalım.” Dee kapağını var gücüyle çeviriyor ve çabucak açılıyor. Boş kavanozun içinde bir not var. Üzerinde, köşeli ve okunaklı harflerle, BİR ŞEYLER İÇMEYE GİDELİM, yazıyor.

Dee, “Tatlıymış,” diyor. Aklında sayısız düşünce gezinirken yüzündeki ifadeyi sabit tutuyor.

Ted aceleyle, “Arkadaş olarak,” diye ekliyor. “Bu akşam olur mu?”

Dee, “Imm,” diyor.

“Sadece bu gece olabilir, uzaklaştığım çok oluyor da.”

Dee, “Öyle mi?” diyor.

“Yakın zamanda hafta sonları gittiğim yerde daha fazla vakit geçirmeye başlayabilirim.”

Dee, “Kulüben mi var?” diyor.

“Onun gibi bir şey.”

“Gölün oradadır herhalde.” Kalbi yerinden çıkacak gibi.

“Orası çok hoş bir yer.”

Ted, “Hayır,” diyor. “Bildığın bir yer değil.”

“Eh, o vakit sen ortadan kaybolmadan bir şeyler içsek iyi olacak.”

Ted, “101’deki barda buluşuruz,” diyor. “Akşam yediye ne dersin?”

Dee, “Uygundur,” diyor. “Orada görüşürüz.”

Ted, “Tamamdır,” diyor. “Harika. Sayonara!” Geri adımlarla uzaklaşırken sendeliyor fakat zamanında toparlıyor.

Dee, “Eh,” diyerek salona giriyor. “Görünüşe bakılırsa bir randevum var.”

Sarı gözlü kedi kafasını kaldırıyor. O ve Dee birbirlerini iyi anlıyorlar. İkisi de dokunulmaktan hoşlanmıyor.

Dee, “Pencereyi tamir etmeden önce, bu gece, olmak zorunda,” diyor. Kimi ikna etmeye çalıştığını düşünüyor. *Hallet.*

Saat altı buçukta, hava karanlıkla aydınlık arası bir gümüş renkteyken, Dee salondaki kırık pencerenin önünde çömeliyor Ted’in evini izliyor. Bu ışıktaki her şey kadifemsi bir dokuya sahipmiş gibi görünüyor. Dünyanın mitik ve ilginç bir havası

var. Beklemekten bacağına kramplar giriyor ve bu esnada kapının üç kilidinin dönüş sesleri duyuluyor. Arka kapı açılıyor ve kapanıyor. Kilitler bir kez daha dönüyor. Ted'in adımları uzaklaşıyor ve arabasının çalıştığını işitiyor. Beş dakika bekliyor ve ardından duvara tutunarak ayağa kalkıyor, tir tir titremekte. Arka kapısından sessizce çıkıyor ve çitin üzerinden atlayarak Ted'in arka bahçesine giriyor. Burada kendiliğinden yetişen çayırotu ve hanımpüskülü sokaktan görünmesine bir nebze engel oluyorlar. Fakat acele etse iyi olur. Ted'in salonunun arka penceresine yöneliyor ve tulumundaki çatal ağızlı çekici çıkarıyor. Pencereyi kapatan kontrplağın üzerindeki çivileri söküyor. İsteksiz iniltilelerle çıkıyorlar fakat en nihayetinde plaka gevşiyor ve yerinden çıkıyor. Pencerenin mandalı tamamen paslanmış. Bunu evin içindeyken fark etmişti. Ted pencereleri kapattıktan sonra bunu unutmuş olmalıydı. Pencereyi kaldırıyor. Etrafa kar ya da küle benzer boya partikülleri saçılıyor.

Girmeme izin ver – bırak içeri gireyim. Fakat Dee penceredeki bir hayalet artık. Bacağını içeri atıyor. İçeriye girdiği anda izleniyormuş hissine kapılıyor. Yeşil renkli salonda duruyor, toz soluyor ve gözlerinin karanlığa alışmasına izin veriyor. Ted'in evinde keskin bir sebze çorbası ve eski, bayat bir hava kokusu var. Eğer kederin bir kokusu olsaydı bu olurdu diye düşünüyor.

Dee, “Gelsene, kedicik,” diyor nazikçe. “Burada mısın, kedi?” Kıpırdanan bir şey olmuyor. Giderken Ted'in kedisini yanında götürmesi gerektiğine inanıyor. Zavallı yaratık böyle bir hayat yaşamamalı. Bir an için kendisini odanın köşesinden seyreden gözlerin parıltısını görüyor, fakat bunun hasarlı bir gümüş kutudan yansıyan sokağın ışıkları olduğunu fark ediyor. Tozlu şöminenin üzerinde duran tek şey bu. Tozda bir boşluk var, yakın zamanda yerinde bir çerçeve ya da ona benzer bir şey duruyormuş.

Aceyle hareket ediyor, fazla zamanı yok. Salondan geçiyor, mutfığa geliyor. Buzluk açık duruyor, kapısı duvara yaslı. Görebildiği bir bodrum katı bulunmuyor. Halıyı kaldırıyor ve altına bakıyor, gizli bir kapı bulma ümidiyle parkelerin üzerini dikkatlice inceliyor.

Üst kata yöneliyor. Halı, basamakların bittiği yerde son buluyor ve onu tozlu parkeler karşılıyor. Ufacık koridora büyük gelen geniş gardırobu yan dönerek geçiyor. Kapısı kilitli, anahtarı ortalarda görünmüyor. Tavan arası yok.

Yatak odasında duvarlar market poşetleriyle dolu. İçlerinden kıyafetler dökülüyor. İçinde tek bir kırık elbise askısından başka bir şeyin bulunmadığı bir dolap var. Ted'e yeni taşınmış gibi görünmesine karşın, etrafın karışıklığı uzun zamandır burada yaşadığı hissiyatını perçinliyor. Kendini bildi bileli burada yaşıyormuş gibi.

Yatak dağınık, battaniye yataktan kalktığı anki şeklini koruyor. Çarşafın üzerine saçılmış bir avuç bozuk para var. Dee yaklaştığında bunların bozukluk değil, koyu renkli bir döküntü olduğunu fark ediyor. Kendini koklamaya zorluyor. Kurumuş demir. Kan.

Banyo Dee'nin hatırladığı gibi duruyor, pek bir mobilya yok, kırık bir sabun, tıraş makinesi ve çeşitli haplarla dolu kehribar rengi ilaç şişeleri var. Aynanın eskiden bulunduğu yer olan evyenin üzeri boş. Fotoğraf çekmesi gerektiğini düşünüyor fakat yanında bir kamera ya da telefonunu getirmemişti. Elinden geldiği kadarını aklında tutmaya çalışıyor. Nabızı hızla atıyor.

İçinde bir ofis sandalyesi ve bir masanın bulunduğu ikinci bir yatak odası var. Kanepenin üzerinde pembe battaniyeler ve duvarda farklı kişilerin çizdiğine işaret eden tek boynuzlu at tasvirleri bulunuyor. Buradaki dolaplar da kilitli, üzerlerinde üç rakam kombinasyonlu asma kilitler takılı. Birini ince-

lemek üzere eğiliyor. arklardan birine nazikçe dokunuyor.

Aşağıdan bir gacırtı geliyor ve Dee'nin yüregine bir el sarılıyor. Duvarların içinde gezinen bir şey var ve Dee ığığı basıyor. Ancak sesi zayıf bir nida olarak çıkıyor. Farenin ayak sesleri gelmeye devam ediyor. Fareden daha büyük bir şeye benziyor aslında. Belki de bir sıçandır. Duvara yaslanıyor, nabızı izin verdiğince düşünmeye alışıyor. Ted barda tek başına ne kadar bekleyecek? Eve geldiğini ve karanlıkta dikilerek onu izlediğini hayal ediyor. Boş gözleri, kuvvetli bilekleri geçiyor aklından. Artık gitmesi gerek.

Merdiveni parmak uçlarına basarak inerken, her an için kapıda çevrilen anahtarların sesini duymayı bekliyor. Nefesi küçük hıçkırıklar hâlinde çıkıyor. Bayılacakmış gibi hissediyor fakat olup bitenlerin garipliğinin getirdiğı bir enerji de söz konusu. Salonun köşesinde durduğı yerden onu izleyen, siyah renkte zayıf bir siluetin bulunduğunu fark ediyor ve kalbi bir an için duruyor.

Odadaki yoğun sessizliğı bölme isteğıyle, “Gel pisi pisi pisi,” diye fısıldıyor. “Ufak bir kız gördün mü?” Fakat köşede gölgeler ve tozdan başka bir şey bulunmuyor. Kedi ya kaçmış ya da hiç orada olmamış. Dee pencereye yöneliyor, mavi renkte, çirkin ve pütürlü halının ayağının altında kaymasıyla hırıltılı bir feryat yükseliyor dudaklarından. Pencereden dışarı tırmanıyor, kafasını çerçeveye vurmasıyla birlikte küfrü basıyor ve evi geride bırakmanın rahatlığıyla pencereyi indiriyor. Tatlı ve yumuşak bir akşam, kararan gökyüzü fevkalade bir güzelliğe sahip.

Kontrplağı titreyen ellerle yerine getiriyor. Eski iviler eğik, pash ve işe yaramazlar. Dee onları nazikçe çıkıyor. Kontrplağı cebindeki çivilerle yerine iviliyor. Nalburdan yeni çıkılmış çiviler gümüş renkte ve keskinler. ıkan ses tabutları getiriyor aklına ve kendine gelmek için silkeleniyor.

Dikkatini kaybedecek vakti yok. Acele etmeli, geçen herhangi biri darbelerin sesini ya da geceleyin bahçeden atlayarak geçişini gormemeli.

Eve dondnde, ateşi çıkmışçasına baştan aşağı tir tir titrediğini fark ediyor. Ve hakikaten de kendini üşmüş hissediyor. Her tarafı kasılmış ve üşmüş bir hâlde, sobayı yakıyor ve yanına omeliyor. Eskiden byle hissettiğı vakitlerde hastalandığını düşnrd. Fakat zamanla bunun vcudunun endişelerini dışavurma yntemi olduğunu öğrendi.

Lulu evin içinde değil. Dee bir sredir kız kardeşinin fazlasıyla yakında bulunduğunu düşndğn fark ediyor. Nefes alıp verişini hayal ettiğini. Kız kardeşinin orada tutsak edildiğini dilemeye ne kadar odaklandığını. Bu raddeye gelmesi o kadar adaletsizce ki. Boğazının dğmlendiğini hissediyor. Kendini toparlanmaya zorluyor. Lulu burada değilse, o vakit başka bir yerdedir.

Dee, “Hafta sonu gittiğı yer,” diye fısıldıyor. Aradığı cevap bu, şöyle olmalı.

Ellerini ağızının üzerine getiriyor ve avuç ilerine fısıldıyor, ısının, byyen ateşin camın ardında ykselişini seyrediyor.

Kardeşine, *Geliyorum*, diye sz veriyor.

OLIVIA

Ses yeniden başladığı esnada pencerede durmuş, tekiri bekliyordum. Kurtsineğini andıran, ancak kafamın içinde bir iğne varmışçasına, çok daha keskin bir ses. Evin içinde koşuşturmaya başladım. Kısık ses inildemeye ve rahatsız etmeye devam etti. Kanepenin minderlerinden birini ısırarak açtım, yatak odasındaki yastıklardan birini ise pençelerimle parçaladım. Nerede bu lanet olası?

Sesi tekrar oynattım. Uğultuyu kayıta net bir şekilde duyabiliyorum. Hayal ürünü olmadığı kesinleşti yani. O gerçek. Aynı anda hem rahatlamamı sağlıyor hem de sağlamıyor. Bu işin kaynağına ineceğim. İyi bir dedektif olabilirdim aslında, aynı şu televizyondakiler gibi, sebebiyse gözlem yeteneklerimin üstün...

Olabilecek en korkunç şey gerçekleşti.

Öylece oturmuş, kafamı pençeliyor ve uğultuyu kulaklarımdan çıkarmaya çalışırken kilide tekrar tekrar çarpan anahtarın sesini işittim. Yerine oturması için birden fazla kez denemesi gerekti. Tak. Kapının kilitleri bir bir açıldılar. Tak, tak. Tanrım, diye geçirdim aklımdan, bu kez cidden sinirli.

“Hey, Lauren,” diye seslendi. Mırladım ve yanına gittim. Kafamı okşadı ve kulağımı kaşdı. Ted, “Affedersin, kedicik,” dedi. “Unuttum. Olivia diyecektim.” Of, nefese bak.

Ona, Umarım ateşli bir yere fazla yaklaşılmazsın, dedim. Söz konusu Ted olunca hep içimden geçenleri söylerim. Söylediğim tek bir ab kelimeyi anlamasa dahi dürüstlük önemli bir erdem.

Yalpalayarak içeri girdi, camın ardından bakan ebeveynini öptü ve oturmak üzere kanepeye yöneldi. Gözleri yarı kapalıydı. “Gelmedi,” dedi. “Bir saat bekledim. Herkes bana bakıyordu. Barda bekleyen bir zavallı.” İşin kötü olan yanı buymuşçasına, “Bir barda,” diye tekrarladı. “Beni umursayan tek kişi sensin.” Nemli avucuyla başımı okşadı. “Seni seviyorum, kedicik. Dünyaya karşı sen ve ben. Beni bekletmek ha. Nasıl lanet olası bir saçmalıktı bu ya?” Ted iç geçirdi. Sorduğu soru üzerine düşünmekten yorulmuş gibiydi. Gözleri kapandı. Eli yana düştü, avucu açık ve parmakları yalvarış benzeri bir pozisyonda bükülmüşlerdi. Nefesi ağırlaştı, göğsü inip çıkmaya başladı. Uyurken daha genç görünüyor.

Arkasında, koridorda, evin kapısı akşam esintisinde aheste aheste kıpırdanmaktaydı. Düzgün kapatmamıştı.

Kanepeden indim. Kordon inceydi bugün, hoş bir mor renkteydi. Kapıya yürüdüm, boğazımı sıktığını hissettim. Eşiğe ulaştığımda hâlâ nefes alabiliyordum fakat epey güçleşmişti. Açık kapı beyaz bir ışıkla yanmaktaydı. Başımda ağır bir el hissettim. Ted sakarca kulaklarımı okşadı. Derin uykuda değilmiş meğer.

“Hey,” dedi. “Dışarı mı çıkmak istiyorsun, kedicik? Bunun tehlikeli olduğunu biliyorsun. Orası kötü ve senin güvende olman gerek. Fakat eğer istersen...”

Dışarı çıkmayacaktım, diyorum. RAB bana çıkmamamı söyledi ve çıkmayacağım da.

Ted güldü. “Öncelikle seni güzelleştirmemiz lazım. Baştan aşağı yenilememiz.”

Bu ruh hâlini bildiğimden gerileyerek uzaklaşmaya başladım fakat beni güçlü elleriyle yakaladı ve bir mengene gibi sıkıca tutarak yanına yasladı. Kapıyı kilitledi, tonk, tonk, tonk, ardından beri mutfığa getirdi. Henüz tam ayılamadığından sendeliyordu. Yukarıdaki bir mutfak dolabına uzandı ve oradan bir şey aldı. Geniş ve parlak bir bıçaktı. Bıçağın havayı yararken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Artık daha sert bir şekilde karşı koyuyor, pençelerim ve dişlerimle ona ulaşmaya çalışıyordum.

Boynumun arkasındaki kürkümden beni tuttu ve yukarı çekti. Bıçak yumuşak ve kulağa hoş gelen bir sesle biçti. Koyu renkli ipeksi tüylerim havaya saçıldılar. Ted hapşırırsa da kürkümün boynumda, sırtımda ve kuyruğumun ucundaki kısımlarından büyük parçalar tıraşlamaya devam etti. Nasıl yapabiliyorsa aynı anda hem beni, hem bıçağı tutuyor hem de kürkümü avuç avuç tıraşlıyordu. Sarhoşken daha dikkatliydi.

Ardından her şey durdu. Beni taşıyan kol kaskatı kesildi. Ted'in yüzündeki ifade dondu ve gözleri gitti. Omurgamla arasında iki santim mesafe bulunan bıçaktan dikkatlice sıyrılarak elinden kurtuldum. Ted'i mutfakta, avucunda sıkıdığı bıçakla bir heykel gibi durur hâlde bıraktım. Yumuşacık kürkümden kestikleri havada süzülüyordu.

Ted'den uzaklaştım. Kordon peşimden geldi, an itibariyle sarının pis bir tonundaydı ve eskimiş bir ayakkabı bağcığına benzer şekilde incelmmişti.

Soğuk havayı kürkümün tıraşlanan yerlerinde hissediyorum. Gururuma, hislerime yaptığı saldırıları sineye çekebilirim. RAB-BİN isteği bu yönde olacaktır. Fakat her şeyin bir sınırı var. Görünüşüme bulaşmamalıydı. Çok ama çok sinirliyim. Affet beni, TANRIM, fakat o bencil b o k t a n başka bir şey değil. Ted yaptıklarının ne gibi sonuçlar doğurabileceğini öğrenmeli.

Salona gidiyorum ve kitaplığa sığıyorum. Viski şişesini aşağı itiyorum. Yerde binlerce harikulade güzellikte parçaya ayrılı-

yor. Mazottan beter bir kokusu var. Gözlerim sulanıyor. Bir an için rahatsız edici bir şeyi, belki de bir rüyayı hatırlatıyor, karanlık bir yerde kilitli kaldığımı ve bir katilin üzerime asit döktüğünü görüyorum... Kuyruğum seğiriyor – rüya mı yoksa televizyon programı mı bilmiyorum, fakat kendimi kötü hissetmeme neden olduğu kesin.

Şöminenin üzerine sıcıyorum ve korkunç şişman bebeği yere itiyorum. Düşmesiyle çatırdıyor ve içindeki bebekler havaya saçılıyorlar. Paramparçalar. Tam bir katliam. Ebeveyninin fotoğrafını da aşağı atmaya çalışıyorum. İşe yaramayacağını biliyorum fakat kendime engel olamıyorum. İyimser biriyim. Onu bu kadar kuvvetli bir şekilde sabitlemek için ne yaptığını bilmiyorum – bulunduğu yere mi yapıştırdı? Gümüş rengi çerçevedeki sincaplar birer kafatasına hiç olmadıkları kadar fazla benziyorlar. Bu şey gümüşten yapılma; nasıl oldu da Ted bunu hâlâ satmadı aklım almıyor. Belki o da yerinden oynatamıyordur!

Çerçeveden vazgeçiyorum, başka fikirlerim var. Sessizce yatak odasına çıkıyorum ve dolabına girerek ayakkabılarının her birine tek tek işiyorum.

RABBİN bundan hoşlanmayacağını biliyorum, fakat adalet yerini bulmalı.

Ted bana sesleniyor fakat yanına gitmeyeceğim, sesi siyah dikenlerle dolu olsa bile.

TED

Bir darbenin etkisiyle kendime geliyorum; mideme yumruk yemişçesine nefessizim. Sıktığım yumruğun içinde bir bıçak tutuyorum. Mutfaktaki yüksek dolabın arka tarafında sakladığım büyük bıçak bu. Yerini benden başka kimse bilmiyor. Geniş bir yüzeye sahip ve cilalanarak parlatılmış. Kasvetli günün ışıkları bıçağın üzerinde geziniyor ve keskin yüzü uğursuzca parlıyor. Yakın zamanda bilenmiş.

“Sakin ol, Teddy’cik,” diye fısıldıyorum. Kafiye benzer şekilde çıkan sesim gülmeme neden oluyor.

Temelden başla. Nerede ve ne zamandayım? *Neredenin* cevabı basit. Salona bakıyorum. Canlı ve neşeli tonuyla turuncu halım yerli yerinde. Balerin müzik kutusundan sahnesinin üzerinde vakur ve dik bir şekilde bekliyor. Kontrplağın üzerinde gri birer çemberi andıran delikler yağmurla dolu. Peki, tamam. Evde ve alt kattayım.

Ne zaman ise biraz daha zorluyor. Buzdolabında sararmaya başlamış ve ekşimiş yarım bidon süt var. Bir kavanoz dolusu turşu. Gerisiyse boş. Çöpte on altı tane boş konserve tenekesi var. Yani kendimde değilken ne var ne yok yemişim. Ancak şaşırtıcı derecede titizmişim. Mutfak temiz. Burnuma çamaşır suyu kokusu bile geliyor.

“Kedicik,” diye sesleniyorum. Olivia gelmiyor. Aklıma kötü düşünceler üşüşüyor. Hasta mı, yoksa öldü mü? Sonuncusu korkunç bir paniğe kapılmama neden oluyor. Nefes alıp verişimi yavaşlatıyorum. *Sakin ol. Saklanıyordur.*

Bu kez, günler geçmiş. Tahminim üç gün geçtiği yönünde. Televizyonu kontrol ediyorum. Evet, öğlen olmak üzere. Yani aşağı yukarı üç gün geçmiş.

Evi kontrol ediyor, dolaplardaki ve buzluktaki asma kilitlerin ve diğer her şeyin yerli yerinde bulunduklarından emin oluyorum. Kendimde değilken bir miktar zarar vermişim. Turuncu halıyı zedelemişim, anneciğimin matruşka bebeklerini paramparça etmişim. Dolabıma baktığımda ayakkabılarımın bazılarının ıslak olduğunu görüyorum. Yağmur mu yağdı? Dereden falan mı geçtim? Aklım, *Ya da bir gölden,* diye fısıldıyor. O fikri hemen uzaklaştırıyorum. Kendime bir içki almaya gidiyorum fakat görünüşe bakılırsa viskiyi de kırmışım. Yeni bir şişe açıyorum ve bir turşu çıkarıyorum.

Turşuyu yerken elimden düşürüyorum. Almak için eğildiğimde ise beyaz bir parıltı gözüme çarpıyor. Buzdolabının altında bir şey var. Ne olduğunu biliyorum. Orada olmamalı.

Tavan arasından ağlama sesleri geliyor. Yeşil çocukların sesi. Bu aralar sessizlerdi fakat şu anda bir fırtına gibi esip gürlüyorlar. “Kapatın çenenizi!” diye bağıriyorum. “Kesin sesinizi! Sizden korkmuyorum!” Fakat korkuyorum. Bir gün tavan arasında, etrafım yeşil çocuklar ve uzun parmaklarıyla çevrili biçimde uyanacağıma ve yeşillik içerisinde yavaşça kaybolacağıma dair kâbuslar görüyorum. Beyaz terliği buzdolabının altından çıkarıyorum ve çöpe atıyorum. Her tarafı mantar dadanmışçasına kötü anılarla kaplı.

Bıçağı üstteki dolaba geri koymuyorum. Bunun yerine *karanlığa sarılarak* arka bahçeye gömüyorum. Harika bir şekilde ifade etmedim mi ama? Geceyi yıldızlarla bezeli sıcak bir

battaniyeymiş gibi anlatıyor. Mavi mürverin altında güzel bir yer buluyorum.

Hâlâ ziyadesiyle üzgünüm, bu yüzden televizyonun önünde bir turşu daha yiyorum ve yavaşça sakinleşiyorum. Artık duramam. Sanırım o kadınlar benim için doğru arkadaşlar değillerdi fakat pes etmeyeceğim.

OLIVIA

Ted yine gitti. Açık konuşmak gerekirse, bu aralar tam bir serseri gibi davranıyor.

Gürültü iyice kötüleşti. Eeeeeeeee. Kafamın içi seslerden bir mağara gibi. Çaresizce bana yol gösterecek birini arıyorum. Incil'i patimle masadan aşağı itiyorum. Parkelerin üzerine tok bir sesle düşerek açılıyor. Bekliyorum, gözlerim kapalı. Patlama o kadar şiddetli bir biçimde gerçekleşiyor ki kulaklarım infilak edecek gibi oluyor. Ev âdeta temellerinden sarsılıyormuş gibi görünüyor. Dünya veyahut gökyüzü parçalarına ayrılıyormuşçasına çatırtılar yükseliyor. Büyüyor ve büyüme-ye devam ederek bir çılgılığa dönüşüyor ve aklımdan, *Her şeyin sonu mu geldi?* diye geçiriyorum. Korkunç! Ürkütücü!

Nihayet kaybolmaya başladığında kendimi gerçekten rahatlamış hissediyorum. Yemin olsun ki kendimi fazla kullanılmış bir tuzluk gibi hissediyorum. Midemin sakinleşmesi için biraz oturmam gerekiyor.

Yaklaşıyorum. Gözüme takılan ayet şu:

Ve Ehut sol eliyle uzandı, sağ baldırındaki kılıcı çekti ve kralın midesine sapladı. Bıçağın ardından kabza-

sı da ete saplandı, Ehut kılıcı çekmeyince kılıç kralın yağlı karnına gömüldü ve içindeki pislikler açığa çıktı.

Eh, RAB her zaman her şeyi açıkça söyleseydi, o vakit inancın hiçbir anlamı kalmazdı, öyle değil mi? Uğultu devam ediyor da ediyor. Neredeyse yardım için çağırın ufak bir arıyı andırıyor. Bugün evde geceleyin birisi eşek şakası niyetine her şeyin yerini birer santim oynatmışçasına tuhaf bir hava var.

Biri salonda konuşmaya başlıyor, görünüşe bakılırsa Ted benim için televizyonu açık bırakmış.

Sesin sahibi, “Travmayı yeniden yaşamalıyız,” diyor. “Ne derler bilirsin. Kurtulmanın tek yolu içinden geçip gitmektir. Çocukken başından geçen istismarı bulmalı ve gün yüzüne çıkarmalısın.”

Belki de uğultu televizyondan geliyordur. Televizyonu daha önce kontrol ettim, hem de yüzlerce kez. Fakat *bir şey* yapmalıyım. Büyük Matruşka oyuncağı ifadesiz suratı ve yuvarlak hatlı bedeniyle şöminenin üzerinden bana bakıyor. Ufak arkadaşlarını içinde hapsedmiş olmaktan büyük mutluluk duyuyormuş gibi görünüyor. Ted’in ebeveyni şöminenin üzerindeki o korkunç çerçeveden bakıyor. *Gidin buradan*, diye fısıldıyorum fakat asla gitmiyorlar.

Ekranı kimin olduğunu görünce duruyorum, kulaklarım yere iniyor. Yine o. Yuvarlak mavi gözleri ileri bakıyor. Hiç duyulmamış soruları dahi içtenlikle başını sallayarak dinliyor. Oda bozuk süt ve toz kokusuyla dolmuş. Onun televizyondaki bir resimden ibaret olduğunu biliyorum fakat nasıl oluyorsa buradaymış gibi hissettiriyor. Usturuplu bir biçimde oturuyorum ve patimi yalıyorum. Bu oldum olası kendimi iyi hissetmemi sağlamıştır. Ona, *bu programı senden katbekat daha iyi yapabilirim*, diyorum. *Karizman yok bir kere*.

Cevap veriyormuşçasına gülümsüyor. Ardından onunla

daha fazla konuşasım kalmıyor. Bilmiyorum – televizyonun beni işitmesi mümkün değil. İşitebilir mi yoksa? Koku ise ciddi manada kuvvetleniyor. Tedsı bir koku değil, buzdolabı dışında fazla kalmış bir şeyden yayılana benzer bir koku.

Ve ardından, koridordan gelen bir ses duyuyorum. Kapının önünde duran birinin ufak tefek sesi. Sessizce o yöne gidiyorum. Ardında birinin durduğunu hissedebiliyorum. Erkek bir ted. Kapıyı çalmıyor, zile basmıyor. O vakit ne yapıyor ki? Ve koku her yere yayılıyor, kapının etrafından içeri sızıyor ve hassas burnumu işgal ediyor. Televizyondan gelenle aynı koku. Nasıl oluyorsa televizyondaki ted aynı zamanda evimin dışında duruyor. Programı banttan yayınıyor olmalılar.

Ted nefesini kapıyla pervazı arasında kalan yere üflüyor. Uzun, ölçülü nefesler. Yüzünü kapının birleşme noktasına yapıştırmış olmalı. Âdeta kapıyı kokluyor. Kokumu alabilir mi? Ted beni dışarısının ne kadar tehlikeli olduğu konusunda tekrar tekrar uyarmıştı. Sanırım bahsettiğı şey buydu. Tehlikede hissediyorum. Salondan, televizyondan, tedin bozuk paraya benzer mavi gözleri üzerime dikeliyor. “Herkesin içinde birer canavar vardır,” diyor.

Saklanmam gerek. Karanlık bir yere saklanmalıyım. Basamakları sessizce tırmanıyorum ve aynı sessizlikte ilerliyorum. Tepemde, tavan arasındaki hayaletlerden biri uzun tırnağını zeminde boylu boyunca sürüklüyor ve koşmaya başlıyorum.

Hızla koşarak Ted’in odasına giriyorum ve yatağı altına dalıyorum. Ünlü tedin alt kattaki televizyondan gelen, insanların küçük tedlere yaptıkları kötü şeylerden monoton bir biçimde bahseden, boş odaya nasihatler veren sesini hâlâ işitebiliyorum. Yoksa kapının arasından mı konuşuyor?

Endişelendiğimde iki şeyden birini yaparım. İncil’e danışır, Ted’e ait bir şeyi kırar ya da uykuya dalarım. Peki tamam, üç şeymiş. Eh, artık o İncil’in yanına gitmeye niyetim yok.

Korkutucuydu. Ve bu hafta halihazırda bir matruşka bebeğini bir kez ve müzik kutusunu iki kez kırdım. O yüzden kendimi biraz kötü hissediyorum.

Bu yüzden çok ama çok uzun bir uykuya dalacağım. Ted'i de affetmem gerektiğini düşünüyorum. Son günlerde onunla pek konuşmuyorum. Fakat bu korkutucu bir gündü ve kuyruğum tuhaf bir hâl aldı. Okşanmam gerek.

Uyuyamıyorum. Dönüyorum ve dönüyorum, mırlıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Fakat her şey çok yanlış gidiyor-muş gibi hissediyorum ve kuyruğumdaki titreme beni rahat bırakmıyor.

TED

Geldikleri esnada Olivia'yla birlikte kanepede canavar kamyonları seyrediyoruz. Olivia hakkında biraz endişeleniyorum. Tedirgin görünüyor, kendinde değil. Halbuki o hep kendindedir. Kediler böyledir ama, değil mi? Bir şeylere tutunmazlar.

Belki de bunu Lauren'ı fazlasıyla özlediğim için hayal ediyorumdur. Bulunduğu yerde daha iyi olduğunu biliyorum fakat bir ebeveynin çocuğundan ayrı kalması çok zor. Arıyorum fakat beni cezalandırdığı için telefonu açmıyor. Canımı acıtıyor. Canımı acıtmanın da ötesinde, yüreğimi âdeta bir mengeyle ortadan ikiye ayırıyor.

Komşuya da hâlâ fazlasıyla kırgınım. Onunla hemen arkadaş olacağımızı zannettiğim yoktu. Fakat en azından deneriz diye düşünmüştüm. Üzerinde bir elbiseyle nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Yürürken bilekleri etrafında uçuşan, tiril tiril bir elbiseyle. Mavi renkte mesela. Fakat barda oturdum, bekledim ve o gelmedi. Aptal gibi göründüm. Arkadaş arayışım genel anlamda pek iyi gitmiyor.

İlk Olivia işitiyor. Kanepenin altına kaçıyor. İdrak etmem biraz zaman alıyor. Ses televizyondan gelmiyor – havayı dolduruyor. Büyük motorlar yaklaşıyor. Kepçeler olabilir mi,

yoksa traktörler mi? Çok gürültülüler, çok yakındalar. Burada ne yapıyorlar? Sokağın bu ucunda sadece iki ev var ve ötesinde orman bulunuyor. Fakat yaklaşmaya devam ediyorlar, giderek yaklaşıyorlar. Kapının deliğinden kükreyerek geçişlerini seyrediyorum. Ölüm kadar sarı renkteler ve muazzam çeneleri toprağa bulanmış hâldeler. Durmuyorlar. Evin yanından geçiyor, ormana yöneliyorlar. Adamın biri iniyor ve kapıdaki zincirleri çözüyor. Gerçekleştirdiği eylemin uğursuz, resmi bir yanı var. Makinelerin geçmesi için kapıları sonuna kadar açıyor. Ardından kepçe ve buldozer kükreyerek orman patikasından yollarına devam ediyorlar.

Koşarak dışarı çıkıyorum ve o kadar mutsuzum ki kapıyı üç kez kilitlemeyi az kalsın unutuyorum (fakat son anda aklıma geliyor). Komşum olan kadın ve diğer komşular kaldırımında duruyorlar ve iki iş makinesinin korkunç sesleriyle ağaçların arasında kayboluşunu seyrediyorlar.

Komşuma, “Neler oluyor?” diye soruyorum. O kadar keyifsizim ki bir an için yaptığı kabalığı unutuyorum. “Oraya gidemezler. Tabiatı koruma alanı orası. Koruma altında yani.”

Kadın, “Yürüme yolu üzerine yeni dinlenme yerleri yapıyorlar,” diyor. “Piknik alanı. Daha çok yürüyüşçü ve turist gelsin diye. Hey, sabahleyin senin postalarından bir kısmı yine benimkine karışmış. Bir ara getirmemi ister misin?”

Onu görmezden geliyorum. Ağaçlığa koşuyor, motorların hırıltısını takip ediyorum. Onları görünce belli bir mesafeden takip etmeye başlıyorum. Yaklaşık bir buçuk iki kilometre sonra patikadan çıkıyorlar ve alçak bitki örtüsünü parçalamaya başlıyorlar. Fidanlar çatırdıyor ve yerlerinden sökülüyorlar. Çocukların çığlıklarını dinlemeye benziyor. Açıklığın sadece doksan metre uzağındaki bölgede çalışıyorlar. Oraya bugün ulaşamazlar fakat yarın ulaşabilirler. Parlak turuncu renkte ceket giyen bir adam dönüyor ve bana bakıyor. Dos-

tane bir biçimde elimi kaldırarak selamlıyorum, ardından normal biriymiş gibi görünmeye çalışarak arkamı dönüyor ve yürüyerek uzaklaşmaya başlıyorum. Onların gözü önünden kaybolmama karşın ses beni patika boyunca takip ediyor. Ormanı yiyen metal çenelerin sesi.

Kendimi tekmelesem yeridir. Biliyordum – tanrıları bu kadar uzun süre boyunca açıklıkta gömülü bırakmamalıydım. İnsanlar, farkına varsalar da varmasalar da, varlıklarını hissediyorlar. Görünmez ipliklerle bağlılarmışçasına onlara çekiliyorlar. Kolum iyileşti mi emin değilim. Biraz daha iyi sanırım. Morluk azalmış. Neyse, zamanım yok. Onları bu gece taşımalıyım.

Öğleden sonra o kadar uzun ki güneşin batması yıllar almıymış gibi geliyor. Fakat nihayet batıyor, Gökyüzünü kırmızı renkte boylu boyunca kesiyor.

Karanlığın nazik huzurunda dahi orman artık bana ait değilmiş gibi geliyor. İş makinelerinin ve çalışma alanının kokularını daha bulundukları yere gelmeden alıyorum – kararan toprağı, katledilen ağaçlardan akan reçineyi. İş makineleri ağaçların arasında sarı renkli devasa larvalara benziyorlar. Onlara zarar vermek istiyorum. Düşündüm de bunu. Yakıt deposuna hidrojen peroksit doldurmak onların hakkından gelecektir. Fakat bu ormana da zarar verir ve bunu istemiyorum.

Açıklıkta etrafındaki beyaz ağaçlara bakıyorum. Derin bir hüznün içindeyim. Burası tanrılar için güzel bir ev olmuştu. Fakat burada kalırlarsa, er ya da geç bulunacaklar. Kafam bazı konulara basmıyor olabilir fakat bir şeyi gayet iyi biliyorum – tanrıları hiç kimse anlamayacaktır.

Omzumdaki küreği indiriyorum, içinde aletlerin bulunduğu çuvalı açıyorum ve kazmaya başlıyorum. Onları kutsal

bir düzenle, on beş farklı yere gelecek şekilde g mm şt m. Her birinin yeri aklıma bir yıldız takımıymışçasına kazınmış durumda. Unutmam mümkün değil.

İlk tanrının kıvrımlı yüzeyindeki toprağı elimle nazikçe s p r yorum. Aldığım yerdeki toprak siyah ve zengin. Tanrı-lar toprağı beslerler. Kulağımı yaklaştırıyorum ve dinliyorum. Tanrı sırlarını yağmura benzer bir sesle fısıldıyor. “Seni y re-ęimde tutuyorum,” diye fısıldıyorum.

Onu nazikçe bir çöp torbasına ve ardından sırt çantama koyuyorum. Sıradakine geçiyorum. Doğuda, parmağı andı-ran kayanın yanında bulunuyor. Bu biraz kırılğan. Küreği bir kenara bırakıyorum ve ellerimi kullanarak dikkatlice kazıyo-rum. Fazla derinde değil. Arada bir bakmak için kazıp çıkar-mışlığım var. Plastiği açıyorum. Kıyafeti kollarımda yatıyor, koyu gri rengi ay ışığının belli belirsiz aydınlığıyla aydınla-nıyor. Onu gün ışığında, fotoğraflardaki gibi koyu okyanus mavisi rengine görmeyi isterdim. Fakat bunu sabahleyin yapmam kesinlikle mümkün değil. Ellerimi kot pantolonuma siliyorum ve kumaşını okşuyorum. Kıyafet parmak u larımdan benimle konuşuyor. Her tanrı farklı hatıralar taşıyor ve kendine has bir hissiyatı beraberinde getiriyor. Gözlerim ya-şarıyor ve kapanıyor. Bu, beni her seferinde ağlatıyor. Fakat aynı zamanda yerimde duramamama neden oluyor, heyecan-landırıyor. “Seni yüreğimde tutuyorum,” diye fısıldıyorum fakat sesim fazla yüksek çıkmış gibi geliyor.

Sırada, açıklığın ortasına yakın bir yerde, sol tarafta bulu-nan bir makyaj çantası var. Bunu olabildiğince hızlı bir biçim-de hallediyorum. İçinde parlak ve keskin şeyler var, sesiye-se ısırgan otunu ya da sirkeyi andırıyor.

Kazmaya devam ediyorum ve her bir tanrının sesi sırasıyla havayı doldurmaya başlıyor. Tekrar tekrar, “Seni yüreğimde tutuyorum,” diye fısıldıyorum. Her seferinde aynı şeyleri ya-şıyorum: tanrının var olduğu  nı, beraberinde gelen kederi.

Nihayet bitiyor. Titriyorum. Artık hepsi yüreğimdeler, çuval ise fazlasıyla ağır. Bu kısım her yapışımında kalbim patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyor. Delikleri dolduruyorum ve üzerlerini kalıntılarla kaplıyorum, böylece dağ sıçırları ya da tavşanlar tarafından açılmış gibi görünecekler. Her şey doğanın gidişatına uygun. Çuvalı dikkatlice alıyorum.

Ormanın derinliklerine gidiyoruz. Batıya doğru ağaçlar göle yakın bir yerde son buluyorlar, bu yüzden farklı bir yöne dönüyorum. Şimdi, onca yıl geçmiş olmasına rağmen, o göle yaklaşmak istemiyorum.

Doğru yeri bulmalıyım. Tanrılar öylesine bir yerde yaşayamazlar. Fenerimin yaydığı ışık hüzmeleri sarmaşıkların ve kurumuş otların üzerinde geziniyor. Gece o kadar sıcak ki ormanın kendisi ısı yayıyor gibi görünüyor. Sedir ağaçlarının gövdelerinden daireler çizerek yayılıyor, yaprakların arasından yükseliyor. Süveterimi çıkarıyorum. Tatarcıklar ve sivri sinekler açıkta kalan kollarımın ve boynumun üzerinde gri bulutlar gibi geziniyorlar fakat inmiyorlar. Yarasalar tepemizde uçuyorlar, o kadar yakından geçiyorlar ki yumuşak bedenleri yanağıma temas ediyor. Ağaç dalları önümden çekiliyor ve geçmemiz için bize yol açıyorlar. Nefeslenmek için durduğumda, kahverengi bir yılan ayakkabımın burnuna samimiyetle sürünerek geçiyor. Ormandan bir parçayım bu gece. Beni yüreğinde tutuyor.

Pınarın sesini duyuyorum, ancak suyun taşın üzerinden cam gibi kayışını henüz göremiyorum. Ne tarafta olduğunu kestiremiyorum; ormanda sıklıkla karşılaşıldığı üzere, ses her taraftan geliyormuş gibi görünüyor. Çuval sırtımda rahatsızlık verici bir biçimde kıpırdanıyor. Omurgama sivri bir şeyin battığını hissediyorum. Tanrılar sabırsızlanıyorlar. Yeni bir ev istiyorlar. Bana söyledikleri yere gidiyor, böğürtlenlerin ve dikenlerin arasından geçiyorum. Yarımaya parlamaya başlıyor;

gökyüzündeki bulutlar dağıldılar. Ormanı, gümüşle bezeli incelikli detaylarını gecenin renklerinde görmek için artık fenere ihtiyaç duymuyorum.

Soluk renkli ağaç kabuklarının parıltısı beliriyor. Kayın ağaçları ya da diğer bir deyişle kemik ağaçları burada yetişiyorlar. Beklediğim işaret buydu; aradığım yeri buluyorum.

Pınar ıslak siyah taşlar üzerinden sekiyor, üzeri yerlere kadar uzanan eğreltiotları kaplı, dar yatağında tiz bir ses çıkarak ve hızla akıyor. Üzerinde, taştan duvarın içinde, karanlıkta kalan girintiler var. Deliklerin her biri tanrılardan birini saklamaya uygun şekle ve büyüklüğe sahip. Onları birer birer yeni evlerine yerleştiriyorum. Yaparken hafiften titriyorum – böylesi bir gücü ellerimde tutmak kolay değil.

İşim ancak gün gökyüzünün doğusunu pembeye boyamaya başlarken bitiyor. Geri çekiliyorum ve eserime bakıyorum. Taştan duvarın ardında, tanrıların mırıldandıklarını ve güçlerini yaymaya başladıklarını hissediyorum. Kayın ağaçları dimdik ve bir aradalar, izliyorlar. Çok yorgunum. Bunu her yapışımında mahvoluyorum. Fakat bu görev bana ait. Onlarla ilgilenmem gerek. Anneciğim bunu net bir şekilde belirtti.

Orman uyanıyor. Yeni güne, evime ve gündelik hayata dair her şeye yapacağım uzun bir yürüyüş var önümde. Kuş şarkılarındaki şiddetli mutluluktan güç alıyorum. Kuşlara, “Sizleri özlüyorum,” diyorum. Fakat en azından burada Katil’in onlara zarar vermesi mümkün değil. Sarı iş makinelerinin yanından umarsızca geçiyorum. Toprağı parçalara ayırmalarına izin veriyorum. Tanrılar yeni evlerinde güvendeler.

Kayıt cihazını buzdolabının içinde buldum. Ben... hayır, oraya nasıl gitmiş olabileceğini anlamaya *dahi* çalışmayacağım.

Bugün tarif yok. Belki unuturum diye belirtmem gerektiğine karar verdim – yerlerini değiştirdim.

Belki de bunu sadece biriyle konuşmak istediğim için yapıyorumdur. Tanrılarla olmak, yalnız kalmaktan daha yalnız hissetmeme neden oluyor. Lauren'ın gidişiyile bana kim olduğumu hatırlatacak şeylere ihtiyaç duyuyorum. Öylesine kaybolmaktan ve bir daha geri dönememekten çok korkuyorum.

Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Aptal gibi hissediyorum, bu yüzden burada bırakacağım.

DEE

İğde Sokak'taki herkes kapılarından içeri atılan el ilanıyla haberdar edilmişlerdi. Buna karşın, sarı renkli iş makineleri sokakta birer aslan gibi belirdiklerinde, Dee nefesinin kesilmesine engel olamıyor. Devasa metal ağızları hâlâ eski leşlerinin toprağıyla kaplı.

Dee izlemek için evinden dışarı çıkıyor. Nedense, içeride kalmaktan daha güvenli gibi geliyor. Komşuların birkaçı daha dışarıda, ağızları ve gözleri açık bir biçimde seyrediyorlar.

Turuncu saçlı bir adam iş makinelerinden birinin önüne geçiyor. Sürücüye bağırıyor. Büyük köpeği debelenmeye ve inildemeye başlayınca tasmaından tutuyor. Sürücüye, "Ağaçları işaretlerken o neon renkli boyayı kullanmayacağını umuyorum," diye bağırıyor. "Zehirli de."

Sürücü omuz silkiyor ve baretini düzeltiyor.

Adam, "Ben bir korucuyum," diyor. Tasmaından tuttuğu köpeği hevesle kıpırdanıyor. "Ekosisteme ciddi anlamda zarar veriyorlar."

Sürücü kendinden razı bir biçimde, "Elbet bir şekilde işaretleyeceğiz," diyor. "Neon hem sabah hem de akşam görülebiliyor." Korucuyu başıyla selamladıktan sonra motorun

kükremesi yükseliyor. İş makinesi bir dinozora benzer şekilde yola koyuluyor.

Dee ensesinde tüylerini diken diken eden, huylandırıcı bir nefes hissediyor. Döndüğünde Ted'i o kadar yakınında buluyor ki sakalı neredeyse yüzüne temas ediyor. Ted'in sıkıntısının âdeta kokusunu alıyor, ısırganotlarına sürünmüş gibi kokuyor. Ted olduğu yerde sallanıyor. Dee, Ted'in fazlasıyla sarhoş olduğunun farkına varıyor.

Ted, "Hayır," diyor. "Hayır, bunu yapamazlar."

Başka bir şeyler daha söylüyor ve Dee karşılık veriyor fakat ne dediğini bilmiyor. Kafasındaki uğultuyu bastıramıyor. O bakışın ne anlama geldiğini, bir sırrın ortaya çıkmak üzere olduğunu biliyor. Ted'in gözlerinden okunuyor.

Dee nefesini ancak Ted iş makinelerinin peşinden koşup gittiğinde toparlayabiliyor. Gittiği yer belli, Dee'nin bundan yana şüphesi yok. Ormanda gizli bir yere gidiyor. Dee, Ted'i takip edemeyeceğini biliyor. Ted onu görecektir, bu da her şeyin sona ermesine neden olur. Çaresizce, saklı duran her ne ise sabahleyin ulaşılmasının mümkün olmamasını umut ediyor olmalı.

Dee içeri giriyor ve nöbet yerine geçiyor, altdudağı ısır-maktan kabuk tutmuş. Belki takip etmemekle hata etmişti. Belki de şu anda Lulu'nun yerini değiştiriyor, onu ormanın derinlerine götürüyor... Dee gözlerinde yanan ateşle ormanı izliyor.

Yarım saat sonra, Ted gölgelerle kaplı patikada tekrar beliriyor. Dee'nin kalbi sıkışıyor ve tekliyor. Ted'in her hareketinde bir huzursuzluk belirtisi var. Başını kendisiyle hararetli bir tartışma içindeymişçesine bir o yana bir bu yana çeviriyor. Yapılması gereken her ne ise henüz yapmamış. Dee'nin vakti var. Ne olacaksa bu gece olacak.

*

Dee yürüyüş ayakkabılarını giyiyor, süveterlerini ve koyu renkli paltosunu hazırlıyor, ceplerini su ve kuruyemişle dolduruyor. Ardından bir kaya gibi oturuyor ve Ted'in evini seyretmeye başlıyor. Bulutlar geçiyor ve ağaçların üzerinden güneş batıyor. Alacakaranlık çöküyor.

Kapıdaki üç kilidin çıkardığı kendine has sesi ve arka kapının gıcirtısını duyan Dee hazır. Ted'in karanlığın içinde evden çıktığını göremiyor, ancak hissediyor. Sokak lambasının altından geçerken sırt çantasını görüyor. İçi, tuhaf açılarla ve eğimlerle kabarıklık oluşturan bir şeylerle dolu. El aletleri mi, kazma mı, yoksa bir kürek mi? Gölgeleeri takip ederek peşine takılıyor. Artık ışıık yok, sadece hafif gece ve gökyüzünde yarısı görünen bozukluğu andıran ayın aydınlığı var.

Dee mesafe bırakarak takip ediyor; Ted'in el fenerinin ışığı ona bir yıldız gibi yol gösteriyor. Ağaçlığın girişinde durduğunda ve etrafına baktığında, Dee de duruyor ve bir ağacın gövdesinin arkasına saklanıyor. Ted uzunca bir süre bekliyor, ancak Dee gecenin dile gelmesine ve Ted'e yalnız olduğunu söylemesine izin veriyor. Ted ormana girince, Dee peşinden gidiyor.

Çalışma sahasını geçerlerken, Dee, Ted'in ileride durduğunu işitiyor. Seyrekleşmeye başlayan ağaçların bir açıklığa ulaşması ihtimal dahilinde. Dee iş makineleri arasında çömeliyor. İleride, doğu tarafından, bir küreğin toprağı eşeleme sesini alıyor. Fısıltılar duyuyor. Titriyor. Ses Ted'e ait olmalı fakat sesi uçuşan kuru yapraklara ya da ağaçların uğultusuna benzer, tuhaf bir havaya sahip. Baldırlarına ve kalçasına kramplar giriyor, ancak yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyor. O Ted'i duyabiliyorsa, Ted de onu duyabilir. Ay gökyüzünde yükseliyor ve gece ısınmaya başlıyor. Tam da yılanların seveceğı bir gün. Dee, *kapa çeneni, beyin*, diye geçiriyor aklından keyifsizce. Ted ne yapıyor olabilir? Yaklaşmayı denemeyi düşünüyor

fakat her hareketiyle çıkan ses bir silahın patlamasından fark-sız. Oturuyor ve kulak kesiliyor. Zaman geçip gidiyor, bir saat mi yoksa daha fazla mı vakit geçtiğini bilmiyor. Fısıltıları ve küreğin toprağa girip çıkarkenki ritmik sesi ormanın gecele-yin çıkardığı seslere karışıyor.

Nihayet yaklaşan botların sesi duyuluyor ve Dee irkilerek kendine geliyor. Bir süredir uykuya dalmakla dalmamak ara-sında gidip geliyordu. Uyuşan bacaklarıyla acele ederek ya-kındaki iş makinelerinden birinin altına sürünüyor. Ay buğu-lu bir bulut kümesinin ardında olsa da, aydınlığı görebilmesi için yeterli geliyor. Ted sırtında ağır bir şey taşıyor. Elindeki kürek toprağa bulanmış. Bir şeyler kazıp çıkarmış. Dee olabil-diğince sessizce ayağa kalkmaya çalışıyor.

Batıya giden yokuşun tepesine vardığında, durgun su üze-rinde parıldayan ay ışığıyla karşılaşılıyor. Göl ile arasında iki kilometreden az mesafe var. İçten içe yanarak, *Ted'in eviyle Lulu'nun kaybolduğu yer arasında sadece bir saatlik yürüme mesafesi var*, diye geçiriyor aklından. Bu gece, Ted, ağır yük-le dahi hatırı sayılır mesafe kat edebileceğini gösterdi. Buna rağmen polis onu öylece serbest bıraktı. Onlara ne derse de-sin, büyük ihtimalle tekrar serbest bırakacaklar. Umurların-da değil. Tembel, bıkkın, beceriksizler... Dee titrediğini fark ediyor. Körlemesine uzanıyor ve destek alabilmek için zayıf bir dala tutunuyor. Orman ısığa benzer fısıltılarla dolu. Uzun bir karnın yapraklar üzerinde sürünürken çıkardığı o kuru ses. Kendi kendine, *Ofidyofobi*, diyor. *Başka bir şey değil, Dee Dee*. Fakat bu kelimeyi telaffuz edişi bile bir yılanı andırıyor. Ağzına dolanıyor.

Sıradaki adımı atmaya çalışıyor. Yerde, önünde ne olabile-ceğini düşünmemeye çalışıyor. Kendisine, *burada yılan yok*, diye net bir şekilde tekrar ediyor. *Yılanların hepsi yerin al-tında ve uykudalar. Onlar senden senin onlardan korktuğundan*

daha çok korkuyorlar. Fakat nefesi hızlanıyor. Ayakları yere mihlanıyor. Ormandan, ağaçların arasında kaybolmaktan, karanlıkta bir katille yalnız kalmaktan korkuyor. En çok da kıpırdanıyormuş gibi görünen, ay ışığı altında ona dikey birer gözbebeğini andırırcasına bakan ağaç köklerinden korkuyor.

Aptal olma. Ayaklarına emrediyor. *Yılan falan değiller.* Buna rağmen mermer gibi olduğu yerde kalıyor. Yakınındaki yaparak yığınının içinde bir şey kıpırdanıyor. Uzun bedeninin yaklaştığını neredeyse hissedebiliyor. İradesinin her bir damlasıyla, *Yürü,* diye geçiriyor aklından.

İleride, Ted'in fenerinin aydınlığı kıpırdanıyor ve ardından ağaçların arasında kayboluyor. Dee karanlıkta kendisine yaklaşan her ne ise onunla yalnız kalıyor. Kaslı bedeninin sürünürken çıkardığı yumuşak ve sabit sesle.

Dee ağzını sonuna kadar, çenesi zorlanana ve çatırdayana kadar açıyor. Sessiz bir çığlık atıyor. Arkasına dönüyor ve evine koşuyor. Fısıltılar peşinden geliyor, hızla sürünüyor, neredeyse topuklarına değiyorlar.

Kapıları ve pencereleri kilitliyor. Çekici eline alıyor ve nöbet yerine geçiyor. Hırıltılı nefesi boş odayı dolduruyor. Yerdeki eskiden kalma yiyecek ambalajlarına ve boş yoğurt kutularına bakıyor. İçleri ve dışları karıncalarla dolu. Tiksim ve titremeye, *Ona benzemeye başlıyorum,* diye geçiriyor aklından. *Ve en az onun kadar korkağım.*

Ted eve gün doğarken dönüyor. Arka kapısının kilidini açıyor. İçeri girerken Dee, Ted'in, "Gel, kedicik," diye seslendiğini duyuyor. Sakin ve dostane bir tonu var. Dee alması gereken şeylerin listesini çıkarıyor. Zor olacak, akli ona engel olmaya çalışacak fakat Ted'in ormana bir sonraki gidişinde aynı başarısızlığa uğramayacak.

OLIVIA

Son birkaç haftadır Lauren ortalarda gözüküyor. Anne tedle tatile falan mı çıktı acaba? Bilmiyorum, Ted ondan bahsetmeye başladığında genelde başka şeylere odaklanıyorum. Salonda ölü bir ineği andıran pembe bir bisiklet yatmıyor, tahtanın üzerinde notlar yok, çığlık atan yok, etrafı pisleten yok. Sessizlik, huzur – en sevdiğim! Her şey tıkırında.

İyi ki Lauren burada değil çünkü bu aralar Ted bayağı piyasa çıkıyor. Lauren, Ted'in birileriyle randevulaşmasından nefret ediyor. Ona bağıyor. Tanrım, o dünya üzerindeki en rahatsız edici ted.

Bozukluğa benzer ölü mavi gözlere sahip televizyoncu tedden herhangi bir iz yok. Sanırım o konuda hayal gücümün kurbanı oldum. O kadar zengin ve harikulade bir hayal gücüne sahibim ki, biraz ileri gitmiş olmama şaşırmıyorum.

Bir de şu uğultuyu kafamdan atabilsem her şey mükemmel olacak. Sanki bir obje, bir nalın çivisi ya da bıçak mıhlanmış gibi. EEEEEoooooeeee.

İncil'den bana yol göstermesini yeniden isteyecek kadar sakin hissettiğimi düşünüyorum. Son seferde yaşananlardan sonra biraz tedirginim – ev çok fena sallanmıştı. O kadar korkutucuydu

ki bir daha cüret edemedim. Fakat ondan daha fazla ayrı duramam. RAB bundan hoşnut kalmayacaktır. Cesur olmalıyım! Bana şans dile, kayıt cihazı!

Kitabı gözlerimi kapatıp yere atıyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum. Fakat düşüşü ve beraberinde gelen zangırtı ziyadesiyle uzaktan, yerin dibinden geliyorlar. Açılan sayfada şöyle yazıyor:

...fakat eğer tuz tadını yitirirse, bir daha ona nasıl tuz tadı verilebilir? Artık dışarı atılıp ayaklar altında çiğnenmekten başka bir işe yaramaz.

Tuzun ve yağın kokusunu alabiliyorum artık. Ted'i bulmak üzere hızla yukarı çıkıyorum. Beklenildiği üzere, Ted yatağın içinde tek eliyle patates kızartması yemekle meşgul. Düşüncesizce üzerine sıcıyorum ve karnına dört ayaküstü bir iniş yapıyorum. RABBİM beni yüzüstü bırakmıyor.

Ted'in dudaklarından bir hayret nidası yükseliyor. "Korkuttun beni, kedicik." Diğer elinde oynadığı her ne ise bırakıyor. Mavi bir şey, eşarp olamayacak kadar ince. Daha çok ipeksi bir kravata ya da ona benzer bir şeye benziyor. Mırlayarak karnına yerleşiyorum. Ted ve ben bu günlerde fazlasıyla mutluyuz. Evet, sanırım her şey normale dönüyor.

TED

Geçmişi daha yakından hissettiğim bir gün. Zamanın dokusu şişiyor ve esniyor. Mutfaktan şivavalı kadınla konuşan anneciğimin sesi geliyor. Ona fareyle yaşanan münasebeti anlatıyor. Her şey orada başlamıştı. Kulaklarımı tıkıyorum ve televizyonun sesini açıyorum fakat sesini duymaya devam ediyorum. Fareyle yaşanan münasebete dair her şeyi hatırlıyorum ki bu alışılmışın dışında bir durum. Hafızam genellikle delikli peynirden farksızdır.

Sabah sınıflarının her birinde birer evcil hayvan vardı. Maskot gibilerdi yani. Birinde  rkek görünüşlü bir mısır yılanı vardı ve çok havalı bir yaratıktı, kanlı küçük gözlere sahip beyaz bir fareden bariz bir şekilde daha iyiydi.

Benli  ocuğun hafta sonu için fareyi evine götürmesi gerekiyordu fakat cuma günü okula gelmemişti. Annesi grip olduğunu söylemişti fakat herkes yüzündeki benleri aldırma-ya gittiğini biliyordu. Neyse işte o fareyi alamadığından harf sırasında ben vardım. Adı Kartopu'ydu. Çocuğun adı değil tabii, farenin adı.

Kartopu'nu eve götürdüm. Onu eve gizlice sokmam gerekmişti. Anneciğim buna asla izin vermezdi. Evcil hayvanları

kölelik olarak görüyordu. Sonra o olay oldu ve pazartesi günü Kartopu'nu geri götüremedim.

Başım belaya girmedi. Kimsenin yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yoktu. Sonuçta bir kazaydı – kafesin kapağı açık kalmıştı. Hakikaten üzgündüm fakat üzüntünün yanında farklı duygular da vardı, daha hoş duygular. Yeni bir yanıma keşfetmişim. O pazartesi günü, öğretmenimin yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Yeni bir çekingenlikle bakıyordu. Kim olduğumu görmüştü. Tehlikeli olduğumu.

Sabah sınıfımıza Kartopu'nun yerine bir hamster geldi. Öğretmenim hafta sonları için hamsteri eve götürme sistemini değiştirdi – rastgeleydi artık, bir beyzbol şapkasından çekilen isimle belirleniyordu. Nasıl oluyorsa benim adım o şapkadan hiç çıkmadı. Sabah sınıfı derslerine giren öğretmen bir süre sonra okul müdürü oldu. Yıllar sonra koridorda, dolabımın yanında birini yumrukladığım vakit, nihayet aradığı fırsatı buldu. Kimi yumrukladığımı dahi hatırlayamıyorum. Yumruk muydu, yoksa tekme mi atmıştım? Fakat üçüncü kabahatimdi ve okuldan uzaklaştırıldım. O öğretmenin fareyle yaşanan olaydan beri beni okuldan atmak için beklediğini biliyordum.

Kasetlere bakıyorum. Kitaplıkta nizami bir sıra hâlinde duruyorlar. Koridordaki dolaba sakladığım kaseti düşünüyorum. Biraz daha cesur olsam dinlerdim sanırım. Onun son sözleri.

Düşünceler ölümlerin içinden geçip gidebildiği bir kapıydılar. Şu anda onu, soğuk parmaklarını boynumda hissediyorum. *Anneciğim, lütfen beni yalnız bırak.*

Odaklanmalıyım. Ellerimi sallıyorum ve avuçlarımı yukarı çeviriyorum. Elime bakıyorum – her bir parmağıma, başparmağın yastığa benzer yapısına, kösele kadar kuru görünen avcuma. Her aşamada derin bir nefes alıyorum. Bu böcek

adamin denedigim takdirde iŖe yarayabileceğini söylediği bir Ŗeydi ve gariptir ki iŖe yarıyor.

Bilgisayarın durduğu dolabın kilidini açıyorum ve bilgisayar alıŖtırıyorum. Masanın ardında duran adamın fotoğrafı çıkıyor, sırtıtmakta kendisi. Gerçek bir fotoğrafa benzemediği kesin. Fakat insanlar yeterince yalnızlarsa, neyin gerçek ve neyin yalan olduğunu umursamıyorlar. Bir kez daha sahte bir fotoğraf kullandığıma üzölüyorum fakat kendi fotoğrafımı kullandığım takdirde kimse benimle görüŖmeyecektir.

Sıra sıra kadınları inceliyorum. O kadar oklar ki. Arayışım pek iyi gitmiyor fakat önemli olan pes etmemek.

Belki de yanlış yapıyorum. Tereyağı sarısı saçlara ve mavi gözlere falan odaklanıyorum, halbuki asıl ihtiyacım olan ortak yönlere sahip birini bulmak. ocuklu ve bekar. Arama kriterimi deđiŖtiriyorum ve yüzler kayboluyorlar, yerlerine yenileri geliyor. Çoğunlukla daha yaŖlılar. Birkaçını deniyorum fakat çocuksuz kadınlardan daha dikkatliler, daha az cevap veriyorlar.

Nihayet birini buluyorum. Bu gece buluŖmayı kabul ediyor. Cevaplarını abuk, üç saniye dahi geçmeden veriyor ki bunun bir hata olduğunu ben bile biliyorum. Fazla istekli. Benimle iş çıkışı bir kafede buluŖacak. Açıkçası güzel biri. YumuŖak yüz hatlarına sahip ve toplu bir çenesi var. Saçını bir süredir boyamadığını sönük siyah renginin diplerde griye dönmesinden anlıyorum. Geç bir saat ancak kız kardeŖini çocuğuna bakması için ikna etmeye alıŖacak. On iki yaŖında bir kızı var.

Ona, *Benim de bir kızım var,* diyorum. *Lauren. Seninkinin adı ne?*

Adını söylüyor ve ben de, *HoŖ bir isimmiŖ. Bekar bir ebeveynle konuŖmak çok hoŖ. İnsan bazen kendini yalnız hissedebiliyor,* diye cevap veriyorum.

Değil mi! diye cevap veriyor. Bazı günler ağlayacak gibi oluyorum.

Kadına, Eğer kız kardeşin çocuğuna bakamazsa, onu da yanında getirebilirsin, diyorum. Onunla tanışmayı çok isterim. Ben de Lauren'ı getiririm. (Lauren'ı getirmem mümkün değil tabii. Fakat ona hastalandığını söyleyebilirim.)

Kadın, Vay canına, ne kadar da anlayışlısın, diyor. İyi biri olduğun belli.

Mavi bir gömlek giyeceğim, diyorum. Belki sen de mavi giyebilirsin, böylece seni tanıyabilirim.

Olur, kulağa eğlenceli geliyor.

Mavi kot pantolon giyme ama çünkü herkes onlardan giyiyor. Peki...

Mavi bir elbisen var mı?

Bir süredir duş almadığımdan ötürü onu aradan çıkarıyorum, bu esnada plaktaki kadının güzel melodisine eşlik ediyorum. Birkaç hap daha yutuyorum. Bu buluşmayı berbat etmek istemiyorum.

Çıkmadan önce aceleyle bir bira içiyorum. Buzdolabının açıkta duran kapısı önünde, tek seferde mideye indiriyorum. Mutfak tezgâhlarının üzerinde siyah döküntüler var. Fare sorunu ciddiye biniyor. Kediler icabına baktıkları sürece fareleri umursamam fakat mutfakta da olmamalılar. Bazen sorunlar hiçbir şey yapmasanız dahi çözülürler. Bazen ise tam tersi olur. Günlüğümü çıkarmalı ve bunu not etmeliyim. Fakat vaktim yok!

Evden karanlık ve sessiz sokağa çıkıyorum, kapıyı arkamdan üç kez kilitliyorum. Şivavalı kadının evi hâlâ boş. Geçerken çekildiğimi hissediyorum, evin kendisi âdeta bir tanrı güçle dolu filizlerini uzatmış gibi, tuhaf bir şekilde beni kendisine çekiyor.

OLIVIA

Ted yine ortadan kayboldu. Gidişinin üzerinden bir gün ve bir gece geçti. Kutumun karanlığını özledim fakat üzerine ağırlık istiflemiş. Ne kadar da düşüncesiz. Kabımı o kadar çok yaladım ki dilime metal tadı geliyor. Ah ve tabii bir de, bir de beynimi dolduran o kahrolası uğultu var. Yükseliyor ve alçalıyor ancak asla tamamen kaybolmuyor. Bazen içinde kelimeler olduğunu hayal ediyorum. An itibariyle dayanılır bir seviyede. Açlığım daha beter. Midem kazınıyor.

Televizyon açık, otoparktaki bir kadını takip eden bir katille dair rahatsız edici bir şeyler anlatıyor. Hava karanlık, yağmur yağıyor. Kadını oynayan oyuncu oldukça iyi. Korkmuş gibi görünüyor. Böyle programları sevmiyorum, bu yüzden odadan ayrılıyorum. Fakat sesi hâlâ geliyor... koşuşu, çığlıkları... Umarım kaçabilmiştir. Hakikaten, böyle rezil şeyleri kim izliyor? Bu dünyada hasta insanlar var, ciddi diyorum bakın. RABBİME şükürler olsun ki benim Ted'im böyle değil.

Çok acıktım.

Evin içinde dolanıyorum. Kordon peşimden geliyor. Bugün gri renkte ve yerlere sürünüyor ki bu da normal bir durum.

Yenilemiyor. Daha önceden denedim. Bu yerdeki yenilebilecek her şeyi yedim. Çöp kutusunun kapağını bile devirdim fakat içinde kirli peçetelerden başka bir şey yoktu. Ted, Uğursuz Akşam Yemeği'nden beri çöpü günde iki kez döküyor. Neyse, peçeteleri yiyorum.

Evde geziniyor, kan kokusu arıyorum. Penceresi bulunmamasından ötürü pek sevdiğim bir yer olmamasına karşın, bodrum katındaki atölyeye dahi iniyorum. Duvarların önü dizili duran kutularla kaplı. Üzerlerine tırmanıyor ve içlerine giriyorum. Çoğunlukla boşlar ya da içlerinde eski parçalar var. Tedirginliğime rağmen kutular sayesinde mırlamaktan kendimi alamıyorum. Güzelce yerleşip şekerleme yapmamak için büyük çaba göstermem gerekiyor.

Kanepenin altına giriyorum ve radyatörlerin arkasına göz atıyorum. Ted'in yatağının altına, bira tenekelerinin toz toprakları arasında yuvarlandıkları yere gidiyorum. Çekmecelelerini açıyorum ve çoraplarını, çamaşırlarını ve içliklerini karıştırıyorum. Dolabın arka taraflarını didik didik ediyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Kan yok, Lauren'ın kokusunu dahi alamıyorum.

Tavan arasına açılan kapının önünde duruyorum, kuyruğum korkuyla dikeliyor. Ses yok. Kendimi yaklaştırmaya zorluyorum. Narin ve kadifemsi burnumu kapının altına yaklaştırıyor ve kokluyorum. Toz, toz ve hiçlik. Kulak veriyorum fakat içerisi sessiz. Hareketsiz havayı, destek sütunlarının iç geçişlerini, kutulardan etrafa saçılan terk edilmiş eşyaları hayal ediyorum. Titriyorum. Karanlık ve boş bir odanın düşüncesinde dahi korkunç bir yan var. Beynimdeki uğultu, Ooooooeeeeeee, diye şakımaya başlıyor. Eğer RABBİN bu neredeyse sürekli devam eden gürültüye dair bir planı varsa, çabucak açıklasa çok iyi eder.

Buzdolabının altına bakmadığımı fark ediyorum. Hakika-

ten de birkaç denemenin sonunda pençemi kullanarak bayat bir kraker çıkarmayı başarıyorum. Iyk. Yumuşamış.

Krakeri çiğnerken tozlu karanlığın içinde gözüme başka bir şey takılıyor. Patimi hafifçe kaydırıyorum, pençelerimi uzatabildiğim kadar dışarı çıkarıyorum ve şişe kapaklarıyla gri toz toprakları arasına uzanıyorum. Pençemi o şeye batırıyorum. Yüzeyi direnç göstermiyor, pençem doğrudan içine saplanıyor. İlk olarak, *ufak bir beden*, diye geçiriyorum aklımdan. *Acaba bir fare mi? Ooo...* Fakat et değil, daha ince ve delikli bir dokuya sahip. Çekip aydınlığa çıkarıyorum. Beyaz renkli bir çocuk terliği. Lauren'ın terliklerinden biri olmalı. Lauren yürüyemiyor fakat yine de bazen ayağına bir şeyler giymekten hoşlanıyor.

Kendi kendime, *Eh, ziyanı yok*, diyorum, *altı üstü bir terlik*. Havadaki demir yüklü koku ise burun deliklerime farklı bir hikâye anlatıyor. Tereddütle kokluyorum ve diğer tarafında karşıma çıkıyor. Tabanı kurumuş, koyu kahverengi bir maddeden ötürü taş gibi olmuş. Ben de aklımdan, *Belki de jöledir, ketçaptır ya da onlara benzer bir şeydir, belki kan değildir*, diye geçiriyorum. Fakat koku ağzımı dolduruyor. Yemek istiyorum. Uğultunun aralığı ve şiddeti artıyor.

Terliği patilerim arasına bırakıyorum ve cevap üzerinde yazılıymışçasına bakışlarımı üzerine dikiyorum. Büyük ihtimalle benimle hiçbir alakası yoktur. Lauren kendi kendine zarar vermiş olmalı. Ayaklarını hissetmiyor, bu yüzden onları hor kullanabiliyor. Fakat küçük kemikleri ve Gece Vakti'nin gırtlığımda bıraktığı tadı düşünmekten kendimi alamıyorum. Son zamanlarda kontrolü ne kadar sık ele aldığını – ona kontrolü ne kadar sık verdiğimi düşünmekten. Kuyruğum tedirginlikle bir fırça çalısı bitkisi gibi kabarıyor. Normalde bu tam olarak RABBİMDEN yol göstermesini isteyeceğim türden bir durum. Fakat öyle yapmıyorum. Nedense şu anda dikkatini üzerimde istemiyorum.

Mutfağın başka hiçbir yerinde kan yok. Bundan eminim. Hatta, alışılmışın dışında temiz. Çamaşır suyu kokusu alıyorum. İşte bu hakikaten tuhaf, çünkü Ted asla temizlik yapmaz.

Orada mısın? diye soruyorum.

Gözleri karanlığın içinde yeşil renkte parlıyorlar. *Zamanım geldi mi?*

Hayır.

Belki de gelmiştir. Biraz muzır bir biçimde öne çıkıyor, kontrolü ele almaya çalışıyor. Ona karşı gelmeye çalışıyorum – fakat açık konuşmak gerekirse bu tahmin ettiğimden daha zor. Güçleniyor olabilir mi?

Yoksa sen...? Duruyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Dilimde kuru ve odunsu bir his var. Lauren’a zarar mı verdik yoksa?

Yok canım, diyor ve peşinden Gece Vakti güldüğünde vücudumda hissettiğim karanlık dalgalanma geliyor. Tabii ki hayır.

Oh, neyse. Fakat rahatlamam kısa sürüyor. *E o zaman, diyorum, buzdolabının altında neden kanlı bir terlik var?*

Gece Vakti omuz silkiyor, kafamın içini okyanustaki bir gelgit gibi kabarıp söndüğünü hissediyorum. *Kendi kendine zarar vermiş olabilir mi? diyecek fikir yürütüyor. Çocuk sonuça.*

Belki de, diyorum. Fakat neden son zamanlarda pek gözükmeyi?

Gece Vakti, *Her şeyin açıklamasını da benden bekleme, diyor. Git başkasına sor. Karanlıkta kaybolmak üzere arkasına dönüyor.*

Arkasından, *Eh, ne de büyük yardımın dokundu ha!* diye bağıyorum. Başka sorabileceğim kim var ki?

İçim rahatlamış değil. Aksine rahatsız. Gece Vakti fazla güçlüydü. Boynumdaki tüyler diken diken oluyorlar.

Ted yalpalayarak mutfaka giriyor. Işığı yakmasıyla birlikte içerisi aydınlanıyor. Havanın karardığını fark etmemişim.

“Ne buldun?” Kanlı terliği alıyor ve ona bakarken olduğu yerde durgunlaşıyor. “Bunu attığımı sanıyordum,” diyor. “Neden geri gelip duruyor? Onu burada istemiyorum, senin onu görmeni istemiyorum.” Terliği cebine koyuyor ve beni havaya kaldırıyor. Nefesini kürkümde sıcak bir hava dalgası gibi hissediyorum. Kıvranıyor ve çığlık atıyorum fakat nafile.

Ted beni kutuya koyuyor. Kapağını kapatıyor. Üzerime bir şeyler istiflediğini işitiyorum. Bunu ASLA ben kutudayken yapmazdı. Nazikçe pençe vuruyorum, sonuçta bir yanlış anlaşılma olmalı. Bu şekilde dışarı çıkamam. Fakat devam ediyor. Ted beni kutuya kapatıyor! Neden böyle bir şey yapsın ki?

Pençe üzerine pençe vuruyorum, ancak sessizlikten öte cevap alamıyorum. Ted gitti. Beni burada, karanlıkta hapsetti. Panik yapmamaya çalışıyorum. Sakinleşecek ve çıkmama izin verecektir. Ayrıca ben kutuma bayılıyorum, öyle değil mi?

Uyuyamıyorum. Sıklıkla irkilerek uyanıyor, burada ben-den başka birinin daha olduğu hissine kapılıyorum. Yanımda olduğu, karanlıkta heyecanla beklediği hissine.

TED

Anneciğimin güzel bir kadın olduğunu tam olarak kaç yaşında fark ettiğimi hatırlamıyorum. Sanırım taş çatlasa beş yaşındaydım. Anneme değil, diğer arkadaşlarımla ebeveynlerinin yüz ifadelerine bakarak anlamıştım. Okuldan almaya geldiğinde otopark hep dolu olurdu ve herkes anneme bakardı.

Bunun sonucunda tuhaf hislere kapıldım. Diğer annelerin onun gibi olmadıkları aşikârdı. Anneciğimin yumuşak bir teni ve sizden başkasına bakmıyormuş gibi görünen büyük gözleri vardı. Bol kot pantolonlar ya da süveterler giymezdi. Eteği baldırları çevresinde deniz gibi dalgalanan mavi bir elbise ya da bazen sıcacık gölgelerin belirgin kıldığı hatlarını ortaya çıkaran ince bluzlar giyerdi. Kısık ve kibar bir ses tonuyla konuşur, asla diğer anneler gibi bağırılmazdı. Sessiz harflerdeki vurgusu ve sesli harfleri düz bir biçimde telaffuz edişi alışılmışın dışındaydı. Anneme bakışlarından gurur duyuyordum. Fakat aynı zamanda o bakışlar içimde bir şeylerin alevlenmesine neden oluyordu. Hem bakmalarını hem de bakmamalarını istiyordum. Otobüsle gelmeye başladıktan sonra geçti bu durum.

Okulda ona karşı korumacı davranıyordum. Fakat onu en çok hastanedeki nöbetinden döndüğü vakit kıskanıyordum.

Hastanede ilgilendiği onca çocuğun onu bitireceğinden ve bana bir Şey kalmayacağından korkuyordum.

Bir bakıma da bu gerçekleşmişti. İŞten çıkarılması annemin ciddi anlamda gücüne gitti. Herkes tasarruf etmenin peŐindeydi, bunu herkes biliyordu. Sıkıntılar vardı. Babacığım anneciğimi fazla meşgul etmememi söylemişti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyaı olduğunu. Ve nedense tükenmiş gibi görünüyordu. Eski parıltısı yoktu. O vakitlerde on dört yaşında mıydım neydim.

Şivavalı kadın ve anneciğim samimilerdi. Nöbetleri olmadığı takdirde, anneciğim her sabah onun evine giderdi. Kahve içer, birer Virginia Slims yakar ve sohbet ederlerdi. Hava güzelse sineklikli verandada oturlardı. Hava kapalı ya da soğuksa, ki genelde öyleydi, yemek masasının başında içerisi duman- dan ve dedikodudan geçilmeyecek hâle gelinceye kadar oturlardı. Bütün bunları bazı hafta sonları annem zaman kavramını yitirdiği ve ögle yemeğini hazırlaması için onu gidip getirmem gerektiği için biliyordum. Babacığım, tek yapmamız gereken bebek maması kavanozlarını açmak olabilir fakat bu yine de bir kadın iŐidir demişti. O vakitlerde çok içiyordu.

Anneciğim işten kovulunca Şivavalı kadın küplere binmiş, anneciğimden daha fazla sinirlendi. “En iyisisin,” dedi. “ocuklarla çok iyi anlaŐıyorsun. Seni işten çıkarmaları delilik. Hatta suç.” Büyük kahverengi gözleri söylediklerini doğrular nitelikterdi. Şivavalı kadın hep enerji doluydu. Anneciğime, “Hastane yönetimine yazı yazabilirsin,” dedi. “ylece kabul edemezsin. Hastanenin önemli bir parasısn.”

Babamla ben de onun dediklerinin aynısını söylüyorduk. “Sen en iyisisin, anneciğim,” diyordum. “Seninle çalıştıkları için ne kadar Şanslı olduklarını bilmiyorlar.”

Anneciğim her zamanki kibarlığıyla, “Demek ki böyle ol-

ması gerekiyormuş,” dedi. “Şanssızlıkları zarafetle karşılamak gerekir.”

Okuldaki sorunlarım çoktan başlamıştı fakat ebeveynlerim henüz onları ciddiye almıyorlardı. Sanırım evde o kadar uslu bir çocuktum ki bir hata olduğunu düşünmüşlerdi. Yardımsever ve kibardım ya da en azından öyle olmaya çalışıyordum. Anneciğim yanağımı okşayarak, “Teddy ergenliği pas geçti herhalde,” derdi. “Çok şanslıyız.”

Bir sabah Şivavali kadın eve ben okul için çıkmadan önce geldi. Mutfak tezgâhında mısır gevreği yiyordum. Anneciğimin üzerinde, yürürken arkasında süzülen mavi renkli elbisesi vardı. Şivavali kadın bir tabureye oturdu ve kahvesine üç paket tatlandırıcı döktü. Buharı kafasına kadar yükseliyordu. Kahvesini lav kadar sıcak ve öldürecek kadar tatlı seviyordu. Köpeğini çantasından çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Koyu renkli, ufak ve pürüzsüz bir yüzü vardı, zeki bir hayvana benziyordu. Kahve fincanlarını dikkatlice kokladı ve sigaraların mavimsi dumanı karşısında gözlerini kırıştırdı.

Anneciğim, “Bunu nasıl yapılabiliyorsun?” diye sordu. “O zavallı hayvanı nasıl hapsedebiliyorsun? Gözlerindeki acıyı görmüyor musun? Vahşi hayvanları çiftleştirmek ve evcil hayvan olarak saklamak canavarca bir şey.”

Şivavali kadın, “Sen fazla yufka yüreklisin,” dedi. (Şimdi hatırlıyorum da bu, Şivava almadan öncesinde yaşanmıştı. O vakitlerde daksundlu kadındı, bu yüzden onu bu şekilde adlandıracağım.)

Daksundlu kadın anneciğime imalı imalı baktı ve anneciğim, “İçeriye geçelim. Teddy, matematik ödevini bitir,” dedi.

Salona geçtiler ve mutfağın kapısını kapadılar. Anneciğimin, “Ah, şu köpek. Ona bakmaya dayanamıyorum. Ve rica ederim onu özel döşeme yemek masası sandalyelerimin üzerine bırakma! Hiç hijyenik değil.”

Matematik ödevimi çıkardım. Başım ağrıyordu. Kafatasımın ön kısmına yerleşmiş bir kurbağa gibi birkaç gündür orada duruyordu. Sayfaya baktım, üzerindeki kırıpırdanmaya ve yüzmeye başladılar. Beynim böyle zonklarken odaklanması oldukça güçtü. Geçen gece matematik problemlerinden birkaçını çözmeye kalkışmışım gibi görünüyordu, ancak çoğunu yanlış yaptığımı görebiliyordum. İç geçirdim ve silgimi çıkardım. Daksundlu kadının sesi yükselip alçalıyordu. Mutfak kapısı çam ağacındandı ve inceydi.

Daksundlu kadın, “Burnuma kötü kokular geliyor,” dedi. “Hafta başından beri büyük toplantılar yapılıyor ve dün polisler geldi. Hepimizi hemşire odasında tek tek sorguya çekiyorlar. Pek hoş bir durum değil. Kahve içmek için kafeteryaya gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Asansörle üç kat ineceğiz ve ardından üç kat geri çıkacağız. Molamın tamamı buna gidiyor.”

Anneciğim, “Tanrım,” dedi. “Bu da neyin nesiymiş öyle?”

“Bilmiyorum. Henüz sıra bana gelmedi; harf sırasıyla ilerliyorlar. Kızlar bir şey söylemediler. Çıktıkları vakit keyifleri kaçmış gibi görünüyordu.”

Anneciğim, “Biliyor musun,” dedi. “Pek şaşırmadım.”

“Öyle mi?” Daksundlu kadının annemin birazdan söyleyeceklerini duymak için eğildiğini hayal edebiliyordum.

“Düşünsene. Orada ne paralar dönüyor. Paranın nereye gittiğini bilmek isterler, değil mi? Koğuş her zamanki şeklinde, aynı bütçeyle idare ediliyordu. Neden bir anda para yetmemeye başladı?”

Daksundlu kadın sigarasından bir nefes çekerek, “Vay canına,” dedi. “Hastanede bir tür... dolandırıcılık olduğundan mı şüpheleniyorsun?”

Anneciğim en kibar ses tonuyla, “Bunu söylemek bana düşmez,” dedi. “Fakat merak ediyorum, hepsi bu.”

Daksundlu kadının meraklı bir biçimde diliyle damağını saklattığını işittim. “Seni kovmaları bana hiç mantıklı gelmemişti,” dedi. “Ben bunu bilir bunu söylerim. Şimdi, bu bahsettiğin ihtimal, başına geleni açıklıyor.”

Anneciğim cevap vermedi, ben de onu yüzüne tatlı fakat gizemli gülümsemesi yerleşmiş, başıyla onaylarken hayal ettim.

Kendimi üzgün hissetmeye başladım, sebebini bilmiyordum. Bu yüzden eski tip buzluğumuzun içine girdim. Kapağını üzerime çektim ve hemen daha iyi hissetmeye başladım.

Buradan sonrasını pek hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde hâlâ buzluğun içindeydim ya da yeniden girmiştim. Daksundlu kadının sesini duydum ve salon kapısının altından içeriye gelen sigara dumanı kokusunu aldım. Mutfak biraz daha farklıydı. Camın önündeki laleler gitmişti. Duvarlar daha kirli görünüyorlardı.

Anneciğim, “Bu bir skandal,” dedi. “Taş atıyorlar! Sokaktaki bütün lambaları kırdılar. Asıl suç ebeveynlerinde. Çocukların disipline ihtiyaçları var.”

Mutfak kapısını iterek açtım. İki kadın şaşkınlıkla bana baktılar. Anneciğimin üzerinde yeşil bir bluz ve eşofman vardı. Pencerenin dışında gün soğuktu, ağaçlar yapraklarını dökmüşlerdi. Daksundlu kadının kucağındaki tüylü teriyer bir daksund değildi. Kahverengi ve beyaz renklerdeki başını kaldırdı, sigara dumanı karşısında gözlerini kırıştırdı. Artık onun adı teriyerli kadındı.

Anneciğim kibar bir sesle, “Devam et, Teddy,” dedi. “Endişelenmeni gerektiren hiçbir şey yok. İş başvurusunu tamamla.” Kapıyı kapadım ve kasabadaki araba tamircisinde çalışmak için yarısı doldurulmuş bir başvuru formuyla karşılaştım.

Aynı gün değildi ve artık okula gitmiyordum. Dolabın yanındaki çocuğu yumrukladığım için okuldan atılmışım. An-

neciğim evde bulunmamın daha iyi olacağını düşünüyordu zaten. Ona yardım ediyordum. Daha önce hiç bu kadar vakit kaybetmemiştim. Geri kazanmaya çalıştığım anılarımın bir kısmı kafamın içinde parıldadılar. Yirmi ya da yirmi bir yaşıyordum sanırım ve anneciğim artık hastanede değil, kreşte çalışıyordu. Fakat görünen o ki artık kreşte de çalışmıyordu çünkü onu işten çıkarmışlardı çünkü insanlar ona kötü davranmışlardı.

Vücudumdaki değişikliği hissettim. Büyüktüm. Hem de çok daha büyüktüm. Kollarım ve bacaklarım ağırdılar. Yüzümde kırmızıya çalan tüyler vardı. Ve daha fazla yara izi. Sırtımda olduklarını hissedebiliyordum, kaşınıyorlardı.

Kapının arasından teriyerli kadının, “Meeehiko,” dediğini duyuyorum. “Her gün kahvaltının yanında birer kokteyl içeceğim. Ufak şemsiyeyle gelenlerden.” Haftalardır tatile çıkacağı günü bekliyor. “Hoş bir çocuk vardı ya Henry diye, o da benimle geliyor. Stop and Go’da torbaları dolduran çocuk. Yirmi beş yaşında olduğuna inanabiliyor musun?”

Anneciğim, “Senden korkulur,” diyor. Ona hem iltifat etmiş hem de ayıplamış gibi görünüyor. Yirmi beş yaşın ne kadar yaşlı olduğunu ve ardından teriyerli kadının kaç yaşında olduğunu düşünüyorum. İğrenç. Teriyerli kadın en az kırk yaşında olmalı.

Teriyerli kadın, “Sylvia da aynı şekilde düşünüyor,” diyor. Sesi aniden hüzünleniyor. “Kızımın büyüüp böyle önyargılı birine dönüşeceğini tahmin etmezdim. Çok tatlı bir kızdı.”

Anneciğim, “Teddy konusunda çok şanslıyım,” diyor ve içim sevgiyle doluyor. “O çok saygılı bir çocuk.”

Babacığımın nerede olduğunu merak ediyorum, ardından hatırlıyorum. Babacığım kafasına yumruk attığım için evden çıkmıştı. Kemiğin mafsallarına temas edişini hatırlıyorum ve elimin üzerindeki yaralara bakıyorum. Acıyı hissettiğim için minnettar olduğum vakitlerden biri bu. Babacığımın hak et-

tiğini biliyorum fakat sebebini hatırlamam gerek. Bölük pörçük parçalar hâlinde geliyor. Anneciğime bağırduğu için ona vurmam gerekmişti. Ona kötü laflar ettiği, aklını kaçırdığını söylediği için.

Düşüncelerimi yarıda keserek, “Cık cık cık,” diyor. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, varlığına minnettarım. “Bıçakla kesmişsin kendini, Teddy.”

İrkiliyorum ve bıçağı çekmeceye geri koyuyorum. Çıkar-dığımı hatırlamıyorum. “Sorun değil, anneciğim.”

Anneciğim, “Sağlığını riske atma,” diyor. “Dezenfekte edilmesi ve birkaç dikiş atılması gerekiyor. Malzemelerimi getireyim.”

Hayır, bu o zaman olmamıştı. An itibariyle yanlış hatırayı anımsıyorum. *Asla bir kadına aklını kaçırdığını söyleme.* Anneciğimin soğuk elleri yüzümdeler ve havada ağaçların bahar vakti yoğunlaşan ferahlatıcı kokusu var. Hayır, o gün de değil. Bulunduğum güne dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Sinir bozukluğundan neredeyse nefesim kesiliyor. Önemli bir yanı vardı. Fakat hatırlayamıyorum.

Annemin beni ormana ikinci kez getirişi fare Kartopu içindi. Salondaydım, kafesin üzerinde ağlıyordum. Kartopu’ndan geri kalanlar bir köşede parılıyordu. Talaş kahverengine dönmüş ve topaklanmıştı. Böylesine ufak bir yaratığın içinde ne kadar çok kan vardı. Sümüğün ve korkunun tadını hatırlıyorum. Sarı battaniyemi yüzüme yapıştırmıştım ve sırsıklam olmuştu; üzerindeki mavi kelekler hüznle ıslanmışlardı.

Kafamı kaldırdım ve annemi kapının eşiğinde durmuş, sessizce beni izlerken buldum. Üzerinde çay elbisesi olarak adlandırdığı ve arkasından süzülen mavi elbise vardı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl açıklayabilirdim?

“Bana bakma,” diyorum. “Ben yapmadım.”

“Evet, sen yaptın.”

Çılgılığı bastım ve şöminenin üzerindeki matruşkayı aldım. Anneme fırlattım. İçindeki ufak bebekler dört bir yana dağıldılar. Arkasında duran duvara çarparak zedelendiler. Yeni bir çılgılla müzik kutusuna sarıldım. Fakat içimde gezinen kötü hislerden korkuyordum. Kutunun elimden yere düşmesine izin verdim. Derin bir tıngırtıyla kırıldı.

“Baksana ne yaptın?” Sakindi annem. “Benden her şeyimi aldın, Theodore. Aldın, bitirdin, tükettin. Rahatladın mı?”

Başımla onayladım.

Anneciğim, “Dolabımdan bir ayakkabı kutusu al,” dedi. “Öncelikle içindeki ayakkabıları çıkar. Ardından kafesteki her şeyi içine doldur.” Net direktifler vermesi iyiydi. Buna ihtiyacım vardı, düşünemiyordum. Beynim utancı ve heyecanı aynı anda yaşıyordu. Kartopu’na yazık olmuştu. Fakat derinlerde saklı bir sırrı keşfetmiştim.

Ayakkabı kutusunu tek elimle dikkatlice taşıyordum. Annem ise diğer elimi tutuyordu. Peşinden sürüklüyordu, ancak sert davranmıyordu. Anneciğim, “Acele et,” dedi. Kapıdan çıktık ve sokağa vardık.

“Kapıyı kilitlemedin,” dedim. “Evimize biri girerse ne olacak? Eşyalarımızı çalarlarsa?”

Anneciğim, “Bırak girsinler,” dedi. “Önemli olan sadece sen ve benim.”

Aklımdan, *Babacığım ne olacak?* diye geçirdim, ancak bunu dile getirmedi.

Ormana giden kapıya geldiğimizde geri çekildim. “Oraya gitmek istemiyorum.” Yeniden ağlamaya başladım. “Ağaçlardan korkuyorum.” Orada ufak ahşap kedinin başına ne geldiğini hatırladım. Bugün benden geride ne bırakmam istenecekti? Belki de anneciğim orada kalacak ve benim yalnız dönmem gerekecekti. Bu en kötü ihtimaldi.

Anneciğim, “Korkmana gerek yok, Teddy,” dedi. “Bu ormanda yaşayan her şeyden daha korkutucusun. Ayrıca, sıcak-

tan uzakta kendini daha iyi hissedeceksin.” Elimi sıktı. Diğer elinde kabzası pembe renkli bir bahçe küreği vardı.

Aydınlık ve gölgenin iç içe geçerek bir leopar deseni oluşturduğu patikayı takip ettik. Haklıydı, burada, serin ağaçların altında kendimi daha iyi hissediyordum. Fakat hâlâ üzgündüm. Fare küçücüktü ve ufak yaratıklara nazik davranmamız gerektiğini biliyordum. Bu yüzden yine ağlamaya başladım.

Kayalarla ve su ya da ışık hüzmelerini andıran, gümüş renkli ağaçlarla çevrili bir açıklığa geldik. O çembere girdiğim anda bir şeyler olacağını biliyordum. Burası değişime açık, dünyalar arası duvarların incelindiği bir yerdi. Hissedebiliyordum.

Anneciğim pembe küreğiyle güneş vuran bir yeri kazdı ve fareden geri kalanları oraya gömdük. Kemikler tertemizdi; yeni yeşermiş çimenler üzerinde şeffaflarmışçasına parlıyorlardı. Bereketli toprak ayakkabı kutusunun üzerine düşerken, onu örterken bir şey yaşandı. Sadece bir fareden ibaret bu yaratığın değiştiğine tanık oldum. Kalıntıları değerli ve kudretli bir hâl aldılar. Artık ölümün ve toprağın bir parçasıydılar. Fare bir tanrıya dönüşmüştü.

Anneciğim oturdu ve toprağın yüzeyini düzleştirdi. Yüzümü elleri arasına alırken burnuma gelen toprak ve bitki kokusunu hatırlıyorum. Mevsim bahardı herhalde. “Sana fazla yüklendiğimi düşünüyorsun,” dedi. “Kurallarım olmasından ve sana bazı gerçekleri hatırlatmamdan hoşlanmıyorsun. Sağlığına özen göstermemden, evcil hayvan bulundurma ya da Amerikan oğlanları gibi sosisli sandviç yemene izin vermemenden, doktora gidecek paramız olmamasından ve kesiklerini benim dikmemden hoşlanmıyorsun. Ve bütün şikâyetlerine rağmen, bunları yapmaya devam ediyorum. Sağlığına özen gösteriyorum çünkü bu benim görevim. Beden sağlığına gösterdiğim ehemmiyeti, akıl sağlığına da göstermeliyim. Bugün, burada bir hastalığın olduğunu öğrendik.

“Büyük ihtimalle kendine böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağının sözünü veriyorsun. Arzularına bir kerelik yenik düştüğünü düşünüyorsun... Ve belki de haklısın. Fakat buna pek ihtimal vermiyorum. Seninki uzun zamandır ailemizde bulunan, kadim bir hastalık. Babamda –senin büyükbabanda– da vardı. Hastalığın onunla öldüğünü umut etmiştim. Onun günahlarını affettirebileceğimi. Yeni bir dünyaya, yeni bir hayata adım attım. İnsanların hayatlarını kurtarmak istediğim için hemşire oldum.”

“Peki bu nedir? Bu hastalık?”

Anneciğim bana baktı, bakışları sıcak bir deniz gibiydi. “Canlılara zarar verme isteği uyandırıyor,” dedi. “Bunu babamı o eski yere, *iliz*’in altındaki mezarlara kadar takip ettiğim gün gördüm. Orada neler sakladığını gördüm...” Anneciğim elini ağzına götürdü. Nefesini avcunun içine verdi.

“*Iliz* nedir?” Bir iblisin adıymışçasına uğursuz bir havası vardı.

Anneciğim, “Kilise anlamına geliyor,” dedi. Dili yeniden dönmeye başlamışçasına, “*Iliz*,” diye tekrarladı sessizce. Daha önce onun İngilizce harici bir dil konuştuğunu hiç duymamıştım. İşte o gün annemin geçmişinden gelen, âdeta bir hayaletle insanın bir araya gelmesiyle oluşmuş, farklı bir benliği daha olduğunu anladım.

“Orayı sever miydin?” diye sordum. “Özlüyor musun?”

Başını hayır anlamında salladı, sabırsızlanıyordu. “‘Sevmek’, ‘özlemek’... bunlar hafif sözcükler. Böyle yerler sabittirler. Haklarında ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktur.

“Bu ülkede, bütün insanlar ölümden korkar. Fakat ölüm bizi biz yapan şeydir. Her şeyin merkezindedir ölüm. Locronan’dayken böyleydi. *Iliz*’de sunağın üzerine ankou’nun sureti kazanmıştı. Mezarların önüne sayısız yüzlerinden biriyle içmesi için süt bırakırdık. Mezarlık köyün merkezindeydi. Konuşmaya, kur yapmaya, tartışmaya hep oraya giderdik.

Çocuklar için oyun alanları ya da parklar bulunmuyordu. Bunun yerine mezar taşları arasında saklambaç oynardık. Yaşam ve ölüm iç içe, yan yanlardı.

“Fakat bu iki kavram birbirine fazlasıyla yakınlaşabilir. Aralarındaki çizgi kaybolabilir. Bu yüzden insanlar geceleri iliz’den gelen sesleri duyduklarında hiçbir şey söylemediler çünkü olması gereken buydu. Köpekler ortadan kaybolduğunda, ‘Olmaması gereken bu,’ dediler. Yaşamın içinde ölüm, ölümün içinde yaşam vardı. Fakat ben bunu kabul etmedim.” Duraksadı. “Bir sabah, hayvanların yanında uyuyan çocuk – Pemoc’h– sütünü ve ekmek kurusunu almak için kapıya gelmedi. Onu aramaya çıktım. Ahırda değildi. Samanların içinde kan vardı. Bütün gün onu aradım. Ona ne olduğunu umursayacak benim haricimde kimsesi yoktu. Geçen bir arabanın çarpmış olması ihtimaline karşı yol kenarındaki gediklerde, sıcak bedenler arasında uyuyakalmış olma ihtimaline karşı kümeste ve daha birçok yerde aradım. Onu bulamadım.

“Öğleden sonra, babam beni tahıl ambarında yakaladı ve kulağıma bir tane patlattı. ‘Yemek pişecek ve çamaşırlar yıkanacak. Aylaklık yapmamalısın,’ dedi.

“Ben de ‘Pemoc’h’u arıyorum,’ dedim. ‘Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.’

“Babam, ‘Mutfığa git,’ dedi. ‘İşini aksatıyorsun. Senden utanıyorum.’ Babam bana baktı. Her bir gözünün ardında yanan ufak birer mum gördüm.

“O gece dışarı çıktıktan sonra peşine takıldım ve tarladan geçişine, köye ve ardından mezarlığa, kilisenin altındaki yere girdiğine tanıklık ettim. Ve gerçek doğasıyla orada tanıştım.”

“Kilisenin içinde ne gördün?” diye fısıldadım. “Anneciğim, gördüğün neydi?”

“Onları kafeslerin içinde gördüm.” Bana bakmıyordu. “Babamın evcil hayvanlarını. Pemoc’h’a ne olduğunu.”

“Pazar günü kilisede babamın yaptıklarını anlattım. Kar-

şalarına dikildim ve yaptıklarını herkese anlattım. Eğer bana inanmıyorlarsa gidip bakabileceklerini söyledim. Gidip bakmadılar. Böylece her şeyden haberdar olduklarını öğrendim.” Duraksadı. “Bir sokak köpeğinin ya da sokak çocuğunun arada bir ortadan kaybolmasına göz yummayı tercih etmişlerdi. Başından beri böyle olmuştu. Olması gereken buydu. Nesiller boyu bir arada yaşayan insanların aralarındaki farklı bir delikti bu. Fakat gerçeği dile getirdiğim vakit, nihayet harekete geçmek zorunda kaldılar.

“O gece ateşlerle uyandım. Beş kişilerdi, yüzlerinde peçeler ve ellerinde meşaleler vardı. Beni yatağımdan aldılar, dışarı sürüklediler. Babamı yatağına bağladılar. Ardından evi ateşe verdiler. O gece, ankou babamın yüzünü taşıyordu.

“Dizlerimin üzerine çöktüm ve onlara teşekkür ettim. Fakat ardından dünyam karardı. Sanırım kafama vurdu. Uyandığımda kendimi babamın kamyonetinde yolculuk ederken buldum. Hâlâ tütün kokuyordu. Gece boyunca yol aldık. Sabahleyin bir kasabaya ulaştık. ‘Aklını kaçırmışsın,’ dediler. ‘Hikâyelerini taş a toprağa anlat. Bizler gibi iyi insanların böyle şeylere vakti yok.’ Ve ardından beni orada, o tuhaf kasabanın sokaklarında bıraktılar. Param yoktu, arkadaşım da. Dillerini bile konuşamıyordum, eski dilden başka bir şey bilmiyordum.”

“Bunu neden yaptılar?” Onlara zarar vermek istiyordum. “Hiç adil değil!”

“Adildi!” Anneciğim gülümsedi. “Locronan’ın sessizliğini bozmuştum. Eylemlerinin sebebini anlıyordum.”

“Sana ne oldu?” diye sordum. “Ne yedin ve nerede uyudun?”

“Neyim varsa onu kullandım,” dedi. “Yüzümü, sağlığımla, aklımla, irademi. Hastalara yardım etme konusunda yetenekliydim ve güzel dikiş atıyordum. Bu yüzden düşündüğüm kadar zorlanmadım. Fakat insanlar bir sokak köpeğini tekmele-

mek için herhangi bir sebep aramazlardı ve babanla tanışana kadar ben de tam olarak buydum. O olmasaydı hâlâ o yerde olurdu. Beni buraya o getirdi.

“Ankou’nun beni okyanus boyunca takip ettiğini hissettim, karayı benimle kat ettiğini ve bu uzak kıyıya kadar geldiğini. Seni gördüğün vakit peşini asla bırakmayacaktır. Locronan’dayken böyle şeylerin bilincindeydik. Bu sözüme ‘yeni dünya’ bütün bunları unuttu. Yüzümü giymiş, kollarını açmış bir biçimde bana geldiği gün, hazır bekliyor olacağım.”

Dedikleri beni üzmemiştii çünkü anneciğimin asla ölmeyeceğinden emindim. Korkularım kendim içindi. Bir zamanlar Kartopu olan küçük tanrının yattığı, üzerini yeni kapattığımız toprağa baktım. “Bana ne olacak?” diye fısıldadım.

“Bir gün, belki yakın bir zamanda, belki de büyüyüp koca adam olduğunda, bunu tekrar yapmak isteyeceksin. Karşı gelmeye çalışacaksın ancak er ya da geç o isteğe boyun eğeceksin, hem de bunu birçok kez yapacaksın. Ve zamanla fareden daha büyük bir kurban isteyeceksin. Köpekler olacak belki, ardından sığırlar ve sonrasında ise insanlar. Bu şekilde ilerlediğine bizzat şahit oldum. İlerlediği vakit ise benliğini ele geçiriyor ve seni dikkatsiz birine dönüştürüyor. Sonunu bu getirecek. Bir gün, mantık sınırlarının çok ama çok dışına çıktığın bir vakit, seni bulacaklar. Polis, ardından mahkemeler ve hapis. Onlardan kaçabilecek kadar akıllı değilsin. Doğanı keşfedecekler, sana zarar verecekler ve hapsedecekler. Bunlar karşısında hayatta kalamayacağını biliyorum. Bu sebeple dikkatli olmalısın. Asla ama asla nasıl biri olduğunu görmelerine izin vermemelisin.”

Annemin bunları söylediğini duymak bir bakıma rahatlamamı sağlamıştı. Hep kendime dair ters giden bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Fırın kâğıtlarından birini kullanarak alttaki resmi kopyaladığım fakat altındaki çizgi romanın kaymasıyla korkunç bir vaziyet alan çizimlerden biri gibiydim;

kâğıt kayak çizgilerle dolmuş ve resim aslının canavarımsı bir hâline dönüşmüştü.

“Anlıyor musun?” diye sordu. Parmakları yanağıma hafifçe dokunuyorlardı ve serinlerdi. “Bunu asla kimseye anlatmamalısın. Ne okuldaki arkadaşlarına ne de babana. Sadece ikimizin arasındaki bir sır olarak kalmalı.”

Başımınla onayladım.

Anneciğim, “Ağlama,” dedi. “Benimle gel.” Kuvvetli bir biçimde çekerek kaldırdı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir yere gitmiyoruz. Yürüyoruz,” dedi. “Duyguların kabardığı vakit, ormana gelmeli ve yürümelisin.” Sesi az da olsa hemşire tonuna büründü. “Egzersiz yapmak hem akıl hem de vücut için faydalıdır. Her gün otuz dakika yürünmesi önerilir. Kendini kontrol altına almanı sağlayacaktır.”

Bir süre patika üzerinde sessizce yürüdük. Anneciğimin mavi elbisesi esintide uçuşuyordu. Burada, ağaçların arasında, mitolojik bir varlığı andırıyordu.

“Ne olduğunu bilseler seni ‘deli’ olarak adlandırırlardı,” dedi. “Deli. O sözcükten tiksiniyorum. Asla bir kadına deli demeyeceğine dair bana söz ver, Theodore.”

“Söz veriyorum,” dedim. “Artık eve gidebilir miyiz?” Kartopu’nun pembe patilerini ve gözlerini düşündüm. Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. Üzüntümü henüz atabilmiş değildim.

Anneciğim, “Henüz değil,” dedi. “Ağlama ihtiyacın geçinceye dek yürümeye devam edeceğiz. Bana zamanı gelince söyleyeceksin.”

Eteğini iki elimle tuttum ve birlikte yürüdük. Ellerimde hâlâ kazdığımız mezarın pisliği vardı. Mavi organze kumaş üzerinde parmak izleri bıraktım. “Bana sinirlenmediğin için teşekkür ederim,” dedim. Elbiseyi, fareyi ve diğer her şeyi kastetmiştim.

Düşünceli bir biçimde, “Sinirlenmek mi?” dedi. “Hayır, sinirli değilim. Uzunca bir süredir içinde böyle dürtüler bulduğundan korkuyordum. Artık eminim. Rahatlamış hissediyorum. Seni oğlum olarak görmeme gerek kalmadı. Yüreğimde senin için hissetmediğim bir sevgiyi aramak zorunda değilim artık.”

Feryat ettim ve gözlerim sıcacık yaşlarla doldu. “Böyle demek istiyor olamazsın,” dedim. “Lütfen böyle söyleme.”

“Gerçek bu.” Kafasını eğdi ve bana baktı. Bakışları mesafeli ve ciddiye. “Canavardan farksızsın. Ancak benim sorumluluğumdasın. Senin için elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim çünkü görevim bu ve görevimden asla çekinmedim. Kimsenin sana ‘deli’ demesine izin vermeyeceğim. Özellikle de bu kelimeyi canları istediği vakit kullanmaktan çekinmedikleri bu ülkede.”

Ağlayışımın bitmesini sabırla bekledi. Gözyaşlarım yavaşlayınca bir mendil uzattı, ardından da elini. “Gel,” dedi. “Yürüelim.”

Ayaklarımda derman kalmayınca dek eve dönmedik.

Matruşka bebekleri ve hatta müzik kutusunu onarmaya çalıştım, elimde yapıştırıcı ve saatleri anlatan bir kitaptan başka bir şey yoktu. Her ikisi de onarılamayacak hâldelerdi. Anneciğim müzik kutusunu sakladı, ancak bebekleri çöpe attı ve sonsuza dek gittiler; onun bir daha asla geri getiremeyeceğim bir parçası, kırdığım ve asla onarılamayacak bir parçası daha.

Bir süredir sirkeli ve çilekli sandviçimin tarifini kaydetmek istiyorum fakat şu anda bunu yapacak moral ve motivasyona sahip değilim.

OLIVIA

Nihayet aydınlık. Ted'in elleri üzerimde, karanlıktan çıkmamı sağlıyorlar. Nefesi leş gibi viski kokuyor.

Kürküme, "Selam, kedicik," diye nefes veriyor. "Artık uslu duracak mısın? Öyle yapacağını umuyorum. Seni çok özledim. Gel ve benimle televizyon seyret. Bak ne diyeceğim, ben kürkünü okşarım, sen de mırlarsın, kulağa çok hoş gelmiyor mu?"

Kıvrılarak ellerinden kurtuluyorum ve pençelerimi boylu boyunca yüzüne geçiriyorum. Kollarını ve göğsünü pençeliyor, pamuğun ve etin ayrılışını, kanın akışını hissediyorum. Ardından kaçıyorum ve kanepenin altına saklanıyorum.

Ted bana sesleniyor. "Lütfen," diyor. "Ortaya çık, kedicik." Üzerinde iki tavuk köftesi bulunan bir tabak getiriyor ve salonun orta yerinde tekli koltuğun yanına koyuyor. "Gel pisi pisi pisi..." Tavuk köftelerinin kokusu çok hoş ancak olduğum yerde kalıyorum. Açım ve susadım, ancak öfkem daha baskın.

Artık seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum, diyorum, tabii o sadece hırladığımı duyabiliyor. Sonuç olarak tipik bir şekilde pes ediyor. Sorumluluk alma konusunda çok başarısız.

Giderken, Ted'in paçasından bir şey düşüyor. Ufak ve be-

yaz renkli fakat ne olduğunu tam anlayamıyorum. Düşen şey yerde sekiyor ve kuyruğum seğiriyor. Peşinden gitmek istiyorum. Ted düştüğünün farkında değil.

Mutfaktan kutu biranın açılırken çıkardığı o çatırtılı yan-
kıyı işitiyorum, Ted'in yutkunurken boğazından gelen sesi ve merdiveni ağır adımlarla tırmanışını. Pikabın sesi duyuluyor. Mutsuz kadın ünlü harflerin üzerine basarak dans etmekle ilgili bir şarkı söylemeye başlıyor. Ted yatağına uzanacak ve kısık seste çalan müzik eşliğinde geriye bir şey kalmayana dek içecek.

*An itibariyle kanepenin altında saklanıyorum, ancak toz topak-
ları burnumu feci hâlde gıcıklıyorlar. Bunu kaydetmeliyim.*

Şöyle ki, tahmin edeceğiniz üzere, Ted'in pantolonun paçasın-
dan düşen şeyi gidip almam gerekti. Karşı çıkamadım. Kediler ve merak hakkında ne derler bilirsiniz.

Karnım yere yapışık bir biçimde bulunduğu yere doğru ilerle-
dim. Kokusu dalga dalga yayılıyordu. Gece Vakti yanımdan ay-
rıldıktan sonra patilerimden ve dudaklarımdan aldığım kokuydu
bu. Ufak terlikten gelen koku. Bunun hayra alamet olmadığını
da böyle anladım.

Ağzıma götürdüm. Görünen o ki ufak ve sert bir top hâline
gelinceye dek katlanmış bir kâğıtmış. Neden Ted paçasında
böyle bir şey taşısın ki? Tuhaf, diye geçirdim aklımdan.

Kanepenin altına sağ salım döndüm ve pençelerimden birini
kullanarak kâğıttan topu açtım. Aslına bakarsanız kâğıt değil,
ince ve hoş bir görünen bir parça beyaz ağaç kabuğuydu. Sadece
kâğıt olarak kullanılmıştı. Yumuşak yüzeyine pembe keçeli ka-
lemle yazılmış tek bir kelime vardı. Donakaldım, çünkü bu kar-
gacık burgacık harfleri tanıyordum. Mutfaktaki beyaz tahtanın
üzerinde birçok kez görmüştüm.

Lauren'ın el yazısıydı. Pembe keçeli kalemle yazılmış kelime-

nin üzerinde, dışta kalan kısımlarda, kahverengi lekeler vardı. Burnum bana ne olduklarını söyledi. Sıçramış kan.

Notu birkaç kez iterek uzaklaştırmayı ve yokmuş gibi davranmayı denedim. Ardından geri aldım ve tekrar okudum, her seferinde bu kez farklı bir şey okumayı umut ettim. Ancak umduğum gibi olmadı. Tek bir kelime, karşımda duruyordu.

İmdat.

TED

Viskiyi şişeden içiyorum, bardağa ya da buza ayıracak vaktim yok. Alkol suratımdan akıyor, kokusu gözlerimi yakıyor. Felaket, felaket, felaket. Her şeye bir son vermeliyim. İzleniyorum. Mahremiyetim çiğnenmiş dahi olabilir. Anneciğim beni bu kadar iyi eğitmese haberim olmazdı. Günlüğümle yaptığım sabah turunda gözümünden kaçmış, bu da ne kadar haklı olduğumu gösteriyor. Her şey yolunda gibi görünüyordu. Pencere-ler kapalıydı, üzerlerine çakılı duran tahtalar sapasağlamdı, gözetleme delikleri açıktı. Keyfim fazlasıyla yerindeydi.

Akşamki kontrol sırasında acelem vardı. Donut almıştım, yeni bir şişe viski beni bekliyordu ve saat altıda televizyon-da büyük bir canavar kamyon yarışı vardı. Bu yüzden günün sona ermesini iple çekiyordum ve kontrollerimi biraz baştan savma yaptım. Kim ne diyebilir ki? Tam içeri girerken gözüm-e çarptı.

Belki de güneş tam o anda bir bulutun arkasından çık-masa ve tam o açıyla vurmasa hiçbir şeyin farkına varmayacaktım. Fakat vurdu ve gördüm. Oradaydı, metalin parıltısı karşımdaydı. İğnenin ucu kadar ışık, salonun penceresini örten, mevsimlerin yıprattığı ahşabın üzerinde damla kadar bir parıltı.

Evin dibinde büyüyen dikenli ve yabancı otların arasından geçtim. Günlüğü yakınımnda tutuyor, onu korumaya çalışıyordum. Bu gezegen üzerinde beni çizmeye çalışmayan hiçbir şey yok muydu? Fakat otların arasında ilerlemek tahmin ettiğim kadar güç değildi. Yakın zamanda buradan zorla geçen bir şey olmuşçasına, dikenli otların bir kısmı kırılmış ve mahsun bir biçimde sallanmaktalardı. Diğerleri ise üzerine basılıp geçilmişçesine toprağın üzerindelerdi. Tedirginliğim artıştı.

Pencereye ulaştığım vakit ahşabı kavradım ancak kıpırdamadı, sağlam bir şekilde çiviliydi. Geri çekildim ve tekrar baktım. Ters giden bir şeyler vardı fakat neydi? Ardından güneş bir kez daha ortaya çıktı. Çivi başlarına vurdu. Dükkândan yeni alınmışçasına parladılar.

Birinin içeri girdiğini o anda anladım. Dikenlerin, zehirli sarmaşıkların ve böğürtlenlerin arasında sürünerek evime yaklaşmıştı. Pencerenin pervazındaki çivileri sökmüş ve tahtaları çıkarmıştı. Ve bundan sonra da pencereyi açtığını ve içeri girdiğini varsaymak durumundayım. Sonrasında ise aynı şekilde dışarı çıkmış, tahtaları yerine çivilemiş ve gitmişti. İyi bir iş çıkartı. Asla fark etmeyebilirdim. Ancak eski çivileri kullanmayı akıl etmemişti. Bunun yerine şu parlak şeyleri çakmıştı. Ne vakit yaptığını anlamam imkânsızdı. Bu düşüncelerin ensemi art arda indirilen yumruklardan farkı yoktu.

Acaba şu anda seyrediyor muydu? Etrafıma baktım fakat ortalık sakindi. Bir yerlerden bir çim biçme makinesinin gultusu geliyordu.

Dikenlerin arasından çıktım ve arka kapıya yöneldim. Görülmeyen gözlerin ağırlığını üzerinde hissediyordum. Kaçmadım – halbuki bunu istiyordum, bedenimde her bir kas bunu istiyor, tenim kaçma dürtüsüyle kaşınıyordu. İçeri girince kapıyı yavaşça kapadım ve kilitledim. *Tonk, tonk, tonk.* Fakat kilit sesleri artık güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Salonun penceresine gittim. Parmaklarım pencerenin kanadı

üzerindeki mandala takıldı. Gevşekti. Çevirmemle birlikte mandalın ufak bir kahverengi toz bulutu içinde yerinden çıkması bir oldu. Geçen yıllar metalin tamamıyla paslanmasına neden olmuştu. İçeri herhangi biri girebilirdi.

Pencere açan biri değilim tabii. Açıldıklarını dahi unutmuştum. Bu bir hataydı. Bir yerden bir hayret nidası yükseldi ve kaynağının ben olduğunu fark ettim. Salonu adımlıyor, baloncuklu mavi halıyı amaçsızca tekmeliyordum. Başından beri bugünün gelmesinden korkuyordum. Ormanda, fareyle yaşananlardan sonra, anneciğim böyle olacağını söylemişti. Gerçekte nasıl biri olduğumu anladığı günde. *Senin için gelecekler, Teddy*. Yanıldığını bütün kalbimle umut etmiştim.

Giren kişi ne görmüştü? Beni izlemiş miydi? Tavuk ve üzüm salatamı yaparken, televizyon seyrederken ya da uyurken izlemiş olabilir miydi? Asıl sorulması gereken soru ise şuydu; Lauren'ı ya da Olivia'yı görmüş müydü? Bu mümkün değildi. Şimdiye kadar bunun cevabını almış olurdum. Belli sonuçlar doğururdu.

Anneciğim olsa değişkenlere bakmamı söylerdi. Komşularım, polis – yıllardır rahatsız edilmiyordum. Peki ya değişen neydi?

Komşu kadın. O yeniydi. Değişken oydu. Arkadaşım olmak istememişti. Beni barda ekmişti. Gözlerimi evine dikiyorum ve düşünmeye başlıyorum.

Lauren'ın cezasını kaldırmayı ve bu hafta sonu eve dönmesine izin vermeyi düşünüyordum, ancak bunun gerçekleşmesi mümkün değil. Ve bir süre boyunca randevulaşmam da öyle. Güvenli değil.

Müzikle birlikte, “Lauren çıkıp oynayamaz ki,” diye mırıldanıyorum. Ardından bunun biraz acımasızca olduğunu fark edip duruyorum. Şu âna kadar çok aptalca davrandım, ancak artık dikkatli olacağım.

Her şeyi tek tek hallet. Önce Lauren, eve gireni sonra düşüneceğim. Belki komşu kadındır, belki değildir.

Sokaktan bir şivava havlamasını geldiğini duyar gibi oluyorum ve bakmak için gözümü deliğe yanaştırıyorum. Belki geri dönmüştür! Bu, endişelenecek şeylerin biraz azalmasını sağlar. Havlama yeniden duyuluyor fakat şivavaya ait olmayacak kadar derin ve yüksek seste. Köpeğini yürüyüş için ormana doğru götüren portakal suyu saçlı adam görüş açımına giriyor. Evime bakıyor ve bir an için beni görüyormuşçasına gözlerimiz buluşur gibi oluyor. Fakat kendime delikten bakarken beni göremeyeceğini söylüyorum. Ardından sokağımızda yaşamadığını, öyleyse neden hep buraya geldiğini geçiriyorum aklımdan. Kuş Katili ya da evime giren kişi o mu? Yoksa her ikisi de mi? Sırtımı duvara vererek oturuyorum, kalbim yerinden çıkacakmışçasına atıyor. Sinirlerim metale vururcasına çınlıyor.

Sakinleşmek için viski içiyorum. Bahçedeyim, komşu kadının evini izleyerek içiyorum. Beni görmesine izin veriyorum.

DEE

İğde Sokak'a taşındığından beri o rüyayı görmemişti. Bu gece, sanki uzun zamandır beklenen bir işaret gelmişçesine ânında görmeye başlıyor.

Dee gölün kenarında yürüyor. Ağaçlar eğiliyor, karanlık ve camsı yansımaları gölün yüzeyine düşüyor. Yusufçukların suyun yüzeyine dokundukları yerlerde parıltılı daireler yayılıyor. Gökyüzü insanın içini ağrıtan bir yokluğa benziyor. Ayaklarının altındaki kum milyonlarca cam parçasına benzer şekilde keskin. Kanı akıyor fakat herhangi bir şey hissetmiyor. Belki de acısı o kadar yoğun ki kesikleri fark etmiyor. Yürümeye devam ediyor. Durmak, arkasını dönmek, uyanmak için her şeyini verebilir. Ancak ağaçlığa, kuşlara ve yuvalarına ulaşması gerekiyor, rüya bu şekilde ilerliyor. Görmesi gerekiyor.

Ağaçlığın sınırı yaklaşıyor, hava her şeyin baskısıyla âdeta titriyor. Ağaçların arasında uçuşan renkli okları andıran, ufak ve tatlı kuşları görüyor şimdi. Sesleri çıkmıyor. Bir göletteki balıklar kadar sessizler. Ağaçların altındaki gölgeli yere gelmesiyle birlikte göl arkasında yok oluyor. Çam iğneleri orman zeminini kaplıyor. Ayaklarının altındaki toprak yeni kazılmış bir mezar kadar yumuşak. Tepesinde kuşlar süzülüyor ve ok

gibi fırlıyor. Dee korkunç gökyüzü altındaki açıklığa geliyor ve karşısında o beyaz ağacı buluyor. Zarif ve hoş bir görüntüye sahip bir huş ağacı bu. Onlara bazen kâğıt huşu dendiğini hatırlıyor. Tuhaf, rüya görürken insanın aklına neler geliyor. İki dalın birleştiği yere ince detaylar taşıyan bir yuva kurulmuş. Kırmızı renkte, altın gözlü ve altın gagalı bir kuş iniyor. Yanında getirdiği bir tutam kuru otu yumurtalarını koyacağı yuvanın yumuşacık merkezine dikkatlice bırakıyor.

Dee inlemeye başlıyor. Kendini uyandırmaya çalışıyor, çünkü sıradaki kısım en berbatı. Fakat uyandıramıyor. Ağaca kendi iradesi dışında yaklaşıyor, yuvaya ve kuşa. Rüyadaki ağzını rüyadaki elleriyle kapatıyor. Görünen o ki insan rüyada bile ödü koparcasına korkabiliyor.

Dönmeye, kaçmaya çalışıyor. Ancak nereye dönerse dönsün kemikten ağaçlar arasında sessizce uçuşan kızıl kuşlar, gagalarında birer tutamla uçuşup yuvalarını işliyor ama bunlar kuru otlar değil, ölen kız kardeşinin saçları.

Dee yanağında, alnında ve burnunda hissettiği hafif dokunuşlara uyanıyor. Gözlerini açtığında tek görebildiği tüy ve bıyıklar. Tekir dibine girmiş; burnu neredeyse Dee'ninkine değecek. Kadifemsi patisiyle Dee'nin burnuna bir kez daha dokunuyor, bağırmayı kestiğinden emin olmak istiyor.

Dee, "Üzgünüm, kedi," diyor, ardından devam ediyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Kedi arka ayakları üzerinde oturuyor ve Dee'ye bakıyor. Zayıf ve pejmürde bir hâlde, kulakları dövüşmekten parçalanmış. Gözleri yumuşak ve sarımsı bir kahverengi. Güzel olarak adlandırabileceği bir kedi değil. Fakat hayatta kalmayı bildiği kesin.

Tekir başını yan yatırıyor ve neler oluyor dercesine mırlıyor.

Dee hayretle, “Ciddi misin?” diye soruyor. Fakat kedi duruşunu değiştirmeden ona bakmaya devam ediyor ve herkes bu bakışın bir kediden geldiği takdirde ne anlama geldiğini bilir.

Dee mutfaktaki dolapların birinde bir kutu ton balığı buluyor. Bir kabın içine boşaltıyor. Kedi afiyetle yiyor, kuyruğu keyifle sallanıyor.

Dee, “Adın var mı?” diye soruyor. Kedi onu görmezden geliyor. Ufak pembe diliyle dudaklarını yalıyor ve salona geçiyor. Dee kabı yıkadıktan sonra peşinden gidiyor. Çok kısa süre sonra salona geçmesine karşın, kediyi hiçbir yerde göremiyor. Gitmiş.

Dee kız kardeşinin uyuz bir sokak kedisi olarak geri dönmeyeceğini biliyor. Öyle bir şey tabii ki olmaz. Delilik yani. Fakat kedinin onu rüyasından çektiğini hissetmekten kendini alamıyor. Ona yardım ettiğini düşünmekten.

Dee pencerenin başındaki nöbet yerine geçiyor. Dünya zayıf ve gizli bir ışıkla aydınlanıyor. Gün mü doğuyor yoksa alacakaranlık mı emin değil. Uzunca bir süredir düzenli uyku uyumuyor. Ağzından bir hayret nidası yükseliyor, yüreği şok içinde titriyor.

Ted kendi evinin ön bahçesinde duruyor. Sakalından aşağı viski akıyor. Elini yavaşça kaldırıyor, parmağıyla işaret ediyor. Gözleri gölgeleri delip geçiyorlar âdeta. Bakışları birer dokunuşmuşçasına, Dee, bulunduğu yerde kıvranıyor.

Ted’in onu camın arkasında, evin karanlığında göremeyeceğini biliyor. Ancak kızıl kuşların kanatlarının getirdiğine benzer bir korkunun hafifçe dokunduğunu hissediyor. Peşinden ise bir meydan okuma yükseliyor. Ted’e, *senin için geliyorum*, diyor sessizce. *Sen de bunun farkındasın*.

Telefonunun çalmasıyla ufak bir çığlık atıyor ve sığıyor.

Şarjının dolu ve telefonun açık olmasına şaşırıyor. Kullanmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Dee numaraya bakıyor. Yüzünü ekşitiyor ve telefonu açıyor.

Dee, “Alo,” diyor.

“Delilah.” Karen’in sesi normalden daha yorgun geliyor. “Nasılsın?”

Dee, “Eh, aynı ya,” diyor. Başka bir şey söylemiyor. Karen’i kendisini konuşturmaya zorluyor.

“Bugünlerde nerelerdesin?”

Dee, “Aynı yerde kalamıyorum,” diyor. “Durduğum vakit düşünceler akın ediyor.” Bunu söylerken gözleri yaşlarla doluyor. Söylemeyecekti. Yaşların battığı gözlerini sinirle ovuşturuyor. Hakikat cıva kadar kaygan. Ne yapıp edip ortaya çıkmanın bir yolunu buluyor nedense. *Topla kendini, Dee Dee. Hallet şu işi.* “An itibariyle Colorado’dayım.” Colorado yeterince uzak bir yer sanki.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.”

Kelimeler birbirine giriyor, boğazını sızlatıyor ancak Dee kendini tutuyor. Karen, Dee’nin hakikaten ihtiyaç duyduğu tek şeyi ona verme konusunda defalarca başarısız olmuştu. Lulu’yu.

Bunun yerine, “Sen nasılsın?” diyor.

Karen, “Washington’da bir sıcak dalgasıyla uğraşıyoruz,” diyor. “Hava yıllardır bu kadar sıcak olmadı.” Lulu’nun kayb olduğu yıldan beri olmadığını ise ikisi de dile getirmiyor. “Yılın bu zamanlarının senin için zor geçtiğini biliyorum. Arayıp nasılsın diye sormak istedim.”

Dee, “Nasıl olduğumu mu, neler peşinde olduğumu mu?” diyor. Karen’in Oregon’daki adamı düşündüğünü biliyor.

“Ne?”

“Boş ver. İlgin için teşekkür ederim, Karen.”

“Bu aralar aklımdasın. Geçen gün kasabadaki market-

te seni gördüğüme yemin edebilirim. Galiba aklım benimle oyunlar oynuyor, ha?”

Dee, “Belli ki oynuyor,” diyor. Yüreği ağzında. “Dünyanın o kısmında bana yer yok, Karen. Oraya geri dönmeyeceğim.”

“Anlıyorum.” Karen iç geçiriyor. “İhtiyaç duyduğunda beni arayacağına söz verir misin, Dee?”

“Söz.”

“Kendine dikkat et.” Hat kesiliyor.

Dee titriyor ve şansına küfrediyor. Karen telefonunu takip edebilir miydi? Belki ederdi fakat bunu neden yapacaktı ki? Dee yanlış hiçbir şey yapmamıştı.

Daha dikkatli davranması gerekiyor. Karen’ın burada olduğunu bilmesi her şeyi mahvedebilir. Artık gündüzleri dışarı çıkmayacak. Market alışverişi için otobüse binip şehre inecek. Dışleri arasından küfrediyor. Pencereden tekrar dışarı baktığında, Dee, Ted’in gitmiş olduğunu görüyor.

TED

Katil eve giren kişi mi? Düşünüyorum, düşünüyorum ancak cevabı bulamıyorum.

Alışveriş merkezinde olanlardan beri bu kadar korkmamıştım. Keşfedilmeye en son o zaman bu kadar yaklaşmıştım – kim olduğumun ortaya çıkmasına.

Lauren ağlayarak bana çorabındaki delikleri göstermişti. Kıyafetlerinin tamamı üzerine küçük geliyordu ve onun için seçtiğim şeylerden nefret ediyordu. Nasıl bir baba kızını kıyafet almaktan mahrum bırakabilir ki? Bu yüzden de hata yaptığımı bilmeme rağmen evet dedim.

Eski, kasabanın nispeten dışında kalan bir alışveriş merkezi seçtim ve fazla kalabalık olmaması umuduyla pazartesi günü öğleden sonra gittik. Lauren çıkmadan önce o kadar heyecanlıydı ki altına işeyeceğini düşündüm. Saçına envaiçeşit pembe şey takmak istedi ancak bazı sınırlamalar olması gerektiğine karar verdim.

Ona kokona bir kadın sesiyle, “Bu hâlde seninle görünmem mümkün değil,” dedim ve Lauren kıkırdadı, bu da keyfinin yerine olduğunu gösteriyordu çünkü aksi takdirde şaka-

larıma asla gülmezdi. Beyzbol şapkası, güneş gözlüğü ve nötr renklerle normal kıyafetler giydim. Bu alışveriş macerasının bir risk olduğunun bilincindeydim ve tedirginliğim olabildiğince az dikkat çekmemiz yönündeydi.

Lauren yol boyunca uslu durdu, camdan dışarıyı seyretti ve kendi kendine tahta bitleriyle ilgili şarkıyı mırıldandı. Direksiyona sarılmak ve bizi bir hendeğe ya da duvara doğru sürmek gibi geçmişte denediği saçmalıklardan hiçbirine başvurmazdı. Bugünün iyi gideceğine dair umutlanmaya başlamıştım.

Alışveriş merkezine vardığımızda başta nerede olduğunu görmekte güçlük çektik, otopark fazlasıyla büyüktü ve uzak köşesinde bir yere park etmiştik. Lauren sabırsızdı ve arabaya geri girmek istememişti, bu yüzden yürümeye karar verdik. Yarım kilometreye yakın bir mesafe olmalıydı ve gün başlamak üzereydi. Kutu şeklinde büyük bina yaklaştıkça daha da büyüdü. Üzerinde bir devin imzasını andıran, afili bir yazı vardı. Lauren beni peşinden çekiştirdi.

Lauren, “Daha hızlı,” dedi. “*Hadi* ama, baba.”

Kapıya vardığımız vakit kan ter içindeydim. Serin hava ve mermer zemin rahatlatıcı bir etki yapmıştı. İyi bir yer seçmiştim; neredeyse kimsecikler yoktu. Küçük çocuklu birkaç kadın. Gün boyu kimsenin kendilerine bulaşmasını istemiyormuş gibi görünen erkekler.

Üzerinde bir harita bulunan büyük plastik bir tabela vardı ve önünde durup kat planını idrak etmeye çalıştım. Fakat fazlasıyla tedirgindim ve iç içe girmiş çizgilerle renklerden başka bir şey göremiyordum (böcek adama gitmeden ve ilaçlara başlamadan önceki günlerdi). Lauren da yardımcı olmuyordu, yerinde duramıyor, bir o yana bir bu yana bakıyor, aynı anda her tarafı incelemek istiyordu.

Kahverengi üniformalı ve göğsünde isimlik bulunan bir

kadının yanına gittim ve şöyle dedim, “Affedersiniz, Contempo Casuals ne taraftaydı?”

Görevli kadın başını salladı. “O mağaza kapandı,” dedi. “Hatırladığım kadarıyla kapanalı yıllar oluyor. Neden sordunuz ki?”

“Kızım on üç yaşında,” dedim. “Kendisine kıyafet almak istiyor.”

“Ve senden onu Contempo Casuals’a getirmeni mi istedi? Komadan falan mı uyandı?”

Kadın çok kaba davranıyordu bu yüzden yanından ayrıldım. Lauren’a, “Burada o mağazadan yokmuş,” dedim.

Lauren, “Olsun,” dedi. “Harika değil mi, baba?” Sesi yüksek çıkmıştı ve yorgun annelerden birinin bize doğru baktığını gördüm.

Lauren’a, “Eğer bugünün iyi geçmesini istiyorsan, akıllı olmalısın,” dedim. “Konuşmayacaksın. Yakında duracak, mız-mızlanmayacak, dediğim her şeyi yapacaksın. Anlaştık mı?”

Lauren gülümsedi, başıyla onayladı ve tek kelime etmedi. Kusurları vardı elbet ancak aptal bir kız olmadığı kesindi.

Mağazaların önlerinden geçiyor, vitrindekilere bakıyorduk. Görülecek o kadar çok şey vardı ki bütün günü burada geçirebilirdik. Beyaz sütunlardan piyano sesi geliyor ve mermer zeminde yankılanıyordu. Bir yerlerde akan bir çeşme vardı. Lauren’ın harika vakit geçirdiğini görebiliyordum ve açık konuşmak gerekirse ben de aynı şekilde hissediyordum. Baba kız birlikte dışarı çıkmak ve öylece gezinmek çok güzeldi. Boşa sayılabilecek yemek bölümünden ikimize bir Orange Julius aldım. Yanmış şeker ve soya sosu kokuları birbirleriyle amansız bir mücadele içindeydi. Masalar birileri yeni kalkmış gibi dağınıktı, etraf hamburger kâğıtları, plastik çatalar ve kırıntılarla kaplıydı. Fakat ortalıkta hiç kimse yoktu.

Boş bir mağazaya girdik, in cin top oynuyordu, kendime

birkaç çift çorap ve fanila aldım. Benimkiler beyaz ve sıkıcı, Lauren'inkilerse pembe ve sarı renklerdeydi. Fanilaların üzerinde tek boynuzlu atlar vardı.

Eglensin diye kasanın başında bıkkın bir ifadeyle duran kasiyerlere dair hayat hikâyeleri ve isimler uydurmaya başladım. Dişlek kızın adı Mabel Worthington'dı, buz dansçısı olmak isteyen erkek kardeşinin hayalini gerçekleştirmek için boş vakitlerinde burada çalışıyordu. İki büyük beni olan adam ise Monty Miles'tı ve Kanada'da buz balıkçılığıyla uğraştığı köyünden daha yeni gelmişti.

"Şu iki sarışın ise kız kardeşler," dedim. "Çocuk esirgeme kurumu onları ayırmış ve yakın zamanda birbirlerine yeniden kavuşmuşlar."

Lauren mutsuz bir şekilde, "Bunu beğenmedim," diye fısıldadı. "Hoş değil, baba. Değiştir."

"Mızımız bir kedicik mi oldun bugün sen?" İki kıza güzel bir hikâye bulmaya çalışırken, Lauren elime sıkıca asıldı. Döndüm ve yakındaki bir reyonda duran taytı gördüm. Parlak mavi renkteydi ve üzerinde altın rengi yıldırımlar vardı. Lauren nefesini tutmuş bir şekilde tayta bakıyordu.

"Denemende bir sakınca yok sanırım," dedim. "Soyunma kabinine seninle girmem gerekiyor ama."

Reyondaki taytların hepsi küçüklerdi. Umutsuzca etrafa bakındım. Satıcı kızlar yanımıza geldiler. Yakından bakıldığında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Hatta tek ortak yanları sarışın olmalarıydı.

Uzun boylusu, "Yardım edebilir miyim?" dedi.

"Elinizde bundan başka yok mu?" diye sordum.

"Sanırım yok," dedi.

"Emin misiniz?" Lauren'ın o taytı ne kadar sevdiğini görebiliyordum ve alamadığı takdirde hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. "Depoda var mı diye bakabilir misiniz?"

Olabildiğince güzel bir biçimde gülümsedim ve Lauren'ın bedenini söyledim. Kısa boylu kız sırtıttı.

“Komik bir şey mi var?” diye sordum. O anda kısa boylu kızın hakikaten de çocuk esirgeme kurumunda büyümüş ve ailesinden ayrı kalmış olmasını umut ettim. Neyse ki Lauren'ın dikkati yeniden taytlara yönelmişti ve farkına varmadı.

Uzun boylu kız, arkadaşını görmezden geldi ve resmi bir tonla, “Bakabilirim,” dedi. Sol gözkapağında bir seğirme, bir tür tik olduğunu fark ettim. Belki bununla yaşamak onu daha iyi bir insan kılmıştı. Bir süre sonra, kolunda peçete getiren afili bir garsona benzer şekilde taşıdığı taytlarla geri döndü. “Bunlar olabilir,” dedi.

Soyunma kabini yüksek ve sessizdi, beyaz perdelerle örtülüydü.

Kabine girdiğimiz vakit, Lauren, “Baba, git buradan,” dedi.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun, kedicik.”

“En azından bakma. RİCA EDİYORUM.” Bu yüzden gözlerimi kapadım. Kıpırdanmaların peşinden sessizlik geldi. Ardından mahzun bir sesle, “Üzerime olmadı,” dedi.

“Çok üzgünüm, kedicğim,” dedim. Hakikaten de öyleydim. “Sana başka bir şey buluruz.”

Lauren, “Hayır,” dedi. “Yorulдум artık. Eve gidelim.”

Taytı mavi gökyüzü ve yıldırımlardan acı bir yığın hâlinde yattığı yerde bıraktık. Çıkışı gösteren yeşil işaretleri, kilometrelerce devam ediyormuş izlenimi veren boş raflar boyunca takip ettik: deriler, iç çamaşırları ve ardından ev mobilyaları.

Mağazanın çıkışına vardığımız vakit koşarak yaklaşan ayak sesleri işittim. Biri, “Durun!” diye bağırdı. Döndüğümde, uzun boylu sarışın kız, dekordan salonun içinden koşarak bize doğru geliyordu.

Kız, “Affedersiniz,” dedi. “Bu bir tür şaka mı?” Sesi titriyordu. Gözkapağı öfkeyle seğirmekteydi.

Ona, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

Avuçlarındaki mavi ve altın rengi giysiyi uzattı. “Bu,” dedi ve taytın içini dışa çevirdi. Beyaz ve esnek bir şeyle işlenmişti. Lauren taytın içini beyaz bir kâğıt gibi kullanmıştı. Üzerinde, en sevdiği pembe keçeli kalemıyla şöyle yazıyordu:

Lütfen yardım etin. Ted çocuk kaçırio. Bana Lauren diyo ancak bu benim ismim deil.

Ve ardından altına da evimize giden bir harita çizmişti. Epey başarılıydı. Gelirken oldukça dikkatli takip etmiş olmalıydı.

Kadın, “Bu bokta bir komiklik göremiyorum,” dedi. “Kayıp çocukları bir şaka olarak mı görüyorsun?”

Lauren’ın kızın bağışmalarından ve küfürlerinden ötürü üzölmeye başladığını hissedebiliyordum, bu yüzden, “Çok üzgünüm. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum. Parasını tabii ki ödeyeceğim,” dedim. Sarışın kasiyer kızın eline taytın fiyatından fazlasını karşılayan bir yirmilik bir de onluk bıraktım ve taytı aldım. Kafasını iki yana sallayarak bize baktı, keyfinin kaçtığı ufak bir çizgiyi andıran ağzından anlaşılıyordu.

Çöle benzer otopark boyunca yürüdük. Güneş artık tepede ydi ve asfalttan dalgalar hâlinde ısı yükseliyordu. Arabaya ulaştığımızda, “Lütfen bin ve kemerini tak,” dedim. Lauren sessizce dediğimi yaptı.

Klimayı çalıştırdım. Soğuk hava alnımdaki teri kurutmaya başladı ve beni rahatlatmasına izin verdim. Konuşabilecek cesareti bulduğumda şöyle dedim, “Bunu uzun zamandır planlıyor olmalısın. Kalemı bana ver.”

Lauren, “Mağazada bıraktım,” dedi.

“Hayır,” diye karşılık verdim. “Bırakmadın.”

Kalemı çorabından çıkardı ve bana uzattı. Ardından sessizce ağlamaya başladı. Bu, yüreğime saplanan bir şiş gibi canımı yaktı. “Eylemlerinin sonuçları olduğunu öğrenmek gerek,” dedim.

Lauren hıçkırıklar içinde iki büklümdü. Gözlerindeki yaşlar yüzünden aşağı aralıksızca boşalmaktaydılar. “Lütfen,” dedi. “Lütfen beni gönderme.”

Derin bir nefes aldım ve şöyle dedim, “Altı ay. Altı ay boyunca eve gelemezsin.”

Lauren inildi. O kadar kötü bir sesteki ki kendi gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

Ona, “Bu senin iyiliğin için,” dedim. “Seni incittiği kadar beni de incitiyor. Seni doğru dürüst yetiştirmeye çalıştım. Fakat başarısız oldum. Bunu görüyorum. Mala zarar vermek ve yalan söylemek. Böyle şeyler yapamayacağını öğrenmen lazımdır. Kadın sana inansaydı ne olacaktı?”

Aynı kalışımız o kadar acı vericiydi ki aklımdan silmeye çalıştım. Üzerine konuşmadık. O aylar boyunca sabahları gelen kuşlar daha da büyük bir destek oldular. Sevecek bir şeye ihtiyacım vardı.

O karanlık dönem bittikten ve Lauren geri döndükten sonra bazı önlemler aldım. Kapıyı üç kez kilitliyor ve laptopu kilit altında tutuyordum. Keçeli kalemleri kaldırmadan önce sayıyordum. Kolay değildi ancak onu güvende tutuyordum.

Lauren değişmiş görünüyordu. Hâlâ gürültücüydü ancak bu biraz kuru gürültüydü, öfkesi çok daha küçük bir çocuğununki andırıyordu. Kızım dersini aldı diye düşünüyordum.

Bu akşam hiç keyfim yok, bu yüzden naneli sıcak çikolata yapıyorum.

Naneli Sıcak Çikolata tarifi, hazırlayan Ted Bannerman. Şütü ısıtın. Çikolatayı parçalara bölün ve eritin. Dilediğiniz kadar nane likörü ekleyin. Viski de ekleyebilirsiniz. Zaten gece gece dışarı da çıkacağınız yok! Hepsini homojen ve kıvamlı bir sıvı hâlini

almalı. İsterseniz doğranmış taze nane de koyabilirsiniz. Kulplu uzun bir bardağa doldurun. Kulplu uzun bardağınız yoksa bir kupaya doldurun. (Benim yok.) Ardından üzerine krem şanti, damla çikolata ve kurabiye parçaları dökün. Bunu yiyebilmek için kaşığa ihtiyacınız olacak.

Sıcak çikolatayı yavaşça hazırlamaktan hoşlanıyorum, çikolatayı karıştırıyor ve bir şeyler düşünüyorum. Elimi cebime götürdüğüm esnada yaptığım şey tam olarak bu. Düşünmek için bunu sıklıkla yapıyorum ve elime bir kâğıt parçası geliyor. Yüzümü ekşiterek kâğıdı açıyorum. *Katil*. Kuşların öldürülmelerinin ardından hazırladığım şüpheli listesi bu. Lauren'ın tebeşirlerinin altında bırakmış, mutfak dolabına kilitlemiştim. Cebime nasıl girmişti? Lauren'ın isminin altına yeni bir isim eklenmişti. Kimin elyazısı olduğunu çıkaramıyorum.

Anneciğim

Eh, bu ziyadesiyle acımasızca ve korkutucu bir şaka. Kuşları öldürmesi mümkün olmayan tek bir kişi varsa, o da anneciğimdir. Çünkü o gitti.

Listeyi yırtıyorum ve çöpe atıyorum. Naneli sıcak çikolatanın bile faydası olmuyor.

LAUREN

Lütfen gelin, Ted'i cinayet ve diğer suçlardan ötürü tutuklayın. Bu eyalette ölüm cezası var, bunu biliyorum. Sosyal bilgiler ödevimi yapmaya zorluyor. Ödevim bitince, bu kaseti posta kutusuna atmaya çalışacağım. Umarım bulan birileri olur.

Ted ne zaman ormana gitse bıçağı yanına alıyor. Ya o gidecek ya da ben. Fakat bu iş ormanda sonuçlanacak, diğerlerini gömdüğü yerde. Ufak birer mum gibi söneceğiz, geriye huzur dolu bir karanlıktan başka bir şey kalmayacak. Bunun için sabırsızlanıyorum aslında. Acıdan ibaretim, acı için yaşıyor, acıyla var oluyorum. Ölmekten başka bir amacım bulunmuyor.

Buradayken onu duyamayacağımı düşünüyor fakat duyabiliyorum. Ya da belki kapıyı kapatır kapatmaz varlığını unutuyordur. Aptal tarifleriyle kafayı bozmuş bir ahmak. Çilekli ve sirkeli sandviçi o bulmadı. Yemek kanalından gördüğünü ben bile biliyorum. Kediyle konuşurken –ne demişti ya?– bir hisler günlüğü yazmaya başlamaktan bahsettiğini duydum. Tam bir AHMAK. Fakat bu fikri onlar sayesinde elde ettim, o yüzden şansım yaver gitti de diyebiliriz. Okuyup dirsek çürütmedim belki ama plan yapma konusunda iyiyimdir.

Kayıt cihazını koridordaki dolabın içinde buldum. Bir tek bu

dolabı kilitli tutmuyor. Sanırım sebebi içinde eski gazete yığınlarından başka hiçbir şeyin olmaması. Fakat ardından kayıt cihazını burada ve kaseti içinde bulunca, Aradığım fırsat bu, diye düşündüm.

An itibariyle karanlıkta oturuyorum ki geri geldiği takdirde her şeyi bulduğum yerine koyabileyim. Kaset oldukça eski, üzerinde sarı ve siyah renkli bir etiket var. Notlar. Kaseti dinlemiyorum; içinde ne olduğunu biliyorum. Midemde bir sıcaklık var. Üzerine kayıt yapma fikri iyi hissetmemi sağlıyor. Ancak bir yandan da korkuyorum.

Normal biri olmak –her an için bir şeylerden korkmamak– nasıl bir his merak ediyorum. Belki herkes her an bir şeylerden kork– Tanrım, geri dönüy...

OLIVIA

Düşüncelerimi kaydetmeyi deneyip duruyorum ancak uğultu aşırı şiddetleniyor. Çığlığa dönüşüyor. Kafam ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. Dayanamıyorum, dayanma gücüm kalmadı.

Ooooooooooooo, metal metale sürtüyor, metal zavallı beynime, yumuşacık kulaklarıma, narin kemiklerime işkence ediyor... Kafamın içinde bir çekiç sesi. Ses, uğultunun altında kalmış bir şekilde konuşmaya başladığında, hemen idrak edemiyorum.

“Olivia,” diyor. “Olivia.” Sesi bir kelebeğin kanat çırpışından daha kuvvetli değil. OOOoooooooo.

Merhaba? Kanepenin altından çıkıyorum. Neredesin? diye soruyorum, ancak seslenenin bir ted olduğu ve dediklerimi anlamadığı düşünüldüğünde, televizyonla konuşmam kadar saçma geliyor.

“Olivia, buradayım.”

Kalbim giderek daha şiddetli atmaya başlıyor. Bir şeyin eşigindeyim. Becerebilirim tekrar kurtulamayacağım bir keşif olacağını biliyorum. Bir yanım kanepenin altına geri dönmeyi ve unutmayı istiyor. Fakat bunu yapamam. Doğru olmaz.

Sesi ve nereden geldiğini tanıyorum. Yanılmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Mutfaktaki kutuma gidiyorum. O bir kutu değil tabii, sadece ben ona kutu diyorum. Eski kasa tipi buzluklardan bir tane. İçinde uyumaktan hoşlanıyorum – karanlığından ve sessizliğinden. Fakat bazen Ted üzerine eşya yığıyor. Ağırlıklar. Şu anda olduğu gibi.

Kulağımı yaklaşıtıyorum. Uğultu opera söyleyen bir kadının sesi kadar yükseliyor. Fakat altında onun sesini hâlâ duyabiliyorum.

“Merhaba?” diyor, ağlamaklı sesi bir fısıltıdan farksız. “Olivia?” Kelimeler belli belirsiz çıkıyorlar, sesi zayıf ve hüznü geliyor, ancak kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Orada, karanlıkta kıvrılmış bir biçimde yattığını hayal ediyorum. Islak nefesini duyabiliyorum.

Lauren, “Yemeği kötü yaptım diye sinirlendi,” diyor, hava deliklerinden gelen sesinin ürkütücü bir tonu var. “Hem de çok sinirlendi. Daha önce bir tek alışveriş merkezinde olanlardan sonra bu kadar sinirlenmişti...” Nefesi insanların ağlamaktan yoruldukları vakit bir an için istemsizce kesilmesine benzer şekilde kesiliyor.

Aklım doğru dürüst çalışmıyor, duvarların içindeki fare gibi koşturuyor. Kürküm diken diken oluyor.

Kendi kendime, *Sakin ol, Olivia*, diyorum. *Nasıl olduysa buzluğun içinde kilitli kalmış. Dikkatsiz çocuk...*

Lauren, “Kendimi kilitlemedim,” diyor.

Olduğum yerde sırıyorum. *Beni duyabiliyor musun?* diye soruyorum. *Kedice biliyor musun? AMAN TANRIM!*

“Dinle. Ted beni buraya kapattı...”

Rahatlamış bir biçimde, *Ne de aptalca bir aksilik*, diyorum. *Farkına vardığı vakit eminim ki çok pişman olacaktır... Şimdi, yapacağımız şey basit! Gidip Ted'i uyandıracağım, o da seni buradan çıkaracak.*

“Hayır, lütfen onu uyandırma.” Sesi bir çığlık gibi, tabii bir çığlık fısıltıya bu kadar benzeyebilirse. Korkunç. İçine *imdat* kelimesi karalanmış, kanla kaplı küçük terlikler giyiyor. Soğuğun kuyruğuma, omurgamdan yukarıya çıktığını hissediyorum. Lauren kendini toparlamaya çalışıyormuşçasına bir dizi kısa ve hızlı nefes alıp veriyor.

Yürüttüğüm mantık sonucunda, *Sonsuza dek orada kalmazsın, Lauren*, diyorum. *Orası benim yerim. Aslına bakarsan biraz bencilce davranıyorsun. Neyse, annen seni aramaya gelecek veya okul da gelebilir.. Okula gidiyor musun? Affedersin, hep unutuyorum.*

Lauren, “Hayır, Olivia,” diye fısıldıyor. “Düşün. Lütfen.” Buzluğa, boyutlarına bakıyorum. Ted’in kapağında benim için açtığı hava deliklerine. Benim için mi açmıştı ki? Cevabın kalın metal kapıdan, lastik contadan içeri sızdığını hissediyorum. Gerçeği idrak etmemle içim buruluyor, etim ve kemiklerim.

Evden gidince, bir yere gitmiyorsun, diyorum. *Burada kalıyorsun.*

Lauren, “İçeri giremediğinde bu benim içeride olduğum anlamına geliyor,” diyor. “Sırayla giriyoruz, sanırım.”

Düşünüyorum: Lauren’ın karanlıkta sessizce yattığını, Ted’le birlikte günlük aktivitelerimizi gerçekleştirmemizi dinlediğini. *Seni bir ayı aşkın süredir görmüyordum*, diyorum.

“O kadar oldu mu? Burada, karanlıkta zaman kavramı kayboluyor, ölü ya da diri olduğunu anlamakta güçlük çekiyorsun. Emin değildim. Fakat ardından duvarın ötesinden gelen sesini duydum ve henüz ölmediğimi düşündüm...”

Ah, diyorum. Ah, ah.

Lauren, “Bir süredir seninle konuşmaya çalışıyorum,” diyor. “Ağzımı fazla sıkı kapatmadığı vakitleri bulmam gerekti, uyurken ya da müziğin sesi fazla açık değilken. Notlar yaz-

dım. Ceplerine, pantolonuna, ulaşabildiğim her yere dağıttım onları... Sanırım bulamadın fakat o da bulamadı, bu da bir şeydir. Şansımıza neredeyse hep sarhoş geziyor.”

Amaçsızca kıpırdanıyor ve olduğum yerde daireler çiziyorum. *Üzgünüm, çok ama çok üzgünüm...*

Lauren iç geçiriyor ve nefesindeki ıslaklığı bir kez daha işitiyorum. “Hep özür diliyorsun,” diyor, sesi eski hâline biraz daha benziyor. “Hep Ted’in kendisini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyorsun.”

Bunu nasıl yapar? diyorum. Nasıl olur da kendi kızının üzerine kilit vurur...

Lauren yorgun bir kahkaha atıyor. “Büyü artık, Olivia. Ted’in kızı değilim ben.”

Fakat ona baba diyorsun.

“O da bana uslu durduğum vakitlerde kedicik diyor – bu bir kedi olduğum anlamına mı geliyor?”

Titriyorum ve kuyruğum dikeliyor. *Kedicik diye bana diyor, diyorum.*

Lauren, “Biliyorum,” diyor. “Geçen yıllar boyunca bir sürü kedicik geldi.”

Ted’in beni ormanda bir yavruyken bulduğu geceyi ve kordonun bizi bir araya getirdiği geceyi düşünüyorum. Çamurla kaplı kol ağızlarını. Arabanın arkasındaki koltuğun daha yeni boşaltılmış gibi gelen kokusunu. Beni bir çocuk battaniyesine sarmıştı. Belki de gece vakti kol ağızlarında çamur ve bir çocuk battaniyesiyle ne yaptığını merak etmem gerekirdi.

Ne kadardır buradasın? diye soruyorum.

Lauren, “Bilmiyorum,” diyor. “Küçüklüğümden beri.”

Onca zamandır, diyorum. Aynaya bakarken aslında bir kapı olduğunu öğrenmek gibi bir his. Ted’e hakikaten zarar verebilirim, bunu yapabilirim. Tanrım, diye fısıldıyorum, ne kadar da korkunç.

“Korkunç olanın ne olduğunu bilmiyorsun.” Lauren derin bir nefes alıyor. “Bunu bir kez anlatacağım ve bir daha bahsetmeyeceğim.”

“Bir zamanlar ailemle yaşıyordum. O zamanı pek iyi hatırlamıyorum. Çok öncedendi ve küçüktüm. Beni aldığı güne dair, havanın asfaltın üzerinde yumurta pişirilebilecek kadar sıcak olması haricinde pek bir şey hatırlamıyorum. Sanırım bunu bir zamanlar annem söylerdi fakat bundan emin değilim. Lauren gerçek adım değil. Gerçek adımlı da hatırlamıyorum.

“Fakat beni buraya ne zaman getirdiğini hatırlıyorum. Evi sevmiştim, tozlu ve pisti, annem asla toz toprak içinde oynamama izin vermezdi. Kontrplakların üzerindeki delikleri sevmiştim; gemideki pencerelere benziyorlardı. Bunu ona söylemiştim ve bana çok akıllı olduğumu söylemişti. Adının Ted olduğunu ve ailem yokken benimle ilgileneceğini söyledi. Ters giden bir şey olduğunu düşünmedim. Neden düşünecektim ki? Daha önceden de yaşanmıştı, birilerinin yanına bırakılmışım. Komşuların falan. Ebeveynlerim çok sık partiye giderlerdi. Annem eskiden hep odama gelir ve geceleyin dışarı çıkmadan önce öperek iyi geceler dilerdi. Kokusunu hatırlıyorum. Sardunya gibi kokardı. Eskiden onlara “barbunya” derdim. Tanrım, küçükken ne kadar da aptaldım. Sanırım buraya düşmemin sebebi de bu. Neden bahsediyordum?”

Ted’in seni... kaçırdığını günü anlatıyordun, diyorum. Her kelime dilimde ufak birer çakıl taşı varmış hissiyatı yaratıyor.

Lauren, “Evet,” diyor. “O gün acayip sıcaklamıştım, mayom, iç çamaşırlarım ya da ona benzer bir şey kaşındırıyordu. Ted’e söyledim, sıcak bastığını söyledim. Belki de ona bu fikri veren buydu. Mutfaktaki buzlukta dondurma olduğunu ve gidip alabileceğimi söyledi. Mutfak korkunç bir hâldeydi, mutfak evyesinin içi yıkanmamış tabaklarla doluydu, eve

söylenen yemeklerin çöpleri tezgâhların üzerinde dağ olmuşlardı. Hoşuma gitmişti, sıradan bir yetişkin değil gibi görünmüştü.

“Köşede, üzerinde asma kilit bulunan büyük bir kasa tipi buzluk vardı. Benzerlerini garaj ve bodrum katlarında görmüştüm. Mutfakta ise ilk kez görüyordum. Asma kilit açıldı, ben de kapağını kaldırdım. Yüzüme soğuk hava vurmasını bekliyordum fakat öyle olmadı. Ardından buzluğun fişe takılı olmadığını gördüm. Kollarımın altında eller hissettim ve havalandım, kendimi buzluğun içinde, yumuşak battaniyelerin üzerinde buldum. Kendi battaniyem de yanımdaydı. Onu saklamama izin vermişti. Sarı renkteydi ve üzerinde mavi kelebekler vardı. Yumuşacık. Kelebekler solup gittiler. İçerişi bozuk tavuk gibi kokmasına rağmen korkmamıştım. Ancak kapak üzerime kapandığı vakit yalnız kaldım. Karanlığın içinde gökyüzündeki bıçak yaralarını andıran yıldızlar vardı. Kapağın üzerinde açtığı hava delikleri. Beni dışarı çıkarması için bağırdım.

“Ted, ‘Artık güvendesin,’ dedi. ‘Bu, senin iyiliğin için.’

“Adını hatırlıyordum ve yetişkinler için büyük önem taşıdıklarını biliyordum, bu yüzden ona, ‘Lütfen, çıkmama izin ver, Ted,’ dedim. Fakat o vakitlerde d’leri telaffuz etmekte zorlanıyordum. Yani ağzımdan ‘Teb’ olarak çıktı. Ve dışarı çıkmama izin vermediğinde sebebinin bu olduğunu düşündüm – adını yanlış söylediğimi ve onu sinirlendirdiğimi. Nasıl söylersem söyleyeyim çıkmama izin vermeyeceğini anlamam biraz zaman aldı.

“Başta, uzun zaman boyunca, dolabın içinde yaşadım. Deliklerden içeri su döktü ve ağzımı açarak içtim. Aynı şekilde şeker parçaları attı. Bazen kurabiye, bazen de tavuk parçaları. Sabah akşam yüksek seste müzik dinliyordu. Belki de pazar okulunda anlattıkları cehennem denen yerdeyimidir diye dü-

şündüm. Fakat cehennemin ateşle dolu olması gerekiyordu ve bulunduğum yer fazlasıyla ıslak ve soğuktu, kemiklerime kadar üşüyordum. Bir süre sonra hiçbir şeyi fark etmemeye başladım, kokuyu bile. Zaman bir çizgi olmayı bıraktı ve anlamını yitirdi.

“Bedenim ve benliğim için yeni bir dil öğrenmem gerekti. Kutunun dilini. Yürümek yerine ayağımı birkaç santim oynatmam anlamına geliyordu. Bu bir yolculuktu. Bir zamanlar yaptığım üzere olduğum yerde hoplayıp zıplamak ya da dans etmek yerine, ellerimi sıkıyor ve açıyordum. Bazen kan tadı alabilmek için yanağımın içini ısırdım. Yemek yiyormuş gibi yapıyordum.

“Ses çıkardığım ya da dolabın duvarlarına vurduğum takdirde, delikten içeri kaynar su döküyordu. Göremiyordum fakat yanıkların kötü olduğunu derimin kalkmasından anlamıştım. Yılan derisi gibi. Kötü kokuyordu ve canım o kadar yanıyordu ki ölmek istiyordum.

“Bir gün müzik kesildi. Üzerimde bir ışık patlaması yaşandı. O kadar parlaktı ki gözlerimi kapalı tutmam gerekti, karanlıkta çok uzun süre geçirmiştim. Onun, ‘Hadi seni temizleyelim,’ dediğini duydum.

“Beni dolaptan çıkardı. Kaynar su geleceğini düşündüğüm için ağladım fakat musluktan akıyordu ve serindi. Sanırım evyenin içinde ben ayakta dururken beni yıkadı. Ardından yanıklarına rahatlatıcı bir şey sürdü ve üzerlerini gazlı bezle kapattı.

“Ted, ‘Senin için pencerelerin üzerine tahtalar çaktım,’ dedi. ‘İçerisi loş. Gözlerini açmayı deneyebilirsin.’

“Dediğini yaptım – önce çok az araladım, sonra kısık bir şekilde açtım. Evin içerisi loştu ve kocamandı. Her şey sarsılıyor ve titriyordu. Kutuda o kadar çok vakit geçirmiştim ki gözlerim mesafeyi nasıl algılayacaklarını unutmuşlardı.

“Bana bir sandviç verdi – salam, peynir ve domatesli sandviç. Yıllardır yediğim ilk sebzeydi ve vücudum kendine geldi. Önceden, eski hayatımda, tabağımdaki domatesleri kenara iterdim. Şimdi ise gülesim geliyor. Ben yemek yerken o da dolabı temizledi ve yeni battaniyeler koydu. Titredim – bağır-mak istedim. Bu, tekrar içeri gireceğim anlamına geliyordu. Sandviçimi bitirdiğim anda müziği tekrar açtı. O kadını. On-dan öylesine nefret ediyorum ki.

“Ted, ‘İçeri gir,’ dedi. Kafamı hayır anlamında salladım. ‘Se-nin için tertemiz ettim. Gir hadi.’ Girmeyince sürahidenden do-labın içine bir şey döktü. Kekremsi kokusu boğazımı kavur-du. ‘Battaniyelerin hepsi ıslandılar,’ dedi. ‘Boşu boşuna vakit harcadım.’ Ardından beni kaldırdı, dolabın içine geri koydu ve kapağı kapadı. Asma kilidin kulağımın yanına kapanırken çıkardığı sesi asla unutmayacağım. Çatırt, aynı elmayı kesen bir bıçak gibi.

“Buzluğun dibi sirkeyle dolmuştu. Yanık tenim üzerinde ateşe benzer bir etkisi vardı. Dumanı boğazıma takılıyor ve gözlerimi yaşartıyordu. Hava deliklerinden içeri kaynar su dökmeye devam etti. Kötüydü, hava âdeta aside dönüşmüştü.

“Ted, ‘Müzik çalınca, içeri gireceksin ve sessizce orada duracaksın,’ dedi. ‘Aylaklık yapmak yok. Karşı gelmek yok. Müzik çaldığı sürece içeride kalacaksın, sessiz ve uslu duracaksın.’

“Bunu kaç kez yaşadık bilmiyorum. Sanırım geç öğreniyordum. Sonunda tam olarak pes de etmedim aslında. Vücu-dum istemsizce dediklerini yapmaya başladı. Artık ne kadar istersem isteyeyim, müzik çalarken buradan çıkamıyorum. Ev yansa yine çıkamam.

“Diğerlerinden fazlasına dayanabiliyorum, bu yüzden daha uzun süre boyunca hayatta kaldım,” diyor Lauren. Bir an için sesinde bir gurur belirtisi duyuluyor. “Ted bunu psi-

kolojik sorunlarımdan ötürü yaptığını söylüyor. Fakat hayatta kalmak benim için yeterli değil. Yaşamak istiyorum. Buradan çıkacağım ve sen de bana yardım edeceksin.”

Beynim anlattığı onca şey karşısında neye uğradığını şaşırmış durumda. Odaklanmaya çalışıyorum. *Tabii ki yardım edeceğim, diyorum. Seni buradan çıkaracağız.*

Lauren, “Eh, denememiz gerek,” diyor. Sesi o kadar olgun ve yorgun geliyor ki. Her şeyi gerçek kılıyor. Korkuyu kuyruğumda hissediyorum.

Yatak odasında, Ted’in iniltisi yükseliyor. Başı çok ağrıyor olmalı. Dönüp doğrulurken yatak gacırdıyor. Ayakları tok bir sesle yere iniyorlar. Çıplak ayaklarını fayanslara sürerek yürüdüğünü işitiyorum. Duştan su sesi geliyor.

Boğuk bir sesle, “Olivia,” diyor. “Kedicik.” Müziğin sesi yükseliyor.

Lauren, “Yanına gitmelisin,” diyor. “Normal davranmalısın.” Hıçkırığa benzer çok kısık bir ses duyuyorum. Ağlamak için kendisini zor tutuyor.

Yukarı çıkıyorum ve banyoya giriyorum. Buhar yükseliyor, su fayansları dövüyor. Bazı kediler suyu sevmez, biliyorum fakat ben buraya bildim bileli bayılıyorum. İlginç kokular, havaya zarif şeritler hâlinde yükselen buhar, musluktan akan sıcak damlaların tadı.

Akan suyun altında duran Ted’in düz ve parıltılı saçları bir foku andırıyor. Su üzerine metalden küçük oklarmışçasına düşüyor. Her zaman olduğu üzere fanilas ve iç çamaşırıyla yıkanıyor. Üzerinde şeffaf katlar oluşturan ıslak kumaş, üzerine zoraki bir şekilde geçirilmiş, ikinci bir teni andırıyor. Vücudu asla ışık görmüyor. Yara izleri kıyafetinin üzerinden belli oluyor. Sarhoşluğunun vücudundan dalgalar hâlinde yayıldığını ve buhara karıştığını görür gibiyim.

Aranıyor da aranıyorum, aramızda gerçekleşen büyük değişikliğe dair bir iz bulmaya çalışıyorum. Fakat her zamanki

gibi görünüyor, geçmişe dönmüş ve orada takılı kalmış Ted gibi.

Alnını duvara yaslayarak, “Teddy, anneciği ve babacığıyla göle gitti,” diyor. Sesi kısık ve uzaklardan geliyor. “Coca-Cola’nın cam şişesi soğuk ve buzluymuş. Şişenin ağzından buzların melodisi geliyordu. Ve babacığım, ‘İç bakalım, Teddyciğim, şifa olsun oğluma,’ demişti.”

Duş musluğunu kapatıyor ve bu acı verici bir eylemmişçesine inliyor. Yatak odasına gidiyor. Takip ediyorum, hiç tanımadığım biriymişçesine yakından izliyorum. Belki de onu hiç tanımamışımdır. Başını eğiyor ve sırtı inip kalkmaya başlıyor. Sanırım ağlıyor.

Şimdi sıra onu güldürene dek mırlama, sırnaşma ve başımı sürme görevimi gerçekleştirmekte. Fakat şu anda duvarlar uğulduyormuş, eğilip bükülüyormuş gibi görünüyorlar. Kafamın içinde ve etrafımda kötü şeyler geziniyor. Ted’e duyduğum nefret o kadar yoğun ki bir yay gibi geriliyorum ve kürküm diken diken oluyor. Kordon beni Ted değil de herhangi başka birine bağlamış olsaydı keşke.

Cevap verip vermeyeceğini merak ederek, *Lauren’a neden böyle davranıyorsun?* diye soruyorum. Verebileceği mantıklı bir cevap yok, diğerlerini ise düşünmeye dahi tahammül edemiyorum.

Fakat normal davranmalıyım. Denemeliyim. Mırlıyorum ve başımı avucunun içine bastırıyorum. Eli de başım da soğuk. Müziğin sesini açıyor.

Demek ki RAB’bin neredeyse kaçmayı başardığım gün burada kalmamı istemesinin sebebi buymuş. Ted’e yardım etmem için olduğunu düşünmüştüm, meğer Lauren içinmiş.

TED

Bugün biraz deli gibiyim. Geçen gece tavan arasındaki yeşil çocuklar zıvanadan çıkmışlardı. O yüzden bu sabah biraz kendimi kaybetmiş olmama şaşırmadım. Stresliydim.

Kendime geldiğimde nerede olduğumu daha gözlerimi açmadan anlamıştım. Sokağın ve ormanın kokusunu alabiliyordum, asfaltın, çöp kutularından gelen çürümüş kokunun. Çöplerin toplanma günü. Gözlerimi açtığım vakit ne göreceğimi biliyordum. Ve tahmin ettiğim yerde, sarı renkli ve yeşil detaylı evin karşısında duruyordum. Perdeleri kapalıydı, içindeki boşluk ise sokağa ve oradan dünyanın geri kalanına doğru yankılanıyor gibi görünüyordu.

Şivavalı kadın ölmüş olabilir. Belki de evine tekrar tekrar gitmek zorunda bırakan onun hayaleti. Hayal ediyorum. Gözlerim bembeyaz ve boş bakıyorlar, ardını gösteren gri eliyle elimden tutuyor, evinin önündeki kaldırımındaki o noktaya götürüyor, beni oraya tekrar tekrar gitmek zorunda bırakıyor... peki bana anlatmaya çalıştığı şey ne?

Yaşadığım strese bir son vermenin tek yolu, Lauren'la yaşadığım sorunları çözmek. Bu yüzden böcek adama o soruyu sormam gerekiyor. Konuyu oraya dikkatlice getirmeye çalışı-

yordum, ancak işler çığırından çıkıyor. Lauren'ın ne olduğunu çözmek gerek. Ne olduklarını.

Bu esnada bir karar alıyorum: Kızım ve kedim için kendi hayatımı sekteye uğratmaya devam edemem. Arada bir kendim için de bir şeyler yapmalıyım, aksi takdirde mutsuz olurum ve mutsuz bir ebeveyn iyi bir ebeveyn değildir.

Bu yüzden yarın biriyle buluşacağım. Heyecanla bekliyorum!

OLIVIA

Lauren'la tekrar konuşmadan önce birkaç gün beklemem gerekiyor. Ted hep etrafta dolanıyor, içiyor ve hüzünlü şarkılara eşlik ediyor. Buzluğun kapısını *patiliyorum* ancak cevap vermiyor.

Üç gece sonra Ted dışarı çıkıyor. Islık çalıyor ve üzerinde temiz bir gömlek var. Dışarı çıkıp kapıyı çekiyor ve üç kilidi *tak* sesleriyle tek tek kilitliyor. Nereye gidiyor ki?

Yüze kadar sayıyorum, yeterince uzaklaşması ya da cüzdanını falan unuttuysa geri gelmesi için ona zaman tanıyorum. Plaktaki kadın sessizce memleketini anlatan bir şarkı iniliyor. Koşarak mutfığa giriyorum ve buzluğu tırmalıyorum.

İyi misin? Dolabı endişeli bir biçimde patiliyorum. Orada mısın?

“Buradayım.” Müziğin bastırdığı sesini duymakta zorlanıyorum. “Hakikaten gitti mi?”

Evet, diyorum. *Üzerine temiz bir gömlek giydi. Bu, genellikle biriyle buluşacağı anlamına geliyor.*

Lauren, “Ava çıkmış,” diyor. Ted’in randevulaşmasından nefret ediyor. Artık sebebini biliyorum.

Etrafı adımlayarak, *Pekâlâ*, diyorum. *Seçeneklerimizi değerlendirelim. Bağırıp yardım isteyebilir misin?*

Lauren, “İsteyebilirim,” diyor. “Yani en azından istemiş-tim. Fakat kimse gelmedi. Duvarlar kalın. Sesin dışarı çıka-bildiğini zannetmiyorum. Bir kedinin kulaklarına sahipsin, unuttun mu? Buna rağmen senin dahi beni duyamayacağını düşünmeye başlamıştım.”

Hm, diyorum. Haklısın. Bu seçeneği listeden silelim.

Lauren, “Sıradaki seçenek nedir?” diye soruyor.

An itibariyle kendimi korkunç hissediyorum çünkü liste-de tek bir seçenek vardı. *Liste burada son buluyor.*

“Bu senin suçun değil.” Lauren beni teselli etmeye çalışı-yor ve nedense bu en çok kuyruğumu acıtıyor. “Bazen katla-nabiliyorum,” diyor. “Pembe bisikletimi seviyorum ve evin içinde sürebiliyorum. Televizyon var. Sinirli olmadığı sürece bana yemek veriyor.” Lauren kıkırdıyor. “Bazen internete bile bakmama izin veriyor. ‘Başımda durduğu’ takdirde.”

Boğazımda ve kuyruğumda tüy yumağı kusmaya çalış-maktan daha fena bir his var. Ne yapabilirim ki? Çaresizce *patiliyorum*. Kendimi bildim bileli kedi olmaktan memnun-dum, ancak artık bundan emin değilim. *Ellerim olsaydı seni çıkarabilirdim, diyorum.*

Lauren, “Ayaklarım olsaydı buradan kendi başıma çıkabi-lirdim,” diyor. “Fakat bana yardım edebilirsin, Olivia. Yap-man gereken sadece bir şey var.”

Ne istersen, diyorum.

Lauren, “Müziğin sesini kısmasını sağla,” diye nefes veri-yor. “Tek yapman gereken bu. Müzik açıkken hiçbir şey yap-a-mıyorum. Böyle olmasını uzun zaman önce sağladı. Anladın mı? Müziğin sesi kesilmeli ya da duyamayacağım kadar kısıl-malı.”

Peki! Sonra ne olacak?

Buzluğun üzerine yığılmış kurşundan yapılma ağırlıklar ve denge ağırlıkları, uğursuz topraklardaki terk edilmiş kale-lere benziyorlar.

“Beni buradan çıkarabilirsin, Olivia. İncil’e yaptığın şeyi yapman yeterli.”

Başıma bir şey gelirse diye bunları kaydetmem iyi olurdu. Fakat buna cesaret edemiyorum.

Ted televizyonda çamurun içinde bağırarak arabaları seyrediyor ve şişedeki viski seviyesi giderek azalıyor. Televizyonu izlerken müziği açık bırakıyor. Motorların kükreyişi altında bir banjo melodisi duyuluyor ve kadın barlarla aşk hakkında bir şarkı söylüyor. Bilinci kapanmak üzere. Viski ve yorgunluk kollarını etrafına doluyorlar, Ted’i yere doğru çekiyorlar.

Mırlıyorum ve yanına gidiyorum. Fakat ardından duruyorum ve kuyruğum aniden dikeliyor. Yay gibi geriliyorum. Müzisyen banjoya vurduğunda ise *inliyorum*.

“Ne oldu?” Ted elini uzatıyor.

Banjo tıngırdayıyor ve hızla kanepenin altına kaçıyorum.

Ted, “Çok şapşalsın,” diyor. Şarkıyı değiştiriyor, o etkileyici sesin söylediği hüzünlü şarkı başlıyor. Müzikle birlikte hüngür hüngür ağlıyorum.

Ted, “Seni aptal kedi,” diyor. Pikabın sesini piyano ve kadının sesleri hayal meyal duyulabilinceye, havadaki bir fısıltıya andırıncaya dek kısıyor.

Patimi savuruyorum. Dışarı çıkmıyorum.

Bıkkın bir biçimde, “Hey, Olivia,” diyor. “Neyim ben? Uşağın mı?” Fakat sesi biraz daha kısıyor. Bundan daha fazla kısımayacağını düşünüyorum.

Kanepenin altından çıkıyorum.

Şefkatli bir sesle, “Ah,” diyor. “İşte buradasın. Varlığınla bizi şereflelendirmeye mi karar verdin?”

Yavaşça numaralarımı sergilemeye, istediklerini yapmaya başlıyorum. Bilekleri etrafında sekiz çizerek geziniyor, mırlıyorum. Kulaklarımı kaşımak üzere eğiliyor. Başımı yüzüne

sürtmek için geriliyorum. Bir an için beni kandırıyor mu diye düşünüyorum. Belki de birazdan kafamı tutacak ve boynum kırılıncaya dek çevirecek.

“Hey,” diyor. “Kedicik.” Sesindeki sıcaklık, sırtımdan kuyruğuma kadar giden buruk bir hisse kapılmama neden oluyor. Bana ipeksi kürküm ya da Gece Vakti kadar yakın geliyor. Onun beni kurtardığını düşünmüştüm. Birbirimizin birer parçası olduğumuza inanmak üzereydim. Şimdi ise düşüncesi dahi midemi bulandırıyor.

“Ne oldu? Boğazına kemik falan mı takıldı? Gel bir bakayım.” Nazikçe kucağına alıyor ve çenemi açıyor.

“Hayır,” diyor. “İyisin, kedicik.” Mırlıyorum ve kucağına yerleşiyorum, elini nazikçe sırtıma koyarak bir aşağı bir yukarı okşamaya başlıyor. “Bu aralar çok dışarı çıktım,” diyor. “Birbirimizden uzakta çok vakit geçirdik. Evde daha fazla bulunacağım, sana söz veriyorum. Bugünden itibaren.”

Patilerimi öfkeyle savuruyorum ve mırlıyorum.

Ted, “Televizyonu kapatmamı mı istiyorsun?” diye soruyor.

Daha kuvvetli mırlıyorum. *Senden kaçıp uzaklaşacağız*, diyecekken bir an için düşünüp vazgeçiyorum. Ted, Lauren gibiyse ve kedi dilini anlıyorsa? Bu, korkunç bir ihtimal – bunca zamandır beni dinlediği anlamına gelir.

Uykulu bir şekilde, “Müziğin sesini tekrar açmam gerek,” diyor fakat kuyruğumla çenesinin altını okşuyorum. Her zaman olduğu gibi Ted’i rahatlatmak için ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyorum ve gözleri tam da tahmin ettiğim gibi kapanıyorlar. Nefesi ağırlaşıyor ve normale dönüyor, çenesi göğsüyle buluşuyor. Bir an için onu seyrediyor, hissedecek bir şeyler arıyorum. Onu bu hâle getiren bir şey ya da biri olmalı, ancak artık bunun bir önemi yok.

Uyurken olduğundan çok daha genç görünüyor.

Lauren'a, *Başardım*, diyorum. *O uyuyor.*

Lauren, "Hakikaten uyuyor mu?" diye soruyor. "Güvenli olduğundan emin misin?"

Sese kulak veriyorum. Ted'in nefesi uzak odadan ağır ve düzenli bir şekilde duyuluyor. Ya şimdi ya hiç diye düşünüyorum. *Ooooooeeeeooooo*. Kafamın içindeki uğultu geri dönüyor, âdeta kulaklarımın içinde aklını kaçırmış bir eşek arısı var.

Evet, diyorum. Umarım haklıyım. Kafamı sallıyorum ve kulaklarımı ovuşturuyorum.

Lauren, "Buzluğun mutfak tezgâhına yakın durduğu yeri görüyorsun değil mi?" diyor.

Evet.

"En üstteki ağırlığı aşağı it. Biraz ses çıkaracaktır fakat çok fazla değil. Yere düşmesine izin verme ama. Sonra da buzluğun üstünden tezgâhın üzerine doğru it. Anladın mı?"

Beni göremediğini unutarak başımla onaylıyorum. *Anladım*, diyorum.

Yığının en üstündeki ağırlık bir tangirtıyla düşüyor. Boyutça ufak ve yuvarlanarak uzaklaşmaya çalışıyor. Patilerimle buna engel oluyorum ve tezgâhın üzerine iteliyorum. Ardından sıradakine geçiyorum. Ondan sonraki ise ağır. Biraz fazla kuvvetli itiyorum ve buzluğun üzerinden dünyayı sarsan kurşuni bir sesle yere çakılıyor. İkimiz de ölü kadar hareketsiz kalıyoruz. Dinliyorum. Kulaklarımdaki uğultu varken dinlemek bile çok zor. Lauren'ın yaşadığı korku nefes alıp verişinden belli oluyor. İçeri odada, Ted horlamaya devam ediyor. Üzerimden bir yük kalkmışçasına, *Hâlâ uyuyor*, diyorum.

Kısa süre geçince Lauren şöyle diyor. "Yere düşürme, anlaştık mı, Olivia?"

Tamam, diye fısıldıyorum. *Düşürmeyeceğim*. Sonrasında çok ama çok dikkatli davranıyorum. Sonuncu, yığının en al-

tındaki ağırlık o kadar ağır ki, iterken patilerim acıyor. Her santimi bedbaht bir mücadele gerektiriyor. Fakat nihayet tezgâhın üzerine kayıyor ve metalik bir sesle diğer ağırlıklarla buluşuyor.

Hepsini çektim, diyorum.

Lauren, “Pekâlâ,” diyor. “Geliyorum.”

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve hüzünlü bir pati savuruyorum. Korkuyorum nedense. Acaba nasıl biri?

Gözlerimi sıkıca kapalı tutarak, *Biliyor musun, Lauren, diyorum, Seni gerçek hayatta daha önce gördüğümü sanmıyorum. Tuhaf değil mi bu? Dışarıda bulunma konusunda hep sıramızı bekledik sanırım!*

Cevap gelmiyor.

Buzluğun açılmaya başladığını işitiyorum, yavaşça, meşakatkatli bir biçimde, kapağı kaldıran el zayıf ve titrekmişçesine. Kapağın duvara vurduğunu duyuyorum. Islak bir kıpırtı, bir iç çekiş. Sefaletin ve dehşetin kokusu dalgalar hâlinde yayılıyor. Pençeleri andıran zayıf ve beyaz eller, yaralarla kaplı bir vücut canlanıyor aklımda. Etrafı *patilemek* ve tortop olmak istiyorum.

Kendime, *Hadi ama, kedi, diyorum sertçe. Zavallı kızın içinde bulunduğu durumu daha da zorlaştırma.*

Gözlerimi açıyorum. Açık hâlde duran buzluk, karanlık bir mezarı andırıyor. Arka ayaklarımda yükseliyorum ve derinlerine bakıyorum.

İçi boş.

Ooooooooooooo, diye başlıyor uğultu.

Neredesin? diye fısıldıyorum. Ciddi anlamda ters giden bir şeyler var. Kafamdaki uğultu yükselerek bir çığlığa dönüşüyor, kafamı patilemeye ve pençelemeye başlıyorum. Sırf dursun diye koşup kafamı duvara vurmak istiyorum.

Lauren kulağımın dibinde, “Hey, kedi,” diyor. Çığlık ar-

tıyor. Bir yandan da nefesimi duyabiliyorum, kalbim ağaca vuran bir baltanın sesi gibi çarpıyor.

“Olivia,” diyor, “aklına mukayyet olmaya çalış.”

Tanrı aşkına, diyorum. Aklımı kaçırıyorum... Neden buzluğun içinde değilsin?

Lauren, “Orada hiç olmadım,” diyor.

Onu, varlığını ya da belki de kokusunu anlayamadığım bir şekilde hissedebiliyorum. Ya da kullandığım hissin adı henüz konulmamıştır. Aklımı yitirmeme ramak kaldı.

Lauren? diyorum. Neredesin? Ne haltlar dönüyor? Neden seni göremiyorum? Nedense – ve bunun gerçek olamayacağını biliyorum, fakat yine de böyle hissediyorum – nedense içimdeymişsin gibi hissediyorum.

Lauren, “Tam tersi, Olivia,” diyor. “Sen benim içimdesin.” Ve korkunç bir şey yaşanıyor. Vücudum titremeye ve değişmeye başlıyor. Sevimli kuyruğumun ve patilerimin yerinde, uzuvları bittikleri yerde, bir an için pembe renkli aç deniz yıldızları görüyorum. İpeksi kürküm yok, gözlerim ufak ve zayıf...

Ne, diyorum, nasıl yani... Bırak beni. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Bırak da sıcacık kutuma geri döneyim...

Lauren, “Ona bir bak,” diyor. “Kutu dediğin şeye. Gerçek karşında duruyor. Fakat görmeyi istemen gerek.”

Kasa şeklindeki buzluğa, duvara yaslı duran ve üzerine hava delikleri açılmış kapağına bakıyorum.

Lauren, “Sana bir not bıraktım,” diyor. “Fakat nasıl bir kedinin okuma yazması olabilir ki? Nasıl bir kedi konuşabilir ki?” Çığlık yeniden yükseliyor. Ooooooooooooo.

Hayal bu, diye patiliyorum. Şu ab gürültü kesilirse doğru dürüst düşünebilirim...

Lauren, “Birimiz hayal ürünü,” diyor. “O ben değilim.”

Git buradan! Kes şunu! Kes şu gürültüyü!

Lauren, “Olivia,” diyor, “ne yaptığına bir bak.”

Patimi uzatıyorum, pençelerimi çıkarmışım. Metal soğutucunun yüzeyini çizip duruyor ve acı dolu çığlığı andıran bir ses çıkartıyorum. *Eeeeeeeoooooooooooo* sesi pençelerimden geliyor, metali çizen pençelerimden. Gürültünün kaynağı başından beri benmişim. Fakat bu nasıl olabilir ki?

Lauren, “Uzun zamandır dikkatini çekmeye çalışıyorum,” diyor.

Çeliğe sürtünen pençelerin çığlığı yükseliyor. Dünya kaybolup tekrar belirmeye başlıyor. Patimin yerinde uzun ve pis tırnaklı bir el beliriyor, tırmalıyor ve tırmalıyor... *eeeeeeeeeeoooooooooooo*. Metale sürten pençeler. *Metale sürtünen tırnaklar*, diye fısıldıyor bir ses ve ıstırap içinde *inliyorum*, bağıriyorum, fakat bu bile diğer sesi bastıramıyor; fiziksel bir form alıncaya dek büyüyor, içimde korkunç bir çatırtıyla kırılan bir duvara dönüşüyor.

Lauren’ın sırtımı okşamasıyla kendime geliyorum. Fakat, nasıl oluyorsa, bunu bir kez daha içimden yapıyor. Yavru bir kediye andıran, ufak ve acınası miyavlamalarla, ağlamaya başlıyorum.

Lauren, “Şşşt,” diyor. “Sessizce ağlamaya çalış.”

Beni yalnız bırak, diyorum. Tortop oluyorum. Fakat etrafımı saran oymuş gibi hissediyorum.

Lauren, “Bunu yapamam,” diyor. “Hakikaten anlamıyorsun, değil mi?” Bir kez daha okşuyor. “Kaçmaya ilk çalıştığımda,” diyor, “ayaklarımı aldı. İki tahtanın arasına koydu ve bir balyozla kırdı. İkinci denememde ise aklımdan sen doğdun.

“Beni saçımdan yakaladığında kapıya kadarki yolu yarılamıştım. Buzluğun içine geri dönmektense ölmeyi tercih ettiğimi biliyordum, bu yüzden zihnimi buna odakladım. Fakat

bunun yerine başka bir şey gerçekleşti. Ortadan kayboldum. Nasıl oldu bilmiyorum. Sanki zihnim derin bir mağaraydı ve ben içine çekilmiştim. Hiçlikten sen geldin ve öne çıktın. Seni görebiliyordum, yaptıklarını hissedebiliyordum. Ted'in neler dediğini duyabiliyordum. Fakat televizyon izlemeye benzer bir histi. Vücudumuzda değildim. Sen vardın. Mırılıyor ve kucağında oturuyor, onu sakinleştiriyordun. Karanlıktan doğmuş ve beni kurtarmıştın.

Hayır, diyorum. Doğduğumu hatırlıyorum. Böyle değildi.

Lauren, "Hikâyeyi biliyorum," diyor. "Hatıralarını görebiliyorum. Ya da hatıraların sandığın şeyleri. Anne kedinle birlikte bir gediğin içindeydin..."

Evet, diyorum, tanıdık bir şey duymak bir nebze olsun rahatlatıyor.

Lauren, "Böyle bir şey yaşanmadı," diyor. "Zihin fazlasıyla zeki. Hayat güçleştiği vakit, sana kabul edebileceğin bir yalan uydurmayı iyi biliyor. Eğer sana kedicik diyen bir adam seni esir ederse – eh, zihninin de seni bir kedi olduğuna inandırır. Karanlık bir geceye ve seni nasıl kurtardığına dair bir hikâyeye uydurur. Fakat ormanda doğmadın. İçimde doğdun."

Gerçekti, diyorum. Gerçek olmak zorunda. Ufak ölü kardeşlerim, yağmur...

Lauren, "Bir bakıma gerçekler," diyor acı acı. "Ormanda gömülü ölü yavru kediler var. Onları oraya Ted koydu."

Ted'in bazı geceler ormandan döndüğü vakit ayakkabılarına yapışan toprağı düşünüyorum. Üzerindeki kemik kokusunu. Nefes almak için ağzımı sonuna kadar açsam dahi yeterince hava alamıyormuş gibiyim. Hakikatin kendine has bir ağırlığı var. Zihninizde yer ediyor. Lauren kulaklarımdaki zonklama geçene kadar okşamaya ve mırıldanmaya devam ediyor.

Neden buzluğun içindeymiş gibi davrandın?

Lauren, “Bana inanmayacağını biliyordum,” diyor. “Sana tek bir kişi olduğumuzu göstermenin bir yolunu bulmalıydım.”

Ah, diyorum çaresizce. *Senin psikolojik bir sorunundan ibaretim.*

Lauren, “Kendini kötü hissetme,” diyor. “Sen geldikten sonra işler iyiye gitti. Seni düzenli olarak kutudan çıkarmaya, beslemeye başladı. Onu sakınleştirdin. Yoldaş oldun. Buzluğ u seviyordun. İçinde kendini güvende hissediyorsun. Ve sen onu mutlu ettikçe, Ted ikimize de daha nazik davranmaya başladı. Artık kaynar su ve sirke dökmüyordu. Beni uyumaya gönderiyor ve yerime sen geçiyorsun.”

Bizi burada tutmaya yardımcı oluyorum, diyorum. Onunla ilgileniyor, bizi okşamasına izin veriyorum...

Lauren, “Hayatta kaldığımızdan emin oldun,” diyor. Zihnim ısınıyor. “Sarılıyorum sana. Hissedebiliyor musun?”

Evet, diyorum. Sevgi dolu kollar tarafından sarılmaya benzer bir his. Bir süre birbirimize sarılmış bir şekilde oturuyoruz.

Salonda, Ted inliyor.

Lauren, “Geliyor,” diyor. “Gitmeliyim. Fazla geçmeden geri dönmeye çalışacağım.”

Nazıkçe, teselli edercesine dokunuyor. “Aramızdaki kapıyı açtın, Olivia. Artık daha farklı olacak.” Ve ardından kayboluyor.

Eskiden zamanımın tamamını Ted’in eve gelmesini dileyerek geçirirdim. Şimdi tek istediğim uzak durması.

Tuhaf hissediyorum, çünkü her ne kadar korkunç bir durum olmasına karşın, Lauren’in yanımda olmasından hoşlanıyorum. Onunla konuşmaktan keyif alıyorum. Konuşuyor, oynuyor ya da birlikte oturmakla yetiniyoruz. Gerçekten hoş, kardeşlerimden birinin yanımda olmasına benzer bir his. Sa-

nırım Lauren da kardeşim sayılır. Sadece zihnimizde gerçekleşiyor olmasına karşın, okşadığı ya da sarıldığı hissiyatını uyandırabiliyor. Müzik, Lauren'ın vücudumuzu kullanmasına engel oluyor. Bağlanmaya ancak ağzının açık bırakılmasına benzediğini söylüyor ve böylesine soğukkanlı anlatabilmesi karşısında titriyorum, sesi bir çocuk olduğunu öylesine belli ediyor ki böyle şeylerin nasıl hissettirdiğini bilmemesi gerekiyor.

Bu gece, evin karanlığındaki kanepenin üzerine birlikte kıvrılıyoruz. Dışarıda, ağaçlar parmaklarını aralıyor, ay ışığının sızmasına izin veriyorlar. Kordon geceleyin görünmez bir hâl alan, siyahın yumuşak bir tonunda. Ted baygın, yarı-ölü sayılabilecek derecede baygın, üst katta yatıyor. Birbirimize fısıldıyoruz.

Lauren, “Ayaklarım olsaydı kaçabilirdik,” diyor. “Kaçar giderdik.”

Beni görebiliyor musun? diye soruyorum. Ben seni göremiyorum. Keşke görebilseydim. Nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum.

Ted evde herhangi bir yansıtıcı yüzey kalmadığından emin olmuştu.

Lauren, “Göremediğine minnettarım,” diyor. “Vücudumuza çok fazla şey yapıldı. Varlığını hissediyorum. Sıcacıksın – hoş bir his, yanımda biri oturuyormuş gibi.”

Vücudu, Lauren'ın birlikte yaşadığımızı söylediği vücudu düşünmemeye çalışıyorum. Ona yarı yarıya inanıyorum. Kürkümü, bıyıklarımı, kuyruğumu hissedebiliyorum. Bütün bunlar nasıl gerçek olamaz?

Bir tane daha var, biliyor musun, diyorum. Üç kişiyiz. Adı. Gece Vakti.

Lauren, “Üçten fazlayız diye düşünüyorum,” diyor. “Ba-

zen, çok derine indiğimde, onları duyuyorum. Duymamaya çalışıyorum. Küçüklerin ağlamalarından hoşlanmıyorum.”

Çok derine indiğinde mi?

“Başka seviyeler de var. Sana hepsini göstermem gerek.”

Korkunun karanlık bir tüyü andıran okşayışını hissediyorum. Bu hisse bir son vermek için huzursuzca mırlıyorum.

“Ne dersin, Olivia,” diyor ve nefesinin yeniden tıkanıldığını duyabiliyorum, “hiçbirimiz doğmasak daha iyi olmaz mıydı?”

Hayır, diyorum. Doğmuş olduğumuz için şanslı olduğumu düşünüyorum. Ve hâlâ hayatta olduğumuz için daha da şanslıyız. Fakat artık doğmanın ve hayatta olmanın ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim. Neyim ben? Görünüşe bakılırsa bildiğim her şey yalanmış. Bir seferinde, TANRI’yı gördüğümü düşünmüştüm. Benimle konuştu. Böyle bir şey yaşandı mı?

Lauren, “Ted’in tanrıları haricinde bir tanrı yok,” diyor. “Ormanda yarattıkları haricinde. Soğuk tüyün okşayışı devam ediyor. Kuyruğuma çıkıyor, sırtıma geri iniyor.

Buna izin vermeyeceğiz, diyorum. Buradan çıkacağız.

Lauren, “Aynı şeyi söyleyip duruyorsun,” diye çıkışıyor. Bir an için sesi eski Lauren gibi cırtlak ve kaba çıkıyor. Ardından yeniden yumuşuyor. “Kurtulduğumuzda ne yapacaksın? Ben bir etek giyeceğim ve saçıma pembe tokalar takacağım. Ted buna asla izin vermiyor.”

Hakiki balık yemek istiyorum. (Kendi kendime de, gideceğim ve tekir sevgilimi bulacağım, diye düşünüyorum.) Lauren’a, *Peki ya ailen?* diye soruyorum. *Belki onları bulabilirsin.*

Kısa bir duraksamanın ardından, “Beni böyle görmelerini istemiyorum. Ölü olduğumu düşünmeye devam etmeleri daha iyi,” diyor.

Fakat nerede yaşayacaksın?

“Burada, sanırım.” Sesinde bir umarsızlık var. “Ted’siz de idare edebilirim. Yalnız kalmak istiyorum.”

Herkesin birilerine ihtiyacı vardır, Lauren, diyorum sertçe. Bunu ben bile biliyorum. Seni okşayacak, hoş şeyler söyleyecek ve bazen de seninle sinirlenecek birine.

“Sen varsın.”

Doğru, diyorum şaşkınlıkla. Bunu düşünemedim. Lauren’i kuyruğumla şiddetli bir biçimde gıdıklıyorum ve gülüyor. Neyse ki iyimser biriyim ve iyimserliğime ihtiyaç duyacağımızı düşünüyorum.

Lauren hoşuma gitmeyecek bir şey söylemeden önce yaptığı şekilde iç geçiriyor. “Yapan kişi sen olmalısın,” diyor. “Zamanı geldiğinde yani. Bunu biliyorsun, değil mi, Olivia? Sen yapmalısın. Vücudu kontrol edemiyorum.”

Neyi yapmalıyım? Sorumun cevabını biliyorum.

Lauren cevap vermiyor.

Yapmayacağım, diyorum. Yapamam.

Lauren, “Yapmak zorundasın,” diyor hüzünle. “Aksi takdirde Ted, bizi de diğer kedi yavruları gibi toprağın altına gömecek.”

Bütün o küçük kız çocuklarını düşünüyorum. Onlar da şarkılar söylemiş olmalıydı, pembe tokalar takmış ve oyunlar oynamış. Aileleri, evcil hayvanları ya da fikirleri olmuş olmalıydı, yüzmeye meraklı olabilirlerdi ya da olmayabilirlerdi; belki karanlıktan korkuyorlardı; belki bisikletlerinden düştükleri vakit ağlamışlardı. Belki matematik ya da resim konusunda hakikaten yeteneklilerdi. Büyüyüp farklı şeyler yapabilirlerdi – iş bulabilir, elmalardan hoşlanmayabilir, çocuklarından sıkılabilir, arabayla uzun yolculuklara çıkabilir, kitap okuyabilir ve resim yapabilirlerdi. İlerleyen zamanda araba kazalarında, evde aileleriyle birlikte ya da uzak bir çöl savaşında ölebilirlerdi. Fakat artık bunlar asla gerçekleşmeyecek. O kızlar sonu olan hikâyeler bile değiller. Yerin altına terk edilmişler.

Büyük bıçağı nerede sakladığını biliyorum. Kimsenin bilmediğini zannediyor fakat ben biliyorum, diyorum.

Lauren bana sıkıca sarılıyor. “Teşekkür ederim,” diye fısıldıyor ve nefesini kürkümde hissediyorum.

Aniden bekleyemez bir hâl alıyorum. *Bugün yapacağım, diyorum. Artık yeter.*

Tezgâhın üzerine sıçıyorum ve arka ayaklarım üzerinde yükseliyorum. Dolabı açıyorum. Başta hislerimin beni yanılttığını düşünüyorum. *Burada değil, diyorum. Fakat burada olması lazım. İçeri dalıyorum ve tozlu rafı karıştırıyorum. Fakat bıçak yerinde değil.*

“Ah.” Lauren’ın sesinde yaşadığı hayal kırıklığının açtığı derin yarayı duyuyorum ve iyi hissetmesi için her şeyi yapabilirim. “Ziyarı yok, Olivia.”

Bulacağım, diyorum. Yemin ederim ki bulacağım...

Ufak bir ses çıkarıyor ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anlıyorum. Fakat gözyaşlarının kürklü yanaklarımdan akmaya başladığını hissediyorum.

Ona, *İyi hissetmen için ne yapabilirim? diyorum. Ne istersen yaparım.*

Lauren burnunu çekiyor. “Büyük ihtimalle yapamazsın,” diyor. “Elleri kullanman gerekir.”

Deneyeceğim, diye fısıldıyorum, ancak düşüncesi dahi mi-demi bulandırıyor.

Merdivenin altındaki dolap tozla kaplı ve hoş bir motor yağı kokusuna sahip. Köşede bir yığın şeklinde bekleyen tozlu bezler, bir deste eski gazete, elektrikli süpürgenin bir parçası, çivi dolu kutular ve bir plaj şemsiyesi duruyor... Kulaklarım dik ve alarm hâлиндeler, kuyruğum beklenti içerisinde dikelmiş durumda. Burası tam da sevdiğim türde bir yer. Zeminde boylu boyunca akan yağın leziz kokusunu içime çekiyorum.

Lauren, “Odaklan, Olivia,” diyor. “Gazetelerin altına sakladım.”

Burunlamasına ilerine dalıyorum ve gazete olmayan bir şeyin kokusunu alıyorum. Bayık, düz bir şeyin. Plastik.

Lauren, “O bir kaset,” diyor. “Al onu. Hayır, öyle alamazsın, ellerini kullan. Patilerin yok aslında.” Sinirleri gerilmeye başlıyor. “Vücudumda yaşıyorsun. Biz bir kıızız. Kedi değiliz. Sadece bunun farkına varman gerek.”

Ellerimi hissetmeye çalışıyorum. Fakat yapamıyorum. Suretimin bilincindeyim. Kadifeden dört pati üzerinde zarif bir dengeyle yürürüm. Kuyruğum keyfime göre kâh bir kırbaç olur, kâh bir soru işareti. Kokteyl zeytini gibi yeşil gözlerim var ve güzelliğim...

Lauren, “Bütün bunlar için vaktimiz yok, Olivia,” diyor. “Ağzınla al hadi. Bunu yapabilirsin, değil mi?”

Evet! Kaseti dikkatlice ısıyorum.

“Şimdi posta kapağına gidiyoruz, anlaşıldı mı?”

Tamam!

Salondan geçerken bir saniyeliğine duraksamama neden olan bir şey görüyorum.

Lauren, “Ters giden bir şey mi var, Olivia?” diye soruyor.

Evet, diyorum. Yani... hayır.

“O vakit acele et!”

Posta kapağını burnumla açıyorum. Metalin soğuşunu ve ağırlığını, kadifemsi ve narin burnumda hissediyorum. Dışarı buzdan bir sabah gibi kokuyor. Beyaz ışık gözlerimi kamaştırıyor.

Lauren, “Kaseti sokağı fırlat,” diyor. “Fırlatabildiğın kadar uzağı.”

Başımı geriyor ve kaseti fırlatıyorum. Hiçbir şey göremiyorum fakat sektiğini duyuyorum.

Lauren, “alıların içine girdi,” diye fısıldıyor. Sesindeki umutsuzluğu duyabiliyorum.

Üzgünüm, diyorum. Üzgünüm.

Lauren, “Kaldırıma atman gerekiyordu ki birileri bulabil-
sin,” diyor. Ağlamaya başlıyor. “Nasıl olacak da biri o kaseti
orada bulacak? Şansımızı boşa harcadın.”

*Kendimi korkunç hissediyorum, Lauren, diyorum. Gerçekten
üzgünüm!*

Lauren, “Yeterince istekli değilsin,” diyor. “Kaçmamızı is-
temiyorsun. Burada onun esiri olmaktan hoşlanıyorsun.”

Acı içinde, *Hayır!* diyorum. *İstemiyorum, yardım etmek is-
tiyorum! O bir kazaydı!*

Lauren, “Bu işi ciddiye alman gerek,” diyor. “Hayatlarımız
buna bağlı, Olivia. Ellerin yokmuş gibi davranmaya devam
edemezsin. Onları kullanman gerek...”

*Biliyorum, diyorum. Bıçağı almak için. Çalışacağım. İşleri
bir daha berbat etmeyeceğim.* Lauren’a sokuluyorum ve başı-
mı zihnimde hissettiğim o yere sürüyorum. *Sen şimdi dinlen,*
diyorum. *Ben nöbet tutacağım.* Turuncu pofuduk halının üze-
rine kıvrılıyoruz ve mırlıyorum. Yanımda hissediyorum onu,
içimde. Derin bir iç geçiriyor ve huzur dolu karanlığa doğ-
ru usulca kayıp gittiğini hissediyorum. Kuyruğum endişeyle
dolu. Lauren asla sonrasından, özgür kaldığımızda olacaklar-
dan bahsetmek istemiyor. Özgür kalmayı umursamadığından
korkuyorum. Daha da kötüsü – hayatta olmayı istemediğin-
den. Fakat ona yardım edeceğim. Bizi güvende tutacağım.

Lauren’ın yeterince derdi olduğu için bahsetmedim, ancak
az önce çok acayip bir şey yaşandı. Ağzımda kasetle ön kapıya
yürürken göz ucuyla salona baktım. Ve o esnada bu halının
renginin turuncudan maviye döndüğüne yemin edebilirim.

DEE

Dee pencerenin başında oturuyor ve karanlığı seyrediyor. Pençeleri çekilmiş tekiri nazikçe okşarken, hâlâ sigara içiyor olmayı diliyor. Kendi kendine, “Tatlı çakıl,” diye fısıldıyor. Kedi sertçe başını kaldırıp ona bakıyor. Saat geç, Ted’in pencerelerinde ışık yok. Fakat Dee uyumaya korkuyor. Kızıl kuşların gagalarında ismi lazım olmayan şeyle, kafasının içine uçacaklarını biliyor. Ya da belki annesi ve babasının el ele tutuşmuş bir biçimde çölde yıldızlarla kaplı bir gökyüzü altında yürüdükleri, kız kardeşini aramaya, adını çağırmaya devam ettikleri diğer rüyayı görecek. Hatıralarından kurtulması mümkün değil. Birbirleri içinde yuvalanmış durumdalar. *Aynı o Rus oyuncak bebekleri gibi*, diye geçiriyor aklından.

Uzun bekleyiş, sonu gelmeyen izleyiş giderek daha zorlaşıyor. Bazen çılgılık atmak istiyor. Bazen bir levye almak, kapısını kırmak ve bu işe bir son vermek. Diğer zamanlarda ise arabasına binmeyi ve çekip gitmeyi istiyor. Bu korkunç sorumluluk neden ona kaldı ki? Fakat durum bu. Dee, Lulu ve diğerleri için bunu yapmak zorunda. Gazete makalelerini, mikrofişin sarı ışığında aydınlanan bulanık sütunları okumuştur. O göle giden çocuklar geri gelmiyordu. Geçen yıllar

boyunca en az yedi ya da sekiz çocuk kaybolmuştı. Ailesi ya da ilgilenen kimsesi olmayan çocuklar. Pek dikkat çekmemiş olmasının sebebi de buydu. Yakın zamanda kaybolan kimse yoktu. Lulu'dan beri; ve bunun bir sebebi olabilirdi. Belki de tekrar tekrar kaçırma riskine girmektense, tek bir çocuk saklamanın daha iyi olduğuna karar vermişti.

Güneş ağaçların üzerindeki dağınık bulutların arasından yükseliyor. Pembesi göğün doğusuna bir parmağın ucuna benzer şekilde dokunuyor.

Ted'in evinin önünde bir hareketlenme var. Posta kapağının dikdörtgen bir obje fırlıyor ve havada yol alıyor. Girişteki iki basamağın üzerinden çatırtılı bir biçimde sekiyor, ardından hemen yan taraftaki yemyeşil açelya çalılarının içine düşüyor. Posta kapağı belli belirsiz bir gacırtıyla tekrar açılıyor.

Dee'nin duyularının her biri alev alıyor. Kapıya yöneliyor. Kalbi kulaklarına öylesine baskı yaparak atıyor ki hiçbir şey duyamıyor. Kendini derin nefes almaya zorluyor. Elini kapı kulpuna atıyor, çeviriyor ve bu esnada kilitlerin o tanıdık *tonk, tonk, tonk* sesini işitiyor.

Dee bir an için donakalıyor. Ardından pencereye yöneliyor. Ted kapının dışına çıkıyor. Normalden biraz daha derli toplu görünüyor. Sakalını taramış sanki.

Ted basamakları inerken soluna bakıyor, duruyor ve yeşil çalılarının arasından bir şey almak üzere eğiliyor. Dee'nin içindeki her şey duruyor. Çok geç. Her ne idiye, artık o Ted'in elinde.

Ted doğruluyor. Elinde ufak bir kozalak var. Kozalağı elinde evirip çeviriyor, sabah güneşinde dikkatli bir biçimde inceliyor.

Gitmesinin ardından yirmi dakika geçtikten sonra, Dee evinin önüne yöneliyor. Planını harfi harfine uyguluyor. Kapıyı çalıyor. Cevap gelmeyince, posta kapağını açıyor.

İçeriye, “Merhaba?” diye sesleniyor. Evin havası yüzünü okşuyor. Tozu ve kadim umutsuzluğu.

“Kimse yok mu?” diye tekrar sesleniyor. “Komşunuzum, yardıma geldim!” Doğru cümleyi bulması biraz zamanını almıştı. Ufak kızın anlayacağı, ancak duyan diğer herkesin garipsemeyeceği bir cümleydi. Ev nefesini üzerine veriyor. Fakat başka hiçbir ses yok. Ardından Dee dudaklarını aralığa bastırıyor ve “Lulu?” diye fısıldıyor. Bir dakika bekliyor, ardından iki dakika daha. Fakat evin sessizliği sadece derinleşiyor.

Gün aydınlanmaya devam ediyor. Köpeğini gezdiren bir tip geçiyor. Artık kapıyı bir şekilde açıp içeri girmesi mümkün değil. Er ya da geç birileri neden Ted’in evinin önünde takıldığını sorgulayacaktır.

Fenerini çıkarıyor, emekler pozisyona geçiyor ve aceleyle açelya çalırlarının içine dalıyor. Örümcek ağları ufak birer el gibi yüzüne tutunuyorlar. Adrenalin kalp atışlarını hızlandırıyor. Kendini iyi hissetmesini sağlıyor, yaşıyormuş gibi.

Kaset kuru yaprakların arasına yarıya kadar gömülmüş duruyor. Üzerinde meraklı boynuzlarını sallayan bir böcek var. Dee böceği kenara itiyor ve kaseti sütyeninin içine tıkıyor. Yavaşça gerileyerek çıkıyor. Adrenalinin etkisi azalıyor ve üşüdüğünü hissediyor. Sağındaki yaprak birikintisinin içinde uzun ince bir şerit hareket ediyor. Derin bir nefes alıp çalırlıklardan geri çıkıyor ve kavalkemiğini acı verici bir biçimde basamaklardan birine vuruyor. Deliye dönmüşçesine elleriyle başını dövüyor, pullu bir beden hayali ağırlığının saçına tutunduğunu ve dolandığını hissediyor. Nefes nefese kalarak evinin kapısına doğru koşuyor.

TED

Böcek adamla görüştüğüm gün nihayet geldi. Sonuna kadar dayanmalıyım. Bunu Lauren için yapmalıyım. Geçen sefer ona bağırmamalıydım. Gözlerinin alevlendiğini gördüm.

Yürümek iyi geliyor. Hava çok sıcak değil. Cebimdeki ufak kozalağı okşuyorum. Evin önündeki basamakların yanında buldum. Kozalaklara bayılıyorum. Kendilerine has özelliklere sahipler.

Elim kapı kulpunda duruyorum. Böcek adam ofisinde konuşuyor. Onu daha önce başka bir hastasıyla beraberken görmemiştim.

Böcek adamın, “Kahrolası geri kafalılar,” dediğini duyuyorum. “Köylüler.” Tuhaf hissetmeme sebep oluyor. Geldiğimden haberi olsun diye kapıyı çalıyorum. Gizliliğe büyük önem veririm. Homurdanmayı kesiyor ve şöyle diyor, “İçeri gelin!”

Böcek adamın yuvarlak gözleri gözlüğünün ardında sakın duruyorlar. Odada başka kimse bulunmuyor.

“Seni gördüğüme sevindim, Ted,” diyor. “Gelmeyebileceğini düşünmüştüm. Ellerindeki ve yüzündeki çiziklerin arttığını görüyorum.”

“Kedim yaptı,” diyorum. “Zor günler geçiriyor.” (Yüzümü tırmalıyor, kutusuna koyarken çığlıklar atıyor.)

Böcek adam, “Anlat bakalım,” diyor. “Nasılsın neler yapıyorsun?”

“İyiyim,” diyorum. “Haplar iyi geliyor. Sadece biraz fazla çabuk bitiyorlar. Acaba senden almaktansa bir reçete yazsan ve eczaneden mi doldursam diye düşündüm.”

“Dozunu artırmayı düşünebiliriz. Fakat haplarını benden almaya devam etmeni tercih ederim. Ve öbür türlü ilaçlarını almak için para ödemen gerekir. Bunu istemezsin, değil mi?”

“İstemem herhalde,” diyorum.

Böcek adam, “His günlüğünü tutuyor musun?” diye soruyor.

“Tabii,” diyorum kibarca. “Her şey harika. Önerileriniz çok işe yaradı.”

“Günlük tetikleyicilerinden herhangi birini saptamana yardımcı oldu mu?”

“Eh,” diyorum. “Kedim hakkında ciddi endişelerim var.”

“Eşcinsel kedin.”

“Evet. Durmadan kafasını sallıyor ve içlerinde bir şey varmışçasına kulaklarını tırmalayıp duruyor. Ona iyi gelecek hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor.”

Böcek adam, “Öyleyse,” diyor, “bu da güçsüz hissetmene mi sebep oluyor?”

“Evet,” diyorum. “Acı çekmesini istemiyorum.”

“Yapabileceğin herhangi bir şey var mı? Örneğin, onu bir veterinere götürebilir misin?”

“Ah,” diyorum. “Hayır. Hayvan kliniğinde sorununun ne olduğunu anlayacaklarını zannetmiyorum. O çok şahsına münhasır bir kedi.”

Böcek adam, “Eh,” diyor. “Denemeden bilemezsin, öyle değil mi?”

“Aslına bakarsan,” diyorum, “merak ettiğim başka bir şey var.”

“Nedir?” Böcek adam hevesle bekliyor. Neredeyse hâline acıyorum. Ona bir şey vermemi o kadar uzun zamandır bekliyor ki.

“Şana bahsettiğim televizyon programını hatırlıyor musun – içinde bir anne ve kız çocuğunun bulunduğu programı?”

Başıyla onaylıyor. Kalemi hareketsiz duruyor. Gözleri üzerime odaklanmış mavi renkli yassı birer daireyi andırıyor.

“İzlemeye devam ediyorum. Konu giderek daha karmaşık bir hâl alıyor. Sinirli bir kız vardı, hani şu durmadan annesini öldürmeye çalışan – görünen o ki onun farklı bir... yanı daha varmış, anlatabildim mi?”

Böcek adam kıpırdamıyor. Gözleri üzerime odaklanmış durumda. Yavaşça, “Böyle şeyler olabilir,” diyor. “Ender rastlanan bir durum... ve aslı filmlerde görüldüğünden daha farklı.”

“Bu film diğer filmler gibi değildi,” diyorum.

“Televizyon programı seyrettiğini zannediyordum.”

“Evet, televizyon programı demek istedim. Neyse, bu programdaki annenin kızı bazen genç bir kız oluyor, fakat bazı vakitlerde ise... tamamıyla farklı biri gibi görünüyor.”

Böcek adam, “Yerini başka bir kişiliğe mi bırakıyor?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. “İçinde iki farklı insan varmış gibi.” Aslına bakarsanız iki farklı tür, ancak ona yeterli bilgiyi verdiğimi düşünüyorum.

Böcek adam, “Dissosiyatif kimlik bozukluğundan, diğer bir deyişle DKB’den bahsettiğini düşünüyorum.”

Dissosiyatif kimlik bozukluğu. Televizyon ya da müzikçalarla ilgili bir şeye benziyor. Lauren’la alakası yokmuş gibi.

Böcek adam beni dikkatle seyrediyor ve kendi kendime

homurdandığımı fark ediyorum. Tuhaf davrandığımı. Net bir bakışla onu kendine getiriyorum. “Çok ilginç.”

Böcek adam, “Eskiden çoklu kişilik bozukluğu olarak bilinirdi,” diyor. “DKB yeni bir terim – fakat hâlâ tam olarak anlayabilmiş değiliz. Kitabımda detaylı olarak yer veriyorum. Aslına bakarsan, tezimin *tamamının...*”

Konuyu değiştirmesine engel olmak için, “Peki ya anladığımız kadarıyla nedir?” diyorum. Deneyimlerimden, ona engel olmadığım takdirde sonsuza dek kitabından bahsedebileceğini biliyorum.

Böcek adam, “Televizyonundaki kızın büyük ihtimalle sistemli bir biçimde fiziksel ya da ruhsal istismara uğradığı anlamına geliyor,” diyor. “Böylece zihninin parçalara ayrıldığı anlamına. Travmayla baş edebilmek için yeni bir kişilik oluşturmuş. Kendine has bir güzelliği var aslında. Zeki bir çocuğun yaşadığı ıstırapı zarifçe çözüşü.” Öne eğiliyor. Gözleri gözlüğünün ardında parlıyorlar. “Programda bunu mu gördün? İstismara mı uğradı?”

“Bilmiyorum,” diyorum. “Belki o kısmı patlamış mısır alırken kaçırmışımıdır. Neyse işte annesi bu konuda ne yapacağını bilmiyor. Sence ne yapmalı? Profesyonel olarak görüş belirtirsen.”

Böcek adam, “Bu konu hakkında iki düşünce ekolü var,” diyor. “İlki bir ortak bilinç hâline ulaşmayı amaçlıyor.” Yüzündeki ifadeyi görüyor ve şöyle açıklıyor, “Terapist farklı kişiliklerin ya da benliklerin birbiriyle uyum içinde yaşamasını sağlamaya çalışır.”

Kahkahayı basmamak için kendimi zor tutuyorum. Lauren’in herhangi biriyle uyum içinde yaşaması mümkün değil. “O işe yaramayacaktır,” diyorum. “Programdaki iki kişi tek bir kişi olduklarını bilmiyorlar.”

Böcek adam, “Hayal gücünü kendi yararına kullanabilir,”

diyor. “Onun merhametine kalmak zorunda değil. İçinde bir yer yaratabilir. Gerçek bir yer. Çoğu çocuk bir kale ya da malikâne tercih eder. Fakat herhangi bir şey olabilir. Bir oda, bir ahır. Büyük, herkesin sığabileceği kadar yere sahip. Ardından farklı yanlarını güvenli bir şekilde bir araya getirmek üzere oraya davet edebilir. Birbirlerini tanıyabilirler.”

“Birbirlerini *hakikaten* sevmiyorlar,” diyorum.

Böcek adam, “Okuman için materyal önerebilirim,” diyor.

“Bu ekolü anlamana yardımcı olabilir.”

“Diğer düşünce ekolü neydi?”

“Birleşme. Benlikler ana benliğe dahil olurlar. Sonuç olarak varlıkları bir son bulur.”

“Ölüm gibi bir şey.” Cinayet gibi.

Böcek adam gözlükleri üzerinden bana dikkatle bakıyor. “Bir bakıma,” diyor. “Uzun ve terapi gerektiren bir süreç, yıllar sürebilir. Bazı doktorlar bunun en doğru yol olduğunu düşünüyorlar. Ben ise emin değilim. Gelişimini tamamlamış bir kişiliği diğeriyle birleştirmek zor olabilir – tavsiye edilmez bu. Bazı doktorlar bu kişilikleri –bu benlikleri– başlı başına birer insan olarak kabul ediyorlar. Hayatları, düşünceleri olduğunu. Diğer bir deyişle bir ruhlarının bulunduğunu. Örneğin seni ve beni birleştirmeye benzer bir durum olacağını.”

“Fakat bu mümkün,” diyorum.

Böcek adam, “Ted,” diyor. “Eğer bu sorundan mustarip birini tanıyorsan, yardıma ihtiyaçları olacak. Hem de çok fazlasına. Ona yol gösterebilirim...”

Sol eli kucağında duruyor. Sağ eli avucu yere dönük şekilde yanındaki ufak sehpanın üzerinde, telefonundan birkaç santim ötede bekliyor. Masadan bir kalem alıyorum ve onunla oynuyorum, sağ elini, telefonun yakınında duran eli çok dikkatli bir şekilde takip ediyorum. Sıradaki çıkarımda bulunmasını bekliyorum. Telefona uzanmasını. Böyle yapmamasını umuyorum. Tuhaf ama ona alışmaya başladım.

Dalgın bir biçimde, “Ne zengin bir bulmaca,” diyor ve artık konuştuğu kişinin kendim olmadığını görebiliyorum. “Kitabımda sorduğum bir soru. Kişilik tam olarak neyi içeriyor? DKB’nin varoluşun sırrını taşıdığına dair felsefi bir argüman var. Her bir canlının ve objenin, taşın ve çimenin bir ruhu olduğunu ve bütün bu ruhların bir araya gelerek tek bir bilinci oluşturduklarını savunuyor. Her şeyin, nefes alan, bilinç sahibi bir evrenin canlı ve tamamlayıcı birer parçası olduğunu... Böyle düşünüldüğünde, hepimizin özümüzde Tanrı’nın alternatif birer benliği olduğu sonucuna ulaşıyor. Nasıl fikir ama?”

“İyiymiş,” diyorum. “Mümkünse o kitapların adlarını verebilir misin?” Olabildiğince nazık bir biçimde konuşuyorum. “Birleşme muhabbetiyle ilgili olanların.”

“Ah, tabii.” Defterinden bir sayfa koparıyor ve bir şeyler karalıyor.

Gözlerini sayfadan ayırmadan, “Lütfen üzerine düşün, Ted,” diyor. “Onunla konuşmam çok faydalı olabilir.” Düşüncelere daldığı gözlerinden okunuyor. Heyecanla parlıyorlar. Kalem yumruğumun içinde bir hançer gibi tutuyor, gizliyorum.

Keşke bilseydi. Lauren’la geçirdiğim karanlık geceleri, ellerinin yapış yapış ıslaklığını, keskin dişlerini ve tenimde nizami izler bırakan tırnaklarını düşünüyorum. Annemi düşünüyorum.

O yerden geri dönüyorum. Duvarların içinde koşan fareleri andıran bir ses var. Kalem ucu avucumun içine derin bir şekilde saplanmış. Sesin kaynağı ise fareler değil, soluk renkli halının üzerine damlayarak desenler çizen kan. Böcek adam gözlerini üzerime diyor. Yüzü ifadesiz ve bembeyaz. İfade-sizliğin yerini korkuya bırakışını seyrediyorum. Yüzüm acıya uygun ifadeleri taşıyor ve artık hissediyormuş numarası

yapmak için çok geç. Böcek adam nihayet gerçekte olduğum kişiye dair bir şeye tanık oldu. Kalem avucumda saplandığı yerden nazikçe çıkarıyorum. Sıkıca mühürlenmiş iki dudağın arasından çıkan bir lolipopa benzer bir ses çıkarıyor. Kana-mayı durdurmak için masasındaki peçeteleri kullanıyorum.

Elindeki peçeteyi alırken, “Teşekkürler,” diyorum. Aksine çabalıyor, ancak sinerek benden uzaklaşmasına engel olamıyor. Tanıdık geliyor; âdeta elinin eti elimden uzaklaşmaya çalışıyor. Annemin bana dokunuş şekli buydu.

Odadan sendeleyerek çıkıyor, kapıyı arkamdan çarpıyor ve sentetik çiçek kokularıyla sarılı, yapmacık bekleme odasında düşünüyorum. İşler iyi gitmedi. Ancak en azından artık elimde bir isim var. Not alacak kadar duruyorum. *Dissosyatif kimlik bozukluğu*. Arkamdan açılan kapının sesi geliyor ve yeniden koşmaya başlıyor, mavi renkli boş plastik sandalyelere çarparak sendeliyorum. Neden burada başka kimse beklemiyor? Artık bir önemi yok, geri dönmeyeceğim.

OLIVIA

Ted'in bıçağı çöpe attığından şüphelenmeye başlıyorum. Ya da belki eve toprak ve eski kemik kokarak döndüğü o uzun gece yolculuklarında gittiği yere yanında götürüyordur.

Farklı ihtimalleri değerlendiriyoruz. Fakat bıçakta karar kılıyoruz, sebebi ise keskin ve hızlı olması. Lauren'ın bedeni yeterince güçlü değil. Evde yiyecek zehirli bir şey yok hatta herhangi bir şey yok. Ted dersini almış.

Lauren'a söylemek istemiyorum, ancak Ted'in bir şeyler planladığını düşünüyorum. Bugün eve yeni kitaplar getirdi. Başlıkları bıyıklarımı sızlatıyor. Fakat bizim hakkımızda olduğunu düşünüyorum. Bu düşünceleri bastırmaya, ondan saklamaya çalışıyorum. Yeterince derine gömersem duyamaz. Bir kez daha RABBIME beni burada tuttuğu için teşekkür ediyorum. Lauren'ın bana ihtiyacı var.

Lauren, "Belki bir bıçak yapabilirim," diyor kuşkuyla. "Televizyonda gördüğüm şu hapisteyken yaptıkları gibi. Keşke yiyecek bir şeyler olsaydı. Biraz olsun düşünmeme yardım ederdi."

Açlığını hissedebiliyorum. Açlığımı ekleniyor, midemin sızısını artırıyor. Gece Vakti hırıldıyor ve içimizi siyah kanat-

ların çırpılışına benzer şekilde titretiyor. Onu bir kez daha bastırıyorum. O da bizler gibi aç.

Zamanın gelmedi, diyorum.

Hırlıyor, ancak ne dediğini anlayamayacağım kadar derinde duruyor. *Şimdi, şimdi, şimdi* veyahut *hayır, hayır, hayır* dediğini zannediyorum. Emin değilim.

Çekmeceleri ve dolapları karıştırıyoruz. Tozdan başka bir şey yok. Eğlenelim diye Lauren şarkılar uyduruyor. Tespihböceklerini anlatan şarkı en güzeli. Çok ama çok güzel bir şarkı.

Yoruluyoruz. Kanepenin altında yere kıvrılıyorum. Kordon yanımda bir yığın hâlinde bekliyor. Bugün sarının soluk bir tonunda ve hassas.

Bıçağı bulsam dahi Ted'in üzerinde kullanamam. Lauren'ın aramızdaki duvarı yıktığı kısa bir an haricinde, elleri, kafayı ve kolları bir ted gibi kullanabildiğim olmadı. Kedi gibi hissediyorum. Ve bir şey daha var. Hissetmemeyi isterdim ancak Ted'i düşününce hâlâ o eski çekimi hissediyorum. Sevgi kolay bitmiyor. Debeleniyor ve karşı koyuyor.

Lauren, "Pratik yapmaya devam etmelisin, Olivia," diyor.

Yorgunum, diyorum. Kafamın içinden, pratik yapmak berbat ve bundan nefret ediyorum, diye geçiriyorum.

Lauren, "Bunu duydum," diyor. "Eğer vücudu kontrol edemezsen buradan nasıl kurtulacağımızı düşünüyorsun, seni aptal kedi?"

Bazen ciddi anlamda kaba oluyorsun.

"En azından sözlerimden dönmüyorum, Olivia. Bana deneyeceğini söylemiştin."

Keyifsizce *patiliyorum* çünkü haklı olduğunun farkındayım.

Lauren iç geçiriyor. "Tekrar deneyelim. Merdivenin bittiği yere git. Ne görüyorsun?"

Tereddüt ederek, *Basamakları görüyorum, diyorum.* (Ce-

vaplarım hep yanırlarmış gibi hissediyorum.) *Halıyı görüyorum. Yukarı çıkan tırabzanı. Tepede ise katın başladığı yeri görüyorum. Ve döndüğüm takdirde dış kapıyı görüyorum, şemsiyeliği, mutfığa giden kapıyı, salona giden küçük...*

Lauren, “Pekâlâ,” diyor. “Bu kadarı yeterli. Evet, şu ‘Gece Vakti’ni çağıracağız. O aşağıda ne olduğunu görebilir fakat ötesini göremez. Düşünsene. Onun merdivenin bittiği yerde durduğunu hayal et. Hadi, şimdi yukarı çıkıyoruz.”

Merdivenin sonunda, kata ulaşmamıza bir basamak kalmışken Lauren beni durduruyor. “Ne görüyorsun?”

Banyonun kapısı görebiliyorum, diyorum, ve Ted’in odasını, senin odanı, tavandaki lambayı...

“Üst kattaki her şeyi yani, değil mi?”

Evet.

“Peki aşağı kattaki herhangi bir şeyi görebiliyor musun? Koridoru mesela? Ön kapıyı, şemsiyeliği..”

Hayır.

“Pekâlâ, o vakit buna ‘Lauren’ diyelim. Benim görebildiklerim bunlar. Anladın mı?”

Pek anlamadım, diyorum fakat dinlemiyor.

“Tekrar aşağı in.”

Merdivenin tam ortasına gelmişken, Lauren, “Dur,” diyor. Kestirmekten hoşlandığım basamaktayım. Altımda ve üstümdede yedi basamak bulunuyor. Lauren, “Peki ya şimdi ne görüyorsun?” diye soruyor.

Tırabzanı hâlâ görebiliyorum, diyorum. Basamakları ve bittikleri yerdeki halıyı görebiliyorum. Aşağı baktığım takdirde zemini ve çömeldiğim takdirde ön kapının bir kısmını görebiliyorum. Ve yukarıya, merdivenin bittiği yere baktığım takdirde pencereyi, banyo kapısını ve tavandaki lambayı görebiliyorum.

“Yani sen biraz altındakileri ve biraz da üstündekileri görebiliyorsun. Bu sensin, Olivia. Gece Vakti aşağıda, ben yuka-

rıdayım ve sen orta noktada ikimizle buluşuyorsun. Bağlantı noktası sensin. Bizi kurtaracak kişi sensin. Sen.”

Gururdan göğsüm kabarırken kordon pembe altın renginde parlıyor.

Lauren, “Tek yapman gereken yukarı çıkmak,” diyor. “Denesene.”

Ama...

Lauren, “Ciddi manada yukarı çıkmanı söylemiyorum,” diyor sabırsızca. “Yani, sonuçta bunların hiçbirisi gerçek değil.”

AMAN YARABBI. NE DEMEYE ÇALIŞIY..

“O dediğimi boş ver. Baştan başlıyoruz.”

Titriyorum. Merdivenin eskimiş halısının patilerimin altındaki kadife parmaklarıma temas eden sert yüzeyini hissediyorum. Patilerimi seviyorum. Ted olmak istemiyorum. Kendim olmak istiyorum.

Korkuyorum, diyorum. Hareket edemiyorum, Lauren.

Lauren, “Kendine bir hikâye anlat,” diyor. Sesinden korkudan olduğu yere çivilenmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini anlıyorum. “Çok istediğin bir şey yukarıdaymış gibi farz et ve ona git.”

RABBI, envaiçeşit yüzünü ve nasıl bir iyilik timsali olduğunu düşünüyorum. Üst katta olduğunu kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Yüreğim sevgiyle doluyor. Onu, sarımsı kahverengi bedenini ve kaplan kuyruğunu neredeyse görebiliyorum. Gözleri altın rengindeler.

Bir basamak çıkıyorum. Bir an için etrafımdaki duvarlar titriyor. Yüksek bir yerden düşüyormuşçasına, bütünüyle dehşete kapılıyorum.

Lauren, “Güzel,” diyor, sesi heyecandan titriyor. “Harikaydı, Olivia.”

Kafamı kaldırıp RABBE bakıyorum. Gülümsüyor. Ardından Ted’in yüzüne sahip olduğunu görüyorum. Neden Ted’in yüzünü taşıyor?

Dönüyorum ve sıkıntılı bir biçimde hırlayarak merdivenden aşağı koşuyorum. Lauren kafamızın içerisinde anlaşılmaz bir şeyler bağırıyor.

Lauren'a, *Yapamam, diyorum. Lütfen beni zorlama. Bu korkunç bir şey.*

Lauren, "Beni sevmiyorsun," diyor mahsunca. "Sevsen daha çok çabalıydın."

Hafifçe hırlayarak *Seviyorum, gerçekten seviyorum!* diyorum. *Seni üzmem istemedim.*

"Daha önce yaptın, Olivia, hissedebiliyorum. Bariyeri indirdin ve yukarı çıktın. İncil'i masadan atınca oluyor. Gök gürlüyor ve ev yerinden oynuyor, değil mi? Sesini kaydetmek için de yapıyorsun. Buzdolabının kapısını açtığın günü hatırlıyor musun? Et fena bozulmuştu! Tek yapman gereken bunu nasıl yapabileceğini öğrenmek."

Hatırlıyorum fakat anlamıyorum. Et bozulur tabii – buzdolabının kapısını açık bıraktım.

"O gün halı ne renkti, Olivia?"

Lauren kafayı sıyırdı; başına gelenleri düşününce bu duruma şaşmamak gerek herhalde.

Lauren, "Sanırım sıyırdım fakat yine de cevaplamaya çalışır mısın?" Aklınızdan geçenleri duyan birinin olması tuhaf. Henüz alışamadım.

"Lütfen." Sesi o kadar mahzun ki kendimden utanıyorum. *Pekâlâ, diyorum. Yapacağım!*

Tekrar tekrar deniyorum, ancak ne kadar dilersem dileyeyim ipeksi siyah kürkümden ve dört patimden başka bir şey hissedemiyorum.

Sonsuzluğu andıran bir bekleyişin sonunda Lauren, "Dur," diyor.

Merdivenin üzerinde bir miktar rahatlamış bir biçimde oturuyorum ve kürkümü yalamaya başlıyorum.

“Bana yardım etmek istemiyorsun.” Lauren’ın sesi ağlamaklı bir hâl alıyor.

İstiyorum, diyorum. Ah, Lauren, yardım etmeyi her şeyden çok istiyorum. Sorun şu ki – edemiyorum.

Lauren, “Hayır,” diyor sessizce. “Etmek istemiyorsun.” Kuyruğumda tuhaf bir his var. Ilık nedense. Boylu boyunca serinlemesi için sallıyorum. Fakat sıcaklık artıyor. Isınıyor.

Lauren, “Seni okşayabilirim,” diyor. “Fakat bunu da yapabilirim.”

Omurgam boyunca tarifsiz bir acı hissediyorum. Alev alıyor. Kuyruğum sıcaktan kızarmış bir demire dönüşüyor. Acıyla ağlıyorum.

Lütfen buna bir son ver, Lauren!

Lauren, “Hayali bir kediye ne yaptığının hiçbir önemi yok,” diyor.

Ah, lütfen, canım yanıyor! Beynim, kürküm, kemiklerim acı içinde zonkluyor.

Lauren o hayalperest ses tonuyla, “Güzel olduğunu düşünüyorsun,” diyor. “Aynaları kaldırdığından dolayı neye benzediğini göremiyorsun, bu yüzden izin ver de ben söyleyeyim. Ufak, eğri büğrü ve pörsümüştün. Olman gerekenin yarı boyutundasın. Göğüs kafesinin her bir kemiği birer bıçak gibi dışarı fırlamış. Dişlerinden geriye pek bir şey kalmamış. Saçın, kel kafanın sadece belli yerlerinden çıkıyor. Yüzündeki ve ellerindeki yanıklar tekrar tekrar iyileşirken, yaralı yerlerin derisi o kadar kalınlaştı ki yüzünün şekli şemai değişti. Burnun kenara çekildi ve gözlerinden birinin altına kayd, bu da bir gözünün yara izleriyle neredeyse kapanacak hâle gelmesine neden oldu. Evin içinde dört zarif ayağın üzerinde gezdiğini düşünüyorsun. Ancak öyle bir şey yok. Ellerin ve dizlerin üzerinde sürünüyor, işe yaramaz kırık ayağını çirkin bir balık gibi peşinden sürüklüyorsun. Bu bedende yaşamak isteme-

mene şaşmamak gerek. Ona bunu yaratmasında yardım ettin ve ardından kucığına t neyip m rlad n. Acınası h ldeyin.”

Duruyor ve farklı bir ses tonuyla, “Ah, Olivia, çok  zg n m,” diyor.

Koşuyor, korkuyla *h rlıyorum*. Acının ardından gelen şok dalgalar hâlinde yayılmaya devam ediyor. Canımı en çok sözleriyle yakıyor.

Lauren, “Lütfen,” diye sesleniyor. “ zg n m. Bazen böyle çok sinirleniyorum.”

Onun canını nasıl yakacağımı biliyorum. Diğer her yerden çok korktuğu yeri biliyorum.

Buzluğun içine s cıyorum ve pençelerimi kapağına takıyorum, düşerken arkam zdan kapanmasını sağlıyorum. Kendimi üzerimize çöken tatlı karanlığın kollarına bırakıyorum ve kulaklarımı Lauren’ın çığlıklarına tıkıyorum. Hiçliğin beni almasına izin veriyorum. Derinlerde kayboluyorum.

Birini sonsuza dek kırılana kadar kaç kez b kebilirsiniz ki? Kırık şeylerle uğraşırken dikkatli olmalısınız; aksi takdirde dağılabilir ve beraberinde başka şeyleri de kırabilirler.

TED

Tereyağı saçlı ve mavi gözlü kadınla buluştuğum, ışıkların ağaçlarda asılı durduğu bara geri gidiyorum. Sıcak bir gün, bu yüzden dışarıda uzun bir masanın başında oturuyorum ve bir süre barbekü kokusunu içime çekiyor, onu düşünüyorum. Bir yerde folk müziği çalıyorlar. Dağ melodileri. Keyfim yerinde. Randevumuz böyle olmalıydı. Asıl randevu hiç iyi değildi. *Bunun üzerine düşünme.*

Etrafım her an için hareket eden erkeklerle dolu. Odaklanmış durumdalar, enerji saçıyorlar, ancak kimsenin konuştuğu yok. Yine kadın yok. Beynimin o kısmını kapalı tutabilme-yi isterdim açıkçası. Tereyağı saçlı kadınla olanlardan ötürü kendimi kötü hissediyorum. Sıcak bir gün ve üzerime bir bekleme odasındaymışım gibi ağırlık çökmeye başlıyor. Altı ya da yedi tane biralı viski içiyorum. Kime ne! Nasıl olsa eve yürüyerek gideceğim. “Arabayla gelmedim. Bu sorumsuzca bir davranış olurdu!” Yüksek sesli konuştuğumu fark ediyorum ve insanlar bana bakıyorlar. Yüzümü birama daldırıyorum ve o andan itibaren ağzımı bir daha açmıyorum. Dahası, kamyoneti bir süre önce sattığımı hatırlıyorum.

Alacakaranlık çökerken erkekler gelmeye devam ediyor.

Vardiya çıkışı olsa gerek. Gelen ve giden çok var fakat kimse bana bulaşmıyor. Kadınların buraya neden gelmediklerini anlamaya başlıyorum – onlara göre bir yer değil. Anneciğim beni böyle bir yerde görse ne derdi? Ağzı tiksintiyle çekilirdi. *Bilime aykırı. Titriyorum. Kendime, fakat anneciğin seni göremez, diye hatırlatıyorum. Gitti o.*

Ne kadar sarhoş olduğumu ancak oturduğum yerden kalkınca anlıyorum. Ağaçlardaki ışıklar birer kuyruklu yıldız gibi yanıyorlar. Karanlık uğulduyor ve zaman duruyor ya da artık hissedemeyeceğim kadar hızlı hareket etmeye başlıyor. Kendime, *İşte bu yüzden içiyorum, diyorum, zamanı ve mekânı kontrol edebilmek için.* Şu âna kadar ki en hakiki düşüncem buymuş gibi geliyor. Yüzler kayıyor, konuşmam da öyle.

Işık ve karanlık birikintileri arasında geziniyor, patıkayı takip ederek ağaçların yanından geçiyorum. Adını koyamadığım bir şey arıyorum.. Dışarıda kalmış gökyüzüne uzanan bir yapı, aydınlık bir kapı görüyorum. Kapıdan geçiyorum ve kendimi mineral kokulu, pisuvar dizili tahta duvarlı bir odada buluyorum. İçerisi kahkaha atan erkeklerle dolu. Ufak bir şeyi elden ele dolaştırıyor ve atı olan bir arkadaşlarına dair bir hikâyeye anlatıyorlar. Ya da arkadaşları bir at. Veyahut at taklidi yapıyor. Fakat ardından gidiyorlar, içeride damlayan musluğun huzur verici sesi ve tek başına sallanan ampulle yalnız kalıyorum. Kabine girip sürgüyü çekiyorum ki kimse beni izlemeden yapabileyim. Hep tereyağı saçlı kadının suçu, buraya gelmek bana onu hatırlattı ve moralimi bozdu – normalde dikkatli davranırım, sadece evdeyken bu kadar çok içirim. Buradan çıkmalıyım, evime ulaşmalıyım. Fakat şu saniye itibarıyla bunu nasıl yapabileceğimi çözemiyorum. Duvarlar zonkluyor.

Tuvalete iki kişi giriyor. Hareketleri ve konuşmaları ikiliyi ele veriyor, fazlasıyla sarhoşlar – bunu ben bile anlıyorum.

Seslerden biri, “Amcama aitlerdi,” diyor. “Ve ondan öncesinde de büyükbabama. Ve onun babasına. Ve onun babası da Kuzey Taarruzu Savaşı’nda* takmıştı. Uzun lafın kısası, onları bana geri vermek lazım, oğlum. Kol düğmesi onlar, kol ağzına takılıyor yani. Yerlerine yenisini koyamam. Ayrıca kırmızı ve gümüş renktelerdi, en sevdiğim renkler.”

Diğer ses, “Senden bir şey almadım,” diyor. Tanıdık bir ses. Tonu, ağırlaşan sinapslarımın çalışmaları sağlıyor. Aklımda bir fikir var fakat henüz idrak edebilmiş değilim. “Ve bunu sen de biliyorsun. Sadece sana para vermem için uğraşıyorsun. Ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyorum.”

Kol düğmecisi adam, “Barda yanımda oturuyordun,” diyor. “Bir saniyeliğine çıkardım. Ve yerlerinde yoklardı. Hakikat bu.”

Tanıdık, hâlden anlar bir ses, “Kendinde değilsin,” diyor. “O kol düğmelerini kaybettiğine inanmak istememeni anlıyorum. Suçlayacak birini istiyorsun. Anlıyorum. Fakat derinlerde, suçlunun ben olmadığımı biliyorsun.”

Diğer adam ağlamaya başlıyor. “Lütfen,” diyor. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Lütfen sanrılarını bana yansıtmaya bir son ver. Git başkasını bul.”

Önce bir küt sesi, peşinden ise bir çatırtı geliyor. Birisi az önce fayansa yapıştı. An itibariyle merak içindeyim ve bu his sarhoşluğun üzerine çıkmaya başlıyor. Dahası, ikinci sesin kime ait olduğundan neredeyse eminim.

Kabin kapısını açıyorum ve iki adam ürkmüş bir biçimde bana bakıyor. Biri yumruğunu germiş, yerde yatan diğer adama vurmak üzere. İkisi birlikte bir Hardy Boys kitap kapağını ya da eski bir film posterini andırıyorlar. Gülmekten kendimi alamıyorum.

* Amerikan İç Savaşı’na verilen bir ad. –çn

Böcek adam gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Burnunda çamur lekesi var. En azından çamur olduğunu umuyorum. “Selam, Ted,” diyor.

“Selam,” diyorum. Ona elimi uzatıyorum. Kol düğmelerini kaybeden ve böcek adamı yere indiren adam çoktan kapıdan çıkıp gitmiş. Bazen, çok nadir de olsa, cüssem işe yarıyor.

Böcek adamın yerden kalkmasına yardım ediyorum. Gömleğinin arkası yapış yapış ve kahverengi. “Öff,” diyor bezgince. “Gitsek iyi olacak galiba. Geri dönebilir, yanında belki arkadaşlarını getirir. Anlamakta güçlük çeksem dahi onlara sahip gibi görünüyor.”

“Tabii,” diyorum. “Gidelim.”

Yol amber rengi bir tüneli andırıyor. Evimin ne tarafta olduğunu hatırlamıyorum ve pek de önemli gibi gelmiyor. “Ne yapıyoruz?” diye soruyorum.

Böcek adam, “Biraz daha içmek istiyorum,” diyor. Uzakta bir ışıklı tabelaya doğru yürüyoruz. Yaklaştıkça yaklaşıp uzaklaşıyormuş gibi görünüyor fakat en nihayetinde varıyoruz – burası bir benzin istasyonu ve bira bulunuyor, böylece marketin başında duran uyku mahmuru adamdan bira alıyoruz. Ardından yolun kenarında, pompaların başındaki bir masaya oturuyoruz. Etraf sessiz. Arada bir araba geçiyor.

Böcek adama bir kâğıt peçete veriyorum. “Yüzünde bir şey var,” diyorum. Herhangi bir şey söylemeden temizleniyor.

“Birlikte bira içiyoruz,” diyorum. “Çok tuhaf!”

Böcek adam, “Sanırım öyle,” diyor. “Bir terapist ve hastası arasında böyle şeyler gerçekleşmemeli tabii. Beni görmeye gelmeye devam edecek misin, Ted?”

“Evet,” diyorum. Tabii ki gitmeyeceğim.

“Güzel. Bu konuyu sıradaki seansımızda açacaktım ama şimdi söyleyeyim. Bana evinin gerçek adresini vermen lazım. Evraklara işlemek için yani. Verdiğin adrese baktım ve bir eve dahi ait olmadığını gördüm. 7-Eleven’ın adresini vermişsin.”

“Hata yapmışım,” diyorum. “Bazen numaraları karıştırıyorum.”

Dert değil dercesine elini sallıyor.

“*Sen* nerede yaşıyorsun?” diye soruyorum.

Böcek adam, “O iş bu şekilde işlemiyor,” diyor sertçe.

“O adam neden kol düğmelerinin sende olduğunu düşündü?”

“Emin değilim. Onları çalacağıma inanabiliyor musun?”

“Hayır,” diyorum çünkü hakikaten de inanamıyorum. “Yaptığın işi neden seçtin? İnsanları saatlerce ve saatlerce dinlemek sıkıcı olmuyor mu?”

Böcek adam, “Bazen oluyor,” diyor. “Fakat çok ama çok daha ilgi çekici bir hâl almak üzere olduğunu umut ediyorum.”

Bir süre boyunca birlikte içiyoruz, ne kadar içtiğimizi bilmiyorum. Bir şeyler söylüyoruz fakat söyler söylemez hiçlikte kayboluyorlar. Arada bir geçen arabaların farları yüzümüzü beyaza boyuyor. Kendimi ona fazlasıyla yakın hissediyorum.

Böcek adam yaklaşıyor. “Bu gece birçok insan bizi birlikte çıkarken gördü. Benzin istasyonundaki adam an itibariyle bize bakıyor. Seni hatırlayacaktır. Akılda kalan türde birisin.”

“Tabii,” diyorum.

Böcek adam, “O yüzden açık konuşalım,” diyor. “Bir kereliğine. Bana gelmeyi neden bıraktın?”

Kıkırdayarak, “Beni iyileştirdin,” diyorum.

“O kalemi kendine saplaman oldukça fiyakalı bir numaraydı.”

“Acı eşiğim biraz fazla sanırım.”

Kibarca hıçkırıyor. “Fazlasıyla sarsılmıştın. Aceleyle çıktın. Bu yüzden seni takip ettiğimi fark etmedin. Evini gizli tutmak istiyorsun, değil mi? Fakat sesleri bastırmak kolay değildir. Çocuk sesleri her şeyi delip geçer.”

Karanlık yoğun bir kırmızıyla bölünüyor. Böcek adam bir

anda o kadar da sarhoş değilmiş gibi görünüyor. İçimde kötü bir his belirliyor.

Böcek adam, “O aslında senin kızın değil, öyle değil mi?” diye soruyor. “Aynı, kedinin senin kedin olmadığı gibi. Beni dissosyatif kimlik bozukluğuna ulaştırmaya çalışırken çok dikkatli davrandığını düşünmüştün. Fakat insanları okumak benim işim, Ted. Beni kandıramazsın. DKB’nin sebebi travmadır. İstismar. Lauren’in –ya da, tercihin buysa eğer, Olivia’nın– evden çıkmamasındaki asıl sebep nedir?”

Kendimi gülmeye zorluyorum. Sarhoş ve dost canlısı biri gibi davranıyorum. “Çok zekisin,” diyorum. “Bu gece beni bara kadar takip mi ettin?”

Böcek adam, “O adamın tuvalete gelmesi hakikaten kötü şanstı,” diyor dalgınca. “Aksi takdirde haberin dahi olmayacaktı. Seni bir süredir izliyordum.”

Dikkatsizce ve bir kör gibi davranmıştım. Kim olduğumu görmesine izin verdim.

“Evime girdin,” diyorum. “Komşum olan kadının girdiğini düşünmüştüm. Fakat hata yaptın. Farklı çivi kullandın.”

İncinmiş bir sesle, “Bahsettiğin konuya dair en ufak fikrim yok,” diyor. Eğer kendimden emin olmasam, ona inanırdım. “Ted, bu bir fırsat. İkimizin de faydalanabileceği bir fırsat.”

“Nasıl?” diye soruyorum. “Sana daha fazla para ödeyemem.”

Böcek adam, “Bu işten ikimiz de para kazanabiliriz!” diyor. “Şöyle ki,” diyerek eğiliyor, “ufak bir muayenehanede, orta yaşlı boktan ev hanımlarının özgüvenlerini nasıl kaybettiklerini dinlemekten daha iyisini hak ediyorum. Sınıfımın birincisiydim, anlatabiliyor muyum? Ufak bir sıkıntı yaşadım, bu doğru, fakat lisansımı geri aldım, değil mi ama? Bundan fazlasını hak ediyorum. Benimle çok satanlar listesindeki o tipler arasında ne fark var? Fırsat farkı, hepsi bu.”

“Seninle tanıştıgımda, özel bir şey bulduğumu anlamıştım

– bir vaka çalışması. O ucuz terapi ilanlarını aylardır veriyordum. Babam eskiden hep yeterince beklenildiği takdirde kötülüğün er ya da geç ortaya çıkacağını söylerdi. Kitabımın merkezinde sen varsın, Ted. Merak etme, kimse bunun sen olduğunu bilmeyecek. Adını değiştireceğim – Ed Flagman ya da ona benzer bir şey yaparım. Sadece bana dürüst olmana ihtiyacım var – tamamıyla dürüst.”

“Ne dememi istiyorsun?” Konuşmayı kesmesini diliyorum. Hoşuma gitmeyen bir şey yapmak zorunda kalacağım.

Böcek adam, “Baştan başlayalım,” diyor. “Kız, Lauren ya da Olivia, ona her nasıl hitap etmek istiyorsan. İlk o muydu?”

“İlk ne?”

“İlk ‘kızın’,” diyor. Kelimenin her iki tarafındaki tırnak işaretlerini duyabiliyorum. “Kullandığım tabir doğru mu? Kızların? Eşlerin? Yoksa onlara kedicik diye seslenmekle mi yetiniyorsun...?”

Öfkeyle, “Aptalsın,” diyorum. “Aptal olanın kendim olduğunu zannediyordum!” Fakat tehlike unsuru oluşturacak kadar zeki biri.

Kan çanağına dönen gözlerini kısıyor. “O bara neden gittin, Ted?” diye soruyor. “Kedin için mi?”

Böcek adamı kollarıma alıyorum. Kulağına, “Bana ne olduğumu söylemeye çalışma sakın,” diye fısıldıyorum. Dehşet içinde geçiriyor. Ona sarılıyor, sarılıyorum, nefes nefese kalmış biçimde sıkmaya devam ediyorum, ta ki göğüs kafesinden ilk çatırtıyı duyana ve böcek adam su gibi olana kadar. Elini açıyor. Masaya ışığın üzerinden yansıdığı iki obje düşüyor. İstasyonun neon ışıkları, gümüşten yapılma, üzerlerinde kan kırmızı iki taşın bulunduğu bir çift kol düğmesinden yansıyor. Bir an için kol düğmelerine bakıyorum. Sıkmaya devam ederek, kulağına, “Sadece bir hırsızısın,” diye fısıldıyorum. “Her şeyi çalıyorsun – düşünceleri bile. Kendi kitabını kendin yazmaktan dahi acizsin.” Böcek adam iniliyor.

Arkamdan bir nara yükseliyor ve marketten biri çıkıyor; bize biraları satan uyku mahmuru adam.

Böcek adamı bırakıyorum ve masaya yığılıyorum. Yolun karşısına geçiyorum ve kendimi ormanın insanı kucaklayan kollarına bırakıyorum. Dallar yüzümü dövüyor, sendeliyorum, bileğime kadar çürümüş yapraklara batıyorum. Birden çok kez düşünüyorum ancak durmuyorum, kendimi kaygan orman zemininde ayağa kalkmaya zorluyor ve eve koşuyorum. Kükreme büyüyor, boğazımda üst üste biniyor ancak serbest bırakmıyorum, henüz vakti değil.

İçeri girmemle ön kapı arkamdan kapanıyor. Titreyen ellerle kilitliyorum. Ardından yumruklarımı sıkıyor ve avazım çıktığı kadar, boğazım tahriş olana ve sesim kısılana dek bağırıyorum. Peşinden birkaç derin nefes alıyorum. Ağzıma iki sarı hap atıyorum ve kuru bir şekilde yutuyorum. Boğazıma yapışıyor, iki küçük taş gibi kalıyorlar. Boğularak da olsa yutmayı başarıyorum. Böcek adamın öldüğünü zannetmiyorum. Umarım ölmemiştir. Ne hislere ne de fiyakalı bir hazırlık yapmaya ayıracak vaktim var. Gitmemiz gerek.

Aceleyle hazırlanıyorum. Uyku tulumu, çadır, çakmak. Su arıtıcı tabletler, bir bobin kablo. Evdeki bütün konserve yiyecekleri topluyorum. Pek bir şey yok. Şeftali, Meksika fasulyesi, çorba. Biraz bakıştıktan sonra, viski şişesini de çantaya ekliyorum. En sıcak tutan kazaklarımı tikiştiriyorum. Çanta ağzına kadar dolduğunda, iki paltoyu üst üste üzerime giyiyorum ve aynı şeyi iki çift çorap için tekrarlıyorum. Fazla sıcak olacak, ancak taşımadığım her şeyi üzerime giymem gerekiyor. Haplarımın tamamını ceplerime dolduruyorum, kehribar rengi kaplarında tıkırdıyorlar. Sakin olmam gereken bir zaman varsa, o da şu an.

Ardından bahçeye çıkıyorum ve bıçağı kazıp çıkarıyorum. Üzerindeki toprağı silkeliyorum ve belime takıyorum.

OLIVIA

Lauren'ın sesi rüyamın derinliklerine erişiyor. Ses tonu paniğe kapıldığını ele veriyor. “Yardım et,” diye tıslıyor. “Olivia, bizi götürüyor.”

Kulak veriyorum. Etrafımdaki saran karanlıkta ses yok. Rüyamda tatlı krema görüyordum ve keyfim yerindeydi. Algılarımın yeterince açık olmaması ihtimal dahilinde.

Ne?

Lauren, “Ted,” diyor. “Bizi dışarıya, ormana götürüyor. Yardım etmelisin.”

Ah, diyorum soğukça. *Korkarım ben aptal bir kediden ibaretim. Yardımcı olamam.*

Lauren, “Lütfen,” diyor. “Lütfen, olmak zorundasın. Korkuyorum.” Sesi çizilen bir camı andırıyor. “Lütfen, Olivia. Şu an gerçekleşiyor. Bizi tanrılarından birine çevirecek. Bu son şansımız.”

Ben nasıl olsa yokum. Bu yüzden bana kalırsa bu seni ilgilendiren bir sorun, diyorum.

Lauren hırıltılı hıçkırıklarla ağlamaya başlıyor. “Eğer beni öldürürse, senin de öleceğini anlamıyor musun? Ölmek istemiyorum.” Burnunu çekiyor. Ve istemesem de ona biraz

olsun acıyorum. Incinmiş küçük bir çocuk o. Söylediklerini içinden gelerek söylememiştir.

Deneyeceğim, diyorum yavaşça. Fakat sana herhangi bir şeyin sözünü veremem. Şimdi beni yalnız bırak. Odaklanmam gerek.

Alışıldığı üzere, herkes her şeyi ab bir kediden bekliyor. Açık konuşmak gerekirse tedlerin hepsi ab işe yaramazlar.

Karanlıkta çömeliyorum. İşe yaramasını umuyorum. Kutu bir zamanlar Lauren'la aramda bir nevi kapı işlevi görüyordu. Belki de tekrar açılması mümkündür. Evin sesine kulak veriyorum – musluğun damlamasına, parkelerin gacırtılarına, camla sineklik arasına sıkışan bir sineğin vızıltısına. Mutfaktaki muşambaların ve Ted'in aklına geldiği zaman kullandığı oda spreyinin kokularını alıyorum. Pençelerimi geri çekiyorum ve tekrar çıkarıyorum. Güzelce kıvrılarak amansız sivri birer nokta hâlinde son buluyorlar. Ted kılığına bürünmek ve bir çift ele sahip olmak istemiyorum. Korkunçlar. Öyle olmalılar.

Neyse, diye homurdanıyorum. Vakit yok.

Yukarı bakıyorum ve sevdiğim bir şeyi düşünmeye çalışıyorum. RABBİ düşünmeye çalışıyorum ve ardından rüyada dilimin tamamına yayılan o beyaz, tatlı, kıvamlı kremayı hatırlıyorum. Fakat bir türlü odaklanamıyorum. Kuyruğum dikeliyor ve bıyıklarım seğiriyor. Düşüncelerim darmaduman.

Gözlerimi kapatarak, *Hadi ama*, diye fısıldıyorum.

Düşünebildiğim tek şey Lauren. Nasıl görüldüğü değil çünkü onu hiç görmedim. Ne kadar zeki olduğunu, bizi kurtarmak için bu planı yaptığını düşünüyorum; ne kadar sinir bozucu olduğunu, özellikle de bana *aptal kedi* dediğinde.

Hiçbir şey olmuyor. Durum kötü. Elimden geleni yaptım! Kestirmeye geri dönsem iyi olacak. Kötü şeyler oluyor ve en iyisi onlar son bulana dek uyumak gibi görünüyor.

Fakat her gözlerimi kapatıp rahat bir uyku çekmeye niyetlendiğimde, kuşkunun iğneleri beni uyandırıyor.

Yüksek sesle, *Her şeyi denedim*, diyorum. *Elimden başka bir şey gelmiyor!* Cevabım sessizlikten ibaret. Fakat O'nun fikrini hissedebiliyorum. Mutsuz bir şekilde *hırlıyorum*, çünkü RAB yalancılığı tasvip etmez.

Kafamı kaldırıyorum ve buzluğun kapağı birkaç santim yükseliyor. Kör edici bir ışık hüzmeleri tarafından karşılanıyorum.

Çıktığım anda Lauren'in çılgınlıklarını duymaya başlıyorum. Sesi duvarları dolduruyor, ayağımın altındaki halının içinden geçiyor. Korkusu kalasların üzerindeki gözetleme deliklerinden sızıyor, mutfaktaki musluktan aktığını hissedebiliyorum. Ona yardım etmeliyim.

Lauren'in vücuduna girmenin düşüncesi bile dehşet verici. Kuyruğum tiksintiyle sertleşiyor. İğrenç! Kürkümün yerine o domuz pembesi derinin geçmesi. Patilerim yerine o ürkütücü şeyler! Tıslıyorum, şiddet dolu bu yakınlaşma beni dehşete düşürüyor. Fakat Lauren bana güveniyor. *Düşün, kedi*.

İncil'e gidiyorum. Onu masadan aşağı atıyorum. Yere büyük bir gümbürtüyle çarptığında, evin sallandığını hissediyorum. Yankıya benzer bir şey fakat daha kuvvetli.

Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.

Ab. Bazen haklı çıkmak insanın canını sıkıyor. Aklımda bir süredir şekillenen bir fikir vardı. Bir ev kedisi olabilirim, ancak RABBİN birçok suretiyle karşılaştım ve dünyada tuhaf şeylerin var olduğundan haberdarım. Lauren her şeyi bildiğini düşünüyor fakat bilmiyor. Biz bir merdiven değiliz. Biz

şöminenin üzerindeki o korkunç bebeğiz. Lauren ve ben iç içe geçiyoruz. Birine vurunca hepimizde yankılanıyor.

Düşün, düşün!

Buzdolabının kapısını açtığımda sinirliydim. Belki de hiç olmadığım kadar. Kordonun beni Ted'e bağladığını hissetmedim. Tek başımaydım, yalnızdım.

O yüzden kendimi sinirlendiriyorum. Zor olmuyor. Ted'i ve Lauren'a yaptıklarını düşünüyorum. Üzerine düşünmesi oldukça güç. Bir konuda haklıydı; ne kadar da aptal bir kedi-yim, hakikaten aptal. Ted'in yalanlarına inandım, gerçeği bilmek istemedim. Sadece uyumak ve okşanmak istedim. Bir korkaktım. Fakat artık bir korkak olmak istemiyorum. Onu kurtaracağım.

Kuyruğum sertleşiyor, öfkeden bir kazığa dönüşüyor. Ucunda yanan ateş önce seğiren kuyruğuma ulaşıyor, ardından tüm vücuduma yayılıyor. Lauren'in canımı yaktığına benzer bir sıcaklık değil bu. Bu hissi ben yarattım. Bu ateş bana ait.

Duvarlar titremeye başlıyor. Yıkılma sesi uzakta başlıyor ve ardından etrafımı sarıyor. Koridor yayını bozuk bir televizyon kanalını andırıyor. Zemin ise dalgalı bir denizi.

Kayarak ve *inildeverek*, ön kapıya doğru patiliyorum. Cesus olmaya karar vermem, korkmadığım anlamına gelmiyor. Çok korkuyorum. Delikten gördüğüm tam anlamıyla dışarısı sayılmaz. Bunu şimdi anlıyorum. Tir tir titrerken kapının üç kilidinin açık olduğunu görüyorum. Dolayısıyla kapı da açık. Yukarı değil, dışarı çıkmam gerekiyor. Ve herkes bir eve nasıl girilip çıkılacağını bilir. Hafifçe *hırlıyorum*. Haklı çıkmayı istememiştim. Arka ayaklarım üzerinde yükseliyorum ve patilerimle kulpa asılıyorum. Kapı sonuna kadar açılıyor. Beyaz ateş tarafından karşılanıyorum. Gözlerim kamaşıyor; âdeta bir yıldızın içindeyim. Kordon boynumun etrafında yanan,

ateşten bir şeride dönüşüyor. Ne olacak? Yanacak mıyım? Umudum o yönde. Dışarıda ne olduğunu bilmiyorum.

Evden dışarı adım atıyorum. Kordon bir fırın kadar ısınıyor, etrafımı bembeyaz bir sıcaklıkla sarıyor. Dünyam tepetaklak. Gözlerimi kör eden yıldızlar beni içlerine çekiyorlar. Midem bulanıyor ve boğuluyorum. Cığerlerimdeki hava boşalıyor.

Kör edici beyaz ışık çekiliyor; yıldızlar küçölerek ufak birer deliğe dönüşüyor ve içlerinde soluk bir ışık, hareket ve renklere anlık da olsa tanık oluyorum. Ay ışığı diye geçiriyorum aklımdan. Demek böyle görünüyormuş.

Dünya dalgalı bir denizde yol alan bir gemiyi andırıyor. Ted'in tanıdık kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Sırtında, tahminimce bir çantanın ya da bir çuvalın içinde taşınıyoruz— üzerinde hava almamız için açıldığını tahmin ettiğim ufak delikler var. Fazla büyüğüm. Tenim açıkta ve bir tür solucana benzer şekilde tüysüz. Patilerim büyük ve etli örümceklere dönüşmüş. Burnum sevimli ve yumuşak bir yumru değil, korkunç ve sivri bir şey. En kötüsü ise kuyruğumun olması gereken yerde hiçbir şeyin olmayışı.

Yarabbi. Debeleniyorum ancak hareket edemiyorum. Sabitlenmişiz, belki de bağlanmışızdır. Her taraftan sesler geliyor. Yapraklar, baykuşlar, kurbağalar. Adlarını bilmediğim diğer şeyler. Daha önce duymadığım bir netliğe sahipler. Hava da farklı. Çantanın içinde olmama karşın hissedebiliyorum. Nedense daha serin, daha keskin – ve hareket ediyor.

Lauren hıçkırıyor ve bana yabancı gelen göğsümden, mağarayı andıran göğüs kafesimden yükselişini hissediyorum. Gözyaşlarının ufak ve zayıf gözlerime gelişini. Düşündüğüm kadar korkunç bir his.

Ona sessizce, *Başardım*, diyorum. *Vücudumuzdayım*.

“Teşekkürler, Olivia.” Lauren beni sıkıca sarıyor ve ben de ona sarılıyorum.

Lauren, hava neden canlıymış gibi hareket ediyor?

Lauren, “Rüzgâr bu,” diye fısıldıyor. “Rüzgâr, Olivia. Dışarıdayız.”

Aman Yarabbi. Ah. Bir an için düşünemeyecek kadar yoğun duygulara kapılıyorum. Ardından şöyle diyorum, *Neredeyiz?*

Lauren, “Ormandayız,” diyor. “Kokusunu alamıyor musun?”

Demesiyle birlikte koku bana da vuruyor. Muazzam bir şey. Mineraller, böcekler, taze su, sıcak toprak ve ağaçların kokusu – Tanrım, ağaçlar o kadar güzel kokuyor ki. Yakınlarındayken bir senfoniye andırırlar. Böylesini hayal bile edemezdim.

Lauren, “Bıçak onda,” diyor. “İnanabiliyor musun? Onu gömmüş.”

Umutla, *Belki de sadece bizi bir yürüyüşe çıkarıyordur,* diyorum. *Belki bıçağı yanına almasının tek sebebi ayılardan korkmasıdır.*

Lauren, “Kedicikler ormandan geri dönmez,” diyor.

O andan itibaren sessizleşiyoruz. İçeri girmeyi her şeyden çok istiyorum. Ancak Lauren’i yalnız bırakamam. Cesur olmak zorundayım.

Sarp bir zeminde bir saat kadar yürüyor. Dik kayalıkları aşıyor ve nehirlerden geçiyor, vadileri ve tepeleri aşıyor. Vahşi doğaya ulaşmamız çok sürmüyor.

Taş gibi kokan, geceleri akan suyun sesi üzerinden ağaçların birbirleriyle konuştuğu bir yerde duruyor. Çuvalın ağzındaki ufak açıklıktan görebildiğim kadarıyla sonunda bir şelalenin bulunduğu, sığ bir dere yatağındayız. Bizi içinde tutan kumaşın üzerinde bir ışık parlıyor. Ateş. Tepemizde, yaprakları okşayan rüzgârın sesini duyabiliyorum.

Pek bir şey göremiyorum ancak havanın azametini hissedebiliyorum. Bulutlara çarpışını. Lauren'a, *Gerçeği asla öğrenmemeyi isterdim, diyorum. Dışarısı korkunç. Duvar yok. Gidiyor da gidiyor. Ne kadar uzakta bitiyor ki bu dünya?*

Lauren, "Küre şeklinde, yani bulunduğun yere geri dönene kadar gitmeye devam ediyor sanırım."

Bu korkunç, diyorum. Şu âna kadar duyduğum en korkunç şey olabilir. Ah, RABBİM, aklıma mukayyet ol...

Lauren, "Odaklan, Olivia," diyor.

Çuvaldan çıkmamıza izin verecek mi? diye soruyorum. Çişimizi falan yapmak için yani?

Lauren, "Hayır," diyor. "İzin vereceğini düşünmüyorum." Zihninin öfkeyle bir çözüm bulmaya çalıştığını duyabiliyorum. "Planlarda değişiklik yapacağız," diye fısıldıyor. "Hepsi bu. Yön değiştireceğiz. Adapte olacağız. Bıçak Ted'de. Belinde hissettim. Yani tek yapman gereken bıçağı ondan almak ve onu öldürmek. Aynı plan. Hatta böylesi daha iyi, çünkü hiçliğin ortasındayız ve buraya ona yardım etmek için kimse gelmeyecek. Bu durumu lehimize çevirebiliriz, anlatabiliyor muyum?" Ted'in viskisinden mi içti diye merak ediyorum, çünkü aynı o sarhoşken nasıl konuşuyorsa öyle konuşuyor. Sanırım korku da konuşmayı en az alkol kadar kötü etkileyebiliyor.

Vücudumuzu, zayıf ve çelimsiz vücudumuzu, Ted'in cüsesine, kuvvetine karşı gelirken düşünüyorum. Rüzgâr soğuk parmaklarıyla kürkümü okşuyor. Onu içime çekiyorum. Hem kadim hem de genç. Hissedeceğim son şey bu mu olacak diye merak ediyorum.

Rüzgâr çok hoş, diyorum. Hissetme fırsatına eriştiğim için mutluyum. Keşke gerçek bir balığın da tadına bakabilseydim.

Lauren, "Keşke," diyor.

Yapamayacağım, Lauren. Yapabileceğimi düşündüm fakat yapamam.

Lauren, “Bunu sadece bizim için yapmıyorsun, Olivia,” diyor. “Ted için de yapıyorsun. Böyle olmak istediğini mi düşünüyorsun? Bir canavar olmaktan mutluluk duyduğunu mu? O da bir mahkûm. Ona yardım etmelisin, kedi. Ona son bir kez yardım et.”

Ah, diyorum. *Aman Yarabbi...*

Lauren pes edercesine, “Peki o zaman,” diyor sessizce. “Belki de düşündüğüm kadar kötü olmaz.”

Küre şeklindeki dünyayı, yeterince uzağa gittiğiniz takdirde nasıl aynı yere ulaşıldığını düşünüyorum.

Kendime, *cesur bir kedi ol*, diye fısıldıyorum. *RAB seni buraya bu yüzden koydu*. Derin bir nefes alıyorum. *Yapacağım. Bıçağı alacağım ve ardından onu öldüreceğim*.

Lauren, “Akıllı kedi,” diyor. Nefesi hızlanıyor. “Hızlı hareket etmelisin. Tek bir şansın olacak.”

Biliyorum.

Derinde, karanlığın içinde, Gece Vakti hırıldıyor. Kudretli bedeninin bağlarını koparmaya çalışırken kasıldığını hissediyorum.

Lafı uzatmadan, *Senin derdin ne?* diye soruyorum. *Meşgulüm. Şu anda sana ayıracak vaktim yok*.

Cevabı kulaklarımda bir kükreme gibi yankılanıyor, yarattığı şok etkisi omurgamdan aşağı dalgalar hâlinde yayılıyor. *Zamanım geldi, benim zamanım, benim zamanım*, diye kükrüyor. Fakat onu olduğu yere güzelce sabitliyorum; kurtulması mümkün değil.

Ted huzursuz. Bizi yakınında, sırtına bağlanmış hâlde tutuyor. Ateşin yakıcı aydınlığı, çuvalın yüzeyinden iğnenin ucu büyüklüğünde sayısız kızıl parıltı gibi geçiyor. Sessizce kendi kendine konuşurken sesinin titrediğini hissediyorum.

“Anneciğim, hâlâ burada mısın?”

Gün doğmak üzereyken, Ted rahatsız bir uykuya dalıyor. Nefesinin derin iniş ve kalkışlarını hissediyorum. Huzurlu görünüyor. Tepede, gökyüzü nefesini tutmuş bekliyor.

Herhangi bir şey görebiliyor musun? diye soruyorum.

Lauren, “Sol elinde,” diye mırıldanıyor. Elimizi uzatıyorum. Eli kullanmak mide bulandırıcı bir his – çürümüş etten bir eldiven giymeye benziyor. Bıçağı gevşek avucundan alıyorum. Tahmin ettiğimden daha hafif.

Etrafından uzanıyorum ve midesine saphıyorum. Bıçağın ucu etini bir elmayı ısırmaya benzer bir sesle açıyor. Etin yumuşak olacağını düşünmüştüm, ancak Ted’in içi objelerin ve dokuların oluşturduğu bir karmaşayı andırıyor. Direnç gösteriyor; bıçağı ilerletmekte zorlanıyorum. Hayal edebileceğimden bile daha korkunç. Ted’in çılgınlıkları üzerinden kendi ağlayışımı güç bela duyabiliyorum. Ses yakınımızdaki bir çalıda duran bir kuşu yerinden kaldırıyor ve hızla göğe yükselmesine neden oluyor. Onunla uçup gidebilmeyi diliyorum.

İlk olarak acıyı hissediyorum. Vücudumuzdaki sinirler âdeta alev alıyor. Siyah bez parçası düşüyor. Lauren’la birlikte yüzüstü ormanın sarp yüzeyine düşüyoruz. Yanaklarımız nemli yapraklardan ve çalılardan oluşan karışımın içinde sürünüyor; akıntının yarı içinde yarı dışındayız; soğuk su bacaklarımızın üzerinden akıyor. Kalbimiz düzensiz atıyor, stop etmeye yakın bir araba gibi.

Lauren? diyorum. *Neden kanıyoruz? Neden ayağa kalkamıyoruz?*

DEE

Dee kasetaları masaya koyuyor. Bulması hiç de kolay olmadı. Elektronik mağazalarının hiçbiri artık bunlardan getirmiyor. En nihayetinde bir plakıya ederinden fazla ödeyerek alması gerekti.

Kaseti takıyor ve titreyen bir parmakla oynata basıyor.

Küçük, tedirgin bir ses, “Lütfen gelin ve Ted’i cinayet suçundan tutuklayın,” diyor. “Ve başka suçlardan. Bu eyalette ölüm cezası var, bunu biliyorum...”

Kısa bir kayıt, ta çatlasa bir dakika sürüyor. Dee nefes almadan dinliyor. Ardından baa sarıyor ve tekrar dinliyor. Ardından, arkasından başka bir kayıt gelir mi diye uzunca bir süre dinlemeye devam ediyor. Fakat sadece bir tıp ğrencisi-nin notları var. Dee’nin tam olarak çıkaramadığı bir aksana sahip bir kadın sesi, an kadar berrak bir ses.

Arkasına yaslanıyor. Lulu bu. Bym, evet. Fakat Dee’nin kız kardeşinin ses tonunu tanımaması mümkün değil. O an gelmiş ve bir kanıt elde etmiş olmasına karşın, Dee ne yapacağını bilmiyor. Elini kt küt atan kalbinin üzerine götürüyor. Kabarmı, patlamaya hazırmı gibi geliyor.

Bütün bunları yorgun Karen’a anlatması ve kaseti ona g-

türmesi gerekiyor. Ellerinin arasına aldığı başını kaldırdığı gibi öyle de yapacak zaten.

Dışarıdan tanıdık bir ses geliyor. *Tonk, tonk, tonk.*

Dee'nin vücudu çarpılmışa dönüyor. Karanlıktaki pencerenin başına gidiyor. Ted arka bahçeye çıkıyor. Bir an için duruyor, etrafı dinliyor. Etrafa bakıyor. Dee bir direk kadar hareketsiz duruyor. Pencereden yansıyan ay ışığının silüetini gizlemesini umuyor. Görünen o ki ediyor da çünkü Ted ikna olmuş bir biçimde başını sallıyor ve bahçenin doğu köşesini saran mavi yemiş çalılarının başına geçiyor. Elleriyle kazmaya başlıyor.

Ted yerden bir şey alıyor. Üzerindeki toprağı silkeliyor, ardından kısa bir an için kınından çıkarıyor. Uzun bir av bıçağı bu. Keskin yüzü ay ışığını yansıtıyor. Bıçağı kemerine takıyor ve eve giriyor.

Bir süre sonra tekrar dışarı çıktığında, omzunda bir çuval taşıyor. Bahçesinden yavaşça ilerliyor ve ormana yöneliyor. Dee onu seyrederken, çuval hareket ediyormuş gibi görünüyor. Dee ise loş ışık altındaki çuvalın hareket ettiğinden emin.

Dee'nin zihni tamamen açılıyor. Her şey soğuk ve net artık. Karen'ı arayacak vakit yok. Lulu'yu kurtarmak zorunda – ve üstesinden gelmesi gereken bir canavar söz konusu. Aklından, *Gerekeni yap, Dee Dee*, diye geçiriyor.

Dee elbise dolabına koşuyor ve floresan boya spreyini, çatal ağızlı çekici ve bu an için satın aldığı kalın, yılan geçirmez botları kapıyor. Kapüşonlusunu ve montunu giyiyor, titreyen ellerle bağcıklarını bağlıyor. Evinden çıkıyor ve kapıyı ardından olabildiğince sessizce kapatıyor, Ted'in ağaçların altına gözden kayboluşuna son anda tanık oluyor. Fenerinin aydınlığı geceyi aydınlatıyor.

Dee eğilerek yere yaklaşıyor ve sessiz adımlarla peşinden koşuyor. Bu kez hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeyecek.

Ormanın on beş metre içinde, sokak lambaları hâlâ dalların aralarından görülebilirlerken, Dee duruyor ve bir kayın ağacının gövdesini fosforlu sarı renge boyuyor. Dallar yüzünü çiziyor ve bacaklarına dolanıyor. Geceleyin, orman kaygan bir yere dönüşüyor, tutunuyor insana. Nefes alıp verişini sakinleştirmeye çabalıyor.

Kasette duyduğu cümle kafasında tekrar tekrar oynuyor. *Huzur dolu bir karanlıktan ibaret.* Lulu.

Ted patikadan ayrılıyor ve uzanan dallar ay ışığının sızmasına engel oluyor. Dee her on beş metrede bir ağacın gövdesini işaretliyor. Ted'in fenerini görüş açısında tutuyor, ona o kadar fazla odaklanıyor ki bulanık bir yıldız ışığına dönüşüyor. Bir süre sonra ormanın değişmeye başladığını hissediyor. Dee artık ailelerin yürüdüğü kısımda değil. O artık vahşi doğada, ayıların gezdiği ve kaybolan dağcılarının kemiklerinin asla bulunmadığı yerde.

Yapraktan yaprağa geçen fısıltılar bir çingiraklı yılanın kuyruğundan gelen sesi andırmaya başlıyor. Yorgunlukla, *KAPA çeneni*, diye geçiriyor aklından. *Çingiraklı yılan falan YOK.* Bu korkuya ne zamandan beridir kölelik yapmakta? Yıllar oluyor. Artık özgürleşmenin vakti geldi.

Çamurlu bir dala basan Dee kayıyor. Dal ise ayağının altından kayarak harekete geçiyor. O esnada, sağ ayağının hemen önünde, orman yüzeyinde o şey el fenerinin ışığına yakalanıyor. Üzerindeki baklava deseni fazlasıyla tanıdık. Çingırağının kısık ama net sesi ise bir torba kurutulmuş pirinci andırıyor. Yılan bir kâbusa mahsus bir zarafetle, saldırmaya hazır bir biçimde geriliyor, gözleri yeşil yeşil parlıyor. Yaklaşık bir buçuk metrelik genç bir yılan. Dee'nin fenerinin ışığı yılanın arkasında duran ve büyük ihtimalle yuvasının bulunduğu taş yığınının üzerinde delicesine dans ediyor.

Korku damarlarına mürekkep gibi yayılıyor. Çılgılık atıyor ancak bir fısıltıdan fazlası çıkmıyor. Yılan sallanıyor. Belki daha yeni uyanmış olmanın aptallığı var üzerinde, belki de fenerin aydınlığı onu kör etti fakat bu durum Dee'ye aradığı fırsatı veriyor.

Fenerin ışığını yılanın üzerinde tutarak Dee öne çıkıyor ve çekici savuruyor. Iskaladığı takdirde öleceğinin bilincinde.

Çatal ağızlı çekiç bir çatırtıyla yılanın kunt ve olduğu yerde sallanan başına isabet ediyor. İkinci vuruşunda yılan hareketsiz biçimde orman zeminine düşüyor. Nefes nefese kalan Dee yılanın üzerine eğiliyor. “Al bakalım,” diye fısıldıyor.

Yaratığın uzun bedenini parmağıyla dürtüyor. Soğuk, hareketsiz ve güçsüz artık. Ölü yılanı eline alıyor. Bunu sonsuza dek hatırlamak istiyor. “Senden bir kemer yapacağım,” diyor. Sevinçten âdeta dört köşe. Kendini aşmış hissediyor.

Ölü yılanı cebine koymak üzere kaldırırken, yaratığın başı seğiriyor ve dönüyor. Dee olup bitenleri ağır çekimde izliyor – yılanın başının harekete geçişini, dişlerini ön koluna saplayışını. Ağızının sessiz bir çılgılık için sonuna kadar açıldığını hissediyor. Kolunu sallıyor, yilandan kurtulmaya çalışıyor. Uzun ve hareketsiz beden de aynı şekilde sallanıyor, âdeta koluna değil hayata tutunmaya çalışıyor. Bazı şeyler ölümü bile atlatabilir. Isırığın acısı kendini fena şekilde hissettiriyor. Fakat o şeyin canavarımsı bir parçasıymış gibi vücuduna bağlı durmasının hissettirdiği korkunun yanından dahi geçmiyor.

Nihayet, Dee çekicinin ağızını yılanın çenesine geçiriyor ve ağızını açmayı başarıyor. Dişleri fenerin ışığında soluk ve şeffaflar. Şekli şemalı giden cesedi ormana, olabildiğince uzağa fırlatıyor.

İçinde bir şey kabarıyor. Kendisine, *Çılgılık atma*, diyor. Fakat kabaran bir kahkaha. Kahkahalara boğuluyor, nefesi kesiliyor. Gözlerinden yaşlar boşalıyor. Hakikaten bir yılanla karşılaşmıştı.

Bakmak istemiyor fakat bakmak zorunda. Isırığın etrafı daha şimdiden bir haftalık bir yara izi gibi şişmiş ve renk değiştirmiş görünüyor.

Gerekeni yap, Dee Dee. Kıkırdamaya devam ederek, montunu omuz kısmından yırtıyor ve şişmeye devam eden koluna uyguladığı baskının azalmasını sağlıyor. Medeniyetle arasında en az bir saatlik mesafe var. Yapabileceği tek şey devam etmek ve işi bitirmek. İleride, Ted'in fenerinin ışığı ağaçların arasında dans etmeye devam ediyor. İnanılması güç fakat cıngırlıklı yılanla yaşadıkları sadece bir dakika sürdü. Dee sendeleyerek Ted'in ışığının peşine takılıyor.

Kendini hasta hissetmeye başlıyor. Başka şeyler de gerçekleşiyor. Ağaçların renkleri beyazlaşmaya başlamış gibi, gövdeleri arasında ise uçuşan kırmızı kuşlar var. Dudaklarından bir hayret nidası dökülüyor ve malum görüntüyü aklından çıkarmaya çalışıyor. Bu bir rüya değil. İnsan saçlarından yapılma kuş yuvaları gerçek değil. Isırılan birinin hareket etmemesi gerektiğini biliyor. Zehri yayacağını. Artık çok geç, diye geçiriyor aklından. Zehir beni çoktan etkisi altına aldı.

Ted'in peşinden batıya doğru gidiyor. Fenerini söndürüyor. Ayın ışığı yetiyor ona. Ted ise fenerini açık tutuyor. Sırtında onca ağırlık varken ayağını yere sağlam basmak zor olmalı. Belki de taşıdığı ağırlık hareket ediyor, ona karşı koyuyordur.

Sağlam eliyle çatal ağızlı çekici cebine tıktırıyor. Üzeri, kurumaya başlayan yılan kanından ötürü yapış yapış. Dee alev alıyor; öfkesi içini yakıp kül ediyor. Ted bunun bedelini ödeyecek. Her on beş metrede yeni bir ağacı işaretlemeye devam ediyor. Yanında kız kardeşiyle birlikte bu yoldan geri döneceğine inanmak zorunda.

Cesaret edebildiği kadar yakından takip ediyor. Buna rağmen Ted'in izini kaybediyor. Önce fenerinin aydınlığı görüş alanından çıkıyor, sonra da kendisi gözden kayboluyor. Top-

rak aniden aşığı doğru eğim kazanıyor ve Dee sendeliyor, paniğe kapılıyor. Fakat mantığı durumu izah etmesine yardım ediyor. Aşığıda bir yerde akan suyun sesini işitiyor. Büyük ihtimalle su doldurmak için durdu. Günün doğmasına az kaldı, havada yeni günün kokusu var. Dee kaygan bir ağaç gövdesine yaslanıyor ve nefesleniyor. Çok az daha sabretmesi gerekiyor. Karanlıkta düşme riskini alamaz. Gün ışığına ihtiyacı var. Fazla kalmadığını biliyor.

Sönük bir gün doğumu dünyayı kalay rengine boyuyor. Dee dik bir kayalıktan aşığı doğru sendeleyerek suyun sesine doğru ilerliyor. Derin bir dar boğazın ucuna kadar geliyor. Aşığıda, kayalıkların üzerinden gümüşi rengiyle sertçe akan bir akıntı var. Suyun fışkırdığı dar aralığın yanında ise açık kalmış bir ağzı andıran bir uyku tulumu duruyor. Sönmeye yüz tutan bir ateşin dumanı, yeni günün griye boyadığı göğe yükseliyor.

Demek ki hafta sonlarını burada geçiriyor. Beklediğı ânın nihayet gelmesiyle Dee yoğun hislere kapılıyor. Birçok şeyin son bulacağı, neredeyse kutsal sayılabilecek bir an.

İnişine sallanarak devam ediyor. Kolu zehrin etkisiyle âdeta bir kaya kadar ağırlaşıyor. Akıntının yanındaki kayaların üzerinde koyu renkli damlacıklar var. Kan damlaları. Burada bir şeyler yaşanmış olmalı.

Kuruyan kanı takip ederek huş ağaçlarının bulunduğu yere geliyor. *Doğru ya,* diye geçiriyor aklından. *Hayvanlar ölecekleri vakit saklanmaya giderler.* Fakat ölen kim, Ted mi yoksa Lulu mu? Ağaçların arasında benekler hâlinde sızan loş ışık tanıdık geliyor. Yaprakların arasındaki kısık sesli konuşmalar da öyle. Bütün bunlar daha önce yaşanmıştı. Dee ağaçların arasına girmiş, çıktığında ise biri hayatını kaybetmişti. O zaman ile şu an yaşadıkları birbiri üstüne biniyor, bir çizim

min kopyasını çıkarmaya benziyor. Tabii, o bir yaz mevsimi öğleden sonrasıydı, gölün başıydı. Ve o günkü ağaçlar çam ağaçlarıydı, huş değil. Dee bu düşüncelerin üzerine bir perde çekiyor.

Bedenin başta farkına varmıyor. Ardından gözüne ayaktan yarıya kadar çıkmış, dikenli çalılarının arasından fırlayan bir yürüyüş ayakkabısı takılıyor. Belli bir açıyla, yüzüstü yere yığılmış hâlde yatıyor. Ağzından koyu renkli bir şeyler akıyor. Aklından, *Ah, Lulu kaçmış ve adam da ölmüş*, diye geçiriyor ve derin bir mutluluğa kapılıyor. Ardından, *fakat onu ben öldürmek istiyordum*, diye düşünüyor.

Ted inliyor ve dönüyor, dönüşü en az dünya kadar yavaş. Toprak ve balçıklaşan yapraklar, vücudunu koyu renkli bir dövme gibi kaplıyorlar. Bıçak hâlâ karnına saplı duruyor. Etrafı parlak bir akıntı hâlindeki kanın kabarcıklarıyla çevrili. Ted, Dee'yi görüyor ve yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi neredeyse komik. Dee'nin onu ne kadar iyi tanıdığına, onu ne kadar yakından izlediğine, kaderlerinin ne şekilde ortak olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ted, "Bana yardım et," diyor. "Sen de yaralısın." Dee'nin koluna bakıyor.

"Çıngıraklı," diyor dalgınlıkla. Hayranlıkla ona bakıyor. Karşısındaki fareye yaklaşırken, Dee, yılanın nasıl hissettiğini daha iyi anlıyor.

"Çantam vardı, akıntının yanında duruyor, içinde cerrahi yapıştırıcı var. Yılan ısırığı için de bir şey vardı. İşe yarar mı bilmiyorum." Şu anda adamın onun sağlığı için endişelenmesini fevkalade buluyor. Öyle ya, Dee'nin kendisine yardım edeceğini düşünüyor – ona ihtiyacı var.

Dee, "Ölüşünü izleyeceğim," diyor. Duyduklarına inanamayan Ted'in hissettiklerinin yüzüne yansımaları seyreliyor.

Ted, "Neden?" diye fısıldıyor. Ağzının köşesinden kan damlıyor.

Dee, “Hak ettiğin bu da ondan,” diyor. “Hayır, yaptıkların düşünüldüğünde bu sana az bile.” Loş ışıktaki etrafına bakıyor. Ağaçların arasında hareket eden bir şey yok. “O nerede?” diye soruyor. “Nerede olduğunu söyle ve ben de işini kolaylaştırırım. Bitirmene yardımcı olayım.” Büyük ve umarsız gökyüzü altında, yalnız başına ve korkmuş hâlde bekleyen Lulu’yu düşünüyor. Parmaklarından birini Ted’in yüzü üzerinde bir o yana bir bu yana sallıyor. Ted gözleriyle takip ediyor. “Zamanın doluyor,” diyor. “Tik-tak.”

Ted’in dudaklarından bir hayret nidası dökülüyor ve köpüren kan ona eşlik ediyor. Ağzından bir ses çıkıyor. Bir hıçkırık.

Dee, “Kendine mi üzülüyorsun?” diyor öfkeyle. “Ona biraz olsun acımadın.” Ayağa kalkıyor. Dünya dönüyor ve görüş açısının kenarları grileşmeye başlıyor, ancak dengesini toparlıyor. “Onu bulacağım.” Lulu eve gelecek ve onunla yaşayacak. Dee yıllar sürecektir iyileşme süreci için gereken sabrı gösterecek. Birbirlerini iyileştirecekler. “Geber, seni canavar,” diyor ve arkasına dönüyor, şelalenin sesine, güne, güneşin bulutların arasından doğduğu yere dönüyor.

Arkasında, ufak bir kız çocuğu şöyle fısıldıyor, “Ona böyle seslenme.”

Dee heyecanla dönüyor. Etrafta kendisi ve ölmekte olan adam haricinde kimse yok.

Ted’in moraran dudakları arasından tiz çıkan sesiyle kız çocuğu, “O bir canavar değil,” diyor. Kaseti kaydeden sesin aynısı. “Onu öldürmem gerekti – fakat bu babacığımla benim aramda. Seni ilgilendirmez.”

Dee, “Sen kimsin?” diye soruyor. Kulakları uçuşan kızıl kanatların sesleriyle doluyor.

Büyük adamın ağzından konuşan küçük kız, “Lauren,” diyor.

Dee, “Beni kandırmaya çalışma,” diyor net bir tonda. Halüsinasyon ya da zehrin bir yan etkisi olmalı. “Lulu’yu kaçırdı. Küçük kızları kaçırıyor.” Gerçek olmak zorunda, aksi takdirde her şey yerle bir olacak.

Kız, “O asla böyle bir şey yapmadı,” diyor. “Birbirimizin bir parçasıyız, o ve ben.”

Dee, Ted’in vücudunun bulunduğu yere doğru sendelerken dünya dönmeye başlıyor. “Şişşt,” diyor. “Sessiz ol. Gerçek değilsin.” Avucunu Ted’in burnuna ve ağzına bastırıyor. Ted kıvranıyor ve debeleniyor, ayaklarıyla yaprakları ve toprağı kaldırıyor. Ted hareketsiz kalana dek elini çekmiyor. Kan revan içinde tam olarak emin olamasa da, nefes alıp vermeyi bıraktığını zannediyor. Ölümden beter bir vaziyette ayağa kalkıyor. Görüşü iyiden iyiye grileşiyor. Kararan ve şişen kolu parlıyor.

Sislerin arasında sendeleyerek Ted’in çantasına ulaşıyor. İçinde sarı bir kese buluyor. Üzerindeki yılan resmi ona doğru uzanıyor ve nefesi kesiliyor, irkiliyor. Kullanım talimatları gözleri önünde yüzüyorlar. Turnike yapıyor ve vantuzu yarının ağzına yerleştiriyor. Oradaki etin şiştiğini ve karardığını görüyor. Canı yanıyor. Yarayı vakumluyor ve hazne kanla doluyor. Öyle olduğuna inanmak istediğinden midir bilinmez, ancak şimdiden kendini daha iyi hissediyor, daha sabit, daha uyanık. Birkaç kez daha vakumluyor, ardından ayağa kalkıyor. Şimdilik bu kadarı yeterli olmak zorunda.

Çantanın ceplerinden birine tıkılmış cerrahi yapıştırıcıyı görüyor. Alıp hızla suya fırlatıyor. “Ne olur ne olmaz,” diye fısıldıyor. Sonuçta ölü çingiraklı yılanlar bile ısırabiliyor.

Nefes almaya çalışan Ted’in ağzını ve burnunu kapatışını düşünüyor. Zıyanı yok çünkü hak etmişti. Her şey olması gerektiği gibi. Koca adamın ufak bir kızın sesiyle konuştuğu âna gelecek olursa da, bu zehrin yarattığı şaşkınlığın etkisiy-

di. Görüşü bulamıyor, ancak sabırla yoluna devam ediyor, ta ki uzak bir ağacın gövdesinde vadiden çıkacağı yolu gösteren sarı renkli işaretini görene kadar. Dee, Lulu'yu bulacak ve ona yaşayacak bir yer verecek, birlikte çok mutlu olacaklar ve çakıl taşları arayacaklar. Fakat göle asla gitmeyecekler. Asla.

Dee, “Lulu,” diye fısıldıyor. “Geliyorum.” Ormanın içinde, ışık ve karanlık hüzmelerinin arasında sendeleyerek ilerliyor. Arkasından havlayan bir köpeğin sesi geliyor. Adımlarını hızlandırıyor.

OLIVIA

Bu senin bedeninin değil, Lauren. Ağlıyorum. Onun bedeni. Ted'in içinde yaşıyoruz.

Lauren iç geçirerek, “Evet,” diyor. “Fakat fazla zamanımız kalmadı. Tanrı'ya şükürler olsun.”

Neden, neden? Küçük bir kedi gibi hırlıyorum. Bana bizi öldürttün. Hepimizi.

“Bitirmek için senin yardımına ihtiyaç duydum. Kendi başıma yapamadım.”

Çok zeki olduğumu düşünmüştüm – fakat Lauren beni bu yola, bu âna, ölümümüze o kadar kolay getirdi ki.

Yalan söyledin, diyorum. Söylediğin onca şey, sirke ve buzluk, hepsi yalandı...

Lauren, “Onların hepsi gerçekte,” diyor, “hem o hem de ben... ikimiz de yaşadık. Başımızdan neler geçtiğini bilmiyosun. Hayat uzun bir tüneldir, Olivia. Işık sadece sonundan gelir.”

Artık onu zihnimde canlandırabiliyorum. Lauren büyük kahverengi gözleri olan, zayıf bir kız. Vücuduna dair söylediği her şey doğru. Ona, *Katil*, diyorum.

Bir yerlerde, Ted can çekiyor. Sesi çok kötü geliyor, ıslak

ve kızıl renkte bir ıslığı andırıyor. Karnındaki yara üzerinde duran elimizi kaldırıyor. Hep birlikte, sıcak, yapışkan ve kokmaya başlayan kanımızın avucumuzdan aşağı akışını seyrediyoruz. Yere damlıyor ve toprağı doyuruyor. Ted'in vücudu, vücudumuz, son demlerini yaşıyor.

Ah, Ted, diyorum ona ulaşmaya çalışarak. Üzgünüm, çok üzgünüm. *Lütfen beni affet, seni incitmek istemedim...*

Lauren, "Onu incitemezsin," diyor, sesiye hem bir fısıltıyı hem de bir çığlığı andırıyor. "Acısını biz çekiyoruz. Sen kalp acısını hissediyorsun, ben ise fiziksel acıları."

Sessiz ol, diyorum. *Yeterince konuştun. Ted, diye sesleniyorum. Ted? Nasıl düzeltebilirim?*

Ağzından kan akıyor, ince bir sızıntı. Geveleyerek konuşuyor ancak onu o kadar iyi tanıyorum ki anlıyorum. "Onlara kulak ver," diyor. Gün aydınlanırken, etrafımız ağaçlarda şakıyan kuşlarla çevrili.

Kordon beyazın yumuşak bir tonunda parlıyor. Üçümüzü, kalplerimizi birbirine bağlıyor. Ardından beyaz ışık büyüyor, toprağın üzerine yayılıyor ve kordonun sadece üçümüzden değil, ağaçlardan, kuşlardan, çimenlerden ve diğer her şeyden, bütün dünyadan geçtiğini görüyorum. Bir yerde, bir köpek uluyor.

Güneş doğdu. Hava ısınıyor ve altın rengine bürünüyor. RAB burada, karşımda, yanan bir ateş. Dört narin patisi var. Sesi şefkatle dolu. *Kedi, diyor. Koruman gerekiyordu.* Kendimi kafamı kaldırmaya ve RABİN yüzüne bakmaya ikna edemiyorum. Biliyorum ki bugün o yüz, benim yüzüm olacak.

TED

Seçmekte güçlük çektiğim, başımda duran biri ellerini karnımdaki deliğe bastırıyor. Kulağımın yanında birinin sıcak nefesi var. Var gücüyle bastırıyor da bastırıyor, ancak kan vıcık vıcık akmaya devam ediyor. Kendi kendine küfrediyor. Beni karanlıktan çekip çıkararak güneşli sabaha geri getirmeye çalışıyor.

Ona boş yere uğraştığını söyleyebilirdik. Öldüğümüzü, etimizin kil gibi soğuduğunu. Olanları her birimiz ayrı ayrı hissediyoruz. Kanımız daha yavaş pompalanıyor, renklerimiz ve düşüncelerimizin tamamını orman yüzeyine akıtıyor; aldığımız her nefes daha zor, daha yavaş, bizi biraz daha soğutuyor. Kalp atışımızın güven veren ritmi bozuldu; artık oyun oynayan bir kedi ya da nahoş bir davul gibi atıyor: Giderek yavaşlıyor, düzensizleşiyor.

Veda edecek vakit yok, parmaklarımıza ve ellerimize, ayaklarımıza ve bileklerimize sokulan soğuk dinginlikten başka bir şey kalmadı. Bacaklarımızdan santim santim yukarı tırmanıyor. Küçükler kuyunun derinliklerinde ağlıyorlar. Kimseye bir şey yapmadılar, küçüklerin suçu yok. Fırsatları olmadı. Yanarcasına parlayan dünya karanlığa gömülüyor.

Güneş kanlı orman zemini üzerine uzun şeritler hâlinde düşüyor. Çevrede, uzakta bir yerde sızlanan bir köpek var.

Şimdi ise sessizlik.

OLIVIA

Eve geri döndüm, nasıl olduğunu bilmiyorum ve önemi de yok. Dünya tatlısı kulaklarıma ve kuyruğuma kavuşmuş olmanın getirdiği rahatlığa kapılacak vakit yok. Burada güvenliğin g'si dahi yok.

Duvarlar akciğerlerin çöküşüne benzer şekilde yıkılıyorlar. Tavandan alçı parçaları dökülüyor. Pencereleler buzdan kıymıkların sağınağını andırırçasına içe doğru patlıyorlar. Koşup kanepenin altına saklanıyorum, ancak kanepeler yok, yerinde kırık dişli ve tükürüklerle kaplı devasa bir ağız var. Gözetleme deliklerinden içeriye fırtınalı havanın aydınlığı düşüyor. Yerden kapkara eller uzanıyor. Kordon boynuma sıkıca dolanmış. Şeffaf artık, ölümün rengine. Hiçbir koku alamıyorum ve belki de öleceğimi anlamamı da bu sağlıyor.

Balığı ve tadını asla öğrenemeyeceğimi düşünüyorum, dünyalar güzeli tekirimi ve onu bir daha asla göremeyeceğimi. Ardından Ted'i ve ona ne yaptığımı düşünüyorum ve hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Diğerlerinin çoktan gittiğini adım gibi biliyorum. Hayatım boyunca ilk kez yalnızım. Ve birazdan ben de gideceğim.

Artık vücudun tamamını hissedebiliyorum. Kalbi, kemikleri, hassas bulut kümelerini andıran sinir uçlarını, tırnakları.

Tırnak da ne muazzam bir şeymiş ama. Vücudun şeklinin, kürkünün ya da kuyruğunun olup olmamasının bir anlama gelmediğini anlıyorum. Her halükârda bize ait olduğunu.

Kendime, *Artık bir kedi yavrusu olmayı bırakmanın vakti geldi*, diyorum. *Hadî ama, kedi. Vücuda yardım edersem, belki diğerlerini geri getirebilirim.*

Fakat kafamı çevirdiğimde kapının olması gereken yerde kümelenmiş, parıldayan bıçaklarla karşılaşıyorum. Uğulduyor ve havayı kesiyorlar. O taraftan çıkmam mümkün değil.

Yukarıyı deneyeceğim o vakit. Merdivenin bittiği yerde artık sahanlık, yatak odası ve çatı bulunmuyor. Ev, köpüren bir gökyüzüne, yukarıda esip gürleyen ve olduğu yerde dönen bir fırtınaya açılıyor. Ziftten ve yıldırımdan bir fırtınaya. Büyük ve sarkık çeneli kuçular var, uluyorlar. Bulutların arasında yuvarlanıyor ve yarışıyorlar, gözleri ateşten birer noktayı andırıyor.

Tüylerim diken diken, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Vücudumdaki her bir lif geri dönmek istiyor, kaçmak, sessiz bir yere saklanmak ve ölmeyi beklemek. Fakat bunu yaptığım takdirde her şey sona erecek.

Cesur ol, kedi. Patilerimi ilk basamağa koyuyorum ve ardından ikincisine. Belki de her şey yolunda gider!

Merdiven büyük bir gürültüyle çöküyor. Etrafım molozla kaplanıyor, nefesimi tıkayan toz ve yakıp kör eden siyah yapışkan zift de cabası. Toz çöktüğünde, etrafta moloz ve tuğladan başka bir şey göremiyorum. Çöken duvarlar merdiveni tıkıyorlar. Her şey sessiz. Hapsolmuş durumdayım.

Kuyruğumu savurarak, *hayır*, diyorum. *Hayır, hayır, hayır!* Fakat kapana kısıldım, ufalanan evim ise mezarım olacak. Sonum geldi, hepimizin sonu geldi.

RABBİME sesleniyorum. Cevap vermiyor.

Derinlerde uyanan bir şey var ve irkiliyorum, kuyruğum diken diken oluyor. Salonun en karanlık köşesinde, Gece

Vakti hırlıyor. Kafasını kaldırıyor. Kulakları zedelenmiş ve iki tarafında da bıçakla kesilmişçesine derin yaralar var. Ölüyor, evet. Fakat ölü değil. Henüz ölmedi.

Öfkeyle düşünüyorum. Yukarı ya da dışarı gidemiyorum, ancak belki de gidecek bir yer daha vardır.

Gece Vakti derin bir hırıltıyla, *Acıyor, diyor.*

Biliyorum, diyorum. Üzgünüm. Fakat yardımına ihtiyacım var. Hepimizin var. Beni aşağıya, kendi mekânına götürebilir misin?

Gece Vakti tıslıyor, çıkan ses ise bir gayzeri andırırcasına derin. Onu suçlayamam. Beni Lauren konusunda uyarmaya çalıştı.

Lütfen, diyorum. Şimdi senin zamanın – hem de hiç olmadığı kadar.

Gece Vakti öne çıkıyor, yürüyüşündeki zarafet yerini topallamaya ve acı verici bir yavaşlığa bırakmış. Tepemde dikiliyor ve nefes alıp verişini seyrediyorum. Çenesini sonuna kadar açıyor ve şöyle düşünüyorum, *Buraya kadarmış, sonum onun elinden olacak.* Bir yanımda bu durumdan memnun. Fakat bunun yerine ağzını boynumun üzerine kapatıyor ve bir anne kedi şefkatiyle beni havaya kaldırıyor.

Zamanım geldi, diyor ve ev yok oluyor. Karanlığa doğru düşüyoruz ve düşüyoruz. Korkunç bir darbe alıyorum ve artık tamamıyla farklı bir yerde olduğumuzu görüyorum.

Gece Vakti'nin yeri hayal edebileceğimden dahi bedbaht bir yer. Kadim, hem de çok kadim bir karanlıktan başka bir şey yok. Tarlalar, düzlükler, kanyonlar dolusu karanlık, hiçlik. Burada mesafe diye bir şeyin bulunmadığını anlıyorum – son-
suza dek devam ediyor. Dünya yuvarlak değil ve bulunduğu-
nuz yere asla geri dönemiyorsunuz.

Geldik, diyor ve beni yere bırakıyor.

Dudaklarımdan bir hayret nidası dökölüyor, yalnızlığın baskısını ciğerlerimde hissediyorum. Ya da belki de hayatımın son demlerinin akıp gidişidir bu.

Hayır, diyorum. Daha derine gitmeliyiz.

Gece Vakti bir şey söylemiyor fakat korkusunu hissediyorum. Gece Vakti'nin dahi gidemeyeceği yerler var.

Yap hadi, diyorum.

Gece Vakti hırlıyor ve ısıyor, dişlerini boğazıma saplıyor. Fıskıran kan, soğuk ve ölü havada hareketsiz bir şekilde kalıyor. Vücutlarımız burada daha farklı çalışıyorlar.

Hırlayarak karşılık veriyor ve ben de onu ısıyorum, küçük dişlerim yanağına gömölüyorlar. Şaşkınlıkla irkiliyor. *Daha derine inersek ölürüz, diyor.*

Inmek zorundayız, diyorum. Inmezsek kesinlikle öleceğiz.

Gece Vakti kafasını iki yana sallıyor, boynumdan yakalıyor ve birlikte karanlık dünyanın dibine batıyoruz.

Karanlık bir okyanusun en derinine batmak gibi bir his. Basınç dayanılmaz bir hâl alıyor. Gece Vakti karanlığın daha da derinine inmeye zorluyor, nefes alıp verişinin giderek zorlaştığını işitiyorum. Birbirimize o kadar yapışmış hâldeyiz ki vücutlarımız ve kemiklerimiz kırılmaya başlıyor, gözlerimiz patlıyor. Kanımız donarak bulamaca dönüyor ve damarlarımızdan fışkırıyor. Eziliyoruz, vücutlarımız kemiklerimizin keskin uçlarında lime lime oluyor. Partiküllerden fazlası kalamayana, toza dönüşene dek eziliyoruz. Olivia yok artık, Gece Vakti de yok. *Lütfen*, diye geçiriyorum aklımdan, *artık bitmiş olmalı*. Bu ıstırap devam edemez. Ölmüş olmalıyız. Onu artık hissedemiyorum. Fakat nasıl oluyorsa hâlâ buradayım.

İleride, ilk akşam yıldızını andıran bir ışığın parıltısı belirliyor. Nefes nefese ve ağlayarak, güçlkle ona doğru ilerliyoruz. Bir yerlerde, Gece Vakti kafasını kaldırıyor ve kükrüyor. Beni şaşırtansa kükreyişini göğsümde hissetmem oluyor.

Kudretli ve alımlı görünüyorum, dolgun iki yanım nefes alıp verdikçe inip çıkmakta. *Neredesin?* diye soruyorum. *Neredeyim?*

Gece Vakti, Hiçbir yerdesin, diyor, ve buradasın.

Sen hâlâ Gece Vakti misin?

Hayır.

Kendimden emin bir şekilde, *Ben artık Olivia değilim, diyorum.*

Kükrüyorum ve ışığa doğru koşuyorum. Karanlığı büyük patilerimle yırtıyorum, ışığın bulunduğu nokta açılana ve büyüyene dek pençeliyorum. Karanlıktan çıkana, gün ışığına atılana dek var gücümle savaşıyorum. Hareket edemiyorum, orman zemininde yatan soğuk ve kanlı cesedin içinde hapsolmuş durumdayım, kızıl saçlı adamın eli yaraya sertçe bastırılmış durumda. Kan kaybı durmak üzere.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi vücuda, soğuk kemiklerine, damarlarına ve etine yayıyorum. *Geri dön. Uyan.*

Kalbimiz belli belirsiz kıpırdanıyor.

İlk atım sessiz bedenimiz içinde bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Ardından bir tane ve bir tane daha geliyor, sonrasında ise kükreme başlıyor, kan yeniden arterlere akın ediyor. Derin bir nefes alıyoruz, derin bir iç çekişle kendimize geliyoruz. Bedenimiz hücre hücre aydınlanıyor, yeniden uyanıyor. Hayatla bir kez daha şakımaya başlıyor.

DEE

Dee doğan güne doğru koşuyor. Kolundaki ısırık pürüzlü birer deliği andırıyor, kenarları toz topraktan kahverengi olmuş. Hastaneye gitmesi gerektiğini biliyor. Pompa zehri çıkarmış gibi görünüyor fakat ısırık enfeksiyona sebep olabilir. Üzerine düşünmemeye çalışıyor. Önemli olan tek şey Lulu'yu bulmak.

Ormanda sendeleyerek ilerlemeye devam ediyor, karşısına çıkan ışık hüzmelerinde ve gölgelerde yüzler görüyor. Kız kardeşinin adını bağırıyor. Sesi bazen yüksek çıkıyor, bazen ise kuru bir fısıltıyı andırıyor. İleriden kulağına bir ses geliyor. Belki bir karatavuk sesi bu, belki de bir çocuğun inildemesi. Dee adımlarını hızlandırıyor. Lulu çok korkmuş olmalı.

Katil. Çanı andıran bu sözcük kafasının içinde yankılanıyor. O artık bir katil mi? Dee, İğde Sokak'a bir daha geri dönemeyeceğini biliyor. Orman boyunca etrafa ve Ted'in vücuduna kendi kanını bulaştırdı. Eğer bir şey ortaya çıkarsa, diğerleri de çorap söküğü gibi gelecektir. Sırlar böyle şeyler, kuş sürüsü gibi hareket ederler.

Ormanın içinde koşmaya başlıyor. Önündeki patikayı görmesi güçleşiyor; geçmişi etrafını sarıyor, doğan günün aydın-

lattığı dünyanın üzerine çöküyor. Hayal görmeye ve gaipten sesler duymaya başlıyor. İki ağaç gövdesi arasında uçan bir atkuyruğu görüyor, adının korkmuş bir fısıltıyla çağırıldığını işitiyor. Yorgun dedektifin yüzü gözünün önünde beliriyor; yüzünde en son görüştükleri zamanki ifade var.

“Bana o güne dair her şey anlattığından emin misin, Delilah? Unutma ki sadece bir çocuktun. İnsanlar anlayacaktır.” Karen’in bakışları şefkatliydi. Dee o anda ve orada her şeyi anlatmaya çok yaklaşmıştı, hem de çok. Hiç olmadığı kadar.

Karen’in şüphelenmesine neden olan Lulu’nun beyaz terliği tabii ki. Banyodaki kadın, terliği yanlışlıkla alıp çantasına koymadığından emindi. Başka biri tarafından koyulduğundan da öyle. Dee bundan ötürü kendine çok kızgındı. O kadının bu kadar zeki olacağını kim bilebilirdi?

Dee, “Hiçbir şey kanıtlayamazsın,” diye tısladı. Karen’in bitkin bakışları üzerine döndü, gözlerinin kenarları volkanik toprakları andırırçasına kıvrılırlar.

Karen, “Seni geriye hiçbir şey kalmayana dek yiyip bitirecek,” dedi nihayet. “İnan bana, anlatman en iyisi olacaktır.” İşler buradan sonra tatsızlaştı.

Dee duruyor ve kasmaya başlıyor. Çömeliyor, zihni renklerle ve hatıralarla dolu. Haddinden fazla hızlı nefes alıp veriyor. Dee düşüncelerin üzerine birer perde çekmeyi, aklını dolduranları bastırmayı deniyor. Hava soğuk su gibi kokuyor, sıcak tenine güneş kremi sürülmüş.

Dee göl kenarında, ailesinden uzakta yürüyor, battaniyelerin oluşturduğu bir dama tahtasını andıran labirentte yolunu bulmaya çalışıyor.

Sarı saçlı oğlan, “Selam,” diyor. Soluk teninde yeni sürülmüş güneş kreminin beyazlıklarını görüyor. Gülümsediğinde, hafiften üst üste binen öndeki iki dişinin ona hafif vahşi, ilgi çekici bir hava kattığını düşünüyor Dee.

“Selam,” diyor. En az on sekiz yaşında, büyük ihtimalle de üniversiteye gidiyor olmalı. Onun kendisini izleyişini izliyor ve ilk kez karşısında kendisini hem avcı hem de av olarak gören biri olduğunu anlıyor. Hem karmaşık hem de heyecan verici bir his. Trevor elini uzattığında da bu yüzden sırtıyor. Bir an için sinirlendiğini, incindiğini görüyor. Soluk teni kızarıyor.

“Buraya ailenle mi geldin?” Misilleme geliyor. Asıl demek istediği şey şu; *Göle ailesiyle gelen ufak bir bebeksin.*

Dee omuz silkiyor. “Onları kaybetmeyi başardım,” diyor. “Sadece bu kaldı.”

Gülüyor, şakası hoşuna gitmiş gibi görünüyor. “Ebeveynin nerede?”

Dee, “Cankurtaran kulesinin oradalar,” diyerek işaret ediyor. “Uyuyorlardı ve canım sıkılmıştı.”

“Bu senin küçük kardeşin mi?”

Dee, “Peşimden koşup geldi,” diyor. “Ona engel olamadım.” Lulu bıkkın bir biçimde Dee’nin elinden sallanıyor. Anlaşılmaz bir şeyler söyleniyor. Gözlerini kısarak güneşe bakıyor, bakışlarında ciddi ve uzaklara dalan bir ifade var. Terli avuçlarından biriyle pembe kurdeleli hasır şapkasını sıkıca tutmakta.

“Kaç yaşında?”

Dee, “Altı,” diyor. Lulu’ya, “Şapkanı tak yoksa güneş yanığı olacaksın,” diyor.

“Hayır.” Lulu şapkasını çok seviyor ancak onu değer verilmesi gereken bir obje olarak görüyor, kullanılacak değil.

Aniden gelen bezmişlik hissi Dee’nin başını döndürüyor. Neden böyle sinir bozucu bir aileye sahip olmak zorundaydı ki? Şapkayı kardeşinin elinden alıyor ve sertçe başına koyuyor. Lulu’nun yüzü ekşiyor.

Trevor çömeliyor ve Lulu’ya sesleniyor. “Gidip dondurma almak ister misin?”

Lulu başını evet anlamında yirmi ya da otuz kez sallıyor.

Dee teklifi değerlendiriyor ve neden olmasın dercesine omuz silkiyor. Sıraya giriyorlar. Trevor ve Dee dondurma almıyorlar. Lulu çikolatalı alıyor, Dee ise kardeşinin dondurmayı yüzüne ve kıyafetlerine bulaştıracakını, en nihayetinde ise annesinin her ikisine de bağıracağını biliyor. Fakat o anda bunu umursamadığını fark ediyor. Trevor'un eliyle kendi eli arasında sadece milimetreler var, ardından parmakları birbirine temas ediyor. Yaklaşan bir şey var; sıcak hava dalgasına ya da gök gürültüsüne benziyor.

Dee, Trevor onları dondurma tezgâhından uzağa, hamburgercilerin, renkli kalabalıkların arasından ormana götürürken karşı çıkmıyor. Ebeveyninin nasıl tepki vereceğini düşünüyor, ancak karşı gelme hissi galip geliyor. *Bir kez olsun*, diye geçiriyor aklından, *kendi başıma bir şey yapmak istiyorum*.

Çamlarla bezeli gölgelerin içinde üçlü, birer kaplan kadar sessizce ilerliyorlar. Kalabalık sahil fazla geçmeden arkalarında kalıyor, dalların arasında kayboluyor. Kısa süre sonra geriye sadece taşları öpen karanlık suların sesleri kalıyor. Çakıllarla kaplı göl kenarında yürüyorlar, kayaların, kopuk dalların, dikenli çalılarının üzerinden tırmanıyorlar. Lulu bile sessiz, bulunmaması gereken bir yerde olmanın heyecanını taşıyor. Beyaz plaj terlikleri engebeli arazi için uygun değil. Fakat ayaklarının ve bileklerinin çiziklerle kaplanmasından şikâyet etmiyor. Geçemediği yer olduğunda, sarı-saçlı çocuk Lulu'yu havaya kaldırarak geçmesine yardımcı oluyor.

Dee sabırsızlanıyor. Önden gidiyor ve çocuğu elinden tutarak sürüklüyor. Ağaçların biraz olsun açıldığı, çam iğnelerinin yumuşadığı ve dikenli çalılarının azaldığı bir yere geliyorlar. Kanoya benzer bir kaya sudan dışarı uzanıyor. Dee ve çocuk birbirlerine bakıyorlar. Olacak her ne ise zamanı geldi.

Yumruk yaptığı eliyle gözünü kaşıyan Lulu, "Eve gitmek

istiyorum,” diyor. Yanakları pembeleşmiş, güneş çarpmış. Çamların gölgesinde bir yerde şapkasını kaybetmiş olmalı.

Dee, “Gidemezsin,” diyor kardeşine. “Madem peşime takıldın, o zaman bekleyeceksin. Ve eğer bundan bahsedersen, yalan söylediğini söylerim. Şimdi git ve gölün kenarında oyna.” Lulu dudaklarını ısıyor ve ağlayacakmış gibi görünüyor. Ancak ağlamıyor. Dee’nin ona hâlâ sinirli olduğunu biliyor, bu yüzden ona söyleneni yapıyor.

Dee çocuğa dönüyor. Adı neydi? Kalbi neredeyse yerinden çıkacak. Her şeyi riske attığının farkında. Lulu tam bir ispiyoncudur. *Önemi yok*, diyor kendi kendine. *Gerçek olan, yaşanan bu*. Kız kardeşini nasıl susturacağını daha sonra düşünecek.

Çocuk yanına sokuluyor. Artık bir yüzden ibaret değil, her bir duyu organı devasa ve kendine has bir özelliğe sahipmiş gibi görünüyor. Dudakları ıslak ve titriyor. Dee aklından, *Fransız öpücüğü mü olacak*, diye geçiriyor. İş kıştırmaya başlayacaklarını hissettikleri, heyecanın yükseldiği anlar yaşanıyor fakat ardından her ikisi de fırsatı değerlendiremiyor ve birbirine yapışık, tükürüklü ve laçka ağızların münasebeti devam ediyor. Çocuğun ağzında hafif bir sosisli sandviç tadı var. Dee diğer olaylara girmedikleri sürece güzelleşmeyeceğinden şüpheleniyor ve çocuğun elini vücudunun üst kısımlarına götürüyor. Hafif ıslak mayosunun üzerinde çocuğun elinin sıcaklığını hissediyor. Hoş bir his, doğru bir hamle yaptığına karar veriyor. Ardından, çocuğun eli kot şortunun dar kesimlerine giriyor. Fazla dar olmasından ötürü eli sıkışınca, Dee şortunun düğmelerini açıyor ve olduğu yerde kıpırdanarak çıkarıyor. İkisi de bir an için duruyor, hızla bilinmeyen sulara doğru ilerlediklerinin farkındalar. Dee kıkırdıyor, üstünde sadece mayosu varken ormanda kendisini seyreden bir çocukla birlikte olmak fazlasıyla tuhaf geliyor.

Kulağına bir ses geliyor. Yumurtaya sadece bir kez vuran bir kaşığa benzer bir ses. Dee şortunu çekiyor, “Lulu?” diye sesleniyor. Cevap gelmiyor. Dee kıyıya doğru koşuyor. Çocuk peşinden gitmeye çalışırken kot pantolonuna takılıyor.

Lulu kıyıya vuran dalgaların yarı içinde yarı dışında, kıyıya geri gelmeye çalışıyormuşçasına beline kadar suya batmış bir hâlde yatıyor. Su kana bulanmış. Dee suya girdiğini fark etmiyor fakat kendini beline kadar suya girmiş ve kardeşinin ufak bedeninin yanında dururken buluyor. Çıkardığı ses zayıftı, ancak kafasını kayaya büyük bir kuvvetle vurmuş olmalı. Yumruk yemişçesine çökmüş. Dee o tarafa bakmamaya çalışıyor.

Dudaklarını Lulu’nunkilere yapıştırıyor ve nefes veriyor, okuldaki ilkyardım dersinden hatırladığı kadarını yapmaya çalışıyor. Fakat çok geç kaldığını düşünüyor. Lulu’nun teni renk değiştiriyor, hem de Dee’nin gözü önünde. Yüzünün rengi soluyor ve mumlu bir hâl alıyor. Saçlarının arasından kan süzülüyor. Göğes doğru kanat çırpıp kızıl kuşları andırıyorlar; çocukların çizdiği türde, gökyüzündeki çizgilerden ibaret olan kuşları.

Dee’nin adını hâlâ hatırlayamadığı sarı saçlı çocuk, doğum yapan bir kadına benzer şekilde hızla nefes alıp vermeye başlıyor. Bulundukları yerden ormana doğru koşarak uzaklaşıyor.

Dee, Lulu’nun kumun içinde yatan eline dokunuyor. Hafifçe tuttuğu avucunun içinde koyu yeşil renkte, beyaz damarlara sahip bir taş var. Oval şeklindeki taş suyun ve zamanın etkisiyle pürüzsüz bir yüzeye kavuşmuş. *Güzel çakıl*. Dee inliyor. Lulu’nun başından suya akan kana yenileri ekleniyor. Suyun içinde kızıl renkli bulutlara dönüşüyorlar.

Dee’nin bacakları ve kolları gölün suyu ve kanla yapış yapış oluyor. Yeniden eğiliyor ve Lulu’nun dudaklarına nefes

veriyor. Lulu'nun göğsünden bir ses geliyor. Ağaç dallarından çıkan türde, derin bir çatırtı.

Lulu'nun bedeninin altından kıpırtılı bir şey, koyu renkli bir şerit çıkıyor. Yılan, Lulu'nun üzerinde kıvrılıyor ve Dee'nin baldırlarına sürünüyor. Su mokasenine benziyor, ancak su mokasenleri bu taraflarda yaşamıyorlar. Peşinden ufak gölgeler geliyor. Yavruları. Şimdi ise Dee, Lulu'nun şişmiş bileklerindeki ısırik izlerini görüyor. Düşmesinin sebebi demek buydu.

Dee sudaki bir kayaya dönüşüyor. Yavruların baldırlarına hafifçe sürtündüklerini hissediyor. Yılanlar onu gölün ya da toprağın bir parçası olarak görüyorlar. Ardından son sürat kaçmaya davranıyor, etrafa sular saçıyor. Sıcak kayayı boylu boyunca pençeliyor. Çok küçük bir yılan elinin yaklaşık on beş santimetre uzağında kıvrılmış bekliyor. Beyaz ağzını ona doğru açıyor, ardından uzaklaşarak kayadaki karanlık çatlaktan içeri giriyor. Dee çığlığı basıyor ve körlemesine koşmaya başlıyor, Lulu'yu yarı suyun içinde yarı dışında, yattığı yerde bırakıyor.

Dee göremiyor; gözlerinin önünde sinek bulutuna ya da fırtınaya benzer bir şey var. Gözlerini kırparak kurtulmaya çalışıyor ancak başaramıyor, bu yüzden yavaşlıyor ve ardından duruyor. Kanlı göl suyu bacaklarının arka tarafından akmaya devam ediyor ve nefeslenmeye çalışıyor. Bayılacağını düşündüğünden bir an için duruyor. Beyazlamış ve yıllara yenik düşmüş, kırık bir ağaç gövdesine yaslanıyor. Yere baktığında yılanlardan başka bir şey göremiyor. Vücuduna ve zihnine, *Yeter, diye emrediyor. Yeter. Burada yılan yok.* Düşünmesi gerekiyor.

Zihninde yeni ve ufak bir ses beliriyor. *En azından artık Lulu anne ve babana seni ispiyonlayamaz.* Hıçkırıklara boğuluyor. Böylesi korkunç bir şeyi nasıl düşünebilir?

Tataarcıklar açlıkla üzerindeki kana üşüşüyorlar. Elleriyle temizlemeye çalışıyor. Fakat titriyor ve kanın şortunu leke yaptığını fark ediyor. Bunun yerine süveterini beline sararak elinden geldiğince gizlemeye çalışıyor. Kan, kan, diye geçiyor aklından. Kan akmaya devam ediyor. Yeni bir düşünce beliriyor aklında, onu bıçak gibi kesen bir düşünce. Lulu hâlâ kan kaybediyordu. Dee bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar televizyon seyretmişti. O henüz ölmemiş.

Dee dönüyor ve Lulu'ya doğru hızla koşmaya başlıyor. Kavrucu havaya rağmen ciğerlerini havayla doldurmaya çalışıyor. Onu oracıkta nasıl bırakıp gitmişti? Fakat Dee her şeyi yoluna koyacağına yemin ediyor. Lulu'nun yanında kalacak ve birileri gelene dek avazı çıktığı kadar bağırarak. Hiçbir şey için geç kalınmış değil. Olaylar nihayete kavuşmadı. Sadece acele etmesi gerekiyor.

Dee hayatı boyunca kız kardeşine doğru koşuyor, tırmanıyor ve tökezliyormuş gibi hissediyor. Fakat bir süre sonra çalılıklar seyrekleşiyor ve kano şeklindeki kaya görüş açısına giriyor. Dee daha da hızlanıyor, dalgaların kıyıya vurduğu kalıntıların üzerinden bir tavşanı andıran uzun zıplayışlarla geçiyor. Birden çok kez düşüyor, avuçlarını, dizlerini ve dirseklerini yaralıyor. Farkına varmadan ayağa kalkıyor ve koşmaya devam ediyor. Kayaya vardığı vakit bir an için duruyor, korkusu kayaya ayak basmasına engel oluyor.

Kendi kendine, “Hadi ama, Dee Dee,” diye mırıldanıyor. “Bebek gibi davranma.” Kano şeklindeki kayanın üzerine tırmanıyor.

Gölgesinde, Lulu'nun bulunması gereken yerde, hiçbir şey yok. Soğuk su granit taşı okşamakta. Suyun yüzeyinde uçuşan tatarcıklar gri renkte birer ünlem işaretini andırırlar. Lulu'nun dirisi de ölüsü de görünürde yok.

Dee, *Belki de doğru yerde değilimdir*, diyor kendisine. Fa-

kat yanılıyor. Kayanın üzerinde kurumaya başlamış ince bir kan lekesi görüyor. Suyun içinde beyaz bir plaj terliği yüzüyor. Ardından çamurun içinde bir ayak izi dikkatini çekiyor. Topuğu daha şimdiden gölün kahverengi suyuyla dolmakta. Lulu'ya ya da Dee'ye ait olamayacak kadar büyük bir ayak izi. Belki de çocuğundur. Fakat Dee öyle olmadığını anlam veremediği bir şekilde farkında.

Yakından tanıdık, alışılmış bir ses geliyor – sesin bu kâbustaki yerini Dee'nin bulmasıysa sadece bir an sürüyor. Önce bir arabanın çalıştığı, ardından vitesin boşa alındığı sesi geliyor. Kapısı sertçe kapanıyor.

Dee çocukla oynadığı, üstünden bir ömür geçmiş gibi gelen açıklığı koşarak geçiyor. Çalıların arasından ilerliyor ve kendini bir toprak yolda buluyor. Havada tekerlekler tarafından yeni kaldırılmış görünen ve dalga dalga yükselen toz bulutu var. Dee yolun sonunda gözden kaybolan bir arabanın arka tamponunu gördüğünü düşünüyor. Kulaklarındaki kükreme sürücüyü durmasını, durmasını ve kız kardeşini bırakmasını cırlayan çığlıklarını da motorun sesini de neredeyse bastırıyor. Fakat araba gözden kayboluyor. Dee'nin ayaklarının dibinde, tozun içinde, koyu yeşil renkli bir taş duruyor; kusursuz bir oval şeklinde, beyaz damarlara sahip bir taş.

Çalılardan kısa bir mesafe ötede, güneş krom ve camın üzerinden yansıyor. Dee avazı çıktığı kadar kahkaha atmak istiyor. Her şeyden olabildiğince uzaklaştıklarını düşünmüşlerdi, halbuki otoparkın hemen yanındalardı.

Tuvalette, kadınlar ona ayıplayan bakışlarla bakıyorlar. Beyaz fayanslı duvara yaslanıyor. Kurutucuların gürültüsü içinde, Dee olup biteni anlamaya çalışıyor. Akli bir türlü almıyor. Evyenin içine biraz kusuyor ve sıradakilerin ayıplayan bakışlarına yenileri ekleniyor. Aklından, *Birilerine anlatmalıyım*, diye

geçiriyor ve bu düşünceyle tüm vücudu buz kesiyor, uyuşuyor.

Ebeveynine söylediği vakit annesinin yüzünde oluşacak ifadeyi kafasında canlandırıyor. Babasının onu affetmeye çalışırkenki ses tonunu.

Aklındaki ufak ses şöyle diyor, *Eğer anlattırsan, Pasifik Bale Okulu'na gidemeyeceksin.* Lulu için endişelenmesine karşın, Dee içinde lav gibi köpüren öfkeyi hissediyor. Doğduğundan beri en çok Lulu'yu sevmişlerdi. Dee bunu başından beri biliyordu. Hiç adil değildi. Yanlış bir şey yapmamıştı, hayır. Bu gerçek hayattı, bir kızın bir erkekle fingerdeşmesinin *çok günah* olmasından ötürü birinin *ölmesinin* gerektiği o eski romanlardan biri değildi. İçten içe, Dee, yanlış yaptığı şeyin o çocukla öpüşmek olmadığının farkındaydı.

Hem ne diyecekti ki ailesine? Dee'nin elinde herhangi bir somut bilgi bulunmuyordu. Toz bulutundan arabayı görememişti zaten. Araba var mıydı ki? Artık bundan emin değildi. Belki de Lulu'nun cesedi gölde yüzerek uzaklaşmıştı. Ya da bir hayvan tarafından götürülmüştü. Mesela bir ayı tarafından. Belki de Lulu uyanmış, anne ve babalarının yanına geri dönmüştü. Dee aniden yeşeren bir umutla, *Evet*, diye geçiriyor aklından. *Kesin böyle oldu.* Dee ailesinin yanına dönecek ve Lulu battaniyenin üzerine oturmuş bir şekilde çakıl taşlarıyla oynuyor olacak. Dee'yi, büyük çocukların yaptığı şeyleri yapmak için kendisini yalnız bırakmasından ötürü yüzünde gücenmiş bir ifadeyle karşılayacak. Fakat Dee onu gıdıklayacak ve sonuç olarak Lulu onu affedecek. Bu yüzden onlara herhangi bir şey anlatmasına gerek yok.

Dee'nin şortundan bacağına doğru yeni bir kanlı su sızıntısı daha belirliyor. "Pedi olan var mı?" Korkuyor olmasına karşın, sesini korkmuştan ziyade tepesi atmış gibi çıkarmaya çalışıyor. Tuvalette ve bütün kadınların önünde şortunu çı-

karıyor ve musluğun altında yıkıyor. İlerleyen zamanda onu hatırlamaları için durumu biraz abartmaktan da geri kalmıyor. Dee buradaydı ve başka bir yerde bulunmamıştı. Eğer Lulu anne ve babalarının yanında bekliyorsa, bunun neden gerektiğini sormuyor kendisine. Aklından görgü tanığı kelimesi geçiyor. Dee bunu net bir şekilde söküp atıyor.

Kendisine âdet olduğunu tekrar tekrar hatırlatıyor. Kanın geldiği yerin orası olduğunu. Dans prova etmeye benziyor – hikâyeyi adımlarına oturtuyor. Buna kendisini de inandırabilir mi ki? Kafasında, dikkatle, sarı-saçlı çocuğun onu dondurma sırasında ektiği ve Lulu'nun peşine takılarak ormana hiç girmediği bir gün inşa ediyor.

Kararını verdiği vakit, her şey daha kolay bir hâl alıyor. Yanındaki evyede, yorgun gibi görünen bir kadın hoplayıp zıplayan ve kollarını çekiştiren çocuklarına rağmen ellerini yıkamaya çalışıyor. Kadının ayaklarının dibinde içinde ıslak mendil, gofret, kova, kürek, plaj oyuncakları ve güneş kremi bulunan bir hasır sepet duruyor. Dee cebindeki beyaz plaj terliğini çıkıyor ve devam eden curcuna esnasında kadının sepetine bırakıyor. Terlik sepetle birlikte kadının evine gidecek ve o da çocuklarının oyuncaklarıyla birlikte yanlışıyla aldığı sonucuna varacak. Lulu'yla bağlantısı asla kurulmayacak. Dee terliğin kano şeklindeki taşın başında bulunması durumunda, olay yeri inceleme gibi polis işlerine gireceklerini ve Dee'nin orada bulunduğunu anlayacaklarını biliyor.

Ebeveynlerinin yanına dönerken, cebindeki pürüzsüz yeşil taşı sahili çevreleyen sık çalılardan içine fırlatıyor.

Dee ağzını elinin arkasıyla siliyor ve ayağa kalkıyor. An itibarıyla ormanın farklı bir yerindeymiş gibi görünüyor. Daha karanlık, daha yoğun bir yerinde. Kanarya otları ve sarmaşıklar dizlerine kadar uzanıyor. Ağaçları işaretlemeye devam

etmeyi aklında tutmak zorunda. Yüzüne devasa bir eğreltiotu sürünüyor. Eliyle sabırsızca kenara itiyor. Neden dünyanın bu tarafındaki her şey bu kadar vahşi ve korkutucu olmak zorunda?

İleriden korkmuş, düzensiz adımlarla ilerleyen ayak sesleri geliyor. Koşan bir çocuğun sesleri.

Dee, “Lulu,” diye sesleniyor. “Dur!”

Lulu gülüyor. Dee gülümsüyor. Eğlendiğini görmek güzel. Dee onunla bir süre daha yakalamaca oynamayı dert etmiyor.

Zaman geçip üzerine düşünecek vakit bulduğunda, söylemediklerinin dehşeti Dee’nin üzerine bir hastalık gibi çöküyor. Küçük ses, *Anlatmak için artık çok geç*, demişti. *Seni hapse gönderirler*. Annesi gittikten ve babası öldükten sonra, Dee’nin olanları anlatmasına gerek yoktu çünkü artık onu affedecek kimse kalmamıştı.

Dee yapması gerekenin ne olduğunu anlamıştı. Lulu’yu kaçıran kişiyi bulması gerekiyordu. Bunu yapabildiği takdirde, yeniden iyi bir insan olabilme ihtimali vardı. Tutunacak bir daldı bu. Fakat yorgun Karen, Lulu’nun ortadan kayboluşu davasıyla ilgili şüphelileri aklayıp durdu. Ve yıllar geçtikçe hem ihtimaller hem de şüpheli listesindekiler giderek azaldı. Dee giderek çaresizleşti.

Neredeyse pes etmek üzereydi, ta ki Ted’e rastlayana kadar.

Karen, Ted’in şahitleri olduğunu söylemişti. Dee ona inanmadı. Karen’in onun dikkatini dağıtmayı, Oregon’da yaşananların tekrarlanmasına engel olmayı denediğini düşündü. Dee dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Ted’i izleyecekti. Bu kez, harekete geçmeden önce kanıt toplayacaktı. Ancak Dee biraz aceleci davranmıştı. Bu kadarını kabul etmesi gerekirdi.

Buna sebep olan yıldönümüydü. 10 Temmuz, yani Lulu’nun kaybolduğu gün. Her yıl o gün, Dee için bir kara

delikten farksızdı. İçine çekilmemek için yapabileceği tek şey buydu. Bazı zamanlar karşı koyamıyordu. Oregon'da da yaşanan buydu. Yaşadığı kayıp Dee'yi karanlık pençesine almıştı ve birinin bedel ödemesi gerekiyordu.

Ted'i taşınmadan önce bir süre izlemişti. Sabahın ilk ışıklarında, kontrplaktaki delikten dışarıya bakan ve kuşların gelişini seyreden gözlerini görmüştü. Yemliklere, suluklara ne kadar dikkatli davrandığını görmüştü. Dee'nin bilmediği çok şey vardı fakat aşk nedir iyi biliyordu. Bu yüzden yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu.

Dee'nin içindeki yabani kedere benzer bir şeyi Ted'in de hissetmesine ihtiyacı vardı. Kuşları bu yüzden öldürmüştü. Bundan keyif almamıştı. Tuzakları kurarken midesi bulanmıştı. Fakat duramamıştı. Dur durak bilmeden, *Bugün on bir yıl oldu. Lulu'nun yaşayamadığı on bir yıl*, diye geçirmişti aklından.

Sonrasında Ted'in kuşları için ağlayışını izledi. İki büküm oluşunu, yüzünü elleriyle kapatışını. Acısını derinden hissetti. Yapmak zorunda kaldığı korkunç bir şeydi.

Şimdi ise Dee düşe kalka Lulu'nun peşinden gidiyor. Reçinesi akan zayıf dallara tutunup destek alarak kendini devam etmeye zorluyor.

Dee, "Dur," diye sesleniyor. "Hadi ama, Lulu. Korkmana gerek yok. Ben Dee Dee'yim."

Gökyüzü kızarıyor ve güneş ufuk çizgisine gömülen alevden bir topa dönüşüyor. Dee'nin nefesi daralıyor ve parmaklarının dalı tutan yerleri kabarıyor. Gözü kararmaya başlıyor, görüş açısını yerine gelsin diye gözlerini kırptırıyor.

Hadi ama, Dee Dee.

Kusuyor fakat duracak vakit yok. Aksine bu kez daha hızlı koşmaya başlıyor, ağaçların arasından zarifçe sendeleyerek

geçiyor, engibeli zeminde zorlanmadan hızlanıyor, ayakları düşen dalların arasındaki topraktan ayrılıyor. Sessiz ve hızla uçuyor, havayı bir ok gibi deliyor. Duyabildiği tek şey ise rüzgârın ve ormanın sesi: ağustosböceklerinin, güvercinlerin, yaprakların sesleri. Aklından, *Uçabildiğimden neden haberim yoktu?* diye geçiriyor. *Lulu'ya da öğreteceğim, her yere birlikte uçacağız, asla yere inmeyeceğiz. Hep birlikte olacağız ve beni yakalayamayacaklar. Ona yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklayacak vaktim olacak.*

Dee, Lulu'yu bir sonraki tepenin üzerinde batan güneşe karşı bir siluet şeklinde görüyor. Ufak bedenini, hasır şapkasını. Ayağındaki beyaz plaj terliklerini güç bela seçebiliyor. Dee ona doğru kendini havaya fırlatıyor. Çimenli yamaca yumuşak bir iniş gerçekleştiriyor.

Lulu dönüyor ve Dee yüzünün olmadığını görüyor. Kafasında kızıl kuşlar patlıyor ve duman oluyorlar. Dee çılgınlığı basıyor ve eliyle gözlerini kapatıyor.

Bakmaya yeniden cesaret ettiği vakit, kendini ormanda yalnız buluyor. Gece yeniden çökmüş. Şu anda nerede? Ne kadar zamandır yürüyor? Dizlerinin üstüne çöküyor. Bütün bunları neden yaptı? Lulu nerede? Almayı hak ettiği cevaplar nerede? Dee yaşadığı dehşeti ve kederi haykırıyor. Fakat çığlıkları yağmurun şakırtısı karşısında zayıf fısıltılardan farksız. Yanakları soğuk. Ormanın zemininde yağmurdan sıırılsıklam olmuş bir hâlde yatıyor. Kolu şişerek kabarmış ve bir taş parçası kadar ağırlaşmış. Aklından, *Ölüyorum*, diye geçiriyor. *Tek istediğim dünyada adaletin bir şekilde yerini bulmasıydı.*

Gözleri kararır, kalbi atışları yavaşlarken başına hafifçe biri dokunmuş gibi hissediyor. Güneş kreminin, sıcak havanın ve şekerin kokusunu yakalıyor. "Lulu, özür dilerim," demeye çalışıyor ama kalbi atmaya bırakıyor ve Dee ölüyor.

Dee'den geriye kalanlar diğer tüm patikalardan çok uzakta

yatıyor. Sarı spreylere boyayı hâlâ zehrin etkisiyle kararır şişmiş elinde tutuyor.

Kuşlar ve tilkiler geliyor, çakallar, ayılar ve fareler. Dee'den geri kalanlar toprağı besliyor. Etrafa dağılan kemikleri zengin ve değışken humusa karışıyor. Ağaçların altında gezinen hayaleti dahi kalmıyor. Her şey olacağına varıyor.

TED

Ölü olmadığımın bilincindeyim çünkü yeşil fayans zeminde spagetti görüyorum. Ölümünden sonrası iyi ya da kötü olabilir, ancak yere dökülmüş spagetti makarna görülmez. Hastane-nin beyaz renkli yatağı sert, duvarları aşınmış ve her yeri öğle yemeği gibi kokuyor. Adam bana bakıyor. Işık, portakal suyu rengindeki saçlarından parlıyor. “Merhaba,” diyor.

“Kadın nerede?” diye soruyorum. “Komşu kadın vardı ya? Bir kızın adını tekrar ediyordu. Hastaydı.” Kolu yılan ısırması gibi görünüyordu. Çantamdaki seti kullandığını düşünüyorum, ancak herkes o setlerin bir işe yaramadıklarını bilir. Neden yanımda taşıyorum bilmiyorum. Anılarım birbirine girmiş durumda, ancak komşu kadına dair hem ruhsal hem de fiziksel anlamda çok yanlış bir şey vardı.

Adam, “Seni bulduğumda tek başındaydın,” diyor. Adam gözlerini üzerime dikey ve bakışlarına karşılık veriyorum. Hayatınızı kurtaran kişiyle nasıl konuşmanız gerekir ki?

“Beni nasıl buldun?” diye soruyorum.

“Birileri körpe ağaçları sarı boyayla işaretliyordu. King County’de koruculuk yapıyorum ve bu durumdan hiç hoşlanmadım. Ağaçlara zarar veriyor. Buna bir son vermelerini

söylemek üzere işaretleri takip ettim. Köpek kan kokusu aldı. Kokunun kaynağında ise sen vardın.”

Doktor geliyor ve turuncu-saçlı adam koridora, duyma mesafesinin dışına çıkıyor. Doktor genç ve yorgun.

“Daha iyi görünüyorsun. Gel bir muayene edelim seni.” Her şeyi nazikçe yapıyor. “Sana üzerinde buldukları hapları sormak istiyorum,” diyor.

“Ah,” diyorum, tedirginlik üzerime bir pelerin gibi çöküyor. “Onlara ihtiyacım var. Beni sakinleştiriyorlar.”

Doktor, “Eh,” diyor, “Bundan pek emin değilim. Onları bir doktor mu yazdı?”

“Evet,” diyorum. “Onları bana ofisinde verdi.”

“Doktorun bunları nereden buldu bilmiyorum – fakat yerinde olsam onları almayı bırakırdım. Bu hapları üretmeye yaklaşık on yıl önce son verdiler. Ciddi yan etkileri var. Halüsinasyonlar, hafıza kaybı. Bazı insanlarda hızlı kilo alımına da sebep oluyor. Sana bir alternatif sunmaktan mutluluk duyuyorum.”

“Ah,” diyorum. “Durumum buna müsait değil.”

Doktor iç geçiriyor ve yatağa oturuyor, bunun doktorların yapmaması gereken bir şey olduğunu *biliyorum* tabii. Anne-ciğimin hoşuna gitmezdi. Fakat o yorgun görünüyor, bu yüzden ben de bir şey demiyorum. “Zor,” diyor. “Yeterli destek ya da ödenek bulunmuyor. Fakat gerekli formları getireceğim. Yardım almaya hak kazanabilirsin.” Duraksıyor. “Beni tek endişelendiren ilaçların değil. Sırtında, bacaklarında ve kollarında ciddi yanık izleri var. Ayrıca dikilmiş bir sürü yarığın var. Normalde bu çocukluğunda sık sık hastanenin yolunu tuttuğun anlamına gelmeli. Fakat hastane kayıtlarında herhangi bir şey görünmüyor. Hatta hastanede herhangi bir işlem geçirmemişsin gibi görünüyor.” Doktor bana bakıyor ve

şöyle diyor, “Birileri bunun farkına varmalıydı. Birileri sana yapılanlara bir dur demeliydi.”

Anneciğimin durdurulabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti. Düşünüyorum. “Varabileceklerini zannetmiyorum,” diyorum. Fakat beni umursadığını görmek hoşuma gidiyor.

“Sana tıbbi geçmişinin üzerinden detaylı bir biçimde geçebilecek, yaşadıklarının üzerine konuşabileceğin birinin numarasını verebilirim... Hiçbir şey için geç kalınmış değil.”

Bir miktar tereddüt ediyor ve sebebini anlayabiliyorum. Bazen her şey için çok geçtir. Nihayet şimdiyle geçmiş arasındaki farkı anladığımı düşünüyorum. “Belki başka bir sefere,” diyorum. “Şu anda terapiden bezmiş durumdayım.”

Daha fazlasını anlatmamı istiyor gibi görünüyor fakat ısrar etmiyor ve bunun için ona o kadar minnettarım ki ağlamaya başlıyorum.

Turuncu-saçlı adam hediyelik eşya dükkânından bir diş fırçası getiriyor, yanında da bir eşofman, tişört ve iç çamaşırı. Bana iç çamaşırı almış olması biraz utanç verici fakat ihtiyacım var. Kıyafetlerimin hepsi kandan ötürü mahvoldu.

Doktorlar geliyor ve dünyanın suya gömülmesine neden olan ilaçlar veriyorlar. İçeridekilerin de seslerini kesiyorlar. Uzun yıllar sonra ilk kez, sessizlik. Fakat orada olduklarını biliyorum. Zamanın içinde nazikçe yer değiştiriyoruz.

Pencereden baktığımda güneş ışığında parıldayan yüksek binaları görebiliyorum. Ormandan ne kadar uzakta olduğumu hissediyorum. Pencerenin açılmasını istiyorum, ancak hemşire hayır diyor ve sıcak dalgasının bittiğini söylüyor. Dünyanın bu kısmı eski serin, koyu-yeşil hâline geri dönüyor. Savaştan eve döner gibi hissediyorum.

Hemşireler bana iyi davranıyor, sevimli geliyor onlara. Onlar için ormanda sabahın erken saatlerinde kayıp av bıçağının üzerine düşmüş, sakar birinden ibaretim.

Uyandığımda turuncu-saçlı adamın hâlâ yanımda olduğunu görüyorum. Odamda bir yabancıнын bulunması tuhaf olmalı. Fakat öyle hissetmiyorum. Dost canlısı biri.

Adam, “Nasıl hissediyorsun?” diye soruyor.

“Daha iyi,” diyorum. Ve öyleyim de.

Adam, “Sormam gereken bir şey var,” diyor. “Hakikaten o bıçağın üzerine kayıp düştün mü? Kanamayı durdurmaya çalışırken gözlerinde bir şey gördüm. Yani sanki biraz pişman değil gibiydin... şeye yani. Ölüyor olduğuna.”

“Karmaşık bir durum,” diyorum.

“Karmaşık durumlara aşinayım.” Şapkasını çıkıyor ve saçlarını karıştırıyor, turuncu saçları bir kirpi gibi dikeliyor. Yorgun görünüyor. “Ne derler bilirsın. Eğer birinin hayatını kurtarırsan, o kişiden sorumlusun demektir.”

Eğer ona gerçeği söylersem, onu bir daha göremeyeceğimi zannediyorum. Fakat olduğum şeyi gizlemekten çok yoruldum. Beynim, kalbim ve kemiklerim yoruldu. Anneciğimin kuralları bir işime yaramadı. Kaybedecek neyim var ki?

Lauren uyanıyor, gözleri üzerimde.

Lauren’a, “Başlamak ister misin?” diye soruyorum.

LAUREN

Fareye olanlar –Ted’in içindeki yeri buluşu– tam olarak şöyle gerçekleşti.

Geceler, Küçük Teddy için çok özel zamanlardı. Annesinin sıcak, beyazlara bürünmüş bedenine sarılarak uyumaktan büyük keyif alırdı. Fakat bunun öncesinde, annesi yaralarıyla ilgilenirdi. Eskiden ayda bir kezdi diye tahmin ediyorum fakat son zamanlarda Teddy kendini o kadar kötü ve o kadar sık yaralıyordu ki anneciğinin bütün geceyi kesiklerini dikmekle geçirmesi gerekiyordu. Ted’e kötü görünmüyorlardı, bazıları birer çizikten ibaretti. Ve bazıları da görünmez türdendi, onları ne görebiliyor ne de hissedebiliyordu. Anneciği ona böylelerinin en tehlikeli yaralar olduklarını söylemişti. O yaraları tekrar açar, temizler ve tekrar dikerdi.

Teddy anneciğinin bunu yapması gerektiğini, sakarlığının tek sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Fakat annesinin başucu lambasını yaktığı ve açısını ayarladığı andan çok korkuyordu. Sonrasında ise tepsiyi çıkarırdı. Üzerindeki makas ve neşter parlardı. Pamuk topları, babacığının içkisi gibi kokan şişe. Annesi deriye benzer şekilde saran beyaz eldivenlerini giyer, ardından işe koyulurdu.

Ted'in beni pek sevdiğini düşünmüyorum, özellikle de başlarda. Ted kibar, dost canlısı bir çocuk. Ben tam bir gü-rültücüyüm. Çok sinirlenirim. Öfke içimden dalgalar hâlinde akar. Fakat görevim Ted'in beni sevmesini sağlamak değil. Görevim onu zarar görmekten korumak. Acısının bir kısmını üstlendim – acısını paylaşalım diye kendimi öne çıkardım. Tamamıyla üstesinden geledim. En kötü tarafı acı bile değildi bazen; seslerdi. Et etten ayrılırken çıkan o küçük ses. Ted bundan gerçekten hoşlanmıyordu.

O gece, neşterin ucu sırtıyla buluşurken, her zaman olduğu üzere acısını paylaşmak üzere öne çıktım.

Annesi, “Hareket etme lütfen, Theodore,” dedi. “İşimi çok zorlaştırıyorsun.” Ardından, kırmızı bir piyano tuşunu andıran tuşa basarak, diktesine kaldığı yerden devam etti. “Üçüncüsü yüzeysel bir kesik,” dedi, “Epidermiste yer alıyor.” Eli sözlerini takip etti.

Ted anneciğinin haklı olduğunu biliyordu – karşı çıktığı takdirde her şey daha kötü bir hâl alacaktı. Haddini aştığı takdirde anneciğinin onu sirke ve sıcak suyla dezenfekte etmek için eski buzluğa kapatacağını biliyordu. Bu sebeple Ted yaptıklarına izin vermeyi denedi. İyi bir çocuk olmayı. Fakat acı ve çıkan sesler o kadar kötüleşti ki, Ted başına gelecekleri bilmesine karşın, ses çıkarmaktan kendisini alamayacağından korkuyordu.

Yan yana uzanıyorduk ve tüm düşüncelerini, tüm korkularını hissediyordum. Vücuda yapılan onca şeyi aynı anda algılamak gücü.

Ve Ted engel olamadı, dudaklarının arasından ufak bir *aaah* nidası, fısıltıdan farksız bir inleme çıktı. Fakat sessiz bir göle düşen çakıl taşından farksızdı. İkimiz de nefesimizi tuttuk. Annesi yaptığı işe ara verdi. “Bu işi ikimiz için de çok zorlaştırıyorsun,” dedi ve sirke banyosunu hazırlamaya gitti.

Bizi buzluğa indirirken, Ted hüngür hüngür ağlamaya başladı. O, benim kadar güçlü değildi.

Üzerimize karanlık çöktü. Tenimiz ateşten bir körfez gibiydi. Ted fazla hızlı nefes alıyor ve öksürüyordu. Onu korumam gerektiğini biliyordum. Buna daha fazla dayanamazdı.

“Git buradan, Ted,” dedim. “Git.”

Ted, “Nereye?” diye sordu.

“Yaptığımı yap. Git. Varlığına son ver.”

“Yapamam!” Sesi oldukça yüksekti.

Onu ittim. “Git buradan, seni koca bebek.”

“Gidemem!”

“Eh, belki bu kez anneciğin fazla ileri gider,” dedim, “ve biz de ölürüz.” Bu güzel çözüm hiç aklıma gelmemişti. “Ted! Aklıma bir fikir geldi!”

Fakat Teddy gitmişti. Kapısını bulmuştu.

TED

Bir şekilde etrafımdaki hava değişti. Evimizin ön kapısında duruyordum. Ama ne sokak ne orman ne de meşe ağacı vardı. Bunun yerine bir bulutun içindeymişiz gibi her şey beyazdı. Korkutucu değildi. Güvende hissettim. Kapıyı açtım ve sıcak, loş bir sükûnetle örtölmüş olan eve adım attım. Kapıyı hızlıca arkamdan kilitledim. *Tonk, tonk, tonk*. Anneciğimin buraya gelemeyeceğini biliyordum.

Hava aniden mırlama sesiyle doldu. Yumuşak bir kuyruk bacağını okşadı. Aşağıya baktım ve nefesimi tuttum. İnanmakta güçlük çekiyordum. Kokteyl zeytini büyüklüğü ve şeklindeki bir çift güzel yeşil göze bakıyordum. Bana dikkatle baktı, hassas kulakları uyanık ve sorgulayıcıydı. Çömeldim ve ona uzandım, bir yanım onun ortadan kaybolmasını bekliyordu. Kürkü ipeksi bir kömür gibiydi. Onu okşadım, parmağını göğsündeki beyaz dilimde gezdirdim.

“Merhaba, kedicik,” dedim ve o mırladı. “Merhaba, Olivia.” Bacaklarımanın arasında sekiz çizerek gezindi. Salona gittim, ışığın sarı ve sıcak, kanepenin yumuşak olduğı yerde onu kucağıma aldım. Ev neredeyse üst kattakinin aynısıydı – sadece biraz farklıydı. Oldum olası nefret ettiğim soğuk mavi

halı burada, kış günü otoyoldan batan güneşe benzer, güzel ve derin bir turuncuydu.

Kanepede oturmuş, Olivia'yı okşarken onu duydum. Uzun ve nizami bir biçimde nefes alıp verişini, geniş böğrünün inip kalkışını. Korkmuyordum. Gölgelere dikkatle baktım ve onu gördüm, büyük bir yığının içinde uzanmış, lamba gibi gözlerle beni izliyordu. Elimi uzattım ve Gece Vakti karanlığın içinden yanıma doğru patiledi.

En nihayetinde kedime kavuştum yani. Açıkçası umduğumdan daha iyiydi çünkü artık iki kedim var.

Ve böylece içerideki yeri buldum. İsteddiğimde aşağı inebilirim ama kapı olarak dondurucuyu kullanırsam daha kolay oluyor. Sanırım içimdeki yeri bir şato, bir malikâne ya da başka bir şey yapabilirdim. Ama bir şato ya da bir malikânede her şeyin nerede olduğunu nasıl bilebilecektim?

Ben şu anda Büyük Ted'im ama Küçük Teddy hâlâ içeride bir yerde. Ben uzaklaştıysam bilin ki sebebi onun öne çıkmış olmasıdır. Yüzünü, büyüklerin yüzlerini kullandığı şekilde kullanmıyor. Bu yüzden korkutucu görünebilir. Ama o asla kimseyi incitmez. Mavi atkıyı alan ve barın otoparkında arabasında ağlayarak oturan bayana geri vermeye çalışan Küçük Teddy'ydi. Kadın, Küçük Teddy'yi gördüğünde çılgılık attı. Arkasından koştu ama kadın yağmurda hızla uzağa sürdü.

LAUREN

Ted gitmişti ve aramızda paylaşılan tüm acılar içime akın etti. Vücudun bu kadarına dayanabileceğini bilmiyordum. İçeride onu takip etmeye çalıştım. Ama bana karşı kapıyı kilitlemişti. Aşağıdan beni çılglık atarken duyup duyamayacağını merak ediyordum. Duyabileceğini düşünüyordum.

Annem işi bitince bizi küçük yatağıma yatırdı. Dikişlerin üzerindeki gazlı bez kaşındırıyordu fakat kaşımamam gerektiğini biliyordum. Oda hareket eden gölgelerle doluydu ve farenin pembe gözleri kafesinden izlediği yerde parlıyorlardı.

Teddy'ye, *Korkuyorum*, demeye çalıştım. Teddy cevap vermedi. Derinlerde, siyah kuyruklar, yeşil gözler ve yumuşak kürklerle dolu güzel bir yerdeydi. Ağlamamaya çalıştım ama başaramadım.

Ted'in bana karşı yumuşadığını hissettim. "Şimdi uyuyabilirsin, Lauren," dedi. "Başka biri izleyecek."

Gece Vakti yukarı çıkarken kudretli patilerinin sesini duydum. Kendimi karanlığın yumuşak kollarına bıraktım.

Sabah onun ağlamasıyla uyandım. Ted, kafeste Kartopu'nun

kanlı kemiklerini bulmuştı. Bunun için çok üzgündü. “Zavallı Kartopu,” diye tekrar tekrar fısıldadı. “Bu adil değil.” O fare için, sırtımızdaki tren yolunu andıran yeni yapılmış siyah dikişlerden daha çok ağladı. Yapılırken orada olmadığından herhalde. Hissetmediğinden. Her bir dikişi ben hissettim.

Ted bunun Gece Vakti’nin suçu olmadığını biliyordu. Gece Vakti sadece kendi doğasına itaat ediyordu. Ted, annesine farenin kafesinden çıktığını ve bir sokak kedisinin onu aldığını söyledi. Bir bakıma doğruydı. Annesi ona inanmadı tabii. Teddy’yi ormana götürdü ve ona kim olduğunu saklamasını söyledi. İçinde bir açlık olduğunu düşünüyordu. Ted, Olivia ve Gece Vakti’ni alıp götürmenin bir yolunu bulacağından korkuyordu. (Ve sonrasında sadece ben ve o kalacaktık. *Bunu istemiyordu.*) Bu yüzden kurbanlarını iliz’in altındaki eski mezarlıkta tutan babasıyla aynı hastalıktan mustarip olduğunu düşünmesine izin verdi.

Ted’in neyi yapamayacağını, neyi bilme konusunda kendisine izin vermeyeceğini anlamaya başlamıştım. Bu düşünce her belirdiğinde, onu daha da sert aşağı itti. Ama bir mantar tıpa ya da yüzeye çıkan bir ceset gibi tekrar yukarı çıktı. Hastalık Ted’e olmasa da birine gerçekten geçmişti. Anneciğini neden sürdüklerini sorarsanız, Locronan halkının ne diyeceğini merak ediyorum. Belki onunkinden farklı bir hikâyeleri vardır. Belki de hasta olan babası değildi.

Ted’de bir şeylerin değiştiğini okulda hissettiler. Arkasında kimse olmayan bir maske gibiydi. Herkes onunla konuşmayı kesti. Umursamıyordu. Artık kediciklerle birlikte içeri girebilirdi. Bana, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez yalnız hissetmediğini söyledi.

Bunu bana, anneciği onu her iyileştirdiğinde yanında olan bana dedi. *Bana dedi.*

*

Teddy içerideki evi hafta sonlarını geçirdiği bir yer olarak adlandırmaya başladı çünkü orada ne iş ne de okul vardı. Kısa süre içinde ona ekleme yapabileceğini öğrendi. Auburn'daki otomobil dükkânındaki içine devam edemedi, bu yüzden motorlarla çalışabileceği bir bodrum katı yaptı. Motorları se-verdi. Parlayan kutulardaki aletlerle ve motor yağı kokusuyla dolu güzel bir atlyeydi. ekmecelere, annesinin kızlara uygun olduğunu söylediği için giymesine asla izin vermeyeceği beyaz çoraplar koydu. Sahanlığın tavanına, isterse bütün gece gökyüzünü izleyebileceği ama aydan başka kimsenin ona bakamayacağı bir pencere koydu. Müzik kutusunu tamir etti ve matruşkaları şömine rafına geri koydu. Aşağıda, kırdığı her şeyi onarabilirdi. Anne ve babasının resmini ise duvardan asla kaldıramazdı. Olivia kuyruğu merakla dikelmiş bir hâlde her şeyi inceleyerek aralarında gezindi. Dilediği üzere, kendisine ait bir gözetleme deliğine sahipti. Dışarısı ise hep kıştı: Ted'in en sevdiği mevsim.

Ted, Kartopu olayından sonra Gece Vakti'nin sadece alt katta avlandığından emin oldu. Gece Vakti'ni mutlu etmek için eve bir sürü fare yerleştirdi. Ted daha fazla acı çekmek istemiyordu.

Kilitli tuttuğu bir çatı katı ekledi. Anılarını ve dşncele-rini oraya koyabilir ve kapıyı kapatabilirdi. Evin sakinlerinden bazılarını sevmiyordu. Bir zamanlar birer oğlan çocuğu olan uzun parmaklı, yeşil şeyleri. Gölün oradan kaybolanların yeşil çocuklar olmasından korkuyordu. Ama ziyanı yoktu, çünkü onları da tavan arasına koydu. Bazen geceleri bir deri bir kemik kalmış parmaklarını tahtalara sürterek ağladıkları duyulabiliyordu.

Teddy içeride ne kadar çok zaman geçirirse, içerisi o kadar net ve ayrıntılı hâle geldi. Kısa süre içinde oraya ne zaman isterse gidebileceğini keşfetti. Vaktini orada harcamaya başla-

di. Televizyon onun istediği her Şeyi oynattı. Üst kattaki evde neler olduğunu bile izleyebiliyordu. Annesinin dondurma alması gibi iyi bir Şey olduğunu görürse, ön kapıyı açabilir ve tekrar oraya gidebilirdi. Genellikle kendini asit kokulu karanlıktaki dondurucuda, üzerinde yıldızlar gibi parıldaayan hava delikleriyle yatarken bulurdu. Yıllar geçtikçe yukarıya daha az çıktı.

Beni giderek anneyle daha fazla yalnız bıraktı. Anne ışığı işe koyulmadan önceki açıya getirdiği anda, hafta sonu evine gidiyor ve kediciğini okşuyordu.

O kendini beğenmiş kediden nefret etmeye başladım. Ted biliyordu. Bazen aşağı inmeye çalıştığımda, kedi alt katta olduğu için beni iki yer arasında, siyah, sirke kokulu dondurucuda asılı tutuyordu. Sonra o gidince sıra bana geliyordu. Sevmediği bir Şey yaptığımda, beni karanlık dondurucuda istediği kadar tutabileceğini fark etti.

Evin dışındayken Ted izin vermedikçe tam olarak öne çıkamıyorum. Küçük Şeyler yapabilirim – belki tozlukların içine bir not karalayabilir ya da birkaç saniyeliğine konsantrasyonunu kaybetmesini sağlayabilirim. Ve tabii ki çalışan bacaklar gerektirmeyen Şeyler yapabiliyorum. Ted'in arızalı zihnini neden beni bu hâle getirdi bilmiyorum ama oldu. Ama Ted, sakat ve güçsüz beni tüm dünya boyunca taşımak zorunda. Sanırım bu yüzden bazen bizi hayatta tutanın benim gücüm olduğunu unutuyor.

Ted vur ensesine al ekmeğini mizacında bir çocuktı, daha doğrusu ben öyle sanıyordum. Çok geçmeden ne kadar yanlışdığım anladım.

Bir gün annenin çekmecelerinde nane Şekeri arıyorduk. Şekeri değil ama nefesinin taze olmasını severdi, bu yüzden

birkaç dakikalığına ağzına koyar sonra da bir mendile tükürürdü. Sakladığı yeri değiştirirdi ama bazen bulurduk. Ne kadar aç olursak olalım sadece bir tane yiyeceğimizi bilirdik. Anne sayardı ama bir tane şekerin eksik olması *kabul edilebilir bir hata payıydı*.

Anne çekmecelerinde ilginç şeyler saklardı. Önünde aylar olan eski bir şarkı kitabı, beyaz renkli bir parmak arası terliğin teki. Teddy bugün dikkatsizdi. Çorabına nemli elleriyle dokundu.

“Fark edecek, Teddy,” dedim. “Şişt. Onları parçalayacaksın!” Yukarı baktı ve makyaj masasındaki aynada yansıamızı yakaladım. O zaman yüzünde gördüm. Artık umursamıyordu. Anne bizi cezalandıracak ve bedenimizi ağlatacaktı. Bizi sirkeli büyük kutunun içine koyacaktı. Ama Teddy aşağıya inebilirdi. Bunları hissedecek olan bendim.

“Ted,” dedim. “Bunu yapmak istemezsin...”

Omuz silkti ve düzgünce katlanmış sabahlığın olduğu yerden bir kutu nane şekeri aldı. Yavaşça, rüyadaymış gibi, tenekeyi açtı ve dudaklarının arasına koydu. Nane şekerleri ağzının içine akacak şekilde eğdi. Bazıları dudaklarından dököldü ve sekerek yere düştü.

“Ted,” diye fısıldadım. “Dur! Ciddi olamazsın, bunun için bedenini acıtacak.”

Son şekerleri zaten yuvarlak beyaz şekillerle dolmuş ağzına doğru salladı. Panik içindeyken bile tatlarını alabiliyordum, ağzım şekerle dolmuştu... Kendimi sarstım. Onu durdurmak zorundaydım.

“Bağıracağım,” dedim. “Onu getireceğim.”

“Ne olmuş?” dedi, bir ağız dolusu nane şekeriyle. “Getir onu. Ben değil, sen hissedeceksin.”

“Acıtmanın bedenden başka yolları da var,” dedim. “Ona hafta sonu yerini ve o kedileri anlatacağım. İcabına bakmanın

bir yolunu bulacaktır. Ne olacağını bilmiyorum ama haklı olduğumu biliyorsun. Anne sadece bedenlere değil beyinlere de bir şeylerin nasıl yaptırılacağını biliyor.”

Aynada bana bakarak homurdandı ve başını salladı. Aniden ağzımda hiçbir şey yoktu. Tat gitmişti. Beni duyularımızdan koparmıştı. Benim kadar şaşırılmış bakıyordu. Bunun mümkün olduğunu bilmiyorduk.

“Nane şekeri yememi durdurabilirsin ama söylememi durduramazsın,” dedim.

Ted şifonyerin üzerindeki minderden bir iğne aldı. Ucunu yavaşça başparmağının etli kısmına soktu.

Kırmızı bir ateş çizgisi içimden geçti, çığlık attım ve ağladım.

Ted aynanın önünde durdu. Yüzünde annenin ilgisiz ifadesi vardı. İğneyi aynı yere tekrar tekrar soktu. “Söz verdiğinde duracağım,” dedi.

Söz verdim.

Hayatla ilgili Ted’in asla anlamadığı bir şeyi anladım: Çok acı dolu olduğunu. Çok fazla mutsuzluğu kimse kaldıramaz. Bunu ona açıklamaya çalıştım. *Kötü durumdayız, Teddy. Anne kafayı sıyırılmış, bunu sen de biliyorsun. Aklını kaçırmış. Bir gün fazla ileri gidecek ve bizi bitirecek. En iyisi kendimizi kendi istediğimiz şekilde sona erdirmek. Bıçağı al, ilmeği bağla. Göle git ve saklan. Her şey yemyeşil olana dek ormanda yürü. Ölümün şefkatine bırak kendini.* Teddy kulaklarını tıkamaya çalıştı ama tabii ki beni tamamen susturamadı. Biz iki parçalı bir bütünüüz. En azından öyle olmalıydık.

Bundan kısa süre sonra ilk kez bizi öldürmeye çalıştım. İyi bir deneme değildi ama Teddy’nin ölmek istemediğini gösterdi. Beni susturacak bir yol buldu. Bana acı çektirdiğinde annenin müziklerini oynatıyordu. Bana o kadar acı çektirdi

ki m z k havada dağıllarak acının ta kendisine dönüştü. Acı, ancak yarı yola yani karanlık dondurucuya girip vücudunu boş bıraktığımda durdu. Gitarın ilk notası duyulduğu anda ortadan kaybolmayı çabucak öğrendim.

Ted'in de bilmedikleri var. Onunla hâlâ mücadele ediyorum. Ve onun düşündüğünden daha g  l y m. Bazen o g dince Küçük Teddy gelmiyor. Ben geliyorum. Kendini elinde bir bıçakla bulduğunda – o zamanlarda ben oluyorum, yapılması gerekeni yapmaya çalışıyorum.

Ama yeterince güçlü değildim. Ted üzerimde sağlam bir h kimiyet kurdu. Bunu kediye yaptırmak zorundaydım. Ve şu anda geldiğimiz noktaya bu şekilde ulaştık.

TED

Anneciğim her şeyin üzerine yıkılacağından şüphelenmiş olmalıydı. Polis hastaneye, anneciğimin eski işyerine gelmiş, sorular sormuştu. Şu an çalıştığı anaokulundaki çocuklar çok sakarlaşmıştı. Eskiden Teddy en sakarlarıydı ve büyük, iz bırakan şeyleri onun için saklamıştı. Ama son zamanlarda Teddy artık yeterli değildi. Yere düşmeden dikiş atılan çok fazla çocuk vardı.

Önceki gece anneciğimin beni iyileştirmesi çok uzun sürmüştü. Şok sonrası hâlâ titriyordum. Bir bardak su için mutfağa geldim. Anneciğim bir sandalye üzerinde ayaklarının ucuna basarak duruyordu. Elinde bir parça çamaşır ipi vardı. Bugünkü gibi yağmurlu günlerde anneciğim mutfağın içinden geçirdiği çamaşır ipini kullanır, uzun çoraplarını öyle kuruturdu. Külotlu çorap değil, onu asla giymezdi.

“Teddy,” dedi. “Sen uzunsun. Bunu buraya getirmeme yardım et. Kahrolası şey kirişin üstünden geçmeyecek.” Onu o zarif, aksanlı sesiyle küfrederken duymak komikti. Sandalyeye tırmandım ve ipi çapraz kirişin üzerinden fırlattım.

“Teşekkür ederim,” dedi resmiyetle. “Şimdi git ve marketten biraz dondurma al.” Şaşkınlıkla ona baktım. Yılda bir kez, onun doğum gününde dondurma yerdik.

“Ama dişlerimizi çürütecek,” dedim.

“Lütfen benimle tartışma, Theodore. Geri döndüğünde yapacağın ev işleri var. Söyleyeceğim her şeyi hatırlayabilir misin? Not etmemelisin. Ve hemen çıkıyorum, bu yüzden sana tekrar anlatamayacağım.”

“Sanırım hatırlayabilirim,” dedim.

“Kurtulmanı istediğim bir şey var. Burada, mutfakta bırakıyorum. Onu ormana götürmelisin. Evden çıkarmak için karanlık olana kadar beklemek zorundasın çünkü ormana bir şeyler gömmek için iznin yok.”

“Evet anneciğim,” dedim. Bana on dolar verdi. Dondurma için çok fazlaydı.

Ön kapıyı arkamdan kapatırken, onun alçak bir sesle, “*Ya, ma ankou,*” dediğini duydum. Her şey giderek daha da garipleşiyordu.

Vanilyalı dondurmayı aldım. Bu onun sevdiği tek aromaydı. Parmak uçlarımdan soğuk dondurma kabıyla buluştuğu yerdeki uyuşmasını hâlâ hissedebiliyorum, kapağı kaplayan kırılğan buz tortusu hâlâ gözlerimin önünde.

Mutfağa giriyorum ve onu görüyorum. Bir bakıma, o günden beri gördüğüm tek şey bu. Görüntü gözkapaklarımda. Annem havada süzülüyor, hafifçe sallanıyor. Tüyler ürpertici bir sarkaca benziyor. Hareket ettikçe çamaşır ipi gıcırıyor. Dişleri, son bir tereddüt ânında yakalanmış gibi mavi altıduğunu ısıyor.

En sevdiği eşyaları, sallanan ayakları altında düzgünce istiflenmiş hâlde duruyorlar. Tüllü mayi elbisesi, geceliği ve parfümüyle dolu küçük makyaj çantası. Bir maralın karnının rengindeki yumuşak süet çantası. Onun resmi Fransız okul çocuğu el yazısıyla kaleme alınmış bir not kutuda duruyor. *Ormana götürülmek için, yazıyor.*

*

Geceye kadar beklemek zorundaydım. Bana öyle söylemişti. Ama onu orada asılı bırakmak istemedim. Birinin kapıyı çalıp içeri girmek için ısrar edeceğinden korktum. Sonra onu görürlerdi. Başımın belaya girmesinden korkmuyordum. Ama orada, çarpık mavi yüzüyle çok ortada görünüyordu. Başka gözlerin onun üzerinde olmasını istemiyordum.

Bu yüzden onu aşağı indirdim. Ona dokunmak zordu. Hâlâ sıcaktı. Onu küçük bir şekilde katladım ve lavabonun altındaki dolaba koydum. Ona tekrar tekrar, “Üzgünüm,” dedim. Asıldığı yerin altındaki pislenen zemini temizledim.

Bütün giysilerini onunla göndermek istedim ama büyük valizini bulamadım. Makyaj çantasına elimden geldiğince ormanda ihtiyaç duyabileceği günlük birkaç şeyi ekledim. Dikiş setini içine yerleştirdim. Yatağının yanında duran *Ezop Masalları*’nı koydum. Kitap okumadan asla uyuyamazdı ve soğuk ormanda uyanık bir şekilde uzanmasından endişeleniyordum.

Gece bir battaniye gibi geldi. Annemi ve eşyalarını sırtıma alıp onu ağaçlara doğru taşıdım. Kaskatı kesilmiş ve yapış yapış olmuştu. Ondandır şeyler sızıyordu. Bundan nefret ederdi. Onu ormana götürmem gerektiğini biliyordum. Ağaçlığa varır varmaz kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Geceleyin ormanda ilerledikçe daha da ağırlaşıyordu sanki. Nefesim kesildi ve tökezledim. Omurgam ezilmiş gibi hissediyordum, dizlerim titriyordu. Bunları memnuniyetle karşıladım. Bunun zor bir yolculuk olması doğru geliyordu.

Onu ormandaki açık alanın ortasına, fare Kartopu’nun yanına gömdüm. Mavi elbisesini güney köşesine, en sevdiği deri el çantasını batıya, parfümünü doğuya gömdüm. Toprak her şeyi aldıkça tanrıya dönüştü. Onu çukura koyarken toprağın onu kollarına aldığını hissettim. “Seni kalbimde saklıyorum,” diye fısıldadım. Dönüşmeye başladı. Beyaz ağaçlar yüz farklı gözmüşçesine bizi izledi.

Lauren kulağıma, “İçeri gir. Onunla uzanabiliriz,” diye fısıldadı.

Bir anlığına bunu düşündüm. Ama sonra eğer ölürsem Olivia’nın, Lauren’ın, Gece Vakti’nin ve küçüklerin de öleceğini hatırladım. Bunu yapmak istemediğimi fark ettim.

Bütün tanrılar güvenli bir şekilde evlerindeyken üzerlerine toprak yığdım. Gömüldükten sonra bile hâlâ ışık saçtıklarını hissedebiliyordum. Toprağın altında ışısız parladılar.

Annem tam vaktinde harekete geçmişti. Polis iki gün sonra geldi. Yanan bir yıldız gibi dışarıda güneş altında durdum. Gazetenin adamı için bir resme dönüştüm. Evi aradıklarında ise hiçbir şey bulamadılar tabii. Kaybolan bir valiz ve bazı giysiler vardı.

Nereye gitti? diye bana sordular. Başımı hayır anlamında salladım çünkü gerçekten bilmiyordum.

Annem bunu yapmadan önce Şivavalı-daksundlu-teriyerli kadına bir mektup göndermişti. Kadın, Meksika’da tatildaydı ama geri döndüğünde mektubu okudu. Mektupta annemin sağlığı için uzaklara gittiği yazıyordu. Annem, o çok özel bir kadındı. Derindi. Ölümünde bile tanınmak istemiyordu. Muhtemelen bu onunla ilgili gerçekten anladığım tek şeydi.

Yani annem gitti ve asla bulunamadı. Küçük kız da hâlâ kayıp. Buna karşın, ikisinin aynı yerde olduğunu düşünmüyorum.

Lauren bana ilk geldiğinde altı yaşındaydı ve uzun bir süre o yaşta kaldı. Bunu daha önce düşünmemiştim ama yitip gitmiş Dondurmalı Küçük Kız ile aynı yaşıydı.

Sonuç olarak Lauren büyüdü. Benden daha yavaş büyüdü ama büyüdü. Öfkesi de onunla birlikte büyüdü. Bu kötüydü.

“Tüm bu duyguları koyabileceğim bir yerim yok,” diye söylendi durdu. Ve çok kötü hissettim çünkü bu onun ben-

den aldığı acıydı. Ne yaparsa yapsın onu bunun için sevdim. O bedenimizden nefret ediyor. Onun için çok büyük, kıllı ve tuhaf. Sevdği giysileri, ABD bayraklı taytları, küçük pembe ayakkabıları giyemiyor. Asla üzerine uymaz. O şeyleri doğru boyutlarda yapmıyorlar. Alışveriş merkezindeki o zaman belki de en kötüsüydü. Onun için çok üzücüydü. Ona karşı bir baba kadar korumacı hislere sahibim. Onun için böyle olmayı deneyeceğime söz verdim. Başarısız olduğumu biliyorum. Kimseye yardım edemeyecek kadar berbat durumdayım.

Rahatlamaya ihtiyaç duyunca evin içine girdim. Küçük ayakları ve meraklı kuyruğuyla Olivia beni daima beklerdi. Olivia dışardaki dünya hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Buna memnundum. Onunla birlikteyken, benim de bilmeme gerek yoktu.

Hiçbir şey mükemmel değil tabii ki. Hafta sonu yeri bile. Bazen hiç beklemediğim şeyler ortaya çıkıyor. Beyaz parmak arası terlikler, çatı katı kapısının arkasında ağlayan uzun süredir kayıp çocuklar.

Sessizliğe bürünüyorum. Sona ulaşmış görünüyoruz. Lauren gitti. O kadar yorgunum ki su gibi buharlaşabileceğimi hissediyorum.

“Belki de tahmin etmeliydim,” dedi. “Champ biliyordu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O senden hoşlanıyor. Ama o gün çılgına döndü, sokakta sana havlıyordu. Bir saniyeliğine gözlerinde bir şey gördüğümü sandım. Orada başka biri var gibiydi. Hayal ettiğimi sanmıştım.”

“O benim kedim Olivia’ydı,” dedim. “Dışarı çıkmaya çalışıyordu. Neyse boş ver. O konuya başka zaman gireriz.”

Adam tam da tahmin ettiğim gibi gitmek üzere ayağa kalkıyor.

“Köpeğine kim bakıyor?” Sanırım onu bir süre daha orada tutmak istiyorum çünkü onu bir daha görmeyeceğim.

“Ne?”

“Köpeğin,” dedim. “Bir gece ve bir gündür buradasın. Bir köpeği bu kadar zaman yalnız bırakmamalısın. Bu hiç doğru değil.”

“Yapmadım,” dedi. “Linda Moreno, Champ’le ilgileniyor.” Benim şaşkın bakışlarımı görüyor. “Şivavalı kadın.”

“Onun gittiğini sanıyordum,” dedim. “Telefon direklerinde el ilanları gördüm. Üzerlerinde onun yüzü vardı.”

“Atlantik seyahatine çıktı,” dedi. “Genç bir adamla. Kızının bilmesini istemedi. Kızı telaşlandı. Ama şimdi geri döndü. Güzel, bronz bir teni de var.”

“Bu iyi,” dedim. Bir mutluluk dalgası hissettim. Şivavalı kadın için endişeleniyordum. Birilerinin iyi olması güzeldi.

“Yarın görüşürüz,” diyor ama tabii ki görüşmeyeceğiz. Arından çıkıyor. Gereğinden fazla tek bir kelime dahi kullanmıyormuşa benziyor.

Karanlık ya da şehirde karanlığa en çok yaklaştığınız an geliyor. Yatağımın yanındaki lambayı açmıyorum. Otoparktan gelen, tavan boyunca sarı kareler bırakan ışıkları izliyorum. Hemşire içeri giriyor, beyaz neon bir ışığın şok etkisiyle uyandırıyor. Su veriyor, dudaklarıma getirdiği bardağın üzerinde hastanenin adı yazıyor. İsimlerle aram iyi değildir ayrıca uyku ve ağrı kesicilerden sersemlemiş durumdayım, bu yüzden bunun onun hastanesi olduğunu anlamak biraz zaman aldı. Annem çocuklara yaptıklarından ötürü kovulduğunda burada çalışıyordu. Zamandaki o tuhaf döngülerden biri. Ama o döngünün başında mı yoksa sonunda mıyım bilmiyorum. Hemşire beni tekrar karanlıkta bırakarak gidiyor. Belki de ilk defa annemin gerçekten öldüğü aklıma geliyor.

Lauren’a, “Görünen o ki beni öldüremezsin,” diyorum.

“Ve ben de seni öldüremem. Bu yüzden işleri yürütmenin başka bir yolunu bulmak zorundayız.”

Onun için üzülüyor, elini tutmaya çalışıyorum. Ama o burada değil. Uyuyor veya beni dışarıda bırakıyor ya da sadece sessiz. Beni duyup duymadığını anlamamanın hiçbir yolu yok.

Şivavalı kadını düşünüyorum. Umarım genç sevgilisiyle iyi bir tatil geçirmiştir. Umarım yeşil bezemeli güzel sarı evinde dinleniyordur.

Bardağı elimde çeviriyorum. Hastanenin adı dönüyor. An-nemin hastanesi. Ama o burada değil. O evde, lavabonun altındaki dolapta beni bekliyor.

Bir şey alay ediyor, beynimi çekiştiriyor. Şivavalı kadınla ve onun Meksika seyahatiyle ilgili bir şey. Bu doğru değil. Şivavalı kadın gemi seyahatine gitti, Meksika'ya değil. İlkinde Meksika'daydı. Aklımda bir şeyi unutmuş olabileceğime dair bir his var. Ama kayboluyor.

Taburcu edilirken turuncu saçlı adam beliriyor. Kontrol etmek için iki kez bakmam gerekiyor ama evet o. Çok şaşırp tuhaf bir şekilde utaniyorum. Geçen gece ona çok şey anlattım. Kendimi çıplak gibi hissediyorum.

“Bir araca ihtiyacın olabileceğini düşündüm,” diyor.

Yaklaşırken ormanın kokusunu alıyorum. Sokağımı, çukurlu tabelayı, ufku dolduran ağaçları görmek çok rahatlatıcı. Ama adamın acınası evimi görmesini istemiyorum; pencerelerdeki kontrplaklar, diğerleriyle yalnız yaşadığım tozlu karanlık odalar. Gitmesini istiyorum. Bunun yerine arabadan çıkmama ve içeriye girmeme yardım ediyor. Benim onayımı istemeden hızlı ve verimli bir şekilde yapıyor bunu.

Biz içerideyken bile, örümcek ağlarını ve her şeyin kırıldığını fark etmemiş gibi, hâlâ holde duruyor. Bu yüzden, şimdi

ona bir şey ikram etmeliyim. Buzdolabından eski sütün ekşi kokusu geliyor. Bir umutsuzluk sancısı hissediyorum.

İçindekilere bakarak, “Bira,” diye öneriyor.

Hemen neşelenerek, “Tabii,” diyorum. Dolaplara bir göz atıyorum. “Bahse girerim sen daha önce hiç fıstık ezmesi yapmamışsındır.”

“O bahsi kazanırdın,” diyor.

Arka bahçedeki kırık katlanan sandalyelerde oturuyoruz. Güzel bir gün. Karahindibalar batan güneşte dans etmeye başlamış. Ağaçlar hafif rüzgârda fısıldıyor. Yüzümü ona çeviriyorum. Bir an için kendimi neredeyse normal hissediyorum – yaz sıcağında arka bahçemde oturuyor, herkesin yapabileceği gibi bir arkadaşımın bira içiyorum.

“Hastane,” diyor. “Dışarıda olmayı özlemiş olmalısın. Ağaçları seversin.”

“Özledim,” diyorum.

“Selam,” diyor, ama bana değil. Tekir kedi çalılıktan dışarı çıkıyor. Normalden bile daha zayıf görünüyor. “Ne var ne yok?” Kedi paslı sandalye ayaklarının etrafında kayıyor ve kıvrılıyor. Yere onun için biraz fıstık ezmesi koyuyor ve kedi onu mırılayarak yalıyor. “Zavallı kız,” diyor. “Bir zamanlar başkasına aitti. Pençelerini söktüler ve ardından terk ettiler. İnsanlar işte.” Kedi, ayaklarının dibine uzanıyor. Güneş kürküdeki tozu ortaya çıkarıyor.

Normal bir insanın sorabileceği bir soru düşünüyorum. “Park korucusu olmak nasıl bir şey?”

“İyi,” diyor. “Çocukluğumdan beri, daima açık havada çalışmak istedim. Şehirde büyüdüm.” Onu yüksek binaların arasında, kalabalık kaldırımlarda hayal edemiyorum. Büyük mesafeler ve yalnızlık için tasarlanmış gibi görünüyor.

“Sen ve ben daha önce konuştuk,” diyor. “Arada bir barda selamlaşmışlığımız vardı.”

“Ah, evet,” diyorum. Barda geçirdiğim vakitleri pek hatırlamadığımı söylemek için fazla utangacım. Sanırım sona doğru Küçük Teddy devralmıştı. O yetişkinlerle konuşmakta pek iyi değil. Ya da sadece sarhoştum. “Konuştuğum kadınları randevu için o bara getirirdim,” diyorum. “Çok aptalca değil mi?” Ona mavili kadınla çıktığım randevumu anlatıyorum.

“Ama oraya kendi başına gitmeye devam ettin. Ne tür bir yer olduğunu fark ettikten sonra bile.”

“Ah,” diyorum. “Evet, içmek için.”

Oturduğumuz yerde, aramızdaki havaya bir şey oluyor. Zaman bir şekilde uzamış görünüyor. Paslı sandalyede dindirdiği ön koluna bakmadan duramıyorum. Güneşte yanan bir tel gibi parlayan ince tüylerle kaplı soluk ten.

Korku içimde dalgalanıyor. “Ben sıradan bir insan gibi değilim,” diyorum. “Ben olmak zor. Etrafımda olmak belki daha da zor.”

“Sıradan bir insan nedir?” diyor. “Herkes elinden geldiğince yaşar.”

Annemin dudağını büküşünü ve iğrenişini hayal ediyorum. Ne kadar berbat durumda olduğum hakkında bir kitap yazmak isteyen böcek adamı düşünüyorum. “Şu anda,” diyorum, “yapabileceğin şey gitmek.”

O emniyet kemerini takarken topallayarak arabaya ulaşıyorum.

“Öyle demek istemedim,” diyorum. “Üzgünüm. Kötü bir ay oldu. Yıl. Hatta hayat.”

Kaşlarını kaldırıyor.

“Lütfen geri gel. Bir bira daha al,” diyorum. “Şimdi, senin hakkında konuşalım.”

“Daha yeni hastaneden çıktın. Muhtemelen dinlenmen gerek.”

“Beni caddede arabanı kovalamaya zorlama,” diyorum.
“Daha yeni hastaneden çıktım.”

Düşünüyor ve ardından kontağı kapatıyor. “Tamam,” diyor. “Bende de bazı tuhaf hikâyeler var.”

Onun adı Rob ve ikiz kardeşi var. İkizlere özgü alışılmış şeyler yaparak büyümüşler. Bir diğeri gibi davranıp annelerinin kafasını karıştırmış, hatta bazen lisede birbirlerinin derslerine girmişler. Rob fen bilimlerinde, Eddie sanatsal şeyler, İngiliz Edebiyatı ve benzerlerinde daha iyiymiş. Böyle olunca ikisi de iyi notlar almış. Yine de büyüdüklerinde ebeveynlerinin yanında birbirlerinin yerine geçmeyi bırakmışlar ve kız arkadaşlarına asla bunu yapmamışlar. Bunun sevdiklerin üzerinde uygulanamayacak adı bir numara olduğu konusunda anlaşılmışlar. Sonra Rob kız arkadaş edinmeyi bırakmış. Kasabada bir restoranda çalışan ve kalbinin hızlı atmasını sağlayan bir adamla tanıştığında bile Eddie’ye söylememiş. Görüşmeye başlamışlar.

Restorandaki adam bir akşam sokağın karşısında Rob’u görmüş. Sevgiyle doluymuş, bu yüzden caddeyi geçip Rob’u kollarına almış. Ona dokunur dokunmaz Rob olmadığını anlamış. Ama çok geçmiş. Eddie onu iki gözü de kapanana kadar dövmüş.

Restorandaki adam taşınmış. Kardeşi onunla konuşmuyormuş ve zaten Rob da onunla konuşmasını istemiyormuş. “Yine de,” diyor, “Bacaklarından birini kaybetmek gibiydi. Onsuz, yürümeyi tekrar öğrenmem gerekti. İnsanlarla görüşmeyi bir süre bıraktım. Sadece köpeğimi ve ormanı istedim. Etrafta kimsenin olmadığı sabahın erken saatlerini seviyorum.”

Bu hikâye hakkında bir süre düşünüyorum.

“Tüm bunlar senin başına gelmeseydi, ölmüş olurdum,” diyorum.

“Eh,” diyor şaşırarak. “Sanırım bu doğru.” Kısa bir süreliğine birbirimize bakıyoruz. Sonra sessizce oturuyoruz.

Akşam yavaşça yaklaşırken o eve gidiyor. Güneş alçalıyor, mor gölgeler eşyaların etrafını sararak geceye hazırlanıyor. Bira kutularını toplarken, kayın ağacımda sarı bir ışık yakalıyorum. Saka kuşu şarkısı alacakaranlığı dolduruyor. Kuşlar geri geliyor.

GECE VAKTİ OLIVIA

Herkese merhaba. Olivia ile Gece Vakti Kedinize Gelin'in ilk bölümüne hoş geldiniz. Önümüzde harika bir gösteri var. Işık hakkında konuşacağız –güneş ışığı türleri, karanlık türleri– şekerlemeler için en iyisinin ne olduğunu, gözlerini akşam karanlığında doğaüstü lambalar gibi neyin aydınlatacağını ve daha niceelerini, bir de ek olarak: Avını gece karanlığında kara bir ölüm şimşegi gibi takip ederken seni gizlemek için hangi gölgelerin iyi olduğunu.

Ama önce odadaki file değinelim. Yukarıdaki dünya hakkında konuşmamız gerek, sözüm ona gerçek dünya. Sanırım hepimiz içerisi kadar iyi olmadığı konusunda hemfikiriz. Gri ve her şey kötü kokuyor. Yukarıda halının rengi turuncunun güzel bir haykırışı değil, ölü tedlerin gölgesinde ve bu rengi sevmiyorum. Her neyse, çekincelerime rağmen bazen buraya geliyorum, çünkü insan her zaman neyle uğraştığını bilmeli. Bazen dışarı bile çıkıyorum. Artık ev kedisi değilim. Bir zamanlar kokladığım ve duyduğum dünyayı içeriden ve aşağıdan görüp hissediyorum. Şimdi, istersem yukarı çıkıp sonbahar yapraklarında yürürken Ted'in yanında olabilir, kısalan günlerde ilk ayazın üşüten ısırığını hissedebilirim.

Ama evet, dışarısı tam anlamıyla bir hayal kırıklığı. Abartılacak bir yanı olmadığını söyleyebilirim. Burada bir tekir kedi var ama o benim sevdiğim değil. Onu ilk gördüğümde, seni zavallı şey, diye geçirdim aklımdan. Donuk kahverengi gözlerine baktığımda sadece aç bir hayvan görüyorum. O çok küçük ve zayıf, patileri yok ve ciddi şekilde topallıyor. Parıldamıyor. Turuncu kafalı ted onu beslemekte ısrar ediyor. O ted oduncuya benziyor ama aslında çok duygusal biri. Kocaman kuçusunun kokusu üzerine sinmiş ki bu hakikaten iğrenç bir şey. Ted bana kuçunun kan kokusunu aldığı ve bizi ormanda bulduğunu söyleyip duruyor fakat böyle bir şekilde kurtulduğuma inanmayı reddediyorum. Neyse, Ted'in Olivia olmadan nasıl idare edeceğini merak ediyordum. Görünüşe bakılırsa keyfi yerinde.

Hafta sonu yerine gitmeyi ve pencereden diğerini, güzel olanımızı, tüylerini tararken ve yalarken izlemeyi seviyorum. Elma sarısı gözleriyle bir yılan gibi dik dik bakıyor. O da bizden biri tabii. Başka bir parçamız. Belki de bunu daha önce tahmin etmeliydim. O konuşmamayı seçiyor. Ama bir gün benimle konuşacağını umuyorum. Bu süre içinde ona tapacağım ve bekleyeceğim. Gerekirse bunu sonsuza kadar yapacağım. Zaten yukarıda neler olup bittiğini televizyon aracılığıyla takip edebilirim.

RAB bazen mutfak duvarından yürüyerek ya da merdivenden süzülerek sahanlıktaki tavan aydınlığına doğru gelir. Balığı andıran yuvarlak gözleriyle ya da bir sineğin ayna gibi bakışlarıyla bakmak için bana döner. O, Ted'in hayal gücünün bir parçası. Anne ankou hakkında o kadar çok konuştu ki ankou gerçek oldu. Annenin tanrısı Ted aracılığıyla uzaklardaki köyü Brittany'den buraya, Olivia'nın dünyasına geldi. Tanrılar bu şekilde yolculuk ederler, insanların zihinleriyle.

RAB Olivia'yı asla Ted'e veya Lauren'a yardım etmeye zorlamadı. O sadece nazik olmak istedi. O iyi bir kedi idi. Ben de iyiyim ama aynı zamanda başka şeylerim.

Beni Ted'e bağlayan hiçbir bağ yok artık. Gittiğinden beri onu biraz özler gibiyim. O ve ben birbirimize bağlıyız ve o kor-don bunun bir yansımasıydı. Dürüştü ve işlerin gerçekte nasıl olduğunu gösterirdi. Yukarıdaki dünyanın çok az sayıda yol gösterici işarete sahip olduğunu keşfettim. Soğuk, kasvetli bir yer. Hantalca yürüyen büyük ve tombul bedenimize, alelade iç içe geçirilmiş matruşkaları andıran bizler eşlik ediyoruz. Bence iğ-renç bir durum.

Buna karşın, Ted, Lauren, ben ve henüz adını bilmediğim diğer birkaç kişi, artık yukarıda hep birlikte bulunabiliyoruz. Diğerleri daha yeni yeni ortaya çıkmaya başladılar. Alt katta, benim yerimde istedikleri gibi rahatça konuşabilir, kavga edebilir ya da herhangi bir şey yapabiliriz. Bazen aşağı inmeyi gün-lerce unutuyorum. Sanırım bazı yönlerden yukarısı artık benim de evim.

TED

Patika bir sonbahar gününe çıkıyor. Havada mantarlar ve kırmızı yapraklar var. Ağaçlar göğe ince birer parmak gibi uzanıyorlar. Yanımda Rob'un sıcaklığı var, şapkasından kaçan saçları alevlere benziyor.

Tüm hikâyeler birbirleriyle bağlantılı. Birbirlerinde yankılanıyor. Bu, Dondurmalı Küçük Kız'la başladı. Ve o bir tanığı hak ediyor, bu yüzden buradayız.

Otoparktan suya kadar mesafe yaklaşık dört yüz metre kadar ama bu biraz zaman alıyor. Doğru düzgün yürümek yerine iyileşen yarama dikkat ederek ayaklarımı sürüyorum. Acı hissetmezsen kendine gerçekten zarar verebilirsin. Rob'a, "Atkını sar," diyorum. Bizimle ilgilenecek bir arkadaş istemiştim. Tuhaf olan şu ki şimdi ona sahip olmuşken tek yapmak istediğim onunla ilgilenmek.

Ağaçlar açılıyor ve suyun kenarına varıyoruz. Bugün hava serin, kum gri gökyüzünün altında kirli ve donuk görünüyor. Birkaç yürüyüşçü, bir iki köpek var. Kalabalık değil. Göl siyah bir cam gibi parlıyor. Su çok durgun, bir tablo ya da bir göz yanılgısı gibi. Hatırladığımdan daha küçük. Ama değişen benim tabii.

Rob'a, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum. Yaşayanlar ölümlere ne diyebilir? Dondurmalı Küçük Kız gitti ve biz yerini bilmiyoruz. Annem lavabonun altında değil, babam da alet kulübesinde değil.

Rob, "Belki hiçbir şey yapmayız," diyor.

Bu yüzden sadece küçük kıza odaklanmayı deniyorum ve onun bir zamanlar buradayken artık burada olmadığını hatırlıyorum. Rob'un eli sırtımda. Küçük kız için en içten dileklerimi suya, gökyüzüne, kuru sonbahar yapraklarına, altımızdaki kum ve çakıllara gönderiyorum. Küçük kız için, *Seni yüreğimde tutuyorum*, diye geçiriyorum aklımdan, çünkü birinin bunu yapması gerektiğini düşünüyorum.

Yağmur yağıyor olmasına rağmen ayakkabılarımı çıkarıyorum. Rob da aynısını yapıyor. Ayaklarımızı nemli kuma gömüyoruz. Gölü, damlaların suyun parlak ve karanlık yüzeyine düşüşlerini ve oluşturdıkları halkaların sonsuzluğa yayılmalarını izliyoruz.

Rob sonunda, "Hava gerçekten soğuk," diyor. Gerçekçi biri o.

Başımla onaylıyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum. Burada hiçbir şey yok.

Sessizce arabaya doğru yürüyoruz. Yol kıvrılarak yokuş aşağıya, otoparka doğru gidiyor. Yağmurun dövdüğü patikada parlak bir şey var. Almak için eğiliyorum. Uzun, oval şekilli, aşınmış ve pürüzsüz bir yüzeye sahip. Yosun kadar yeşil, beyaz damarlarla doldu. "Baksana," diyorum, "ne kadar da güzel bir çakıl taşı." Rob'a göstermek için dönüyorum. Dönerken yer ayağımın altından zarif bir biçimde kayıyor. Gevşek toprak ve taşlar ayağımdan etrafa saçılırken dünya tepetaklak oluyor. Düşüyorum, sertçe yere çarpıyorum.

İçimde bir şeyler parçalanıyor. Yeniden öldürülmek gibi.

Fakat bu kez şok dalgasını hissediyorum, derin, mor ve siyah renkte. Sinirlerimin sert ve saf bir acıyla uyarıldıklarını hissediyorum. Hissiyat patlayarak yoluna devam ediyor, canlı her bir hücremin içine doluyor.

Rob üzerime eğiliyor, ağzı endişesini belli eden bir ifadeyle bükülmüş durumda. Hastaneden bahsediyor.

“Bana bir dakika ver,” diyorum. “Hissetmeme izin ver.” Gülesim geliyor, ancak canım çok acıyor.

Geçmesine izin verenin acı olduğunu düşünüyorum. Aramızdaki bariyerler iniyor.

Bana net ve genç bir sesle, *Cebimize koydum*, diyor.

Küçük Teddy?

CEBİMİZE koydum ancak seni onu ÇÖPE ATTIN.

Bir elimi pantolonumun cebine sokuyorum. Bir yerden kan geliyor. Gömleğimi mahvetmiş.

Rob, “Ne yapıyorsun?” diyor. Yaşadığı korkunun soğukluğu sesinden anlaşılıyor. “Kanaman var.” Telefonunu çıkarıyor.

“Dur.” Ona neredeyse bağıriyorum ve bu canımı çok acıtıyor. “Bekle!”

Parmaklarım kâğıtla buluşuyorlar. Çıkartıyorum. *Katil*. Listem bantlanarak tekrar bir araya getirilmiş. Son isim bana dik dik bakıyor. *Anneciğim*.

Küçük Teddy kuşların katilini kastetmiyor. Muhtemelen bundan haberi bile yok. Başka bir katilden bahsediyor.

Küçük Teddy, *Sana göstermeye ÇALIŞTIM*, diyor. *Fakat sen bunu bilmek istemedin*.

Hatırası acının omuzlarında üzerime hücum ediyor. Hislerin, renklerin, ıslak toprağın, ay ışığının aydınlattığı boş sokakların üzerime geldiğini hissediyorum. Koklayabildiğim ve hissedebildiğim bir film izliyor gibiyim.

KÜÇÜK TEDDY

Zaman ve acıyı aramızda paylaşıyoruz. Büyük Ted anneciğimi bir tanrıya dönüşebilsin diye ormana götürdü. Ama bir ÖN-CEKİ gece neler olduğunu gördüm.

Salondayım. Babam gideli birkaç yıl olmuş. Dondurmalı Küçük Kız evvelsi gün ortadan kayboldu. Herkes ÇOK üzgün.

Önümde, masada bir kâğıt var. Bir iş başvurusu. Üzerine sarı pastel boyayla mırıldanarak kendi resmimi çizdim. Mutfak kapısının altından sigara dumanı ve yanmış kahve kokuları geliyor. Teriyerli kadın konuşuyor.

Anneme, “Sabahları yarım konserve, akşamlarıysa kuru mama,” diyor. “Ama yalnızca yürüyüşten sonra. Tanrı aşkına, neredeyse unutuyordum. Saksıdaki aşkmerdiveninin haftada üç kez sulanması gerek. Ne azı ne de fazlası. Bazıları bunun fazla olduğunu söyleyebilir ama toprağın aşkmerdiveni için her zaman biraz nemli olması gerektiğini sanıyorum.”

Annem nazıkçe, “Bana güvenebilirsin,” diyor.

Teriyerli kadın, “Biliyorum,” diyor. Anahtarların birbirine çarpma sesi geliyor. “Yeşil kurdeleli olan ön kapı için; bu arka kapı için, fırtına sığınağına çıkıyor. Orayı genelde açmam. Ver

elini Mehiko. Her gün kahvaltıyla birlikte bir kokteyl içeceğim. Şemsiyeli bir tane. Yüzecek ve güneşte uzanacağım ve de bir kere bile iş hakkında düşünmeyeceğim. Hem de hiç.”

Annem samimi bir şekilde, “Bunu hak ettin,” diyor. “Epey bunalmıştın.”

“Ağzımdan aldın.”

Sessizlik ve hışırtı var, öpülen bir yanağın sesi. Teriyerli kadın anneme sarılıyor. Kulağımı kاپıya daha çok bastırıyorum. Kıskanıyorum, yerimde DURAMIYORUM.

Annem hava karardıktan sonra evden ayrıldığında pence-remden onu izliyorum. Büyük bir bavulu var ve korkarım ki teriyerli kadına katılmak için Mehiiiiiko’ya gidecek. Geride bırakılmak istemiyorum. Fakat bavul boş, elinde sallayarak yürüyor. Bakakalıyorum çünkü onu DAHA ÖNCE böyle görmemişim. Annem gülüp oynayan biri DEĞİLDİR. Benim ya da bir başkasının görmesini istemeyeceğine eminim. Bu gece tüm sokak lambaları sönük. Çocukların taş atıp onları kırmış olması annem için büyük şans sanırım.

Annem ormana gidiyor. Gideli uzun zaman oldu ve iyiden iyiye ağlayasım geliyor çünkü bu kez GERÇEKTEN gittiğini düşünüyorum.

Bekliyorum da bekliyorum.

Saatler geçmiş gibi görünüyor ama muhtemelen bir ya da iki saat geçmiş. Annem ormandan çıkıyor. Kaldırım boyunca uzanan dalların uzun karanlık gölgelerinden ilerliyor. Gümüşü ay ışığı hüzmelerinin düştüğü yerlerden geçerken bavulun ağırlaştığını görüyorum. Küçük tekerlekleri üzerinde kaldırım boyunca yavaşça çekiyor. Bakmadan veya durmadan bizim evin önünden devam ediyor! Şaşkınlım. Nereye gidiyor OLABİLİR?

Teriyerli kadının evindeki yeşil bezemeler ay ışığında gri

görünüyor. Annem evin arkasından dolaşıyor. Yatağa giriyor ve yorganımın altında saklanıyorum ama UYUMUYORUM. Uzun bir süre sonra sessizce içeri giriyor. Banyoda akan suyu, dişlerini fırçalama sesini duyuyorum. Sonra küçük bir ses daha geliyor. Annem mırıldanıyor.

Sabah her zamanki gibi. Bana kahvaltı için küçük bir kavanoz elma sosu ve bir parça ekmek veriyor. Elleri nemli bodrum toprağı gibi kokuyor. Büyük valizi bir daha hiç görmedim, o yüzden bavulu Mehiko'ya önden gönderdi sanıyorum. Büyük Ted'den dondurma almak için dükkâna gitmesini istediğini duyuyorum.

Büyük Ted'e anlatmaya ÇALIŞIP durdum. Onu tekrar tekrar yeşil bezemeli sarı eve geri götürdüm ama yine de anlamadı. Bence derinlerde bir yerde onun annem olduğunu hep bildi. Fakat öyle olmamasını umdu. Artık gerçeklerden kaçacak yeri kalmadı. *Pat*, *GÜM*, bir yumrukmuşçasına gelecekler.

Büyük Ted'in ağladığını duyabiliyorum.

TED

“Kımıldama. Daha da kötüleştireceksin.” Rob’un suratı üzerimde gökyüzünde asılı duruyor. Normalden bile daha soluk.

“Birine söylemek zorundayız.” Sakalım gözyaşlarıyla ıslanıyor. “Nerede olduğunu biliyorum. Lütfen, lütfen, şimdi gitmek zorundayız.” Rob’la ilgili bir diğer güzel şeyse sorularla vakit harcamaması.

Her şey hem hızlı hem de yavaş ilerliyor. Tökezleyerek arabaya dönüyoruz ve Rob bizi bir polis karakoluna götürüyor. Orada uzun süre beklemek zorundayız. Hâlâ biraz kanamam var ama Rob’un beni hastaneye götürmesine izin vermeyeceğim. *Hayır, diyorum, hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR.* “HAYIR”lar yükselirken Rob irkilerek geri çekiliyor. Sonunda göz altı torbalarıyla yorgun bir adam ortaya çıkıyor. Ona Küçük Teddy’nin ne gördüğünü söylüyorum. Bazı telefon görüşmeleri yapıyor.

Başka birinin gelmesini bekliyoruz. Bugün onun izin günü. Balıkçı çizmeleri giymiş, acele ediyor. Teknesindeymiş. Dedektif çok yorgun ve bir keseli sıçanı andırıyor. Onu on bir yıl önce evimi aradıkları zamandan hatırlıyorum. Bundan memnunum. Bugün beynim hakikaten iyi iş çıkarıyor! Ama

keseli sıçan dedektif ben konuştukça gitgide daha az yorgun görünüyor.

Başka bir plastik sandalyede bekliyorum. Hâlâ polis karakolunda mıyım? Hayır, burası yaralı insanlarla dolu. Hastane. Sonunda sıra bende ve beni zımbalıyorlar, ki bu garip. Ağrı kesiciyi reddediyorum. Onu hissetmek istiyorum. Bu hayat, çok kısa.

Rob beni eve getirdiğinde şafak söküyor. Sokağıma dönerken onun evinin önünde duran bir minibüs görüyorum. Yeşil bezemeli sarı kaplamaların üzerinde oynayan güzel, kırmızı ve mavi ışıklı arabalar. Kadın ağlıyor ve şivavasını rahatlatmak için sımsıkı tutuyor. Köpek burnunu yalıyor. Onun için üzülüyorum. Her zaman hoş biriydi. Anneciğim şivavalı kadının bedenine asla zarar vermedi ama yine de onu incitti.

Şivavalı kadının evinin etrafına kimse bir şey göremesin diye büyük beyaz paravanlar koyuyorlar. Görecek bir şey olmamasına rağmen salonun penceresinde durmuş izliyorum. Biraz vakit alıyor. Sanırım derinleri kazmak zorundalar. Anneciğim titizdi. Hepimiz oradayız, uyanık ve tetikte paravanları izliyoruz. Küçük Teddy sessizce ağlıyor.

Onu, Dondurmalı Küçük Kız'ı çıkardıklarını biliyoruz. Geçerken onu hissediyoruz. Yağmur kokusu gibi havada asılı duruyor.

Kapı komşusu kadın hâlâ geri gelmedi. Benden kaçıp ormana doğru koşarken küçük kızın adını söylüyordu. Bu beni düşündürdü. Keseli sıçan dedektife onu anlattım. Evini ve eşyalarını altüst ettiklerinde, olup biten her şeye rağmen, onun için üzuldüm. Tüm gözlerin onun eşyalarının üzerinde olma sırası ondaydı. Sonra onun Dondurmalı Küçük Kız'ın kardeşi olduğunu öğrendiler. Duyduğumda, *Şimdi her ikisi de ölü*, diye düşündüm. Emin olduğumu hissediyordum. Nedenini bilmiyorum.

Anneciğimin sarı kasetini kız kardeşinin evinde buldular. Dondurmalı Küçük Kız üzerine notları vardı. Keseli sıçan dedektif anneciğim onu aldığı anda çoktan ölmüş olabileceğini söylüyor. Yine de düşünemiyorum.

Anneciğimin Küçük Kızı bir erkek çocuğuyla karıştırdığına eminim. Annem kızlarla asla uğraşmazdı. Annem onu tüm bu fırsatlar bir araya geldiği için aldı. Bir saç kesimi, bir göl gezisi, bir yanlış dönüş. Kalbimi acıtıyor ve bu duygu asla geçmeyecek, sanmıyorum. Asla iyileşmeyen bir kesik gibi.

Keseli sıçan dedektif ve ben arka bahçemde gazoz içiyoruz. Parmaklarımızda onca çiviye çekmenin ağrısı var. Kontrplak, kırık yığınlar hâlinde etrafımızda duruyor. Ev, pencereleri örtülmemişken çok garip. Sürekli göz kırpmasını bekliyorum. Hava güneşin altındayken hâlâ sıcak ama gölgede soğuk. Yapraklar yerde kalın bir örtü, Rob'un saçının tüm tonları gibi kırmızı, turuncu ve kahverengiler. Yakında kış gelecek. Kış severim.

Keseli sıçan dedektifi seviyorum ama evime girmesi için hazır değilim. Diğer insanların gözleri, orayı tanımadığım bir yer hâline getiriyor. O bunu anlıyor gibi görünüyor.

Keseli sıçan dedektif su samurlarıyla ilgili bir başka konuşmanın ortasında aniden (aslında onlar hakkında bir hayli şey biliyor) “Annenin nerede olduğunu biliyor musun?” diye soruyor. Su samurlarıyla ilgili konuşmadan keyif aldığını ama aynı zamanda bir dedektif olarak bunu beni şaşırtmak ve gerçeği söyletmek için kullandığını bildiğim için gülümsüyorum. İşinde iyi olması hoşuma gidiyor. “Hâlâ onu aramalı mıyım?” diyor. “Bana söylemek zorundasın, Ted.”

Ne diyeceğimi düşünüyorum. Bekleyip izliyorum.

Dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum ama kemikleri bulurlarsa ne olabileceğini biliyorum. Kazı, gazetadaki re-

simler, televizyon. Annem yeniden dirilir. Çocuklar geceleri birbirlerini korkutmak için şelaleye gidecek, katil hemşirenin hikâyelerini anlatacaklar. Annem bir tanrı olarak kalacak.

Hayır. Bu defa ölmek zorunda. Ve bu da unutulması demek.

“O gitti,” diyorum. “Öldü. Yemin ederim. Hepsi bu.”

Keseli sıçan kadın bir süre bana bakıyor. “Pekâlâ öyleyse,” diyor. “Bu konuşmayı hiç yapmadık.”

Keseli sıçan dedektifi arabasına kadar götürüyorum. Eve dönerken sokak tabelasındaki “d” harfinin bazı yerlerden aşındığını görüyorum. Gözlerini kıstığında farklı bir harfmiş gibi görünüyor. İğne Sokak. Titriyorum ve hızla içeri giriyorum.

Böcek adam ortadan kaybolmuş. Ofisi boşaltılmış. Görmeye gittim. Şimdi böcek kadınla konuşuyorum. Hastanedeki genç doktor bana ondan bir randevu ayarladı. Böcek kadın bazen eve gelir ve bazen ben içi buzullar gibi serin ve beyaz olan ofisine giderim. Normal miktarda sandalye bulunur. O çok hoş biri ve hiç de böceğe benzemiyor. Ama yine de isimlerle sorunum var. Ve çok fazla şey değişmiş. Belki de benim aynı kalmak için küçük bir şeye ihtiyacım var.

Neyi unuttuğumu görmek için kayıtlarımı oynatmamı önerdi. On iki kaset kullandığımı görünce şaşırdım. Gerçekten o kadar çok kayıt yaptığımı düşünmüyordum ama kasetlere de bu yüzden ihtiyacım var, değil mi? Çünkü hafızam çok kötü.

Hepsi numaralı bu yüzden 1’le başladım. İlk yirmi dakika beklediğim gibiydi. Birkaç tarif ve ormandaki açıklık, göl hakkında bir şeyler. Sonra bir duraklama var. Bu yüzden belki bitmiştir diyerek kayıt cihazını kapatmak için uzanıyordum ki kasetin sessizliğinde biri nefes almaya başladı. Bir içeri bir

dışarı. Soğuk kollarıma ve bacaklarıma tırmanıyor. Bu benim nefesim değil.

Sonra tereddütlü, ciddi bir ses konuşmaya başlıyor.

Yalanmakla meşgulüm, diyor, Ted beni çağırdığında bacağımın kaşınan kısmını yalıyordum. Kahretsin, iyi bir vakitte çağırmadı.

Yüreğim ağzıma geliyor. Bu o olamaz – fakat öyle. Olivia, benim güzel kayıp kedim. Onun konuşabildiğini hiç bilmiyordum. Kayıt cihazını asla bulamamama şaşmamalı. Sesi kulağa tatlı, endişeli ve öğretmenvari geliyor. Onu duymak harika ve üzücü, tıpkı bebekken kendi resminizi görmek gibi. Keşke konuşabilmiş olsaydık. Artık çok geç. Durmaksızın dinliyorum. Neden ağladığımı bilmiyorum.

Böcek kadın buna bütünleştirme dendiğini söylüyor bana. Bazen bizimki gibi durumlarda olurmuş. Bütünleştirme, kulağa fabrikada olan bir şey gibi geliyor. Sanırım Olivia ve diğeri sadece birlikte olmak istediler. Her neyse, Olivia gitti ve geri dönmeyecek.

Böcek kadın bana her zaman duygularımı içselleştirmemi, dışlamamamı söylüyor, o yüzden ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Acıtıyor.

Olivia'nın kayıtları arasında bilmediğim başka sesler var. Bazıları konuşma dili kullanmıyor ama homurdanıyor, uzun uzun duraklıyor, tıkırdıyor ve tiz sesler çıkarıyor. İçimde soğuk küçük hayaletler gibi inleyerek hareket edenler bunlar. Geçmişte onları tavan arasında susturmayı denedim. Şimdi dinlemek için zaman ayırıyorum. Kulaklarımı tıkayarak çok zaman harcadım.

Bugünlerde güneşin doğuşuyla uyanıyorum. Kırmızı ve sarı tüylerle dolu bir rüyadan yavaşça yüzeye çıkıyorum. Aklım bana ait olmayan yeşil sesler ve düşüncelerle yankılanıyor.

Ağzımda kan tadı alabiliyorum. Geceleri kimin rüyasına gireceğimi asla bilemem. Ama bu günlerde beden, ben uyurken bir başkası tarafından kullanılmak yerine aslında dinleniyor. O yüzden buna değer.

Başka şeyler de farklı. Haftanın üç günü şehrin diğer ucundaki bir lokantanın mutfağında çalışıyorum. Yürümeyi seviyorum, şehrin yavaş yavaş etrafımda büyümesini izliyorum. Şu anda sadece bulaşıkları yıkıyorum ama bana yakında kızartmalara yardım etmeye başlayabileceğimi söylüyorlar. Bugün iş yok – bugün sadece bizim için.

Pencerelerde kontrplak yokken ev 'ışıkta yapılmış gibi' görünüyor. Yatağımdan, böğrüme attıkları cerrahi zımbaları yerinden çıkarmamaya dikkat ederek kalktım. Vücudumuz hem yara izlerinin hem de yeni yaraların olduğu bir topoğrafya. Bir an için duruyorum, içimde bir yerlerde devam eden bir mücadele söz konusu. Vücudumuz tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve kendimizi hasta hissediyoruz. Surat assa da, Lauren kontrolü ele almama izin veriyor. Bir elimi duvara koyup sallanmamızı durduruyor, derin derin nefes alıyorum. Gün sismik, mide bulandırıcı mücadelelerle dolu. Öğreniyoruz. Herkesi aynı anda kalbinde saklamak kolay değil.

Bugün ilerleyen saatlerde belki Lauren bedeni alır. Bisikletine binecek ve resim çizecek ya da ormana gideceğiz. Ama ormandaki açık alana ya da şelaleye değil. Oraya gitmeyiz. Çürüyen organze mavi elbisesi, eski makyaj çantası, kemikleri – tanrı olmayı bırakıp sadece eski şeyler olmaya geri dönmeleri için yalnız bırakılmalılar.

Sonbaharda ağaçların altında yürüyecek ve ormanın seslerini dinleyeceğiz.

Keseli sıçanı andıran yorgun dedektif ve polis gölün yakınındaki ormanda arama yapıyor. Annemin aldığı küçük çocukları bulmak istiyorlar. Seneler içinde altı kez yaşanmış

olabileceğini düşünüyorlar. Söylemesi zor çünkü çocuklar kaybolabilir. Çoğunlukla mutsuz ailelerden gelen ya da ailesi olmayan oğlan çocuklarıydı. Anneciğim özlenmeyecek olanları seçerdi. Dondurmalı Küçük Kız ebeveynleri olduğu için büyük olay yaratmıştı.

Belki de bir gün oğlanlar bulunacak. O zamana kadar, nazik toprak tarafından kucaklanan ormanın yeşili altında, huzurlu olduklarını umuyorum.

Öğleden sonrasının ilerleyen saatlerinde, muhtemelen Gece Vakti Olivia ve ben kanepede büyük kamyonları seyrederken uyuklayacağız. Karanlık çöktüğünde ise avlanacak. Boynumun arkasına sürtünen ıslak bir yaprak varmışçasına bir an için parmak ucuma kadar huzursuzlanıyorum. O, büyük ve güçlü.

Pekâlâ, güzel bir gün ve kahvaltı zamanı. Oturma odasının yanından geçerken içeri bakıyor ve yeni halımı bir süre hayranlıkla izliyorum. O her şeyin renginde – sarı, yeşil, koyu sarı, mor, pembe. Bayılıyorum. O mavi eski halıyı anneciğim gittiğinden beri istediğim zaman atabilirdim sanırım. Onca şey yaşanmadan önce aklıma hiç gelmemiş olması tuhaf.

Mutfağa giriyoruz. Şu âna kadar hepimizin yemeği sevdiği tek bir şeyi keşfettik. Sabahları bazen birlikte yiyoruz. Her zaman için yaptıklarımı yaparken dile getiriyorum, böylece hepimiz hatırlamış oluyoruz. Artık tariflerimi kaydetmeme gerek yok.

“Bunu bu şekilde yapacağız,” diyorum. “Taze çilekleri buzdolabından alın. Akan soğuk suda yıkayın. Bir kâseye koyun.” Sabah güneşinde parıldamalarını izliyoruz. “Onları bir bezle kurulayabilir,” diyor, “veya güneşin işinizi yapmasını bekleyebiliriz. Bize kalmış,” diye tamamlıyorum.

Eskiden, evde keskin bir şey olmadığı için çilekleri kör bir bıçakla dörde bölerdim. Ama şimdi tezgâhın üzerindeki

bir dizi şef bıçağını tutuyorum. Dilimlerken, “Buna güven deniyor,” diyorum. “Bazılarımızın hakkında öğrenecek çok şeyi var. Ne demek istediğimi anladın mı?” Sanırım Lauren’ın baba şakası dediği şey bu oluyor.

Bıçak meyveyi keserken kırmızı dokusunu yansıtıyor. Tatlı ve toprağımsı bir kokusu var. Bazılarının içinin keyifle dolu olduklarını hissediyorum. “Harika kokmuyor mu?” Bıçağı parmaklarıma yakın tutarken dikkatli olmak zorundayım. Artık acımı başkalarına vermiyorum. “Böylece çilekleri yapabildiğimiz kadar ince dilimleyip balzamik sirkeyi üzerine döküyoruz. Şurup gibi yıllanmış ve kıvamlı türden olmalı. Şimdi pencere kenarındaki saksıda yetişen fesleğenden üç yaprak alıyoruz. Bunları ince şeritler hâlinde dilimliyor ve kokusunu içimize çekiyoruz. Şimdi fesleğeni çilek ve balzamik sirkeye ekliyoruz.” Bu bir tarif ama bazen kulağa bir büyü gibi geliyor.

Tatlar iç içe geçebilsin diye birkaç dakika bekletiyoruz. Bu süreyi düşünmek veya gökyüzünü izlemek ya da sadece kendimiz olmak için kullanıyoruz.

Hazır olduğunu hissettiğimde, “Bir dilim ekmekğin üzerine çilek, fesleğen ve balzamik karışımını sürüyorum,” diyorum. Ekmek kahverengi ve lezzetli kokuyor. “Üzerine karabiber öğütüyorum. Dışarı çıkma zamanı.”

Gökyüzü ve ağaçlar kuşlarla dolu. Şarkıları etrafımızda inip çıkıyor, havada asılı duruyor. Güneş tenimizi ısıtırken Lauren hafifçe iç çekiyor.

“Şimdi,” diyorum. “Yiyebiliriz.”

SONSÖZ

Eğer henüz *Sokağın Sonundaki Ev'i* bitirmediyseniz, lütfen devamını okumayın – takip eden bölüm uzun bir sürpriz bozan.

Bu, korku kılığına bürünmüş hayatta kalma hikâyesini nasıl kitaplaştırdığımın açıklamasıdır. 2018 yazında bir kedi hakkında yazıyordum ve bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Empatiden yoksun olan kişilerin evcil hayvanlarıyla güçlü ve tutkulu bağlar kurmalarındaki bariz kolaylık beni her zaman büyülemiştir. Seri katil Dennis Nilsen'in işlevsel bir ilişki kurabildiğini söyleyebileceği tek yaratık köpeği Bleep'ti. Bleep'i seviyordu ve tutuklanmasından sonra endişelendiği tek şey köpeğin kaderiydi. Ben de düşündüm ki, *Belki de üzerinde çalışmam gereken hikâye, doğru hikâye bu*. Lauren adında genç bir kızı alıp esir tutmasına rağmen Ted ile birlikte yaşayan ve onu rahatlatan kedi Olivia. Ama bu işe yaramıyordu. Ted bir katil ya da adam kaçırıcı birine benzemiyordu. Onun için şefkat kırıntıları bulmaya devam ettim. Hikâyesi, bir failinki gibi değil, acı çekme ve hayatta kalma hikâyesi gibiydi. Ve Olivia gerçekten bir kedi gibi davranmadı. Kedi gibi özellikleri vardı ama sesi insan ya da kedi gibi değil başka bir şey gibiydi. Onun bir parçası gibi görünüyordu. Görünüşe göre Ted'in tutsağı olan kız Lauren da öyleydi.

Çocukluk çağı istismarının etkilerini araştırırken, Encina adlı dissosyatif kimlik bozukluğu olan genç bir kadının durumunu anlattığı bir videoya rastladım. Büyük bir içtenlik ve şefkatle ondan genç olan benliği hakkında konuştu. Ona çocuğu gibi davranıyor, annelik tutumunu benimsiyor, onunla ilgileniyor, korkmadığından ya da araba kullanmak gibi elinden gelmeyen aktivitelerle karşı karşıya kalmadığından emin oluyor. Genç benliği bir süreliğine öne çıktı ve söz aldı. Başka hiçbir çocuğun onunla oynamak istemediğinden, içinde bulunduğu vücut büyük olduğu ve anlamadıkları için ne kadar yalnız kaldığından bahsetti. Söylediklerini dinlerken hayata bakışımın değiştiğini hissettim. Video kaynakçada listelenmiştir (What It's Like To Live With Dissociative Identity Disorder (DID) [Dissosyatif Kimlik Bozukluğu'yla (DKB) Yaşamak Nasıldır]). Yazmakta olduğum kitabın hiçbir zaman Olivia adında bir kedi, Lauren adında bir kız ve Ted adında bir adam hakkında olmadığını fark ettim. İçinde tüm bu kişilikleri barındıran biri hakkındaydı. Korkuyla değil, hayatta kalma ve umutla, zihnin korku ve ıstırapla nasıl başa çıktığıyla ilgiliydi.

DKB'yi daha önce duymuştum. Birçok korku hikâyesinin temelidir. Ancak Encina'nın sistemini, istismarla başa çıkmak için kişiliklerinin nasıl ayrıldığını anlatışını izlerken, dünyanın asla anlayamadığım bir parçasının yerine oturduğunu hissettim. Dünya şimdi daha yabancı ama aynı zamanda daha gerçek hissettiriyordu. Bu bir tür mucizeydi ama aynı zamanda zihnin bunu yapması çok mantıklıydı.

Psikoterapist bir arkadaşımı aradım. Birlikte çalıştıkları arasında insan ticareti ve işkenceden kurtulanlar da vardı. "Bu gerçek mi?" diye sordum. "Demek istediğim, bu gerçek bir şey mi?" Pek açık sözlü olamamıştım.

"Tecrübelerime göre kesinlikle gerçek," dedi.

Bir yılı aşkın bir süre tavşan deliğinin içinden geçtim ve DKB ile ilgili elime geçen her şeyi okudum. Birden kitabın ne olduğunu ve nereye gitmesi gerektiğini anladım.

Terapi camiasında ve dünya genelinde bu bozukluğun var olmadığına kesin olarak inanan insanlar var. DKB, insanların dünya görüşünü tehdit ediyor gibi görünüyor. Belki de bir bedende birden fazla kişi olabileceği fikri bir şekilde ürkütücü olduğu, ruh kavramına müdahale ettiği içindir. Kesinlikle birçok dinin altında yatan ilkeleri bozuyor.

Bu bozukluğa eşlik eden hikâyeler istisnasız şekilde korkunç. Dayanılmaz bir acı ve korkuyla karşılaştığında, bu zihnin son çaresi oluyor. Birleşik Krallık'ta çoklu kişilik bozukluğu olan kişiler için en büyük destek gruplarından biri olan First Person Plural'a bu karmaşık durumu daha iyi anlamama yardım ettiği için özellikle minnettarım. Web siteleri ve çevrimiçi kaynaklar kitabın sonunda listelenmiştir.

Uzun bir öğleden sonra boyunca, dissosyatif kimlik bozukluğu olan ve buna sahip olan başkalarıyla çalışan biriyle konuştum. İsminin verilmemesini istedi. İlk kez bir tren istasyonunda tanıştık ve konuşmak için yakındaki bir kafeye gittik. Başta ikimiz de kızardık ve utandık. Yabancıların arasında konuşmak için çok hassas bir konu bu. Ama geçmişini ve hayatını cesur bir dürüstlikle açıkladı.

DKB'nin ilk ortaya çıktığında, aslında bir bozukluk olmadığından bahsetti. Bir çocuğun zihnini dayanılmaz gerilimden kurtarır; hayat kurtaran bir işlev yerine getirir. Ancak sadece sonradan yani yetişkin yaşamda, buna artık ihtiyaç duyulmadığında bir bozukluk hâline gelir. Benliklerinden biri olan konuşmayan "Bacaklar" hakkında konuştu. Bacakların tek işlevi, tacizden sonra onları tekrar yatağa döndürmektir. İstismar edilirken vücudunun tüm farklı kısımlarını nasıl uzağa gönderdiğini tarif etti. Tutunduğu tek şey, daha sonra vücudu

tekrar bir araya getirmek için kullandığı ayak başparmağıydı. Bana bazı benliklerin tacize uğrayan kısımları küçümsediğini söyledi. Bazıları neden yaş, cinsiyet veya görünüş olarak kim olduklarını yansıtmayan bir bedenin içinde olduğunu anlamıyor. Bu onları kızdırıyor. Bazıları bedenine zarar vermeyi denemiş. Diğer benlikler sistemin geri kalanından yalıtılmış “vakumlu” bir mesafeyi korumayı denemiş. Ayrı, paralel bir hayat yaşamayı istiyorlarmış. Farklı benliklerin amaçları açıkça tanımlı. İşe giden benlik, gün içinde ailesi ya da partneri arar ya da görmeye gelirse onlara karşı soğuk davranıyor. Çalışan benlik işe gider, hepsi bu.

Hafızanın onlar için ne kadar farklı çalıştığını anlattı. Her bir benlik belirli deneyimler barındırıyor. Hafıza doğrusal değildir, bir dizi kompartımanda yuvalanmıştır. “Bir şeyleri hatırlamanın nasıl bir his olduğunu asla senin gibi bilemeyeceğim,” dedi. Bu durum basit görünen işleri zorlaştırabilir. Örneğin bir tarifi takip ederken, aynı anda dörtten fazla malzemeyi hatırlayamıyor. Çok fazla bilgiyi akılda tutmak, başka şeyleri de hatırlamaları gerekebileceği anlamına geleceği için tehlikeli. Bazen değişimler arasında bir alan ayırarak bedeni bir anlığına boş bırakırlar, böylelikle benlikler bilgi paylaşmak zorunda kalmaz. Tatil için bavul hazırlamanın, herkesin farklı eşyalarını, farklı yaşlardaki benlikler için giysileri bavula koymayı hatırlamanın ne kadar zor olduğunu anlattı. Benliklerinin bir araya geldiği kendi iç dünyalarını betimledi: Bir kavşağın ortasındaki yaklaşan düşmanların her yönden görülebildiği bir çiftlik evi; ordular tarafından korunan bir oyun alanı; sahil.

İyileşmekte olduğunu söylediler. Fotoğrafları yırtıp geçmiş yok etmeye çalışan benlik durmuş. Yıllarca süren terapi-den sonra kendi içindeki ailesiyle bir bütün olarak yaşamayı öğreniyor.

Toplantımızın sonuna doğru, “İnsanların, anlaşılmadığını hissettiğiniz bu rahatsızlık hakkında ne bilmesini istersiniz?” diye sordum.

“İnsanların, tek gayemizin iyiye ulaşmak olduğunu bilmelerini isterim,” dedi. “İçimizdeki çocuğu daima koruduğumuz.”

Bu karmaşık bozukluğu anlamak bir ömür alabilir. Vakalar arasında birçok varyasyon ve dissosyatif kimlik bozukluğunun ortaya çıkabileceği çok sayıda farklı yol var gibi görünüyor. Ted belirli bir vakaya dayanmıyor. O tamamen hayal ürünü ve tüm hatalar bana ait. Ama bu kitapta, DKB’nin hayatlarına dokunduğu insanlara adil bir şekilde davranmaya, o öğleden sonra kahvelerimizi yudumlarken bana söylenenlere tutunmaya çalıştım. Dissosyatif kimlik bozukluğu kurguda sıklıkla bir korku aracı olarak kullanılabilir, ancak benim küçük deneyimime göre bu aslında tam tersi. Hayatta kalan ve onunla yaşayanlar her zaman iyiye ulaşmaya çalışıyorlar.

TEŞEKKÜRLER

Ted, Olivia ve Lauren'a olan inancıyla devam etmemi sağlayan ve onlar için savaşılan harika menajerim Jenny Savil'a sadece teşekkürlerimi sunabilirim. Tanıştığımız gün yıldızlar bizim yanımızdaydı herhalde. Amerika'daki menajerim Robin Straus ve bu kitabı Amerika'ya getirmek için canla başla çalışan Katelyn Hales. İkinize de sonsuza dek minnettarım.

Yorulmaz, yılmaz Miranda Jewess nazikçe ve kendinden emin bir biçimde bu kitabın editörlüğünü yaptı ve onu son hâline getirdi. Ahtapotlardan bir takımı Piccadilly'ye götürmeye benzer bir his olmalı. Ona, Niamh Murray'ye, Drew Jerrison'a ve bu kitabı desteklemek için çalışan Viper ekibinin tamamına hayranım. *Sokağın Sonundaki Ev*, harika Amerika editörünü Kelly Lonesome O'Connor'da ve en uygun yayıncıyı ise Tor Nightfire'da buldu. Bu harika yayıncılarla çalışmak tam anlamıyla ödüllendirici bir deneyimdi.

Sevgimi ve teşekkürlerimi başından beri yardımlarını esirgemeyen annem Isabelle ve babam Christopher'a sunuyorum. Destekleri beni ayakta tutuyor ve buna kız kardeşim Antonia ve ailesi –Sam, Wolf ve River– de dahil.

Parıltılı, iyi kalpli ve fazlasıyla etkileyici arkadaşlarım, siz-

lere teşekkür ediyorum. Emily Cavendish, Kate Burdette, Oriana Elia, Dea Vanagan ve Belinda Stewart-Wilson'a dinlemeye bu kadar hevesli oldukları, başımı yaslayabileceğim bir yer oldukları ayrıca rahatlatıcı sözlerini, gözlemlerini, şaraplarını ve bilgeliklerini esirgemedikleri için teşekkür ediyorum. Natasha Pulley uzun sohbetlerimizden ötürü derin teşekkürlerimi hak ediyor, aynı zamanda harika fikirleri ve tükenmek bilmeyen zekâsı için de öyle. Gillian Redfarn'ın desteği ve arkadaşlığı hayat kurtarıcıydı. İlk okurlarım Nina Allan, Kate Burdette, Emily Cavendish ve Matt Hill – onların teşvikleri beni motive etti. Eugene Noone'ın neşesi, yaratıcılığı ve arkadaşlığı bana yıllardır ilham olmakta ve hatırası da aynı etkiyi yaratmaya devam edecek. O, kendim ve birçok başka kişi tarafından, derinden özleniyor.

Yeteneklerinin sonu gelmeyen, harikulade eşim Ed McDonald'a desteği, cömertliği ve yayıncılara has dikkatli bakışından ötürü en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Çok şanslıyım. Onunla çıkacağımız daha nice macera için sabırsızlanıyorum.

DKB konusunda bana paha biçilmez kaynaklar sağlayan ve bu karmaşık hastalıkla yaşamamın nasıl bir his olduğunu bir nebze anlamama olanak tanıyan First Person Plural derneğine teşekkür ediyorum. Dissosyatif kimlik bozukluğunu hayata geçirmeme yardımcı oldular; hakkını veren bir iş ortaya koyduğumu umut ediyorum.

BİBLİYOGRAFYA

- American Psychiatric Association, 2013. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders: DSM-5*, Arlington, VA: American Psychiatric Association
- Anonim, tarihsiz. "About Dissociative Jess", *Dissociative Jess* [blog]. <https://dissociativejess.wordpress.com/about/> [erişim Eylül 2018]
- Barlow, M.R., 2005. *Memory and Fragmentation in Dissociative Identity Disorder* [Doktora tezi], University of Oregon. <https://dynamic.uoregon.edu/jjf/theses/Barlow05.pdf> [erişim 2 Kasım 2018]
- Boon, S., Steele, K., and van der Hart, O., 2011. *Coping with Trauma- related Dissociation: Skills Training for Patients and Therapists*, London: WW Norton and Co.
- Chase, Truddi, 1990 (1987). *When Rabbit Howls*, New York: Jove Dee, Ruth, 2009. *Fractured*, London: Hodder & Stoughton
- DID Research, 2017. "Cooperation, Integration and Fusion". <http://did-research.org/treatment/integration.html> [erişim 9 Ağustos 2018]
- DID Research, 2015. "Internal Worlds". <http://did-research>.

- org/did/alters/internal_worlds.html [erişim 5 Temmuz 2017]
- DissociaDID, 2018. *Inner Worlds (Debunking DID, bölüm 8)* [video]. <https://www.youtube.com/watch?v=CB41C7D7QrI> [erişim 5 Ocak 2019]
- DissociaDID, 2018. *Making Our Inner World! – Sims 4* [video]. <https://www.youtube.com/watch?v=gXLhEWSClc4> [erişim 5 Ocak 2019]
- DissociaDID, 2018. *Why We Won't Talk About Our Littles (Switch On Camera)* [video]. <https://www.youtube.com/watch?v=ZdmPlIjlrBI> [erişim 11 Kasım 2018]
- Hargis, B., 2018. "About Alter Switching in Dissociative Identity Disorder", *Healthy Place* [blog], 14 June. <https://www.healthyplace.com/blogs/dissociativeliving/2018/6/about-alter-switching-in-dissociative-identity-disorder> [erişim 11 Mart 2019]
- Jamieson, Alice, 2009. *Today I'm Alice*, London: Pan Macmillan
- Johnson, R., 2009. "The Intrapersonal Civil War", *The Psychologist Journal*, Nisan 2009, cilt 22 (s. 300-3)
- Karjala, Lynn Mary, 2007. *Understanding Trauma and Dissociation*, Atlanta: Thomas Max Publishing
- Kastrup, B., Crabtree, A., Kelly, E. F., 2018. "Could Multiple Personality Disorder Explain Life, the Universe and Everything?" *Scientific American* [blog], 18 Haziran. <https://blogs.scientificamerican.com/observations/could-multiple-personality-disorder-explain-life-the-universe-and-everything/> [erişim 13 Mart 2019]
- Matulewicz, C., 2016. "What Alters in Dissociative Identity Disorder Feel Like", *Healthy Place* [blog], 25 May. <https://www.healthyplace.com/blogs/dissociativeliving/2016/05/the-experience-of-alters-in-dissociative-identity-disorder> [erişim 12 Mart 2019]

- MedCircle, 2018. "What It's Like To Live With Dissociative Identity Disorder (DID)" [video]. <https://www.youtube.com/watch?v=A0kLjsY4JlU> [erişim 3 Ağustos 2018]
- Mitchison, A., 2011. "Kim Noble: The woman with 100 personalities", *Guardian*. <https://www.theguardian.com/lifeandstyle/2011/sep/30/kim-noble-woman-with-100-personalities> [erişim 3 June 2017]
- MultiplicityandMe, 2018. "Dissociative Identity Disorder Documentary: The Lives I Lead" [video], BBC Radio 1. https://www.youtube.com/watch?v=exLDxo9_ta8 [erişim 11 Aralık 2018]
- Noble, Kim, 2011. *All of Me*, London: Hachette Digital
- Nurses Learning Network, tarihsiz. "Understanding Multiple Personality Disorders". <https://www.nurseslearning.com/courses/nrp/NRP-1618/Section%205/index.htm> [erişim 3 Aralık 2019]
- Paulsen, Sandra, 2009. *Looking Through the Eyes of Trauma and Dissociation: An Illustrated Guide for EMDR Therapists and Clients*, Charleston: Booksurge Publishing
- Peisley, Tanya, 2017. "Busting the Myths about Dissociative Identity Disorder", *SANE* [blog]. <https://www.sane.org/information-stories/the-sane-blog/mythbusters/busting-the-myths-about-dissociative-identity-disorder> [erişim Haziran 2018]
- Psychology Today*, 2019. "Dissociative Identity Disorder (Multiple Personality Disorder)". <https://www.psychologytoday.com/gb/conditions/dissociative-identity-disorder-multiple-personality-disorder> [erişim 7 Eylül 2019]
- Steinberg, Maxine, Schall, Marlene, 2010. *The Stranger in the Mirror: Dissociation, the Hidden Epidemic*, London: HarperCollins e-kitap
- Truly Docs, 2004. "The Woman with Seven Personalities"

[video]. [https:// www.youtube.com/watch?v=s715UTuO0Y4&feature=youtu.be](https://www.youtube.com/watch?v=s715UTuO0Y4&feature=youtu.be) [erişim November 2019]

Van de Kolk, Bessel, 2015. *The Body Keeps the Score*, New-York: Penguin Random House

West, Cameron, 2013 (1999). *First Person Plural: My Life as a Multiple*, London: Hachette Digital

Çevrimiçi Kaynak Kütüphaneleri

<https://www.aninfinitemind.com/>

<http://didiva.com/>

<http://did-research.org/index.html>

<https://www.firstpersonplural.org.uk/resources/training-films/>

<https://www.isst-d.org/>

<http://www.manyvoicespress.org/>

<https://www.sidran.org/essential-readings-in-trauma/>

<https://www.sidran.org/recommended-titles/>

Bir seri katilin hikâyesi bu. İntikamın. Ölümün. Sıradan bir sokağın sonundaki sıradan bir evin.

Gerçekler ile yalanlar birbirine karışmış durumda.

Yoksa sokağın sonundaki evde neler döndüğünü tahmin edebilir miyiz? Buna benzer o kadar çok kitap okuduk ki... İşte yanıldığımız nokta!

Evet. Sokağın sonundaki evde bir şeyler saklı ve ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok!

Britanya Fantazi Ödülleri'nde En İyi Korku Romanı seçilen, *Esquire*'a göre tüm zamanların en iyi 25 korku romanından ve Goodreads okurlarına göre de yılın en iyi korku kitaplarından biri olan *Sokağın Sonundaki Ev*, son yıllarda yıldızlaşan yeni korku kraliçesi Catriona Ward'un en çok ses getiren eserlerinden biri.

“Karanlık edebiyatın yeni yüzü.”

—**SARAH PINBOROUGH**

“Son yıllarda bir şeylere cüret edip de sonuna kadar üstesinden gelebilen başka bir romana daha rastlamadım.”

—**A. J. FINN**

“Bir gerilim başyapıtı.”

—**JOE HILL**

“Bu övgüyü okumayı bırakıp lanet olası kitabı okumaya başlayın!”

—**PAUL TREMBLAY**

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786052 652046

www.ithakiyayinlari

www.ithakiyayinlari.com